

Handwritten text in a historical script, possibly Cyrillic, including the word "СМЕРТ" (SMERT) which means "Death".

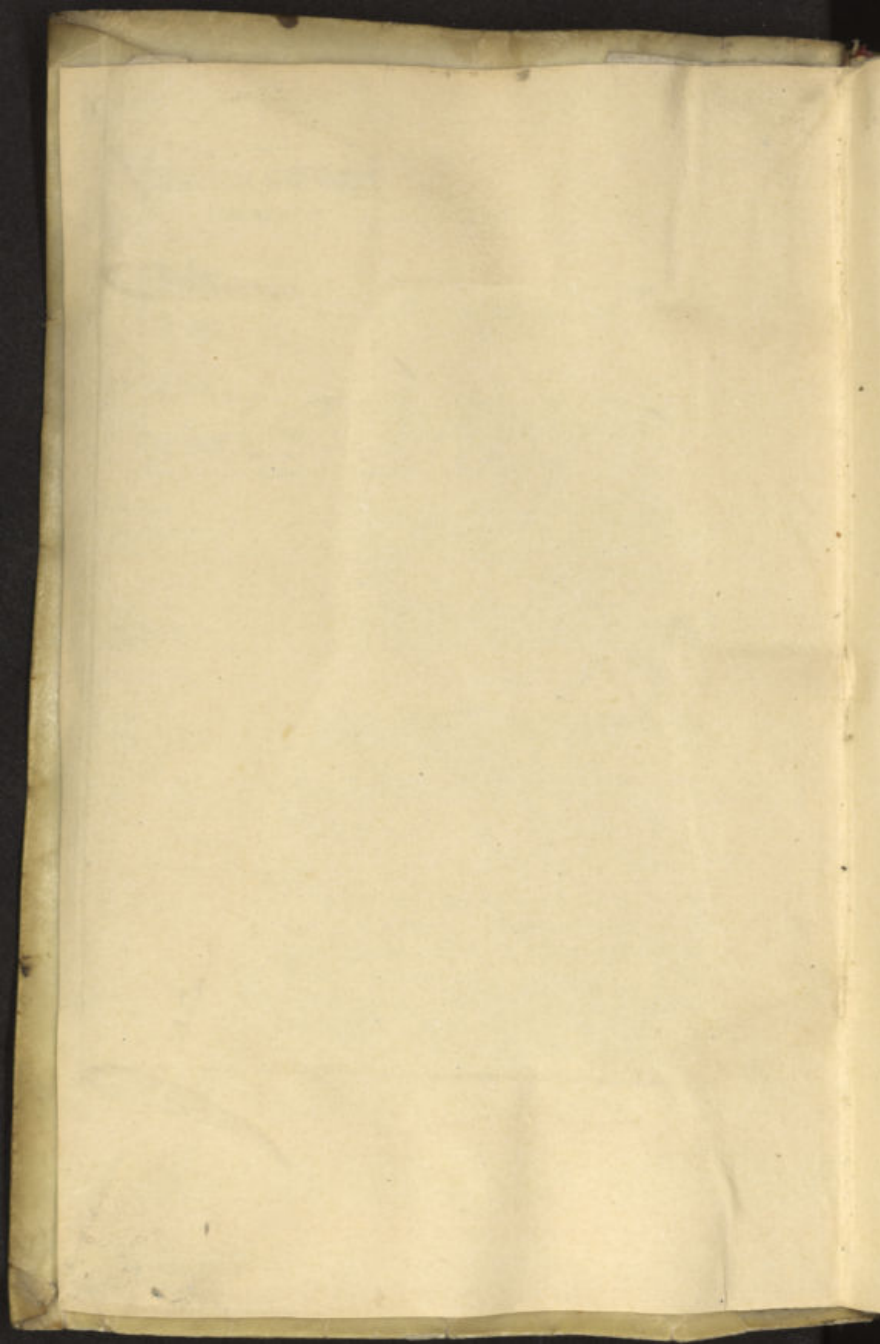
A
11-426

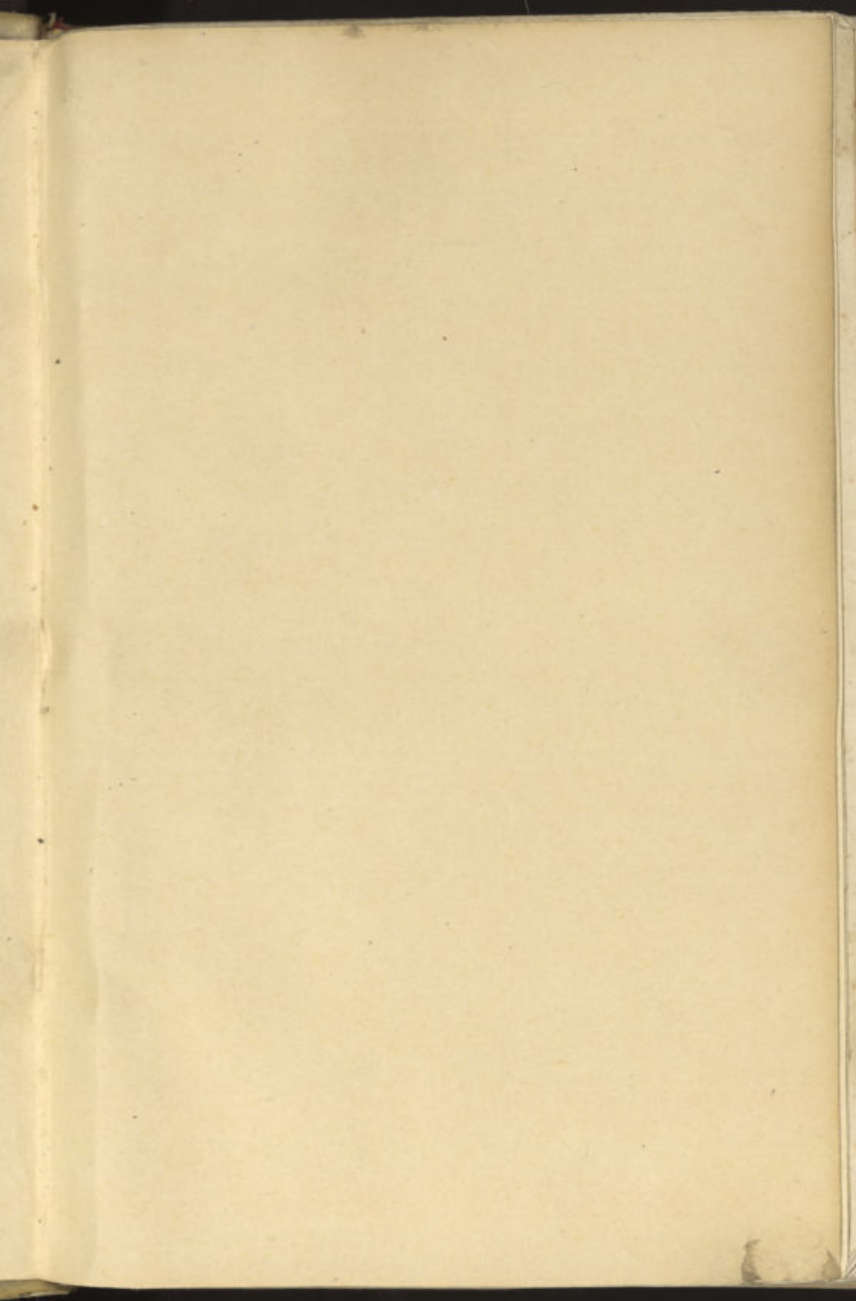
7570
- 22

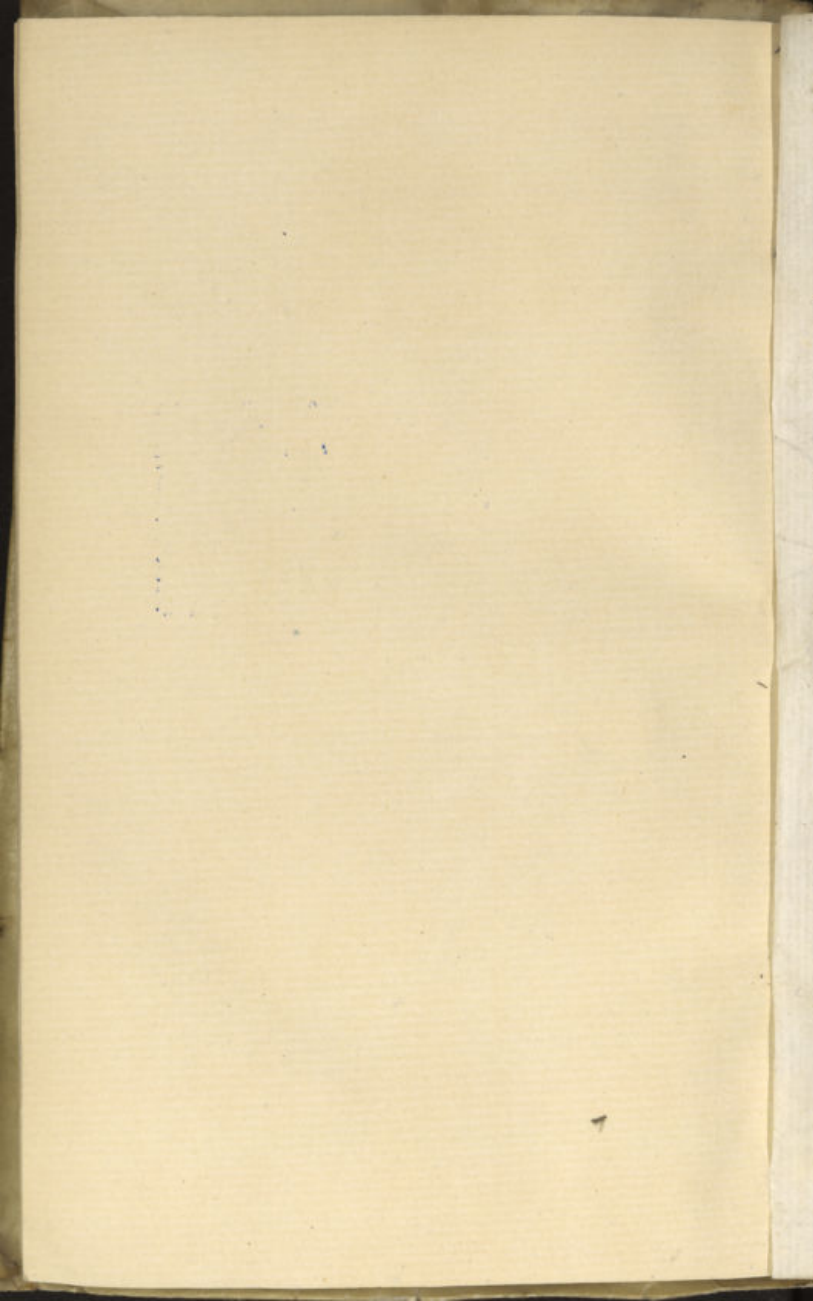
1810

1811

1812

C.4

BIBLIOTECA HOSPITAL REAL
GRANADA

Serie: A
Estado: 11
Número: 126

1197249X

P-2418

PHRASES

THESE PHRASES
ARE THE MOST COMMON
AND IMPORTANT
IN THE LANGUAGE

Collegio de la Santa Cruz
de la Ciudad de Mexico

En la Ciudad de Mexico
a los diez y seis dias
del mes de Mayo
de mil y seiscientos y noventa y tres años

Handwritten signature or mark

DE RATIONE TÓTIVS
Observationis, ad Lectorem.

Voniam Observatio
ni à plerisque aut parū
tribuitur, aut præcla-
ra opera nulla in ea
ponitur: uisum omni
no est, & quāti ea res
momenti sit demonstrare: & quemad-
modum suscipienda & excolēda cuius
studijs est, antequam ad institutum ac-
cedamus, paucis hoc loco explicare.
Itaque primū, quæ Observationis no-
mine complectimur, suis hic terminis
circūscribemus. Percipiendæ linguæ
omnis superiore libro duas uias osten-
dimus. unam, quā artis & rationis
quasi uestigijs, ad plurimorum cogni-
tionem peruenitur: alteram, quā tan-
quam angiportis, ad quosdam recon-
ditos recessus adducimur. Illud præce-
ptorū doctrina, hoc obseruatione tan-
tum perfici diximus. Ea igitur obser-
uationi subiicimus, quæ seiuncta à præ-
ceptis, separatim aut significatione, aut
usu, quasi propriam quandam uim ha-

bere existimantur. atq; ita propriam, ut notatione atque animaduersione omni, quomodo tamen disciplinæ plurimæ sunt constitutæ ad genera quædam cogi, atq; ad artem redigi nunquã possint: sed semper singulorum quasi notæ, studioso sunt præcipuo labore considerandæ, & ad imitandũ semper in oculis ferendæ. Quod nõ solum linguis accidit, sed etiam reb. quæ certos tamen ordines perpetuamq; naturam habent, quibus longè à uerbis discrepant. Quis medicus herbarũ formas, earumq; uirtutes arte aut uulgaribus potius signis, quàm singulis separatim aspectu notandis, ac sensibus & usu explorandis unquam animo comprehendit? Habent quidem & historiae suas perpetuas tanquam leges: quibus & consilia, & euentus, & acta describant. sed tamen si tenemus, quibus se finibus rerũ scriptores continere debent, non tamen iam aut scribere, quæ non percipimus, aut intelligere quæ gesta sunt, quæq; à summis uiris administrata, ipsi possumus, nisi uel lectione attenta, uel
auditione

OBSERVATIONIS.

auditione certa antè omnia acceperimus. Sed in linguis longè difficilior ac molestior obseruandi labor est: quòd ex omnes plebis quasi temeritate & leuitate gubernentur, ac unà cum temporibus commutentur: illa uerò aut ratos ordines, perpetuamq; ingeneratã uim conseruant: aut prudentissimorũ ac sapientissimorũ uirorum industria & consilio diriguntur. quod, ne longius discedamus, in hac ipsa lingua in qua nũc uersamur, perspicuè apparet. Quàm seuerus & horridus est priscorum sermo? Quàm politus, quàm purus, quàm suauis contrà eorum, qui dicendi gloria unà cũ Roma floruerunt? Pòst uerò, cum barbarorum sentina omnis impuritas omnesq; sordes in purissimam, castissimamq; urbem influxisse uident. Neq; ulla gens est, aut populus, cuius tantus est linguæ & orationis consensus, ut uel familiæ singule, quibusdam quasi uernaculis & uerbis & loquendi modis non diuulsæ inter se esse putentur. Mirandum itaq; non est, ea præceptis omnia comprehendere

DE RATIONE

ac tradi non posse, quorum inconstan-
tia & uarietas in deligendo prudentis-
simum: multitudo uerò in discendo la-
boriosissimū requirat. Sed hæc ex ora-
tionis partibus ipsis planius intellige-
mus. Linguarū igitur discendarum
ratio aut in uerborum uī perspicienda;
aut in cōmutandis & faciendis nomi-
nibus, ijsq; aptè collocādis posita esse
uniuersa uidetur. Quod uerborum si-
gnificatio arte nulla, obseruatione tan-
tum potestatis & usus cuiusq; cogno-
scatur, quid attinet pluribus rem etiam
in uulgus notam comprobare? Notis
enim res inter se discernuntur & con-
signantur, non natura, sed hominum
arbitrio & uoluntate impositis, ut antè
diximus. Mutandorum & faciendō-
rum nominū uīa expedita satis & pla-
na est à grammaticis demonstrata: sed
tamen non ita omnibus partibus abso-
luta, ut non studijs cuiusq; multa, de-
lectui uerò plurima inuestiganda reli-
querint. Nam ut omittam infinita, que
præceptis excluduntur, quæq; ab ipsis
artificibus singula separatim notātur,
nomina

*Ratio dis-
cendarum lin-
guarum, qua:*

OBSERVATIONIS.

nomina quę comparandi uim habent, tametsi docent, quemadmodum mutantur: tamen quę nam ea sint, quę ijs quos præscribunt, quasi gradibus ascendant, eadem opera, nili infinita persequi uoluissent, tradere nullo modo potuerunt. In quo cum Cicero Antonium reprehenderit, quod Piissimum ut nouum uerbum in linguam latinam induxerit: non minus uituperandi essemus, si Absonius, non absurdus, Abditior, non occultior diceremus. Curius generis cum consuetudo præstantissimorum authorum sit unica magistra, ab ea qui singulorum mutationem non didicerit, in purissimorum latinorum reprehensionem merito incurreret. Neque hic commemorabo, quam non literis solū plurimis, et syllabis, sed uniuersa uerborum & orationis forma antiquitas à recentioribus, poetæ ab oratoribus discrepent: tametsi præclarissima hæc scientia obseruatione, non præceptis comparetur. Quis sciet eos qui integrè & purè locuti sunt, Conuelli, auelli, diuelli, reueli, non auulli, con-

A 4 uulli,

*Philipp. 3.
piissimum
reprehendit.*

*Optimi authorum
res imitandi.*

*Observatione
linguæ præcepta
comparari.*

conuelli, est.

Accersere.

uulsi, diuulsi, reuulsi, item Accersere non Accersere dixisse, nisi is qui id præcipua quadam diligentia animaduertit, memoriæq; mandarit: Collocatæ uerò orationis ratio, cum & in apta coniunctione uerborum, & in consecutione casuum, temporum, & modorum uersetur: illud præceptis nulla, huius uerò ne sexcentesima quidem pars est arte consignata. Nam cum uerba aptè iungere, similis artificij sit, quod est, uestes singulis bene accommodare: quid cuiq; conveniat, quid minus, nemo intelliget, nisi qui diu multumq; uocabulorum uim & usum expendent, styloq; ea diligenter triuerit. Sciscere enim & asciscere, etsi legibus rogan-
dis utrunq; tribuitur, tamen ijdem qui sciscebant, non asciscebant: & qui asciscebant, non sciscebant. Accessio & accessus ab eodem uerbo quidem fiunt: dissimilem tamen apud authores prorsus uim habere inueniuntur. Sic adoptio consuetudine latina, non adoptatio, quomodo ex arte dici deberet, est peruulgatum, Casus quidem qui sequuntur

*Verba aptè
iungere, &
nouerit.**Sciscere,
asciscere.**accessio.
accessus.**adoptio.*

OBSERVATIONIS.

quantur nomina, quoad fieri potuit, grammatici arte sunt complexi: at tamen si Vtor ablatiuo iungitur, nō tamē rectē quis dixerit, utor uoluptate, sed fruo: neq; fruo instrumēto, sed utor. Sic & latine poscimus et flagitamus aliquem pecuniam, uestem: sed non rogamus neq; obsecramus aut oramus pecuniam, si eos sequamur, qui emendatē sunt locuti: cum tamē eorum exemplo benē loquamur, si dicamus, oro, rogo, obsecro te hoc, illud, hanc rem. Tantum enim momentum habet aptē accōmodata translatio, ut ne Tiro quidē Ciceroni, quem tamē canonē scriptorum suorum uocat, in omnibus satisfecerit. Cuius certē uerecundiam seruare nō possumus: nisi quid deceat, ab optimis authoribus multa lectioe didicerimus. Quod uerò infinita sint, quæ consecutionis uulgaribus præceptis non cōtinentur, id unum satis confirmat, quòd nullum penē uerbum sit, cuius eadem in omnibus collocandi et iungendi sit ratio, neq; solum pro multiplici significandi uī, uaria est etiam

A 5 eiusdem

Fruor uoluptate.

Utor instrumētū.

Poscero pecuniam. Flagitatio.

oro, rogo, obsecro te hoc.

Cicero Tironem regnum dicit.

DE RATIONE

eiusdē consecutio, sed eadem sarpè potestate, diuersis casibus idē nomē coniungitur. Alienus eadem significatione quatuor consecutionis rationes habet. Cōparo, & confero alicui, & cū aliquo Romani dixerunt. item Abstineo manus, oculos, animū ab aliqua re; & abstinere ab aliqua re, uel aliqua re, sine præpositione, omisso nomine manus, aut simili. Quæ si omnia persequi uellē, quæ nobis argumento sunt, attenta solum animaduersione linguā latinā per discendam esse, singula ferè uocabula huc essent conferenda. Sed hæc quæ attulimus, satis declarant, nullā esse Latini sermonis partem, cuius scientia non obseruatione maximè cōparetur. Quin potius præcepta ipsa, quæ nunc in scholis uulgò puerorū manibus tractantur, quàm obseruationis momenta desiderant, penè pro sese ipsa loquuntur: quòd ex ijs, quæ adeò commixta atq; cōfusa sunt, ex omniū scriptorū generibus, nemo se explicabit, nisi qui magno iudicio, summo studio pceperit, quid cuiq; generi orationis conueniat, quidq; repugnet.

Alienus.

comparo, et confero alicui, et cum aliquo.

Abstineo manus, oculos, animū ab aliqua re. et aliqua re.

obseruatione, ac quibus lingua Latinan?

OBSERVATIONIS.

pugnet. Sed de his alio loco. Neque pluribus argumentis colligendis longior esse uolo, cum una oratione eorum qui ex præceptis tantum loquuntur, aut scribunt, tanquam certissimo testimonio, tota hæc res aperte teneatur. nam cum multos annos, multosque labores in his studiis consumpserint, uix inchoatio aliqua, si conferuntur cum integris castisque autoribus, nedum perfectio in eorum sermone & scriptis apparet. Quæ hinc non excutio, ne reprehendendi studio potius quam monendi, quid observationi sit tribuendum, huc prouectus esse uidear. Neque tamen ita Observationem amplector, ut præcepta rejiciam, & ab his studiosos deterream: sed hoc unum potius persuasum omnibus uellem, aditum præceptis tantum ad linguas aperiri: observatione uero solum ad exitum perueniri. Sed de his satis. Ad ea quæ observationis sunt iam, transeamus: & qua uia progrediendum, & ad exitum perueniendum sit, ostendamus. Quod his tanquam uestigijs faciemus, quæ in re ipsa impressa extant.

*Præcepta uia
ad linguas
patris faciemus
seruatio ad
exitum pducit.*

DE RATIONE

extant. ne his quisquā quæ olim mihi notauī & collegi potius, se alligari patiatur, quàm ipse, quod necessarium est in euoluendis authoribus singula eodem modo inuestigatione persequatur. Cum itaq; omnis linguarū doctrina in uerbis potissimum sit occupata, in ijs aut uim, aut mutationem, aut collocationē solum inquirat. Quare quid communiter in his tribus, quid separatim in singulis proponendū, animaduertendumq; sit, paucis hic quod sentimus explicabimus. Quæcunq; igitur legas uel audias, aut cum præceptis auditis, aut cum usu intelligentiæq; uulgari conferas. Quæ uel præceptis excluduntur, uel distinctè satis non traduntur, ea uel imprimis notanda studio sunt omnia, & in imitatione sua oratione effingenda. Quæ cum supra innumerabilia esse diximus, nisi quisq; ea diligenter & prudenter undiq; tanquam flosculos, carpat atq; delibet, & in suas tabulas tanquam in fauos comportet, serò admodum aut nunquam, huius lingue fructus præclaros aliquos in lucem

Linguarum cognitio in uerbis posita est.

OBSERVATIONIS.

in lucem edet. In quibus uerò discrimē animaduertitur authorum, summæ uirtutis est, posse perspicere, quid cuiq; generi scriptorum accommodatum, quid alienum existimetur. Præclari enim & magni artificis est, decorum posse in omnibus seruare, & quanque rem suis uerbis tanquam proprijs ornamentis exornare. Alia uerba sæpè, atque aliam formam orationis poetæ, aliam oratores requirunt. Comici à Tragicis in multis ut re, sic & tractatione, antiqui à recentioribus, ut temporibus, sic & uerbis discrepant. cuiq; tamen suus ornatus, suusq; splendor: quem si alijs generibus adhibeas, nō ornare, sed deformare orationē uideberis. Cum itaq; in præceptis uulgaribus sint, quòd in libro de Arte iungendæ orationis demonstrabimus, quæ non satis hæc genera distinguunt & notant: eius est, qui utiliter uelit in lingua hac uersari, notis quæque suis discernere, & in sua tanquam sede unumquodque collocare. Sed nihil est quod adeò conturbet studia, impediâtq; plurimos, ut usus & consue-

*Decorum in
omnibus seruari
optimi artificis
est:*

DE RATIONE

q̄ genera dicendi
di notanda:

cōsuetudo uulgaris: quā qui emēdare cupit, duo hęc sibi in authoribus legendis, suisq̄ conferendis proponat. Primum, ut animaduertat eos loquendi modos, in quibus latina lingua à uernacula discedat, aut etiam superet: deinde, ut usitatae nunc in scholis linguae latinae barbariem corrigat. Solent enim ij plerunq̄, qui proprios cuiusq̄ linguae modos consignatos non habent, seruatim temporibus, modis, casibus & ordine, quem à Grammaticis acceperunt, omnia ad suam linguam deflectere, & accommodare. Hinc uulgo uoci Videor, Quòd cōiungitur: sic enim à matre loqui didicerunt. Si uerò optimos authores imitemur, nō Videtur mihi quòd sis doctus, quomodo Germani: sed Videris mihi doctus, ut Latini loquuntur, dicemus. Huius enim plurima exempla in libro de Ratione discendae linguae Latinae proposuimus. quibus planè satis ostēdimus, quemadmodum Germanicam latinitatē corrigamus. Quod si quisq̄ simili modo cū suę gētis uel nationis lingua,

quæ

OBSERVATIONIS.

quæ latinæ sunt tanquam propria com-
 paret, latinè apud Latinos, sua uerò lin-
 gua inter suos loqui cum ex usu sit, po-
 terit. Superare autē latinū sermonē, &
 significandi uī, & copia uerborū, cū
 omnes uideant, qui intelligunt quantū
 præstet exculta & polita lingua, rudi et
 impolitæ, non necesse est multis uerbis
 id cōprobare. Satis est, si sciamus ea uel
 maximè esse notanda, quæ uulgari lin-
 gua non efferamus. Artiū enim & do-
 ctrinarū uocabula, earū præsertim quæ
 liberalioris sint cognitionis, doctis tan-
 tum linguis, non uulgaribus trita inue-
 niuntur. necq; eruditio uocabula solum
 propria peperit, sed etiam copiam, qua
 una res uarijs modis significetur, & il-
 lustretur. Quam nemo cōparabit, nisi
 qui penitus retrusas & abditas linguæ
 latinæ opes in authoribus perspexerit,
 seseq; longè ab omni plebeio sermone
 abduxerit. Vitiosæ cōsuetudinis emen-
 dandæ, si authores et magistros Roma-
 ni sermonis principes adhibeamus, du-
 biū nō est, quin barbariē corruptumq;
 morem pura & integra oratione com-
 mutabimus,

DE RATIONE

mutabimus. Quos ut quisque magis, quam aut me, aut quenquam de recentioribus imitaretur, unum Ciceronem tanquam præstantissimū ducem in his Observationibus sum secutus. nō quo alios non legendos putem, sed quod optimos in discendo, omnibus præferendos, in imitando etiam exprimendos esse debere existimem. Quæ uerò præcipuo studio, aut in uerbis, aut mutationibus sunt obseruanda & notanda, ex ijs facile quæ attulimus intelliguntur. Sed quemadmodū quisq; ea animaduertat, & consideret in authoribus euoluendis, huius loci est, ut declaremus. Verborum itaq; simplicium uis maximè æstimatur, aut rebus quibus tribuuntur: aut contrarijs, quibus opponuntur: aut finitimis, quibus adiunguntur: aut ijs quibus explanantur. His quatuor si singula expendas, & legendis latinis, ubi occurrunt, consideratè notes, propriè & planè quæcunq; uelis latino sermone efferre disces. Ex ijs quibus tribuuntur de uocabulorum potestate constituitur, si spectemus, rebus

Verba simplicia:

OBSERVATIONIS.

rebus an personis, an temporibus, an locis, animo an corpori, an rebus externis sit attributum. Si rebus, quibus nam: non enim quoduis nomen quævis res admittit. Annalis enim, solum legi à Cicerone iungitur. Venerij, ij apparitores tantum appellantur, qui erant Prætoris Siciliæ, quod Veneri quasi dicati essent. Sic amœnitas suavitatem & uoluptatem, quæ in locis est, notat: quam si rebus accõmodes, uim nominis perspexisse non satis uideberis. Sic non satis est scire quid uocabulis Contemplor, & Aspicio, significetur, nisi & hoc adiungamus, & corporis & animi oculis utrumque attribui. idem de Expeto & appeto. Aegrotatio & corporis & animi à Cicerone dicitur. Aegritudinis uocabulo animi morbum tantum significat. Perscribebantur Senatus consulta & auctoritates, aderant scribendo Senatores, qui eas sua sententia comprobarant: intercedebant tribuni, rogabat magistratus, sciscebat populus, refertur ad Senatum: quorum omnium uim ex eo

B discimus,

Annals.

Apparitores.

locor amœnitas.

contemplor animo; aspicio oculis.

Expeto, appeto.

Aegrotatio.

Aegritudo.

Senatus consulti perscribi.

Tribuni intercedunt.

Magistratus rogat.

Populus sciscitat.

Ad Senatum referri.

DE RATIONE

discimus, quòd ad alia transferri ea nomina non liceat. Sic & oppositio nominum reconditam potestatem, quoties apud authores animaduerti-
tur, tanquam lumen aliquod illustrat. Nam quibus rationibus melius intel-
ligemus, quid sit *Assueuro*, & qui-
bus notis *Affirmo* sit dissimile, quàm
quod Ciceronem uidemus ei *locor*
ut contrarium opposuisse? Sic *Abiudico*,
& *adiudico*, *Appositum* ad ali-
quid, & *Aduersor*, *Asporto* & *abri-*
prio, quia Cicero ut contrarium con-
trario opponit, alterum alterius uim
& usum planissimè ostendit. ut si quis
intelligere uelit quid sit *sine*, aut cum
Adiunctione, Ciceronem attendat,
qui contrario tanquam digito id mon-
strare, in libro de *Inuentione* ui-
detur. Sic enim ait: Atque etiam
hic mihi uideor uidere esse quasdam
cum *adiunctione* necessitudines, quas-
dam simplices & absolutas. item: Ho-
mines mortales necesse est interire,
sine *adiun-*

Assueuro.

Affirmo;

Iocor.

Abiudico,

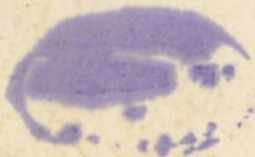
Adiudico.

Appositus.

Aduersor.

Asportu.

Abripio.

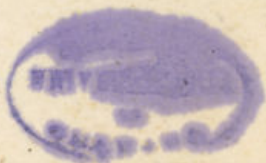
OBSERVATIONIS.

sine adiunctione: ut cibo utantur, non
necesse est, nisi cum illa exceptione
extra quam, si nolint fame perire.

Ita & apposita & finitima sese inter
se explicant & illustrent. ut in hoc
loco Ciceronis: Propter se autem ui-
tanda sunt, non ea modò, quæ his
contraria sunt, ut fortitudini igna-
uia, & iusticiæ iniustitia: uerùm eti-
am illa, quæ propinqua uidentur, &
finitima esse, absunt autem longissi-
mè: quod genus Fidentia contra-
rium est Diffidentia, & ea re uiti-
um est: Audacia non contrarium, sed
appositum est, ac propinquum, & ta-
men uitium est.

Hæc qui attendit, non ne uim uo-
cabulorum eorum quæ recenset, peni-
tus perspiciet? Eodem modo & ea
diligenter omnia sunt considerata,
quæ authores ipsi aut notatione, aut
comparatione explicant. ut cum Ci-
cero quid atomus, quid sumptio, quid
careo sit, interpretetur, eius auctori-
tatem per-

Fortitudo,
Ignauia.
Iusticia.
Iniustitia.

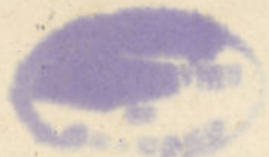

DE RATIONE

tatem perfectissimi grammatici ma-
 gni facere, & audire prorsus debemus.
 Item si in hunc Ciceronis locum inci-
 damus, Sidera autem æthereum locum
 occupant: qui quoniã tenuissimus est,
 quod animal in eo gignatur, id & sen-
 su acerrimo, & mobilitate celerrima
 esse: quare cum in æthere astra gignan-
 tur, consentaneum est, &c. non ne Ci-
 cerone ipso magistro commodè disce-
 mus, latinis tam astrum quàm sidus ea-
 dem significatione esse usitatum? Sic
 si in Tusculanis legamus, Obtrectare
 uerò alteri, aut illa uitiosa æmulatio-
 ne, quæ rivalitati similis est, æmulari,
 quid habet utilitatis? cū sit æmulantis,
 angī alieno bono, qđ ipse non habeat:
 obtrectantis autem, angī alieno bono,
 quod id etiã alius habeat? ex his quid
 Obtrectare, quid æmulari sit, & quem-
 modum differant, perspicuè uideri po-
 test. Ita & discrimen, quod est inter ani-
 mam & spiritum, ex his uerbis aucupa-
 ri licet, quæ apud Ciceronem in libro
 de Natura deorum leguntur, Quæ spi-
 ritu in

*Sidus, As-
 trum.*

*Obtrectare,
 æmulari.*

OBSERVATIONIS.

ritu in pulmones anima ducitur, ea ca-
 lefcit primùm ab ipfo fpiritu. Quis
 grammaticorum clarius oftēderet dif-
 ferentiam, quæ eft inter arbitrium &
 iudicium, quàm Cicero faciat in oratio-
 ne pro Roscio Comædo? Quid enim
 meherculè eft, quo planius uerba quæ
 eiuſdē ſunt poteſtatis, notemus, quàm
 quòd obſeruemus Ciceronem, non ſo-
 lum eadem pagina, ſed ſententiã, uel
 uerſu etiam, eandem rem diuerſis uer-
 bis ſæpe ſolere efferre: ut homines om-
 nia uoluptatum genera ſtudioſe cõ-
 ſectãtes, & luxurioſos, & aſotos, eodē
 loco appellat. ſic Committo & admit-
 to facinus, Miror & admiror, appello
 & admoneo debitorem, idem ualere,
 ut plurima alia, Cicero ipſe oratiõẽ ſua
 demonſtrat. Sed in omni uerborũ ob-
 ſeruatiõne hoc tenendũ eſt, ut animad-
 uertamus, uſũ ne tantum, an etiam uĩ
 ſignificãdi, in omnibus ne, an quibus-
 dam tantum, idem ualere uocabula ui-
 deantur: quod qui non fecerit, rectẽ
 de ijs nunquã iudicare poterit. Sed plu-

B 3 ra exem-

*Anima, ſpi-
ritus.**Arbitrium,
Iudicium.**Luxurioſi,
Aſoti.**Committo,
admitto fac-
cinus.**Miror, ad
miror.**Appello, ad
monuo debi-
torum.*

DE RATIONE

ra exempla huius generis non affero :
 quòd in Opere illo magno de Lingua
 latina, in quo nunc noctes & dies uer-
 samur, uel in omnibus etiam uerbis de
 clarabimus, quantū adiuuentū, quam
 insignem utilitatem hæc obseruandī ra-
 tio studijs sit allatura. Tum quoq; in
 libro de Differentijs, quasi proprius lo-
 cus notæ cuiusque uocabuli confi-
 gnandæ nobis dabitur. Nos certè his
 tractandis, & cognitionem auctam,
 & orationem emendatam paululum
 ipsi iam sentimus. Ea uerò de quibus
 in hoc libro potissimum agimus, aut
 in collocatis uerbis, aut mutandī ratio-
 nibus maxime sunt sita. nam cum aut
 uitiosam & deprauatam consuetudi-
 nem emendare, aut quæ temporibus
 ferè extincta erant, excitare constitui-
 mus, in uerbis simplicibus tantum ea
 in primis obseruemus, quæ aut igno-
 rat uulgus, aut barbaris nominibus ob-
 scurat: cætera coniunctioni & muta-
 tionī omnia tribuat. Coniunctorū no-
 minum duplicē obseruationē antè di-
 ximus.

OBSERVATIONIS.

ximus. Primum ut animaduertamus, quæ nomina sint iuncta inter se: deinde qui casus quodque uerbum consequantur. Exempla utriusque supra posuimus. Hoc solum monendum hic uidetur, tantum momentum esse in apta coniunctione nominum, ut ne Antonius quidem, ciuis Romanus, Cicero ni eisdem temporibus uisus sit latine locutus, cum scripserit, facere contumeliam, & denunciare timorem: quod uulgo iungi tum ea non solent. Cuius cum nulla penè, aut exigua ualde & loquendo & scribendo ratio habeatur, nisi aures & oculos prorsus ab inueterata nunc & corrupta consuetudine ad integrorum & politorum Romanorum oratione traducamus, puritatem & castitatem sermonis nunquam consequemur. Quod si coniunctorum uerborum obseruatio rectè instituitur, & consecutionis utilior opera, & minor est futura. Casuum, modorum, temporum notæ magis apparent, quam rationes nominum inter se iungendorum.

B 4 In con-

coniuncta
uerba.

DE RATIONE

In cōsecutione ea cum notari debent, quæ & à præceptis, & consuetudine sunt aliena, singulorum uerborum usum considerare in authoribus legendis dehebitus. Nullum enim ferè est, ut antè diximus, quod non consecutionis ratione ab alijs, eiusdem tamen generis, discedat. Quin etiam inueniuntur, quæ præceptis comprehendendi possunt, in uulgus nunc minimè nota. ut uerba stringendi, finiendi, et metiendi, ablatius cōsequitur. item & alia plurima, quæ in libro nostro de Ratione iungendæ orationis exemplis declarabimus. Mutandorum & faciendorum uerborum ars, ita est capitibus à doctis deuincta, ut præcipuis studijs paululum loci relictū uideatur. Nam quod Cicero nomina propria tertij ordinis, uocatio per e, ut secundi, effert, quod Adoptio, non adoptatio, quod accersere, non accersire: quod uehens, etiam pro eo qui uehitur. præstantissimi auctores dixerint, id etiam à Grammaticis memoriæ proditum uidemus.

Hoc

OBSERVATIONIS.

Hoc tamē obseruationis omnino esse arbitror, attendere, quæ uerba supina in, u quæ tempora participiorum omnia admittant. nam omnibus ea tribui ab optimis authoribus, non uideamus. Item & à uerbis quædam nomina in ns finientia fiunt, quæ cum genitiuo iunguntur: non tamen id omnibus, sed certis quibusdam tantum uerbis accidere constat. Quæ cum uel singula suo loco persequar, lōgior hic authoritatibus enumerandis esse nolo. Quod restat, ut hanc meam operam studiosis commendem, id eo modo faciam, quo animo ea est à me suscepta: ut nimirum magis uias ad discendum aperiam & commōstrem, quàm ut alicui mea obtrudam & uenditem. Pueris tamē, qui iudicio obseruationis obætatem carent, author essem, non minorem laborem in his quibus lingua perficitur, quàm in præceptis, quibus tantum inchoatur, ediscendis etiam singulis, quæ singularem uim habent, omni studio cōsumerent. Quod si quo-

DE RAT. OBSERVAT.

tidie certa quædam nomina præscripta
memoriæ mandarent, usuq; tererent,
puerili ætate, & paucis annis. linguam
hanc perfecte discerēt. Quod si in scho-
lis hoc studium excitetur, & literarum
magistris in primis id persuadea-
tur, id quod hoc meo labore
quæsiui, consecutus
tum abundè
uidebor.

ANTONIVS SCHO.
rus, Hermanno Me-
rano S.

Anta uis est eius amicitiae, mi Hermanne, quae ueris certisque uirtutibus coniungitur, ut neque temporibus, neque locorum interuallis, neque ullis rebus ea unquam dirimatur, aut etiam imminuatur. Diu & longe abes: scribis raro, memoria tamen, aut desiderium potius tui non minus est quam amor, quo te praecipue semper praeceteris complexi sumus. Cuius nunc testimonium, & quasi pignus id ad te mitto, quod apud me discedens reliquisti, & toti orbi terrarum aliquando coniunctionis nostrae, quasi monumentum perpetuum extare uoluiti.

EPISTOLA

luisſti. Itaq; quod promiſi, præſti-
ti: ſi, quod tu tibi perſuaſiſti, alijs
inde acceſſerit, gratulabor hoc no-
mine communibus ſtudijs: tibi uerò
nunc hæc, nec uſui, nec ſubſidio e-
runt: quòd & ante annos aliquot
Parifijs didiceris, & à me ſæpe au-
diueris, et ipſe ingenij acumine per-
ſpexeris, quemadmodum uitioſa &
corrupta conſuetudo Latini ſermo-
nis emendari poſſet. Præclare &
rectè iudicas, ciuiliũ rerum ſcien-
tiam, iurisq; cognitionem, cui te de-
diſti, ſine literis obſcuram, et quaſi
mutam eſſe: nihilq; dignius eſſe in-
genuo homine ijs ornamentis, quæ
uera ſunt reconditarum uirtutum
tanquam inſignia. Te igitur neque
moneo, neq; hortor, ut animũ hunc

¶

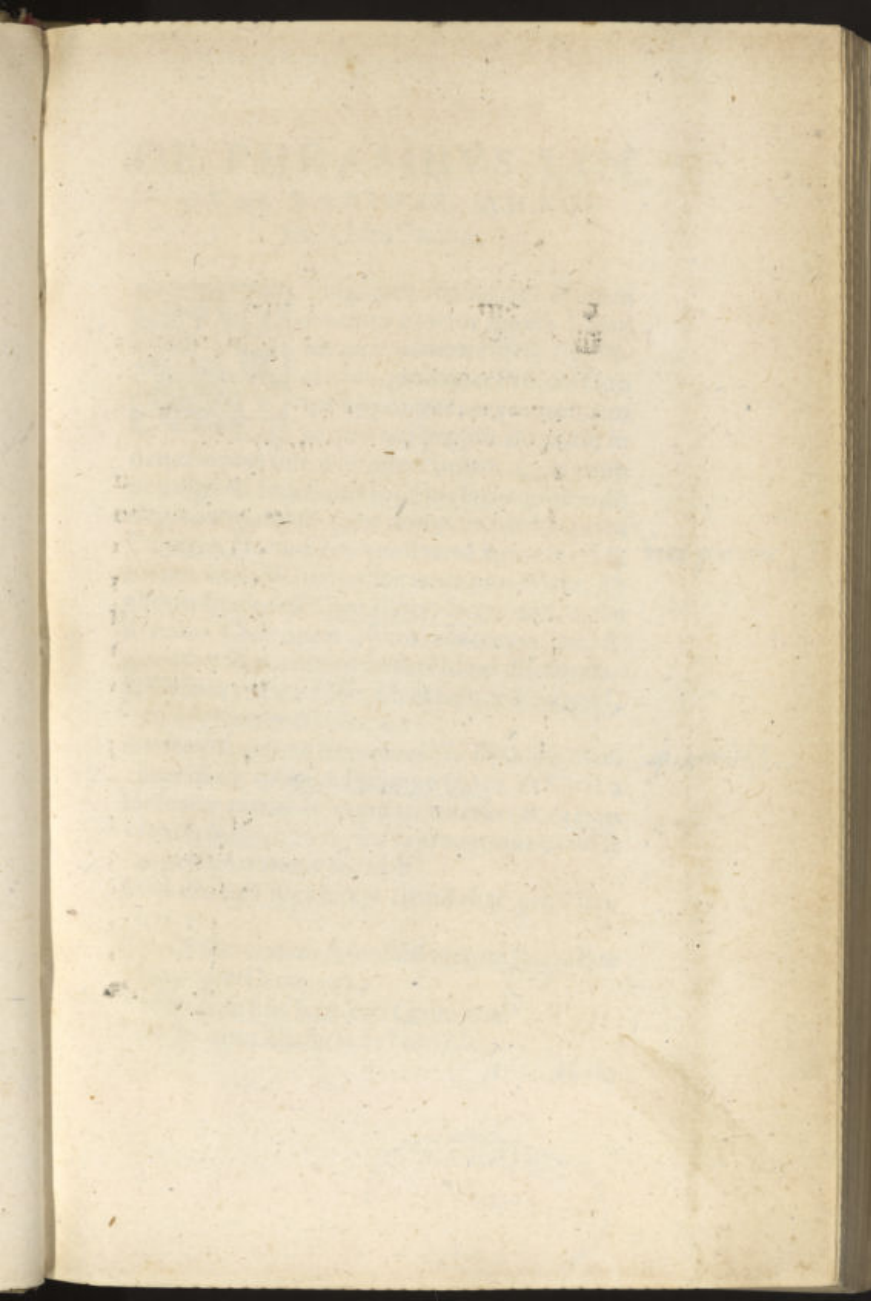
NVN CVPATORIA.

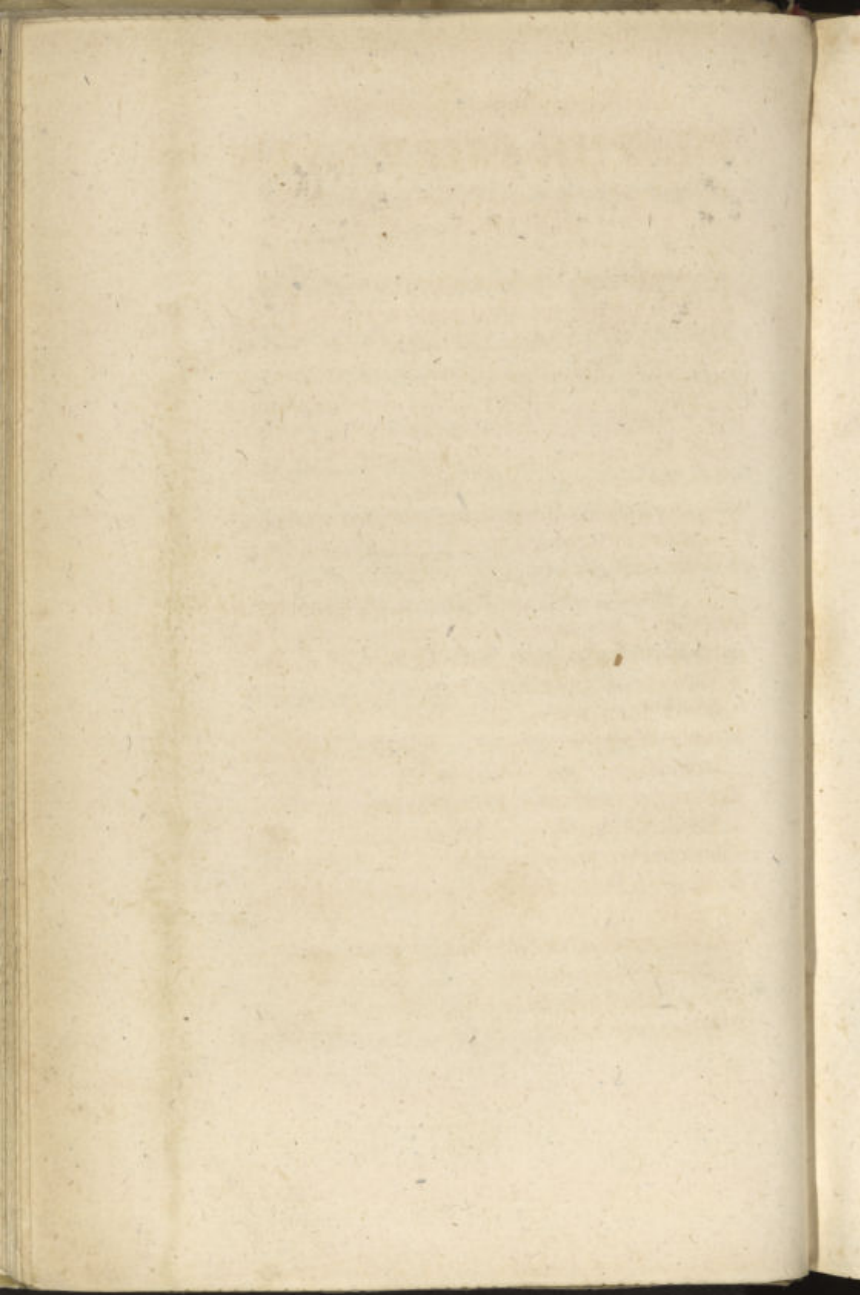
& studia retineas & augeas: sed
 certum persuasumq; planè mihi hoc
 de te est, ut cum quæstuosissimam
 atq; copiosissimam mercaturam stu-
 diorum amore abieceris, de tua &
 patriæ salute & gloria cogitare,
 dies & noctes non desinas. Plura
 iam non scribo: quod cum breuit ex
 Italia redeuntem expectemus, qui
 nostros homines suo exemplo doctu-
 rus est, ingenij & animi cultum ho-
 mini libero omnibus rebus esse præ-
 ferendum. Vale, 12. Calend.

Februarij, Anno

1550.

DE PHRASIBVS LIN

GVAE LATINAE, ANTO-
nio Schoro Autore.

Vulgarem cognitionē & usum omnino uideretur fugere. Latini hac præpositione idem significarunt, quod uoce Pro, cui Contra opponitur: præsertim cum ea quæ aut profint alicui, aut in defensionem sint, exprimere uelint. Quis enim de uulgo sic loquitur, Hoc à me facit? quomodo elegātius multo id quod uolumus reddis, quàm si diceres, Hoc me est: quod tamē latinum est, & tritum satis. Sed uarietatis causā non solum, Ab aliquo facere: sed, Cum aliquo facere, eodem sensu etiam Ciceronem efferre, obseruare licet. A quo itaq; sic purè & emendatè loqui discamus: Si Cassius respondisset, idem sentire & secum facere Syllam. pro Syl. 174. a

Hoc pro me est.

Demosthenes iam tum *φιλιππιζου* Pythiam dicebat: id est, quasi cū Philippo facere. de D. 133. a Defensor autem de æquitate nitatur: & ea cum secum faciat, non re, sed deprauatione uerbi se urgeri queratur. Par. 241. b

φιλιππιζου.

Cum ille secū illos facere clamitabat. pro'Plan. 277. a

Rem & sententiam interdicti mecum facere fatebatur. pro Cecin. 300. a

Veritas cum hoc facit. pro Quin. 17. a

Populus cum illis facit. de Fin. 73. b.

a Ab alio

DE PHRASIBVS

Ab aliquo stare.

Aut à se potius, quàm ab aduersarijs stare. de In. 37. b

Stare à mendacio contra uerum, ut nemo contra ciuium perditorū popularem dementiam à senatu, & à bonorum causa steterit constanter. de In. 42. b

Stare à uoluntate scriptoris. de Clar. 190. a

Stare à sententia. de In. 78. b

Cum aliquo stare.

Si quid de æquitate ea, quæ cum aduersario staret, derogasset. de In. 80. a

Non stantem cum ijs, qui &c. de Fin. 116. b

Ab aliquo esse.

Sed uide ne hoc totum Sequola fit à me. de Ora. 89. b

Qui sunt ab ea disciplina. Tus. 176. b

Locus communis à translatione, & contra eum qui translationem inducit. de In. 69. b

Loci communes sunt à testibus, contra testes: à quæstionibus, contra quæstiones: ab argumentis, contra argumenta: à rumoribus, contra rumores. ad Her. 8. a

Habere secum aliquem.

secu' habere. Brutus uidetur mihi & plebeculam urbanam, et (si fidem fecerit) etiam bonos secum habiturus. At. 257. b

Hoc non modò non est contra me, sed maximè meam causam, defensionemq; confirmat. pro Clu. 38. b

Ab aliquo soluere, representare, dare, numerare dicebant Latini, cum significare uellent, non ipsum debitorem,

L I N G V Æ L A T I N Æ .

debitorem, sed alium eius nomine creditori pecuniam numerare: quod nostri homines, non Romano, sed suo more proferunt his modis: Alicui satisfacere per aliquem, Alicui soluere alicuius nomine.

Frater laborat, ut tibi quod debet ab Egnatio, soluat. At. 11.4.2

Hac emptione facta, pecunia soluitur à Cesenna. pro Cec. 228.2

Homines non modò nō recusare, sed etiam hoc dicere, se à me soluere. At. 83.2

Sinite me, quod uobis fretus, huic sæpe promissi, id à uobis ei persoluere. Cic.

Ab Aulo Seruilio dicit se dedisse, & à suis fratribus. pro Flac. 153. b

Quod enim prætori dare consueissent, quoniam ego non acceperam, se à me quodammodo dare. At. 83.2

Reliquæ pecuniæ usuram Silio pendemus, dum à Faborio repræsentabimus. At. 194. b

Si prætor dedit, à quæstore numerauit, quæstor à mensa publica, mensa aut ex uectigali, aut ex tributo. pro Flac. 155. b

Sumptum haurit ex ærario, suppeditat à socijs. contra Rul. 72. b

Misimus qui ab illo pecuniã depositam nostris recuperarent. contra Rul. 74. b

Sic firmus, paratus, imparatus, instructus, inops, nudus, solitudo, inuictus, impunitas, ab aliqua re dixerunt ueteres: quas locutiones cum nostri homines ignorent, inuexerunt nouas in linguam Latinam: ut, Quantũ pertinet ad equitatum

*mensa pub.
lica.*

DE PHRASIBVS

usurparunt, animo, sensibus, & similibus attri-
buerunt.

Abducere cogitationem à consuetudine. Tusc.
156. a

Aciem mentis à consuetudine oculorum. de Na-
tur. 34. b

Animum à cogitationibus.

Animum à sollicitudine. Epist. 48. a

Animos à defensione. de Ora. 136. a

Aliquem à meretricio quæstu. pro Quin. 15. b. &
in Anto. 169. a

Se ab angoribus & molestijs. Epist. 70. a

Seruum ab aliquo. pro Deiot. 149. b

Discipulum à doctore. de Ora. 112. a

A religione ad quæstum. de D. 99. b

A B B O.

Eleganter attribuitur hoc uerbum & alijs rea-
bus motum non significantibus, cum usurpa-
tur pro eo quod nos dicimus, desinere, desiste-
re, aut cessare. ut,

Nausea iam planè abijt. At. 226. a

De loco quidem nunc abijt pestilentia. Epist.
232. b

Illa mea quæ solebas antea laudare, ô hominem
facilem, ô hospitem non grauem, abierunt.
Epist. 138. a

Singularem quandam significationem habet
hoc uerbum, cum Latini utuntur pro accedere,
aut ut uulgò loquuntur, Demittere se ad uulgi
opinionem, ad ineptias. ut,

Abire ad uulgi opinionem. Off. 68. b

Quid ad istas ineptias abis, inquires. pro S. R. 25. b
Sic longè

LINGVÆ LATINÆ.

Sic Longè abire Latini, quod alio modo dicitur, altè repetere, aut ut Barbari dicunt, petere aut sumere aliquid à longinquo, remotiora exempla petere. ut,

Audi, ne longè abeam, moriens quid dicat Epicurus. P. 1. 84. 30. b

Multos nominatim proferre possum, ne longius abeam, uel tribuleis, uel uicinos meos. O. 1. 25. 24. b

Vt ne longius abeam, declarat ista ascriptio esse aliquid. O. 1. 303. 3. b

Non longè abieris: num ius ciuile uestrum ex libris cognosci potest. E. 104. 13. b

Latini quoq; solent hoc uerbo uti, cum significare uellent, ea quæ cōmota sunt, non permanere in eo statu, aut ut uulgus loquitur: Non hæc ita transibunt, tu plus de hac re audies, ut,

Non poterit sic abire. P. 1. 125. 24. b

Ad summum, non possunt isthæc sic abire. A. 222. b.

Mirabar, si hoc sic abiret. Teren.

Non hoc tibi sic abibit.

Abire à sensibus, Abire ab homine. pro discedere, & aliò transire. ut,

Sed ab eo à sensibus, quid est quod ratione percipi possit?

Sed ab hoc parumper abeamus, quandoquidē de genere, non de homine quærimus.

Significatur etiam hoc uerbo, defungi aut abdicare se magistratu, deponere magistratum. ut,

Abire magistratu. Epist. 60. b

Abire consulatu. Ar. 11. a

À iure non abire: pro, nō discedere à iure. Ita dicimus

DE PHRASIBVS

Abire ab emptione aliqua: quod uulgò dicitur, non tenere emptionem aliquam, non habere pro rato.

Malè precabantur quoque ueteres Latini hoc uerbo alicui. ut,

Abi in malam crucem. Teren.

Quin tu abis in malam pestem, malumq; cruciatum. In Anto. 257

Pro his Latinis germanicolatini dicunt, I ad patibulum: I, quòd pestis, aut ignis Sancti Antonij, aut simile te perdat.

ABHINC.

Neq; uim, neq; usum nostræ ætatis homines ij intelligunt, qui futuro tempore quoq; attribunt, semperq; cum ablatiuo iungunt. Cum Cicero semper ea uoce & tempus præteritum notet, et tam accusatiuo, quam ablatiuo coniungat. ut, Quæstor Cn. Papirio consuli fuisse abhinc annos quatuordecim. In Ver. 82. b

Etenim si Cn. Pompeius abhinc annos quingentos fuisset, pro Cor. 57. b

Sofippus & Epicrates, fratres sunt Agyrinenses, horum pater abhinc duo & uiginti annos est mortuus. In Verr. 113. a

Abhinc annos propè uiginti, negaui posse mortem immaturam esse consulari. in Ant. 183. a

Repromittis tu abhinc triennium. pro Quint. Ros. 51. a

Demosthenes fuit abhinc annos propè trecentos. de Diui. 133. a

Cum Ablatiuo.

Roscius cum Flauio pro societate decidit abhinc annis

L I N G V Æ L A T I N Æ.

annis quindecim. pro Q. Ros. 51. a

Herodotus offendit cum menssem comitiam,
comitijs iam abhinc triginta diebus habitis. In
Verr. 134. b

Gratum fecisse, quòd pro Cornificio me abhinc
amplius annis 25. spondisse dicit Flavius.
At. 190. b

A B I I C I O.

Veteres illi Latini, quos non satis laudare pos-
sumus, præcipuè adhibuerunt hoc uerbum, cum
uel contemptum, uel desperationem significare
uellent, hoc pacto. ut,

Famam ingenij abijcere. Epist. 135. b

Abijcere spem alicuius rei. in Ver. 87. b

Abijcere uoluntatem discendi, simul cum spe di-
scendi. de Orator. 121. b

Omnem curam de repub. cogitationem de dis-
cenda sententia, commendationem causarum
abijcere. Epist. 138. b

Abijcere consilium profectiois. At. 156. a

Hastas abijcere, pro desperare. pro Mur. 134. b

Sic abijcere cogitationes in rem humilè. pro,
res paruas & leues cogitare. ut,

Abijcere suas cogitationes in rem tam humilè.
de Am. 102. a

Abiectus, contemptus, uulgaris, humilis. uulga-
tum non satis est. ut,

Non quòd illi causam pecuniæ publicæ contem-
ptam & abiectam putarent. pro Clu. 37. a

Senatum abiectum excitauit. At. 12. a

Cum ipsi inter nos abiecti neglectiq; sumus. de
Finib. 104. a

DE PHRASIBVS

Verba non abiecta, res compositæ diligenter. de
Clar. 186. a

Exanimata uxor, abiecta metu filia. I. C. 118. b

Hic abiectus non tam ad pedes, quàm mores,
sensusq; nostros. pro Cæl. 54. a

Sæpe in quibusdam est animus abiectior, & spes
amplificandæ fortunæ fractior. Am. 107. a

Sum animo perculso, & abiecto. At. 40. a

Homo contemptus & abiectus. contra Rul. 85. a

Desertus & abiectus. Epist. 5. b

Humilis & abiectus. de Finib. 138. b

Abiectus & semiuiuus. I. P. 86. a

Comicorum senarij abiecti. Or. 215. a

Summissus & abiectus.) (.se efferens. Off. 25. a

A B I V D I C O.

Huius uerbi non est ualde abdita & retrusa si
gnificandi uis. Sed à multis nunc negligitur, &
ignoratur. ut,

Abiudicare aliquid ab aliquo.

*abiudicari
& adiudi-
care.*

Nulla res cuiusquam tam patria atq; auita fuit,
quæ non ab eo imperio istius abiudicaretur. in
Verr. 68. b

Tanta perniciēs fortunis omnium non potest ac-
cidere, quàm opinione populi Ro. rationem
ueritatis, fidei, religionis ab hoc ordine abiudi-
cari. in Verr. 77. a

Rullus iudicabit Alexandriam regis esse, à popu-
lo Romano abiudicabit. contra Rull. 74. b

A B I V R O, periurio nego quod debeo.

Quod uerbum cum uulgus ignoret, dicit: iura-
re se non debere, iuramentum præstare.

Mihi abiurare certius est quàm depēdere. At. 5. a

Abiurare

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Abiurare creditum. Plaut.

Pecuniam in iure abiurare. idem.

*abiurare
creditum.*

ABROGO. Verbi huius uis & usus prorsus nunc ignoratur uulgò: quis enim est, qui eo utitur, cum significare uelit, rogando autoritatem alicui detrahere: aut solum autoritatē alicui detrahere: nam cum imperiti significare uelint magistratus autoritatem alicui detrahere, dicunt: Deponere aliquē de officio, de magistratu: quod barbarum est, pro, Legi, aut legem abrogare, recentiores dixerunt abolere legem: sic abolere fidem. Cicero uerò, & alij suæ ætatis auctores, abrogare: quod exempla comprobabunt.

Si tibi magistratum abrogasset, minore ignominia te affecisset. in Ver. 136. b

Brutus collegæ suo imperiū abrogauit. de Cla. 169. a

Qui collegæ magistratum per seditionem abrogauit. pro Mil. 115. a

Cato legē promulgauit de imperio Lentuli abrogando. Qu. Fr. 308. a

Eiꝯ imperium est abrogatum. pro Dom. 230. a
Legem, aut legi abrogare.

M. Octavius legem Semproniam frumentariam populi frequentis suffragijs abrogauit. de Cla. 184. b

Abrogare legē, derogare aliquid de lege, & commutare legem. de In. 79. a

Lex illa neq; tolli, neq; abrogari potest. de Leg. 172. a

Eas tu leges rogabis, uidelicet quæ nunquam abrogentur: ibid.

Cum

DE PHRASIBVS

Cum lex abrogatur, id ipsum rogatur, quomodo eam abrogari oporteat. At. 50. b

Cui legi abrogatum, uel derogatum fit. ad Her. 9. a

Potestatem, fidem abrogare.

Gracchus potestatem intercedendi collegæ abrogauit. de Leg. 188. b

Si tibi deliberatum est, quibus abroges fidem iurifurandi. pro Qu. R. 52. a

Aequaliter omnibus abrogatur fides. Aca. 10. a

Quæ res fidem abrogat orationi. ad Her. 4. a

Abrogare fidem famæ. ad Her. 8. b

ABSTINENTIA. Multi hoc nomine ea esse ferunt, quæ Continentia significat: nimirum temperantiam in uoluptatibus. sed ineptè ualde. Nam abstinentia ijs tantum tribuitur, qui manus ab alienis abstinent: cui Rapacitas opponitur.

*abstinentia,
rapacitas.*

Nulla autem re conciliare facilius benevolentiam multitudinis possunt ijs, qui reipub. præfunt, quam abstinentia & cōtinentia. Off. 49. b
Sic in prouincia nos gerimus, quod ad abstinentiam attinet, ut nullus teruncius infumatur in quenquam. At. 77. a

Iusticia, abstinentia, clementia tui Ciceronis reuiuiscunt. At. 76. b

Nunc denique incipiunt credere fuisse homines Romanos hac quondam abstinentia. pro Pom. u. b

Traducere munus extraordinarium summa abstinentia. At. 72. a

Possim multa dicere de prouinciali eius in eo magistratu abstinentia. pro Sest. 4. a

ABSTI-

L I N G V Æ L A T I N Æ .

ABSTINEO. Latius multo patet quàm abstinentia. Ex quo intelligimus, latinè discere nihil ferè esse, nisi obseruare quemadmodum optimi autores sunt locuti. Operæ precium igitur est uarium usum huius uerbi uidere. nam & ablatiuo sine præpositione, & cum præpositione, & omisso aliquando accusatiuo Se, aliquando addito, iungitur.

Latino' discere.

Imperatorem debere cohibere manus, oculos, animum à cõiugibus, à liberis, ab auro, gazaq; regia. pro Pom. 16. b

Domitas habere libidines, coercere omnes cupiditates, nostra tueri, ab alienis mentes, oculos, manus abstinere. de Or. 101. a

Manus abstinere ab alienis pecunijs. in Verrem. 236. b

Qui cum in conuiuium uenisset, si quicquam cælati aspexerat, manum abstinere non poterat. in Ver. 211. a

Confugis ad physicos eos qui maximè in Academia irridentur: à quibus ne tu quidem iam te abstinebis. Acad. 14. b

Quid autoritas nostra, qui à cæteris coniurationis causis abstinuimus. pro Syl. 182. b

Abstineant in hoc iudicio manus, animosq; ab hoc scelere nefario. in Ver. 73. a

Postulatur ab omnibus, ut ab ijs se abstineant maximè uitijs, in quibus alterum reprehendunt. in Ver. 148. b

Ab obscenis uoluptatib. abstinere, minimè difficile est. Tus. 246. b

Homines tenebras & solitudinem nacti, nullo dedecoer

DE PHRASIBVS

dedecore se abstinere. de Fin. 98. a
Iurgijs & litibus abstinere. de Diu. 101. b
Maledicto, aut maledictis abstinere. in A. 161. b
At. 287. a

Faba quidem Pythagorei utique abstinuere. de
Diu. 131. a

Consilium est, suffocare urbem & Italiam fame:
deinde agros uastare, urere, pecunijs locuple-
tum non abstinere. At. 140. a

Manus abstinere ab aliquo: pro non percutere, &
occidere aliquem.

Nihil ægrius factū est multo labore meo, quàm
ut manus ab illo appellatore abstinerentur. in
Ver. 234. a

Vix homines manus à te abstinere possunt. pro
Sest. 31. a.

*Alexander
Clytū occidit.*

Alexander cum interemisset Clytū familiarem
suū, uix à se manus abstinuit, tanta uis fuit pœ-
nitendi. Tus. 226. b

Quòd me ad uitam uocas, unum efficis, ut à me
manus abstineam. At. 41. b

A B S V M. Varijs & multis rebus coniungi-
tur. Quæ uerò minus in usu & ore uulgi sunt, ea
tantum conquiremus & eligemus. Primum pro-
pius abesse locum, aut tempus aliquod, quid sit,
ij ignorant qui dicunt: Propius, aut propior est
Spira Heydelbergā, quàm Vuormacia, aut, pro-
pinquior est ut, Cicero uerò sic est locutus:

In his locis, quæ à Brundisio absunt propius
quàm tu, biduum aut triduum, nihil auditur
noui, At. 132. a

Tu illam manum mihi cura ut prestes: quoniam
propius

LINGVÆ LATINÆ.

propius abes. At. 1. b

Propius à morte abesse. Cic.

Antiquitas, quæ quo propius aberat ab ortu, & diuina progenie, hoc melius ea cernebat. Tul. 153. b

Abesse aliquid, pro desiderari, requiri: & aliquem abesse alicui homini, cui opponitur ad se, defendere: peruulgata non sunt.

Crassum hic uolebat imitari: Cotta malebat Antonium: sed ab hoc uis aberat Antonij, Crassi ab illo lepos. paulo post, Istis cum summi essent oratores, duæ res maximæ altera alteri de fuit. de Or. 183. a

Cum immolare quispiam uelit, tum fieri extorum mutationem, ut aut absit aliquid, aut superfit. de Diu. 115. b. 105. a

Neg; enim est quicquam aliud præter mundum, cui nihil absit, quodq; undiq; aptum, perfectum, expletumq; sit omnibus numeris. de N. 33. a

Quid enim abest huic homini, quod si adesset, iure hoc tribui & cõcedi putaremus? pro Cæl. 56. b

Quid huic abest, nisi res & uirtus? de Or. 135. a

Quamobrem quid est quod mirere, si cum istodem in hac causa uides adesse, cum quibus in cæteris intelligis abfuisse? pro Syl. 168. a

Mirari desinat Torquatus, me qui Antronio abfuerim, Syllam defendere. pro Syl. 169. b

Quæ ablata dixi, perscripta erant hoc modo:

Quod ex æde Mineræ hoc & illud abesset, quod ex æde Iouis, quod ex æde Liberi. paulo post,

Petiuerunt ut sibi ignosceretur, quod hæ res abessent.

nihil abest.

DE PHRASIBVS

abessent. in Ver. 2; 2. b

Omnia genera animalium complexu teneat oportet, ut ex eodem ne quid absit. de Vni.
202. a

Vulgus quid absit à perfecto, ferè non ex toto intelligit. de Off. 53. a

Aliquem abesse ab aliqua re, pro alienū & disiectum esse, & abhorrere, ut à uitijs, à uirtutibus, quia satis percubuisse puto, exemplis non declarabo. Sed, Non abesse quin ut, peruulgatū non est. ijs enim uerbis significabāt Latini, quod nostralingua dicimus, *Es fehlt nichts / es wirt kaum fehlen*: quod cum uulgus ignoret, quomodo rectè latinè dicatur, à Cicerone id discat. Abesse non potest, quin eiusdē hominis sit probos improbare, qui improbos probet. Orat.
220. a

*nihil abest
quin sim
miserrimq.*

Prorsus nihil abest, quin sim miserrimus. At.
130. a

Aberit non longè, quin hoc à me decerni uelit,
At. 143. b

Tantū abest, ut. Prorsus nunc ignoratur, quem admodum Romani illi ueteres hoc genere loquendi sint usi. Idcirco longè aliter uulgus nunc ea quę olim per *Tantū abest* ut, proferre consueuit. Vsum igitur uerum quisq; ab ipso Cicerone discat, seseq; ipse emendet: primū animaduertat quomodo bis *Vt cōiunxerit, cum Tantū abest*, nam aliquando alterū omittitur. Sed altero *Vt*, contrarium ferè antecedentis redditur.

Tantum abest ut libertatis inimicos ornem, ut effici non possit, quin eos tam oderim, quā rempub.

L I N G V A E L A T I N A B.

republicam diligo. in A. 238. a

Tantum abest ut aliquam bonam gratiam mihi
quæsisse uidear, ut multas etiam similitudines in-
telligam me suscepisse. pro Clu. 17. b

Tantum abest ut id consentaneum esset, ut maxi-
mè etiam repugnaret. Ac. 8. b

Is enim qui occultus & tectus dicitur, tantum ab-
est ut se indicet, perficiet etiam ut dolere alte-
rius improbè factò uideatur. de Fin. 76. a

Tantum abest ut malum mors sit, ut uerear ne
homini nihil sit non malum aliud certè, sed ni-
hil bonum aliud potius. Tus. 164. b

At philosophia quidem tantum abest, ut perin-
de ac de hominū uita est merita, laudetur, à ple-
riscq; neglecta, à multis etiam uituperetur. Tus.
164. b

Tantum abest ut scribi contra nos nolimus, ut
id etiam maximè optemus. Tus. 175. b

Tantum abest ut hæc bestiarū causa parata sint,
ut ipsas bestias hominum causa generatas esse
uideamus. de N. 58. a

Tantum abest ut amicitia propter indigentiam
colantur, ut ij qui opibus & copijs, maximèq;
uirtute præditi liberalissimi sint & beneficen-
tissimi. de Am. 106. a

Tantum abest ne, ut, pro, ut non posito, Ne.

Tantum abest, ne (quod ij qui hoc aut magistro-
rum inopia, aut ingenij tarditate, aut laboris
fuga non sunt affecuti, solent dicere) enerue-
tur oratio compositione uerborum, ut aliter
in ea nec impetus ullus, nec uis esse possit. Or.
79. b

indigentia

Alterum

DE PHRASIIS

nomine Simile proferunt, discant à Cicerone, quemadmodum Similius, & Simillimum alijs quoq; uerbis commutare poterunt.

Potest accidere ut existat aliquid, quod & uerissime uideatur, & absit longissimè à uero. quomodo, si magna ex parte ad uerum ipsum, aut quàm proximè accedant. Aca. 10. b

Alexidis manum amabam, quòd tam propè accedebat ad similitudinem literæ tuæ. At. 100. a

Sanè dubitare uisus est Sulpitius et Cotta, utrius oratio propius ad ueritatē uideretur accedere. de Or. 108. a

Ad similitudinē deorum propius accedebat humana uirtus, quàm figura. de N. 20 b

Qui tolerabiliores uolunt esse, & ad ueritatem uitæ propius accedere. de Or. 103. b

In utramq; partem dicendo & audiendo eliciant, & tanquam exprimant aliquid, quod aut uerum sit, aut ad id quàm proximè accedat.

Ac. 3. a

Præsentio & scientia rerum futurarum proximè ad deorū uim natura mortali accedit. de Diu. 80. a

Ad sapientiam proximè accedere. de Am. 103. b

In dicendo numerosum putatur, non quod totum constat è numeris, sed quod ad numeros proximè accedit. Or. 218. b

Cum datiuo.

Duobus igitur igitur summis Crasso & Antonio L. Philippus proximus accedebat: sed longo interuallo tamen proximus. de Cla. 180. a

Velim tibi persuadeas, cum cōstet excellere hoc genere

L I N G V A E L A T I N A E.

genere uirtutis, ut nunquam extimescas, nunquam perturbare, me huic tuę uirtuti proximę accedere. E. 177. b

Accessio. Vulgare iam non est significasse olim Latinos hoc nomine ea quę tanquam honoraria adijciebantur ad uestigalia, decumas, aut ea omnia quę dominis & principibus ex pacto pendebantur.

Ait enim, dum Sabinio pecuniam Posthumis cogeret ex decumis imperatorum, pecuniam sibi coegisse. non intelligo hoc quale sit; utrum accessionem decumę, ut nostri facere coactores solent centesima, aut decessionem de summa fecerit. Si accessionem, undecim millia talentum ad Sabinium peruenerunt. at non modò abs te decem millia obiecta sunt, sed etiam ab his æstimata. addo illud etiã, qui tandem conuenit, aut tam graui onere tributorum ad tantam pecuniam cogendam mille talentum accessionem esse factã; aut in tanta mercede hominis, ut uis auarissimi, mille talentum decessionem esse concessam. neq; enim fuit Sabinij remittere tantum de suo: nec regis imponere tantum pati suis. pro Rab. Post. 127. b

Populus publicè coactus est ei conferre lucri tritici modium xxvi; accessionem HS MM: de accessione. O. l. 16. et l. b. Decumas addixit eidem illi Docimo, hoc est, tritici modium quinque millia: accessionem ascripsit HS MD. in Ver. 166. 5. 2. Ad singula medimna multi HS duo, multi HS quinque accessionis cogebantur dare: qui minimum, singulos mimos. in Ver. 173. 7. 2.

D E P H R A S I B V S

Nec mimorum accessionem cogebatur arator dare, nec ternas quinquagesimas frumenti ad-
dere. *ibid.* Iste homo amētissimus in uendun-
dis decumis, nummorum faciebat accessiones
ad singulas decumas, neq; multum, bona aut
terna millia addebat. *b*

Accessionem adiungere ædibus, Latine di-
ctum est: quod barbare dicitur, partem aliquam
ædificare ad ædes, aut addere partem aliquam,
ampliare ædes.

Hanc Scaurus demolitus, accessionem adiunxit
ædibus. *Off. 23. a*

A C C I D I T. Gratum, iucundum, & eius ge-
neris alia accidere alicui, diuulgata satis nō sunt.
Essemus enim solum istiusmodi sententias per
uerbum Est: ut, Gratum, iucundum mihi fuit. La-
tini etiam hoc modo:

Omnia enim secundissima nobis, aduersissima
illis accidisse uidentur. *At. 162. b. At. 87. a.* Quod
uideo, tibi etiam nouum accidisset, tanquā mi-
hi. *Epist. 40. b.* Quæ scribis ad me minimè mi-
hi miranda, & maximè iucunda acciderunt.
Epist. 30. b. Cognoui omnia, quæ à me profe-
cta sunt in te, tibi accidisse gratissima. *pro Pla.
77. b.* In quibus ipsi aculei, si quos habuisti in
me reprehendendo, tamen mihi non ingrati
acciderunt. *Att. 3. b. a.* Nam mihi omnia, quæ iu-
cunda ex moribus alterius, homini accidere
possunt, ex illo accidebant. *Epist. 41. a.* Illud mi-
hi permirum accidit, tantam temeritatem, &c.
At. 100. b. Hoc mihi accidit iucundissimum.

A C C I P I O. Plurimis & uarijs rebus hoc
uerbum

L I N G V A E L A T I N A E.

uerbum tribuitur: sed in quibus aut reconditus aliquis sensus est, aut ignoratio uulgi, ea tantum in lucem proferemus. Et in primis ignorari uulgo uidetur, notasse Latinos idem hoc uerbo, quod per Tracto, siue uerbis, siue uerberibus, siue eos quos aut hospites, aut conuiuas adhibemus. ut,

Spartæ uerò pueri ad aram sic uerberibus accipiuntur, ut multus è uisceribus sanguis exeat: nonnunquam etiam ad necem: quorum non modò nemo exclamauit unquam, sed ne ingemit quidem. Tuf. 182. a

Nunquam fuit crudelis Verres: hominem (Sopatrum) leniter clementerq; accepit. eum in strata C. Marcelli diuaricari ac deligari iubet, &c. in Ver. 220. b

Qui ciues Romani quemadmodum essent accipiti, audistis ex ipsis, bona sibi erepta esse dixere. 20. a

Hunc ego accipi in Senatu, ut soleo. At. 17. 17. a

Si inuitauerit, id quod solet, sic hominem accipiemus, ut molestè ferat se de uia discessisse, pro Clu. 20. 52. b

Quo te modo, inquit Archiras uillico iratior, accepissem, nisi iratus essem? Tuf. 226. b

Accipitur Pompeius satis malè à Curione, & totus eius secundus consulatus exagitur. Ep. 121. b

Epicurum Stoici malè accipiunt. E. 107. b

Copiola meæ sunt extenuatissimæ, aut inopia omnium rerum pessimè acceptæ. E. 174. a

Exclusus ab Antiochia Dolabella, & in oppugnando

D E P H R A S I B V S

gnando malè acceptus, nulla alia confisus ur-
be, Laodiceam se contulit. E. 190. b

Stomachari, contumeliosè uexare, maledicere,
totis uoluminibus concidere, malè accipere, fi-
gere maledictis aliquem. de N. 20. a

Este qui aliquanto plus cogitasset, malè accipit
uerbis Rabonium. in V. 104. b

Quintum puerum accepi uehementer. At. 159. b

Non multi tibi hospitem accipies, sed multi io-
ci. E. 143. a

Magnificentissimè accipi ab aliquo hospicio. de
D. 125. a

Hospitio agresti aliquem accipere. At. 32. b

Sicilia ciues Romanos omnes suis ipsa sedibus
libentissimè semper accipit. in Ver. 268. a

Regio apparatu accipere aliquè. de Somn. 126. b

Tribus triclinijs accepti *oi w ophi cœt d n* ualde copio-
sè: libertis minus lautis seruis' que nihil defuit:
nam lautiores eleganter accepti. At. 222. a

Sic accipere aliquem, ut uc. in A. 228. a

Honorificè aliquem accipere. in Ver. 214. a

Nos Asia accepit admirabiliter. At. 75. b

Hilarè à te acceptus sum. de Or. 135. b

Hilaris & benè acceptus. At. 252. b

Sensibus quoq; tribuitur, idemq; ferè ualet,
quod audire, uel intelligere: ut ad uerbum ali-
quid, non ad sententiam accipere: quod imperi-
ti sic efferunt: Accipere aut interpretari aliquid
ut uerba sonant, non respicere sententiam. Sed
latè ualde in hoc sensu patet. ut:

Vt contrà ac dicat accipi ac sentiri uelit. Or. 209.
b. 170. a

Vim

L I N G V A E L A T I N A E.

Vim uerbi in aliud atq; cæteri accipiāt, posse ducere. de Inuen. 58. b

Ea quæ parum acceperis quærere. Ep. 136. b

Hunc locum, siquidem ego te accipio, dicere Arpinum germanã patriam esse uestram. de Leg.

Sed quæ accipio ipse oculis atq; animo sensum, hunc uerè apud uos, ut potero planissimè exponam. I. V. 157. a

Vt de Socrate accepimus. Off. 18. b

Accepissentq; fama & auditione esse quoddam numen, &c. de N. 45. a

Cum græcas literas M. Catonem in senectute didicisse acceperim. Aca. 2. a

Cerimoniarum ab omni uetustate acceptarum. de Ar. 250. a

Sic enim à maioribus nostris accepimus. I. V. 64. a

Sic etiam Accipere aliquid in bonam aut malam partem, aut aliquo modo aliquid accipere, idem quod interpretari. ut,

Non tam interest, quo animo aliquid scribatur, quam quo accipiatur. E. 85. a

Tento enim te quo animo accipias. 253. a

Sed quoniam modo accipient seueritatē meam. in A. 245. b

Tu autem uelim ad eum scribas de his rebus, ut sciam quomodo hæc accipiat. At. 86. a

Periculosè dico, quemadmodum accepturi sitis horreo. in Ant. 210. b

Quemadmodum hoc accepturum nationes exterarum, quemadmodum huius tui facti famam in regna aliorum, atq; in ultimas terras peruenturum putasti. in Ver. 215. b

DE PHRASIBVS

Tecum ago, ut iam ab ipsa commissione ad me, quemadmodum ij ludi accipiantur. At. 249. a

Audebo hoc dicere, & tu, ut soles, accipies. At. 200. b

Timere quomodo accipiant. ad Her. 35. b

Si es natura φιλαίτη, hoc assequere, ut in quam partem accipias, minus laborem. E. 36. a

Quæ quidem in eam partem accepta sunt Cæsar, ut eum amplissimo honore & nomine affeceris. in Ant. 146. a

Accipiet in optimam partem C. Pansa, etenim dicitur eam animo amicissimo. in Ant. 210. a

Prospicio nobis in hac calamitate tabescendum esse: neque enim (sed bonam in partem accipies) At. 52. a

Quod rogas ut in bonam partem accipiã, si qua sunt in tuis literis, quæ me mordeant, ego uerò in optimam. At. 175. a

Illud enim non accipio in bonam partem, quod ad me refert. At. 204. b

Quod dicam, in bonam partem accipias. At. 273. b

Cæsar mihi ignoscit per literas, quod non uenerim, seseque id in optimam partem accipere dicit. At. 156. a

De tua fide & beneuolentia in nos, nisi persuasum esset nobis, non conscripsissemus tibi hæc: quo profectò, quando istum animum habes, in optimam partem accipies. E. 163. a

Durius accipere hoc mihi uisus est quam uelle, & quam homines belli solent. At. 2. a

Uberiores erimus, si & ille libenter accipiet, & ij subiungentur, qui uillam me molestè ferunt habere.

L I N G V A E L A T I N A E .

habere. At. 58. a

Monendi amici sæpe sunt, & obiurgandi: & hæc accipienda amicè, cum beneuolè fiunt. de Am. 112. b

Monere & moneri propriū est amicitia: & alterum liberè facere, non asperè: alterum patienter accipere, non repugnanter. de Am. 113. a

Ea te moderatè accepisse, neque temerè credendum iudicasse, à meis procuratoribus certior sum factus. E. 167. a

Velim mi Attice, fortiter hæc accipias, ut ego scribo. At. 247. a

Quanto nūc hoc idem accipiet asperius. At. 135. b

Quod facinus in alienum hominem illatum seuerè acciperet, id omisisset curare in hospite: pro Cæl. 49. a

Beneficium accipere in contumeliam. At. 242. b

Singuli casus humanarum miseriarum grauius accipiuntur, si dicantur, dolenter. de Or. 228. a

Quicquid in eum iudicij officijq; contuleris, existimabis id ita me accipere, ut in me ipsum te putem contulisse. E. 144. a

Id tu, ut uidebitur, ita accipies. At. 101. a

Habes à patre munus Marce fili, mea quidē sententia magnum, sed perinde erit ut acceperis. de Off. 76. b

Vt uolet quisque, accipiat: ego tamen frugalitatem iudico maximam esse uirtutem. in A. 148. b

Id tu si me aliter ac debuit, acceperit, lenies. At. 165. b

Contra accipi aliquid uelle ac dicat. Or. 209. b

Item, Accipere dolorem, damnum, iniuriam, & ea omnia

DE PHRASIBVS

- ea omnia quibus quis afficitur. ut,
 Non mehercule criminis augendi causa dicam
 Iud. sed quem accepi ipse oculis, animoq; sen-
 sum, hunc uerè apud uos, & ut potero planissi-
 mè exponam. in V. 157. a
- Quid tu existimes esse in amicitia mutuum? ne-
 scio, equidem hoc arbitror, cum par uoluntas
 accipitur & redditur. E. 60. a
- Voluptatem hanc esse omnes sentiūt, quam sen-
 sus accipiens mouetur, & iucunditate quadam
 perfunditur. de Fin. 65. a
- De uirtute & grauitate Cæsaris, quam in summo
 dolore adhibuisset, magnā ex epistola tua acce-
 pi uoluptatem. At. 327. a
- De aliquo falsam opinionem accipere. E. 13. b
- Accepi Pontifices magnum atq; incredibilè do-
 lorem, pro Dom. 232. b
- Si uoluptatis sensum capit, doloris etiam capit.
 quod autem dolorem accipit, id accipiat etiam
 interitum necesse est. de N. 66. a
- Animaduerti te dolorem quem acceperis, tum
 summi uiri, tum amicissimi morte, ferre mode-
 ratè. de Am. 97. a
- Quantum dolorem acceperim, et quanto fructu
 sim priuatus, & forensi, & domestico Lucij fra-
 tris nostri morte &c. At. 3. a
- Magnum dolorè accipere, si aliquid accidat. At.
 36. a
- In oppido aliquo malleme resedisse, quoad accer-
 serer, minus sermonis subijsssem, minus accepis-
 sem doloris, imò hoc me non angeret. At. 173. a
- Omne animal ad accipiendam uim externam &
 ferendam

L I N G V Æ L A T I N Æ .

ferendam paratum est. de N. 65. b

Nihil igitur hunc uirum sagittæ, quas ab Hercu-
le acceperat, tum consolabantur. Tus. 178. b

Vulnus accipere in capite ab aliquo. in Verrem.
236. a

Ille etiam graue tum uulnus accepit, ne quid de
summa dignitate reip. minueretur. in C. 121. a

Tanquam fortis in pugna uir, acceptis à forti ad-
uersario uulneribus, aduersis & honestis cade-
re uidetur. pro Dom. 253. a

Ob constantiam uoluntarium uulnus accipere.
pro Plan. 278. a

Tribunum plebis plus uiginti uulneribus acce-
ptis, sublatus è prælio, reipub. uitam referua-
uit. pro Sest. 21. b

Sp. Caruilius grauiter claudicans ex uulnere ob
rempub. accepto. de Or. 131. b

Qua in fuga magna autoritate Osates dux Par-
thorū, uulnus accepit, eoq; interiit paucis post
diebus. At. 79. b

Sestius multis in templo Castoris uulneribus ac-
ceptis, subsidio Bestiæ seruatus est. At. 309. a

Plagam. Ego uerò, si mihi uni pereundum fuisset,
ac non accipienda plaga mihi insanabilis,
illi mortifera, quam reipub. imposuisset, semel
perire tamen iudices maluissem, quàm bis uin-
cere. pro Cæl. 12. b. Translatè semper Cicero u-
titur.

Iniuriam. Etenim si plurimas à tuo prætore iniu-
rias accepisses, tamen eas ferendo, maiorè lau-
dem quàm ulciscendo merere. in Ver. 64. a

Accipere ignominiam & contumeliã. in Ver. 120. b
Flamma

DE PHRASIBVS

Flamma ex ipso incendio nauium, & calamitas
 tem acceptam, & periculum reliquum nuncia
 bat. in Ver. 254. b

In cæteris rebus cum uenit calamitas, tum detri
 mentum accipitur. pro Pom. 15. b

Post acceptam illam cladem explicatum est. de
 D. 101. a

Marius duabus ædilitatis acceptis repulsis, se
 pties consul est factus. pro Dom. 269. b

Plagam accipere sæpius transfertur à Cicerone ad
 damna aut mala, quæ aut nos, aut resp. accipit.

Ille locus inductus est à me diuinitus, ne una pla
 ga accepta patres conscripti cõciderent, ne de
 ficerent, uulnus esse eiusmodi. At. 12. a

Plagam aliquam in aliquo loco. At. 180. b

ACCOMMODO, pro Commodo uul
 gò quidem usurpatur: sed Dare, Accipere accom
 modato, aut commodato, quomodo quidã lo
 quuntur, apud eos autores quos imitari debe
 mus, nõ inuenitur. Mutuari, aut mutuo dare, La
 rini dixerunt, & utendum accipere: non accom
 modato accipere. Sed quemadmodum per Ac
 commodare id efferatur latinè, quod uulgò per
 Accommodare, aut Commodato dare, ex Cice
 rone nunc ipso uideamus. ut,

Iste hospites domum deducit, ait se ædes maxi
 mas amico cuidam ad nuptias accommodasse.
 se. nunciat interea puer argentum repeti: perti
 muerat enim qui accommodarat. Apagite, in
 quit, ædes commodauit. de In. 40.

Peto à te maiore in modum, quod sine tua mo
 lestia fiat, & C. Aniano Euandro de habitatio
 ne acc

L I N G V Æ L A T I N Æ .

ne accommodes. Nam propter opera instituta
multa multorum, subitum est ei remigrare Ca
lend. Quintilib. E. 203.

Si quid iste suorum Aedilibus accommodauit.
in Ver. 229.

A C C U M B O. *Accubans.* Quoniam imperi
ti uim & usum huius uerbi ignorant, dicunt pro
eo Sedere ad mensam, sedere ad edendum: quod
Latini significarunt uerbo Accumbo. ut,

Accubueram hora nona, cum ad te harum exem
plum in codicillis exarauit. dices, ubi: apud Vo
lumnium Eutrapelum: et quidem supra me At
ticus, infra uerius familiares tui. E. 142. & post
Infra Eutrapelum Cytheris accubuit. E. 143.

Tum ille, ut aliquid responderet, negauit moris
Græcorum, ut in conuiuio uirorum accumbe
rent mulieres. in Ver. 89. b

Accubans participium, non *Accumbens*, apud
Ciceronem.

Ille erat in tribunali proximus, in cubiculo soci
us, in conuiuio dominus. ac tum maximè, cum
accubante prætextato prætoris filio, in conui
uio saltare nudus corperat. in Ver. 152.

Ebriosos sobrijs insidiari, dormientes uigilanti
bus, qui mihi accubantes in conuiujs comple
xi mulieres impudicas, uino languidi, confe
cti cibo, fertis redimiti, unguentis obliui, debi
litati stupris eructant sermonibus suis cædem
bonorum, atq; urbis incendia. in Ca. 106.

Hæc conscripsi 10. Calend. accubans apud Vesto
rium. At. 227.

A C C V R A T V S, a, um. Cicero, & qui ante
cum

D E P H R A S I B V S

eum fuerunt, hoc uerbo significarunt, quòd recentiores per Exactus; ex quo unà cum temporibus & linguam mutatam esse intelligimus. Sic enim ille est locutus. ut,

Sin ex circumspèctione aliqua, & accurata consideratione, quod uisum sit, id se dicent sequi, tamen exitum non habebunt. Aca. 10.

Caluus accuratius quoddam dicendi & exquisitius afferebat genus. de Cla. 191.

Graue incensum inimicitijs. Quid enim aut tam uisendum, aut audiendum fuit quàm summorum oratorum in grauissima causa, accurata & inimicitijs incensa contentio. de Op. 245.

Intellectum est, quantam uim habeat accurata, & facta quodammodo oratio. de Cla. 167.

Erat enim cùm incitata & uibrans, tum etiam accurata & polita oratio. de Cla. 196.

Accuratè. Quia scribis dialogos, & desiderari à Varrone, & magni illū aestimare, eos confeci & absolui, nescio quàm benè. sed ita accuratè, ut nihil possit suprà. At. 209.

De aliquo crimine exquisitè & accuratè disputare. de Cla. 190

Quæ fecisset honoris eorum causa, studiosè accuratèq; fecisse. At. 172

Diligenter apud Cottam familiarem meum accuratè sanè & diligenter de dijs immortalibus disputatum est. de Nat. 5.

Causam pro publicanis Lælius accuratè eleganterq; dixit. de Cla. 171.

Quæ uerò accuratè cogitateq; scripssisset, ea sic uidi probari, ut ad ueterum scriptorum laudem peruenis

peruenirent. pro Arch. 189.

A C Q V I E S C O. Vulgo minus notum est, cum animo attribuitur, quo nos quasi in re aliqua quiescimus.

Tam moueor, quàm tu Luculle: neq; me minus hominem, quàm te putaueris. tantum interest, quòd tu cum es commotus, acquiescis, assentiris, approbas. Aca. 35.

Attica me ualde angit. Sed crebrò regusto tuas literas: in his acquiesco. At. 208.

Sed cum me ægritudo non solum somno priuaret, uerùm nè uigilare quidem sine summo dolore pateretur, tecum ut quasi loquerer, in quo uno acquiesco. At. 144.

Habeo enim nihil tentatis reb. omnibus, in quo acquiescam. nam dum illud tractabam, de quo antea scripsi ad te, quasi fouebam dolores meos. At. 190.

Nulla est respub. quæ delectet, in qua acquiescam. At. 65.

Vicissim autem senes in adolescentium charitate acquiescimus: ut in uestra, & Q. Tiberonis equidem admodum adolescentis, & P. Rutilij Virginij familiaritate delector. de Sen. 113.

Non enim ut tum me à repub. mœstum domus excipiebat, quæ leuaret: sic nunc domo mœrens ad repub. confugere possum, ut in eius bonis acquiescam. itaq; & domo absum, & foro, quòd nec eum dolorem, quem à repub. capio, domus iam consolari potest, nec domesticum respub. E. 51.

Cuius in animo improbitas uersatur, nunquam

finit eum respirare, nunquam acquiescere. de
Fin. 6c.

His uerò temporib. habemus aliud nihil in quo
acquiescamus. E. 48.

Artes nostræ, nescio quomodo nunc uberiores
fructus ferre uidentur, quàm olim ferebant. si-
ue quia multa nunc in re alia acquiescimus: si-
ue quòd grauitas morbi facit, ut medicinæ e-
geamus. E. 127.

Dico intra domesticos parietes: dico extra con-
uentum, & eam frequentiam, in qua oratorum
studia niti solent: in tuis oculis, in tuo ore uul-
tuq; acquiescere: te unum intueor, ad te unum
omnis mea spectat oratio. in Ant. 127.

Neq; ut ea cognoscas, quæ tibi notissima ad te
mitto, sed quia facillimè in nomine tuo acqui-
esco, & quia te habeo æquissimum eorum stu-
diorum quæ mihi communia tecum sunt, æsti-
matorem & iudicem. de Fin. 91. a

Equidem ex his etiam fructū capio laboris mei,
qui iam ætate prouecti in nostris libris acqwie-
scunt. de D. 109. a

Quare cum aures extremum semper expectent,
in eo acquiescant, id uacare numero nō oportet.
Or. 216. b

AD AE Q V O. Et uis, & usus huius uerbi
uulgò ignoratur: significatur enim eo, quod par
esse aliquid alicui: iungiturq; ut comparationes
omnes præpositioni Cum, nonnunquam etiam
accusatiuo. ut,

Cognouit, adolescens: placuit homini pruden-
tissimo; in summa amicorum copia cum fami-
liarissimis

LINGVÆ LATINÆ.

liarissimis eius est adæquatus. pro Cor. Bal.
68. a

Quid noster hic magnas, qui cum uirtute fortuna
nam adæquauit. pro Arch. 190. b

Insidet quædam in optimo quoque uirtus, quæ
noctes & dies animû gloriæ stimulis concitat
atque admonet, non cum uitæ tempore esse di-
mittendam commemorationem nominis no-
stri, sed cum omni posteritate esse adæquan-
dam. pro Arch. 191. a

Quæ à me ipso effecta sunt, deorum uitam pose-
sint adæquare. de Vni. 202. a

Senatorû enim urna copiosè absoluit, equitum
adæquauit, Tribuni ærarij condemnarunt. Ar.
31. b

ADDIC O. Verbû hoc nunc sermone quo
tidiano non satis tritum est: præsertim cum in
commercijs, res quæ alicui promittuntur & tra-
duntur in uenditionibus, Addici dicuntur. ut,
Thermitani miserunt, qui decumas emerent a-
gri sui. appositus erat Venuleius quidam qui
emeret, is liceri non destitit, illi, quod uideba-
tur ferri aliquo modo posse, contenderunt: po-
stremò liceri destiterunt. Addicitur Venuleio
tritici modijs 7. C. Legatus Possidorus renun-
ciat. cum omnibus hoc intolerandum uideret-
ur, tamen Venuleio dantur, ne accedat tritici.
in V. 169. a

Ebutio negotium datur, adest ad tabulam: lice-
tur Ebutius, deterrentur emptores, multi partim
gratia Cæsennæ, partim etiam precio: fun-
dus addicitur Ebutio: pecuniam argentario
c 2 promittit

DE PHRASIBVS

promittit Ebutius, quo testimonio nunc uir optimus utitur, sibi emptum esse: quasi uerò aut nos ei negemus addictum, aut tum quisquam fuerit qui dubitarit, quin emeretur Cefennix. pro Cec. 287. b

Cur iam addictis & uenditis decumis subito noua nascebantur edicta? in V. 156. a

Si doceo pluris aliquanto te potuisse uendere, neque his uoluisse addicere, qui contra Apronium licerentur: & Apronio multo minoris quam alijs potueris, tradidisse. in V. 181. a

Vendebas auctoritatem huius ordinis: addicebas Tribuno pl. consulatum tuum. in Vat. 91. b

Frequens senatus agendo te de uendita atque addicta sententia mouere non potuit. in A. 170. b

Vnius agri decumas 30. modijs minoris uendidisse quam potuerit: Minutio ideo te non tradidisse, quòd iam addixisses Apronio. in V. 181. b

Neminẽ inuenire potuit, cui sedes meas addiceret, cui traderet, cui donaret. pro Dom. 234. b

A D D O. In aliquid addere aliquid dixerunt Latini quoque, ut addere alicui. sed minus illud peruulgatum. ut,

In illam orationẽ Metellinam addidi quædam. At. 8. a

Cur ergo in illud quotidianũ interdictum, unde ille me ui deiecit, additur, cum ego possideam rem. pro Cec. 302. b

Misi ad te epistolas ad Martianum & ad Montanum, eas in eundem fasciculum uelim addas. At. 203. b

ADDVCO

LINGVÆ LATINÆ.

ADDVCO. Latè admodum hoc uerbum patet: Generatim itaque complectemur formas nobis non usitatas, ut ueteribus. Primum huic uerbo opponi Remitto, & dici de ijs quæ contenduntur, uulgaris consuetudo ignorat. ut, Quum autem ille respondisset in agro ambulanti ramulum adductum, ut remissus esset, in oculum suum recidisse, tum Socrates. de D. 105. b Commodissimum esse, quàm laxissimas habenas habere amicitij: quas uel adducas, cum uelis, uel remittas. de Am. 104. b

Balistræ lapidum, & reliqua tormenta telorum eo grauiores emissiones habent, quo sunt contenta atq; adducta uehementius. Tus. 187. a

Deinde, idem ualere quod commouere alioquem ad aliquid, & quasi persuadere, omnes latine loquentes norunt.

Tribus rebus homines maximè ad beneuolentiam, atq; hæc suffragandi studia ducuntur, beneficio, spe, adiunctione animi uel uoluntate. post, Minimis beneficijs adducuntur homines ut satis. de Per. 208. a

Si spe, si metu, si iracundia, si misericordia impulsus, si premio, si gratia adducti. Par. 234. a

Vt ad sceleratorum pœnam amore reipub. sum adductus, sic ad salutem innocentium uoluntate deducere. pro Syl. 184. a

Tu tuas inimicitias, ut reipub. donares te, uicisti: alienas ut contra rempub. confirmes, adducis. E. 62. a

Hoc necesse est, ut is qui nobis causam adiudicaturus sit, aut inclinatione uoluntatis pro-

DE PHRASIBVS

pendeat in nos, aut defensionis argumentis adducatur, aut animi permotione cogatur. de Or. 120. a

Ista enim me res adducebat. At. 216. b

Causa rei pub. me adducit. At. 119. b

Summa necessitudine, & summa coniunctione adductum commendare aliquem. E. 215. b

Ego enim, si aut ostentatione aliqua adductus, aut studio certandi ad hanc potissimum Philosophiam me applicaui. Ac. 16. b

Neque id magis amicitia adductus Clodij fecit, quam studio perditarum rerum. At. 9. b

In mala, ut discrimen, pericula, & similia, adduci aliquem, inculcatum sanè omnibus non est.

Aliquē in summas angustias adducere. pro Qu. 3. b

A Lepido in summam sollicitudinem adducti sumus. E. 187. a

Vestius ille noster iudex, Cæsari pollicitus est, sese curaturum, ut in aliquam suspicionem facinoris Curio filius adduceretur. At. 38. a

In odium, in inuidiam, in contempionem aduersarios adducere. de In. 47. a

Aliquem in seruiturem adducere. de Pro. 97. b

Hos mei tam cupidós, non modò ad certã mortem, sed in magnum uitæ discrimen adducere. pro Cæl. 13. a

Homo nequam, turpis, improbus, multis flagitijs contaminatus, in iudicium est adductus. pro Clu. 38. a

Reum condemnatum in iudicium adducere. in Ver. 144. a

Aliquem

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Aliquem in ius adducere. pro Qu. 5. b

Alicuius fidem in suspicionem adducere. E. 121. a

Dignitatem alicuius in discrimē adducere. pro
Plan. 260. b

A D E O. Frequenter Cicero hac uoce oratio-
nem auget & exaggerat: idemq; ferè significat,
quod quin, aut imò etiā: quæ cum rarius in ora-
tionibus nostrorum hominum appareat, reuo-
candam & restituendam esse cum alijs innume-
ris censebam.

Non habere domum clausam pudori & sancti-
monix patentem, atq; adeò expositam cupidi-
tati & uoluptatibus. pro Qu. 17. b

Hoc consilio, atq; adeò hac amētia impulsus, eum
iugulandum uobis tradiderunt. pro Q. R. 23. a

Hoc timent homines, hoc laborant, hoc institui,
atq; adeò institutum referri ac renouari mole-
stè ferunt. in V. 5. b

Mihi si quid peterem, atq; adeò iam pridem ab-
stuliffem. pro Qu. 8. a

Quo id iure, atq; adeò quo id potius ore fecistis
in V. 173. b

Iunium non disceptatione dicendi, sed clamore
hominū de foro, atq; adeò de ciuitate esse sub-
latum. pro Clu. 34. a

De huius urbis, atq; adeò totius orbis terrarum
exitio cogitare. in Cat. 99. a

Etiā atq; etiā insto, atq; urgeo, insector, po-
sco, atq; adeò flagito crimen. pro Plan. 269. a

Sed aliquod, atq; adeò multa addunt & afferunt
de suo. E. 47. b

Nihil adolescente tuo, atque adeò nostro, aut
c 4 amabilius:

DE PHRASIBVS

amabilius. Epist. 194. a

Dij immortales, tu ne etiam, atq; adeò uos geminæ uoragines scopuliq; reipub. uos meam fortunam deprimitis: in Pis. 88. a

Si in istum animaduersum nō sit, sibi relinquendas domos ac sedes suas, & ex Sicilia decedendum, atq; adeò fugiendum esse arbitrentur. in V. 140. b

Mihimet iucunda ratio & uia reperiēda est, qua ad Apronij quæstum, siue adeò qua ad istius ingentem immanemq; prædam possim peruenire. in V. 171. b

A D I R E in ius, peruulgatum non est. Imperiti, Ante iudicem aliquem uocare, Ad iudicium ire.

Antequam in ius aditum est, antequam denique mentio controuersiæ facta esset. in V. 12. a

Cum ad prætorem in ius adissemus. in V. 234. a

Direptionibus meorum bonorum in ius ad eundi potestatem non fecit. Post. 209. a

De suis controuersijs in ius adire. At. 184. b

Adire hæreditatem, Latinæ linguæ proprius modus: quem Barbari exprimunt suo more, per, Hæreditatem diuidere, partiri.

Hæredem hæreditatem adire. in Ver. 54. a

Fecit Sulpitius hæredem M. Octauium Ligurum: Ligur hæreditatem adiit. in V. 101. b

Video qui testamentum factum esse confirmet: auctoritatem Senatus extare hæreditatis aditæ sentio. contra Rul. 74. b

Testamentum sæpe fecit nostris legibus, & adiit hæreditatem ciuium Rom. pro Syl. 187. b

Patris

LINGVÆ LATINÆ.

Patris hæreditatem adire. in A. 108. b

Multas hæreditates adire. de In. 41. a

II qui hæredes erant, testamento hæreditatem
adeunt. At. 126. a

ADHÆRESKO. Nostri hominibus hoc
uerbum notū non est, ut fuit olim Latinis: qua-
re his uijs consuetudine teratur, usum uerò &
uim exempla facilè demonstrabunt.

Olim ne Scylleio illo æris alieni in freto ad ca-
lumniam adheresceret, in Tribunatus portum
per fugit. pro Cæl. 6. b

Ipse uerò utiq; fac uenias, si potes in his locis ad-
hærescere, & Pyleam adducere. At. 57. b

Sirenes neq; uocum suauitate uidentur, aut no-
uitate quadam & uarietate cantandi reuocare
eos solitæ qui præteruehebantur, ut homines
ad earum saxa discendi cupiditate adhærese-
rent. de Fin. 136. b

Ad quamcunq; sunt disciplinam quasi tempesta
te delati, ad eam tanquam ad saxum adhære-
scunt. Ac. 3. a

Sanè tanquam in quodam filice iam omnia ad-
hærescunt. E. 115. a

In me uno consulares faces iactæ manibus Tri-
bunitijs: in me omnia, quæ ego quondam re-
tuderam, coniurationis nefaria tela adhæse-
runt. pro Dom. 226. a

Non ne prouidendum Senatui fuit, ne in hanc
tantam materiẽ seditionis ista funesta fax ad-
hæresceret? pro Dom. 215. b

Omnino que ita iusticiæ honestati que adhæ-
rescet, ut dum eam conseruet, quemuis graui-

DE PHRASIBVS

ter offendat. Offic. 17. b

Dixisti non tam ea quæ recta essent, probari:
quàm quæ praua sunt, fastidijs adhærescere.
R. 107. b

Hortensius in celeritate & continuatione uerbo-
rum adhærescens, sui dissimilior uidebatur fie-
ri quotidie. de Or. 195. a

Calidij oratio ita pura fuit, ut nihil liquidius: ita
fluebat, ut nusquam adhæresceret. de Or. 190. a

ADHIBE O. Latè huius uerbi usus patet: sed
quæ à uulgari consuetudine aliena sunt, paucis
capitibus comprehendi poterunt. In aliquid ali-
quem, aut aliquid adhibere, ut in conuiuï, con-
siliū, & eius generis alia, non tam nota esse ui-
dentur, quàm ad conuiuium, ad consiliū adhi-
bere. Sed hoc proximum apud Ciceronem non
extat. dicit quidem, Ad deliberationes aliquem
adhibere: sed non, ad consiliū.

Itaq; nonnullæ mulieres ex eo numero in conui-
uium adhibebantur palàm. in V. 241. a

Tecum loquere, te adhibe in consiliū, te audi,
tibi obtempera. alteri qui melius dare consili-
um, quàm tu, non facillè inueniri potest. E. 21. b
Aratus Sicyonius adhibuit sibi in consiliū quin-
decim principes, cum quibus causas cogno-
uit. Off. 50. b

Ne adhibeas in consiliū cogitationū tuarum
desperationem, aut timorem. E. 78. a

Sed quid ego uestram crudelitatem expromo,
quam in ipsum me ac meos adhibuistis? pro
Dom. 225. a

In id autem genus, in quo de expetendo, fugi-
endoq;

L I N G V A E L A T I N A E .

endoꝝ quaeritur, adhibentur ea quæ sunt aut animi, aut corporis, aut externa uel commoda, uel incommoda. Top. 228. a

Aliquem in auspiciu adhiberi. de Diu. 123. b

Cum datiuo quoꝝ iungitur, ut cum accusati uo. Sed hoc illo usitatus nostris est. Quamquam uim adhibere & negotium ad aliquem, non reo est dicitur.

Eum detradi, cui manus afferuntur, necesse est, inquam, si ad uerbum rem uolumus attingere neminem statu detrusum, qui nõ adhibita ui, manu demotus & actus princeps intelligatur. pro Cec. 294. b

Nulla res tanta existat, Iudices, ut possit uim mihi maiorem adhibere metus quam fides. pro Q. Ros. Am. 23. b

Mitto adhibitam uim ingenuis, matres familias uiolatas. in V. 227. b

Maior uis adhibita ei est, cuius animus est perterritus, quam illi, cuius corpus uulneratum est. pro Cec. 293. a

De fortunis omnibus P. Quintius deturbandus est: potentes, disertis, nobiles omnes aduocandi sunt, adhibenda uis est ueritati. pro Qu. 8. a

Quod cum audiuisset adolescens filius negotium adhiberi patri, accurrit Romam. Off. 74. b

Quid est quod ullos dijs immortalibus cultus, honores, preces adhibeamus? de N. 2. b

Omnis cultus & curatio corporis erit eadẽ adhibenda Deo, quæ adhibetur homini. de N. 20. a

Hos delectat assentatio, his fictus ad eorum uoluntatem

DE PHRASIBVS

luntatem sermo cum adhibetur. de Am. 114. a
Eadem est omnibus adhibenda oratio. Tuscul.
223. a

Atq; utinam his omnibus abstergere fletum sen-
tentijs nostris, consultisq; possimus: uel aliqua
talis his adhiberi publicè posset oratio, qua de-
ponerent mœrorem. in A. 264. b

Sicut medico diligenti, priusquam conetur egro
medicinam adhibere, non solum morbus eius
cui mederi uolet, sed etiam consuetudo ualen-
tis, & natura corporis cognoscenda est. de Or.
125. a

A' philosophia morbis animorum adhiberi. Tu-
sculan. 222. a

Cohorruui, ut aliquando medicinam reipub. ad-
hiberetis. non ea est medicina, cum sanæ parti
corporis scalpellum adhibetur atq; integræ.
carnificina est ista, & crudelitas. pro Cæl. 25. a

Vt uinum ægrotis, quia prodest raro, nocet sæpi-
sime, melius est non adhibere omnino, quàm
spe dubiæ salutis in apertam perniciem incur-
rere. de N. 73. b

Nulla enim remedia quæ uulneribus adhiben-
tur, tam faciunt dolorem, quàm quæ sunt salu-
taria. in A. 268. a

Omnibus his nulla' ne est adhibenda curatio?
Tus. 191. a

Quapropter in adeundis periculis consuetudo
medicorum imitanda est: qui leuiter ægrotan-
tes, leuiter curant: grauioribus autem morbis
periculosas curationes, & ancipites adhibere
coguntur. Off. 17. a

Conso.

L I N G V A E L A T I N A E.

Consolationē tu mihi Brute adhibuisti tuis sua
uissimis literis. de Cla. 196. a

Omnes eos motus, quos orator adhibere uolet
iudici, in ipso oratore impressos atq; inustos
esse. de Or. 125. b

Isoocrates acerrimo ingenio Theopompi frenos,
lenissimo Ephori calcaria adhibuit. de Orat.
183. a

Athenienses omnibus semper publicis consilijs
diuinos quosdam sacerdotes, quos mantes uo
cant, adhibuerunt: & Lacedæmonij regibus su
is augurem assessorem dederunt: itemq; seni
bus (sic enim consilium publicū appellabant)
augurem interesse uoluerunt. de D. 100. a

A D I G E R E arbitrum pro socio, aut omis
so socio, iureconsultorū formula loquendi, qua
significatur, Aliquem uocare ad arbitrum, qui à
magistratu ad constituendum ex æquo & bono
est constitutus.

Quæ cum ita sint, cur non arbitrum pro socio
adegeris, Qu. Roscium quero: formulam non
noras: post, Quem per arbitrum circumuenire
non posses, cuius de ea re non erat proprium
iudicium, nunc per iudicem condemnabis, cu
ius de re nullum est arbitrium: pro Ros. 49. b

Si in urbe de finibus controuersia est, quia fines
magis agrorū uidentur esse, quàm urbis, finib.
regendis adigere arbitrum nō possis. Top. 224. a

Itaq; Calphurnius cum demolitus esset, cogno
uissetq; Claudium ædes postea proscripsisse,
quas esset ab auguribus demoliri iussus, arbi
trum illum adegit, quicquid sibi de ea facere
oporteret

DE PHRASIBVS

luntatem sermo cum adhibetur. de Am. 114. a
Eadem est omnibus adhibenda oratio. Tuscul.
223. a

Atq; utinam his omnibus abstergere fletum sen-
tentijs nostris, consultisq; possimus: uel aliqua
talis his adhiberi publicè posset oratio, qua de-
ponerent mœrorem. in A. 264. b

Sicut medico diligenti, priusquam conetur egro
medicinam adhibere, non solum morbus eius
cui mederi uolet, sed etiam consuetudo ualen-
tis, & natura corporis cognoscenda est. de Or.
125. a

A philosophia morbis animorum adhiberi. Tu-
sculan. 222. a

Cohorruui, ut aliquando medicinam reipub. ad-
hiberetis. non ea est medicina, cum sanæ parti
corporis scalpellum adhibetur atq; integræ.
carnificina est ista, & crudelitas. pro Cæl. 25. a

Vt uinum ægrotis, quia prodest rarò, nocet sepif-
sime, melius est non adhibere omnino, quàm
spe dubiæ salutis in apertam perniciem incur-
rere. de N. 73. b

Nulla enim remedia quæ uulneribus adhiben-
tur, tam faciunt dolorem, quàm quæ sunt salu-
taria, in A. 268. a

Omnibus his nulla' ne est adhibenda curatio?
Tuf. 191. a

Quapropter in adeundis periculis consuetudo
medicorum imitanda est: qui leuiter ægrotan-
tes, leuiter curant: grauioribus autem morbis
periculosas curationes, & ancipites adhibere
coguntur. Off. 17. a

Conso.

L I N G V A E L A T I N A E.

Consolationē tu mihi Brute adhibuisti tuis sua
uifsimis literis. de Cla. 196. a

Omnes eos motus, quos orator adhibere uolet
iudici, in ipso oratore impressos atq; inuitos
esse. de Or. 125. b

Isocrates acerrimo ingenio Theopompi frenos,
lenissimo Ephori calcaria adhibuit. de Orat.
183. a

Athenienses omnibus semper publicis consilijs
diuinos quosdam sacerdotes, quos mantes uo
cant, adhibuerunt; & Lacedæmonij regibus su
is augurem assessorem dederunt; itemq; seni
bus (sic enim consilium publicū appellabant)
augurem interesse uoluerunt. de D. 100. a

A D I G E R E arbitrum pro socio, aut omif
so socio, iureconsultorū formula loquendi, qua
significatur, Aliquem uocare ad arbitrum, qui à
magistratu ad constituendum ex æquo & bono
est constitutus.

Quæ cum ita sint, cur non arbitrum pro socio
adegeris, Qu. Roscium quero: formulam non
noras: post, Quem per arbitrum circumuenire
non posses, cuius de ea re non erat proprium
iudicium, nunc per iudicem condemnabis, cu
ius de re nullum est arbitrium: pro Ros. 49. b

Si in urbe de finibus controuersia est, quia fines
magis agrorū uidentur esse, quàm urbis, finib.
regendis adigere arbitrum nō possis. Top. 224. a

Itaq; Calphurnius cum demolitus esset, cogno
uissetq; Claudium ædes postea proscripsisse,
quas esset ab auguribus demoliri iussus, arbi
trum illum adegit, quicquid sibi de ea facere
oporteret

DE PHRASIBVS

oporteret ex fide bona M. Cato iudex ita pronunciauit, cum in uenundando rem eam scisset, & non pronunciauisset, emptori damnū præstari oportere. Off. 65. a

ADIICERE oculos alicui rei, Latinorū propriū loquendi genus, quo significabant cupiditatem alicuius rei.

In sacrificium cogitaram libidinem intulit; quō ne impudentiam oculorum quidem adijci fas fuit. de D. 77. a

An uos aliter existimabitis, cum ad omnia uestra pauci homines cupiditatis oculos adiecissent. contra Rul. 71. a

Deinde qui istum nossent, partim suspicabātur, partim planē uidebant adiectum esse oculum hereditati. in V. 116. a

ADIVDICO, id significare, cui contrarium est Abiudicare, peruulgatum satis non est.

Nullus Pop. Romano adiudicabit. post iudicabit Alexandriam regis esse: à Pop. Romano ad iudicabit, primū Pop. Romani hereditatem Decemuirī iudicent: cum uos uolueritis de priuatis hereditatibus Centumuiros iudicare: deinde quis aget causam Pop. Romani? ubi res ista agetur: qui sunt isti Decemuirī, quos perspiciamus regnum Alexandriae Ptolemæo grati adiudicaturos: contra Rul. 74. b

Possidere agros in omnia maritima regem Hyempsalem, quos Publius Affricanus Pop. Romano adiudicabit. contra Rul. 77. b

Nemo enim dubitat, quin domus esset adiudicata. At. 54. b

Quod.

LINGVÆ LATINÆ.

Quòd si ipsa respub. iudicaret, aut si omne ius de
cretis eius statueretur, Antonio'ne, an Bruto
legiones Pop. Romani adiudicaret. in A. 226. b
In medio relictum quod erat Pop. Romano ad
iudicauit. Off. 7. b

Neceffe est, ut is qui nobis causam adiudicatu-
rus inclinatione uolūtatis propendeat in nos.
de Or. 20. a

Iste in possessionem bonorum mulieris mittit
ipsam Veneri in seruitutē adiudicat. in V. 63. b

A D I V N G O. Sæpe coniungit Cicero cum
nominibus coniunctionem & amicitiam signi-
ficantibus, quod minimè uulgare esse uidetur.

Illud non dubito, quin, si te summa mea erga te
studia parum mihi adiunxerunt, respub. nos
inter nos conciliatura, coniuncturaq; est. Ep.
63. b

Proprium hoc statuo esse uirtutis, conciliare si-
bi animos hominum, & ad usus suos adiunge-
re. Off. 36. a

Virtutem elucere, ad quam se similis animus ap-
plicet & adiungat. de Amic. 105. b

Adiungere sibi gratissimos optimos' que adole-
scentes. E. 220. a

Virum bonum tua amicitia dignum tibi adiun-
xeris, mihiq; gratissimum feceris. E. 223. a

Dubium mihi non est, quin is qui nouas neces-
situdines adiungat, uetera sua beneficia con-
seruari uelit. E. 203. b

Cæsar solet infimorum hominum amicitias si-
bi qualibet impensa adiungere. E. 114. a

Prætor offensionem uite æquabilitate decernen-
di: bene

DE PHRASIBVS

di: benevolentiam adiungit lenitate audien-
di, pro Mur. 134. a

Ego autem tibi hoc confirmo, esse neminem ni-
si aliqua necessitudine competitionum alicui
tuorum sit adiunctus. de Nat. 209.

Nam quid incipiat Antonius homines adiun-
gere atque inuitare ad amicitiam, quos per se
suo nomine appellare non possit? ibidem. de
Pet. 209. a

Ex ijs principes ad amicitiam tuam si adiunxe-
ris, per eam reliquam multitudinem facile te-
nebis. de Pet. 210. a

Si quam liberalissimè tractes, bonos uiros ad tu-
am necessitudinem adiunxeris, municipiumq;
gratissimum beneficio tuo adiunxeris. Epist.
208. b

ADMISCO. Ad aliquid, aut aliquò aliquè
admiscere, latinè dicitur: quod barbarè, Connu-
merare aliquem in numero aliquo.

In hac ego legatione sim, aut ad id consilium ad-
miscer, in quo. in A. 242. b

Trebatium uerò meum, quòd isto admisceas, ni-
hil est. At. 219. b

ADMITTO. Idem ualere quod Commit-
to, sceleribus & flagitijs tribui, peruulgatū non
est. Sed in se aliquid Admittere dicimus, non
Committere: quod cum proprium sit huius uer-
bi, hoc loco potissimū eius usum obseruandum
esse putauimus.

Si quid prætermisum à me fuerit, commissum fa-
cinus, & admissum dedecus confitebor. Epist.
40. b

Maleficia

L I N G V A E L A T I N A E.

Maleficia admittere & cōmittere. pro Ros. 28. b

Quod flagitium Lentulus cum Antronio non
concepit? quod sine eodem illo Catilina faci-
nus admisit? pro Syl. 170. a

Eiusdem esse, qui in illa re peccarit, & hoc quoq;
admisisse. de In. 68. a

Quod nam concepit tantum scelus, aut quod in
me tantum facinus admisit? pro Mil. 121. b

Id te admisisse concedis, quod ne mendacio quī
dem regere possis. pro Qu. 15. a

Quid quisq; uoluerit, cogitarit, admiserit. pro
Syl. 180. a

Si admisisset aliquid, quod non possit honestè
uereq; defendere. pro Mil. 113. b

Sperabam fore, ut aliquid conueniret potius,
quàm aut hic tantum sceleris, aut ille tantum
flagitij admitteret. At. 145. a

Deos intueri qualis quisq; sit, quid agat, quid in
se admittat. de L. 172. b

Quid unquam Habitus in se admisit, ut hoc tan-
tum ab eo facinus non abhorreere uideatur?
pro Clu. 53. a

Ea in te admisisti, quæ à uerecundo inimico au-
dire non posses. in A. 169. b

Causa de parricidio dicitur, per seruos admisit.
pro Ros. Am. 31. b

Publicus sacerdos audaciam in admittendis re-
ligionibus fœdis damnet, atque impium iudi-
cet. de L. 177. b

ADMONEO. Cum genitiuo & ablati-
iungi hoc uerbum, notum satis est: sed cum duo-
bus accusatiuis, non item.

d Etiam

DE PHRASIBVS

ac præfidijs adornauit. pro Pom. 10. b
 Lætor mea consilia, measq; sententias à te probari de Decemuiris, de adornando adolefcentem. E. 174. b

Vidi forum comitiumq; adornatum magnifico ornatu. I. V. 87. b

Vt idem accusationem & petitionem consultius diligenter adornet atq; instruat. pro Mur. 135. a

Omnis testium copia à matre initio est adornata, à matre nunc instruitur, ac omnibus eius copijs ac opibus comparatur. pro Clu. 21. a

Comparatio huius criminis ab illa est inuenta & adornata. pro Clu. 58. a

AD SVM. Adesse alicui dicebantur latinè olim, cum purè Romani loquerentur, qui nunc à recentioribus stare ab alicuius partibus; aut quod pluribus uerbis explicari posset per, Iuare aliquem in aliqua re contra aliquem. Vide præpositionem A.

Adesse alicui contra aliquem. At. 1. b

Ego tamen tuis rebus adero, ut difficillimis. Epist. 91. a

Semper enim absenti affui Deio. I. A. 178. a

Recusabāt qui aderant tum Quintio. pro Quin. 5. a

Qui ad mortem propius adsum. de Sen. 93. a

Promptino ad triumphum ad 3. Nonarum Nouemb. uolebam adesse. Qu. Fr. 325. a

Scribendo adesse senatores dicebantur in Senatus consultis referendis, & sententijs perscribendis, qui in eadem fuerant sententia.

Decreto

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Decreto scribendo primùm uideo affuisse Lyfani-
niam. pro Flac. 155. a

Ne quis pedibus iret, ne scribendo adesset. Post.
205. b

Et eundem, id quod in autoritatibus perscriptis
extat, scribendo affuisse. de Or. 143. a

Scribendo affuerunt L. Domitius, Qu. Cælius.
Ep. 117. a

Adesse animo iubentur, qui excitantur ad audi-
endū & attendendū, ut præsentī sint animo. ut,
Ades, inquit, animo, timorem omitte. de Som.
127. a

Adesse animo. pro Cecin. 290. b

Adestote omnes animis, qui adestis corporibus.
pro Syl. 173. a

Vigilare, cogitare, adesse animo. I. A. 219. b

A D V E R S V S. Sunt quidā modi loquen-
di apud ueteres, nobis non ut illis usitati. ut, ad-
uerso flumine nauigare: aduersum solem intue-
ri: aduersos nos stare: pro quibus uulgus inscitè
dicit, Contra flumen, contra nos, contra solem.
Intueri solem nequitis aduersum. de Som. 129. a
Eodemq; eo quo aduersam ascendit ripam. de
D. 92. b

Dentes aduersi & acuti. de N. 53. a

Cicatrices aduerso corpore exceptæ. I. V. 256. a

Zeno cum extensis digitis aduersam manum os-
tenderat, uisum inqueiebat huiusmodi. Acad.
36. a

Caput in aduersam lecticam inferens beneficia,
quæ uidere à collega petebat. I. A. 176. a

Antipodes aduersis uestigijs stant contra no-
d 3 fra ue-

DE PHRASIBVS

stra uestigia. Aca. 31. a

Sed eorum partim obliqui, partim uersi, partim etiam aduersi stant nobis. & ibidem. Qui aduersa nobis urgent uestigia. de Som. 129. b

Vulnus aduersum, aut aduersas cicatrices uocant Latini, quas Barbari quæ acceperunt, aut inflictæ sunt anteriore parte resistendo, non fugiendo.

Urbis enim celeberrimæ & maximæ partes aduersum illud non monumentum, sed uulnus patriæ contuentur. pro Do. 243. a

Iudicibus cicatrices aduersas ostendere. de Or. 119. b

Acceptis à forti aduersario uulneribus aduersis. de Ar. 253. a

Aduersus & *Auersus* latinè dicitur, quod barbare de retrò, & de antè.

Aduersus & auersus impudicus es. de Or. 132. b

ADVOCATVM alicui uenire dicuntur ij, qui in iudicijs aut litibus alicui adsunt, ut defendant contra aliquem.

Si constitueris te cuiquam aduocatū in rem præsentem esse uenturum. Off. 7. a

Miloni Pompeius aduocatus uenit. At. 307. b

Illi ne aduocatus uenit unquam. pro Cæl. 39. a

Aiunt se Ebutio cum armatis seruis uenisse aduocatum. pro Cec. 289. b

AB Q V V S. Aequi boni facere, impetrare, æquius melius iungebant Latini, omiſſa præpositione: quod cum à nostra consuetudine alienum sit, sic loqui cum optimis autoribus assuescamus.

Tranquil-

L I N G V A E L A T I N A E.

Tranquillissimus autem animus meus, qui totum istud æqui boni facit. At. 105. b

Deiotarus absens quicquam æqui boni facit. pro De. 178. a

Reliquorum autem iudiciorum hæc uerba maximè excellunt in arbitria rei uxoriæ: melius, æquius in fiducia, ut inter bonos benè agier. quid ergo? aut in eo quod melius æquius est, potest ulla pars inesse fraudis. Off. 64. a

Etiam Coniunctione addita. ut,

Cum de iure ciuili, cum de æquo & bono disputaretur. de Or. 177. b

Propemodum æqua & iusta dicebas. in A. 174. a

Quoad tibi æquū & rectū uidebitur. Ep. 209. b

Cum se in causa putant habere æquū & bonum quod defendant. pro Cec. 297. b

Aliquid fieri posse, rectè, lege, more, natura, bono & æquo. ad Her. 9. a

Ex æquo & bono ius constat, quod ad ueritatem & utilitatem communem uidetur pertinere. ad Her. 10. a

AEQVO, pro par reddo, aut confero cum aliquo, in uulgari usu non est.

Deinde ad temperationem superiorem reuertit, in qua omnem animum uniuersæ naturæ temperans permiscebat: superisq; permissionis reliquias fundens æquabat, eodem modo fermè, nisi quod nõ ita incorrupta, ut ea quæ semper idem. de Vni. 202. b

Inter quos posset excellere, cum ijs se pati æquare. de In. 42. b

Omnium antè damnatorum scelerum, furta, flagitia,

DE PHRASIBVS

gitia, si in unum locum conferantur, uix cum huius parua parte æquari conferriq; posse. in V.80.a

ÆS alienum, meū, tuum, suum, aut alicuius, latinè est, quod uulgò dicitur, Debitū alicuius.

Quorum æs alienum contractum in popinam. in Cat.105.a

Quos uiros, quanto ære alieno, quàm ualentes. pro Syl.177.b

Æs alienum eiusdem dissolutum est. ibid.

Cuius æs alienū uidemus nō libidine, sed negotij gerendi studio esse contractū. pro Syl.178.a

Æs alienum filij dissoluere. in A.169.a

Maximum æs alienum amplissimorum uiro- rum. E.96.b

Quinto delegabo, si quid æri meo alieno superabit, & emptionibus ex quibus mihi etiam çs alienum faciendum puto. At.220.a

Quæ res egestati & æri alieno tuo, præter mortem Cæsaris, subuenire potuisset? in A.167. b

ÆSTIMO. Litem aut nomina æstimare, quid sit, uulgus ignorat: quod facit, ut pro eo barbarè dicat, Taxare damna, & interesse. Lites uerò æstimatas uocant Latini (ut inquit Budæus) pecuniam multitudine, & nummarias sententias. Ut hodie cum iudices certa summa actorū dispendia & incommoda æstimantes, tantæ pecuniæ reos damnant. Id à iuris autoribus, Quanti interest actoris, appellatur. Litis autem estimatio ita appendix erat damnationis, ut hodie ex formula iudicandi, id est, quod, Damna & interesse uocant.

Quo

L I N G V A E L A T I N A E.

Quo damnato, tum cum seuera iudicia fiebant.

HS xvij. milibus lis æstimata est. in V. 104. b

Qua in ciuitate, C. Catoni HS xvij. millibus lis
æstimata est. in V. 150. a

In æstimandis litibus non appellari. pro Rab.
124. a

De litibus æstimatis Cn. Dolobellæ. in V. 96. a

Ex litib. æstimatis reportare aliquid. in V. 262. a

Litem capitæ æstimare. pro Cl. 41. b

P. Septimio senatore damnato, Q. Hortensio
prætoræ, de pecunijs repetundis, lis æstimata
est eo nomine. in V. 73. a

Septimio Scquolæ litem eo nomine æstimatam,
pro Cl. 41. a

Mittit in consilium eosdem illos, qui litem æsti-
marant iudices. E. 117. a

His nominibus solis Cn. Dolobellæ HS ad tri-
cies litem esse æstimatam. in V. 95. b

Cum in eum lites æstimarentur. pro Rab. 124. b

Illarum rationum ex ea fece legationis illa sunt
nomina, quæ Dolobellæ necessariò sunt æsti-
mata. I. V. 96. b

A F F E R O. Latè hoc uerbum patet. Sed ca-
pitibus comprehendemus, quæ uulgo maximè
ignorantur. Significarūt Latini hoc uerbo idem
quod uerbo Nuncio. ut, afferre aliquid. Quod
cum dissimile sit consuetudini uulgari, eam Ci-
ceronis ipsius loquendi modis emendemus.

Noui aliquid afferre. At. 43. a

Aliquid certius. At. 155. b

Nihil istiusmodi afferre aliquem. At. 162. b

Pacem afferre. in A. 242. b

DE PHRASIBVS

- Satis bella aliqua afferre. At. 167. b
 Tumultuosas ac molestas conciones. E. 24. a
 Aliquò aliquid afferre. At. 117
 Odiosa afferri aliquò de aliquo. At. 92. b
 Noui aliquid ad aliquem. E. 25. b
 Mandata ad aliquem. At. 115. b
 Terrores Cæsarianos afferre ad aliquẽ. At. 96. b
 Alicui aliquid noui. At. 253. b
 Certi aliquid alicui. in V. 127. b
 Pacem, ocium, tranquillitatem reipub. afferre in
 hunc annum. in C. 86. b
 Alicui afferre aliquid de aliqua re. At. 40. b
 Literis aliquid afferre de aliqua re. At. 98.
 Alicunde quid afferre. At. 184. b
 Afferre in patriam quid acciderit. Tus. 171. a
 Aliquid afferre quod quis uelit. At. 177. a
 Nondum satis allatum esse, quomodo. At. 69. b
 Odiosa afferre de aliquo. At. 92. b
 Omnia incerta esse, quẽ istius afferebãtur. E. 55. a
 Significatur quoq; hoc uerbo, quod Barbari
 proferunt per Allegare, & Citare.
 Rationem aliquam afferre.
 Rationẽ afferre, quamobrẽ aliquid fieri possit.
 Rationes afferre.
 Rationem afferre cur faciat.
 Causam afferre, qua aliquid efficit.
 Causam aliquam aliquem afferre.
 Facti alicuius rationem afferre.
 Aliud afferre quod oppositum sit probabilius.
 In contrariam partem aliquid afferre, quod sit
 aut grauius, aut æquẽ graue.
 Legi legem contrariam afferre.

Sed

LINGVÆ LATINÆ.

Sed adfers cor non fuisse.

Afferri potest, cur non omnia fato fiant.

Cur aliquid sit afferre.

Causam afferre cur.

Enumerationem exemplorum afferre.

Exemplo afferre aliquid factum esse.

Similitudines afferre.

Afferre ut.

Aliquam rem afferre.

Definitionem aliquam.

Postulationem breuem aliquam afferre.

In aliqua causa afferre aliquid.

Vim, manus, necem afferre, quid sit, ipsa uerba satis declarant.

Victores armati uim & manus afferent. At. 148. b

Afferre manus suis uulneribus. At. 46. a

Is manus sibi afferre conatus est. Ep. 157.

Is confessus est, se. Cn. Pompeio suis manibus necem afferre uoluisse. in Vat. 33. b

Afferre uim matribus familias. in Ver. 83. a

Afferre uim & manus alicui. At. 148. b. pro Clu. 52. a

Vt filix suæ uis afferretur. in V. 89. b

Cum enim dando egere cœperūt, alienis bonis manus afferre coguntur. Off. 44. a

Ego ipse senatum sibi manus afferre coegi. Oct. 330. b

Eum detrudi cui manus afferantur. pro Cecin. 294. b

Qui iniuste impetū in quempiam facit, is quasi manus uidetur afferre socio. Off. 5. b

AFFECTVS. Barbari pro Affectus, Dispositus die

D E P H R A S I B V S

tus dicunt, cum animi aut corporis statum signi-
ficare uolunt.

Oculus conturbatus, non est probè affectus ad
suum munus fungendum. Tus. 173. b

Nunquid manus tua sic affecta, ut nunc affecta
est, desiderat. de Fin. 57. a

Qui sunt morbo graui & mortifero affecti. de
D. 94. a

Is graui morbo affectus est. pro Clu. 24. a

Ita affectus sum, ut si ad grauem ualeitudinem la-
bor accesserit, mihi ipsi diffidam. in A. 221. a

Magna desperatione sum affectus. Ar. 234. a

Affectus optima ualeitudine. Tus. 227. a

Aliquem ita affectum esse, ut optimè secundum
naturam affectus esse possit. de Fin. 130. a

Variè sum affectus tuis literis. E. 258. a

Est enim ita affectus, ut nemo unci filij mortem
magis doluerit, quam ille mæret patris. in A.
223. a

Nemo est liber, nisi qui ita affectus est. Par. 122. b

Eodem modo sapiens, erit affectus erga amicū,
quo in seipsum. de F. 63. a

Atq; hi sunt quidem ferè quasi quidam habitus
animi, sic affecti & constituti, ut sint singuli in-
ter se proprio uirtutis genere distincti. Par.
236. b

Animi autem aut quemadmodū affecti sunt, uir-
tutibus, uitijs, artibus, inertijs, aut quemadmo-
dum commoti cupiditate, metu, uoluptate,
molestia spectantur. Par. 233. a

Animus uidetur ita fuisse affectus, ut rem cum
consilio perspicere non posset. de In. 64. a

Sic

L I N G V A E L A T I N A E.

Sic respub. malè affecta latinè, quod barbarè,
Disposita esse dicitur. Aetate, senectute affectum
esse, eodem modo, quo morbo affectum esse.

Nemo Agrigenti, neq; ætate tam affecta, neque
uiribus tam infirmis fuit, qui non. in V. 222. b
Vestibulum Mutij in eius infirmissima ualitudi
ne, affecta; iam ætate, maxima quotidie fre
quentia celebratur. de Or. 101. b

Q. Metellus senectute affectus. de Or. 149. a

Affectus, a, um, latinè quoq; dicitur. quod uulga
ri more, Propè factum esse.

Bellum affectum uidemus, & uerè ut dicam, pe
nè confectum. id est, maxima ex parte gestum.
de Pro. 73. a

Vt ea quæ per ipsum affecta sunt, perfecta reip.
tradantur. de Pro. 74. b

Quum uerò affecta iam propè ætate, uuas à so
le mitescere tempus est. Oecono.

A F F I G O, Animo tribui à Latinis notum sa
tis uulgò nunc latinè loquentibus non est.

Hoc in sensu meo penitus affixū & insitum est.
in V. 264. a

Ea maximè animis affigi nostris, quæ essent à sen
su tradita atq; impressa. de Or.

Affixum esse aliquem alicui, latinè: quod barba
rè, Semper apud aliquem, aut apud latus alicui
ius esse.

Iubes illum mihi esse affixum, tanquam magi
stro. Q. Fr. 321. a

Habere aliquem sibi affixum. E. 9. b

A F F L I C T O R. pro, ualde affligor, peruul
gatum non est, ut,

Scire

D E P H R A S I B V S

Scire nihil potuit de nostris domesticis rebus, de quibus acerbissimè afflictor. At. 170. b

Deinde multo grauius uehementiusq; afflictantur. in C. 103.

Squalent municipia, afflictantur coloniæ. pro Mil. 105. a

Hoc etiam turpius afflictatur respub. quod &c. Ar. 253. a

A F F L I G O. Non solum tribuitur animalis, quod uulgò putatur, sed etiam inanimis. ut, Illi staruam istius deturbant, affligunt, comminuunt, dissipant. I. P. 96. b

Adolescentiam plenam spei maximè perculisse, atq; afflixisse uideamini. pro Cæl. 54. b

Alicuius domum non solum affligere, sed etiã religione sempiterna obligare. pro Dom. 234. b

A F F L V E N S. Non tam usitatum nunc est nostris, quàm Abundans, quod idem ualet. ut, Vrbs eruditissimis hominibus, liberalissimisq; studijs affluens. pro Arch. 136. a

Vita affluens uoluptatibus. de Fin. 83. a

Homo diuitijs affluens. de Am. 106. a

Omnium rerum affluentibus copijs ditari. Off. 31. a

Homo bonitate affluens. pro Qu. R. 49. b

Affluens bonis omnibus. de Na. 12. a

Consul unguentis affluens. pro Sest. 6. b

Homo affluens omni lepôre & uenustate. I. V. 265.

Domus sceleri omni affluens. pro Clu. 157. b

Homines ocio nimio, & ingenijs uberrimis affluentes. de Or. 148. a

AGITARE

LINGVÆ LATINÆ.

AGITARE aliquid, pro inquirere & uersare in omnes partes, Latini ueteres usurparūt. ut, Cum Deus pulsetur agiteturq; incurfione atomorum. de Na. 24. a

Natura omnia ciens & agitans motibus suis. de Na. 65. a

Excitare & agitare feras. Off. 65. b

Atomos pellere seipsas, & agitari inter se concurrere fortuito. de N. 32. a

Agitari & perterrerer furiarum tēdis ardentibus.

Furiæ agitāt & insectātur impios. de Leg. 163. b

Tamen eos agitant furia, nec usquam consistere patiuntur. pro S. R. 29. a

Alias aues insectatur & agitat aquila. de D. 138. a

Omnia quæ ad rem pertinent, ex huius, & ex aliorum tabulis agitatis, tractatis, inquiritis. pro Clu. 35. a

Mens agitandis, inquirendisq; rationibus alitur. Tus. 241. a

Agitari scelerum pœnis. de In. 77. b

Adoptio Theophranis agitata est, per quam. pro Cor. 67. a

Sententia quæ erat superioribus diebus agitata in senatu. pro Dom. 214. b

Agraria lex à Flauio Trib. plebis uehementer agitabatur, autore Pompeio. Att. 18. a

AGITATIO linguæ & animo à Cicerone tribuitur: à nostris minimè.

Nunquam animus agitatione & motu uacuuus esse potest. de D. 135. a

Agitationibus & motibus linguæ cibus depellitur. de N. 53. a

Ad quod

DE PHRASIBVS

Ad quod adhibenda est quædam actio, non solum mentis agitatio. Offic. 4. b

In omnibus his studiorum agitatio uitæ æqualis fuit. de Sen. 81. b

Ita fit, ut agitatione rerum sit infinita cognitio. de Or. 151. a

Actio mentis, & agitatio in Deo. de N. 11. a

AGITATOREM Cicero appellat, quem poetæ potissimum aurigam. ut, Nec est melius quicquam, quàm ut Lucullus sustineat curram equosq; , ut bonus sæpe agitator. At. 210. b

Ego enim ut agitator callidus, priusquam ad finem ueniam, equos sustinebo. Aca. 23. b

AGO. Latè patet hoc uerbum, iungiturq; uarijs nominibus: quod facit, ut uariam interpretationem habeat. Cum aduerbijs qualitatis, ut uocant, hoc modo iungitur: Præclare, benè, malè cum aliquo agi: quod multi uulgari consuetudine sic efferunt, Benè tractari aut malè aliquem, Fælicem aut beatum aliquem esse.

Cum illo quidem actum optimè est, mecum autem incommodius. de Am. 98. a

Hæc conditio fuit aratorũ, ut præclarius secum agi putarent, si uacuos agros Apronio tradere liceret. I. V. 162. b

Præclare cum illis agimus, quos pacatos esse patimur. pro Sest. 14. a

Qui hoc nõ perspicit, præclare nobiscum actum iri. I. V. 77. b

Cum illo quis neget actum esse præclare? de Am. 97. b

Hi scè

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Hiscē temporibus non pessimè cum ijs esse actū,
quibus sine dolore licitum est mortem cum ui
ta commutare. Ep. 50. a

Agiturq; præclarè. E. 53. a

Vt optimè actū cum eo uideatur esse, qui quàm
leuissima pœna ab hac repub. discesserit. Epist.
73. b

Cum senserit populus istū &c. intelliget secum
actum esse pessimè. I. V. 174.

Secum malè actum putet. I. A. 161. a

Sed facilè est benè agere cum ijs, à quibus etiam
tacentibus flagitari uideamur. I. A. 263. b

Agitur pro, in discrimen & periculum uocari, in
usu quotidiano iam non est. ut,

Agitur enim salus sociorum, pro qua &c. agun-
tur certissima Pop. Romani uestigalia, agun-
tur bona multorum ciuium. pro Pomp. 5. a

Qui hæc palàm de loco superiore ageret, pro im-
perio ac potestate. I. V. 211. a. & 220. a

Agebantur hæc in conuentu palàm de loco supe-
riore. ibidem.

In quibus eorum aut de capite agatur, aut fama,
de Am. 107. a

Agitur magna res. de Fin. 76. b

Aguntur iniuriæ sociorum. I. V. 226. b

Sed uos moneo, libertas agitur populi Ro. quæ
&c. uita & fortuna optimi cuiusq;, quo &c. au-
toritas uestra, quam &c. in A. 215. b

Agere animam, Latini uocabant: quod uulgus
nunc, In extremis esse. ut,

Nam & agere animam, & effilare dicimus. Tus.

DE PHRASIBVS

Eodem tempore & gestum, & animum ageres.
pro Q.R. 48. b

Quintus Hortensius cum has literas scripsi, animam agebat. Epist. 123. a

Agere festum diem. pro Celebrare: aut ut Barbari loquantur, Solennizare, uel Festum diem facere.

Agere diem festum. I. V. 225. a

Agere diem natalem suum, uel alicuius. At. 49. a

Agere diem suum natalē quotannis. de Fin. 86. a

Aetatem, annum aliquem, aut benè uel malè agere. ut, Si octuagesimum annum agerent. de Sen. 78. b

Agere unum diem benè, uel malè ex præceptis sapientum. Tus. 229. a

Agere ut, aut ne, Latini dixerunt, pro quo nobis usitatus, Quærere ut, Cogitare quomodo. Neq; enim nunc id agimus, ut explicemus. de Or. 124. a

Dominatio quæ sit, ab utroq; est, non id actum, beata ciuitas ut esset. At. 125. a

Aliud agitur nihil, nisi ut &c. pro S. R. 19. b

Hoc solum hoc tempore pugnatur, ut, ibid.

Nihil aliud hoc iudicio tentatur, nisi ut. pro S. R. 20. b

Nonne nobis id agendū fuit, ut materiem subtraheremus? pro Dom. 215. a

Qui tum cum maximè fallunt, id agunt, ut uiri boni esse uideantur. Off. 9. a

Sed quid necesse est, cum id agam, ne post mortem miseros nos putemus fore, uitam etiam efficere deplorando miseriozem? Tus. 166. a

Ego enim iam non id ago, ut prosperos exitus consequar.

L I N G V A E L A T I N A E.

consequar. Ar. 139. b

Ego id semper egi, ne bellis interesssem. E. 52. b

Agerē alias res dicuntur, qui de eo quod pro-
positum est, non cogitant, sed de alijs rebus po-
tius. ut,

Viq; eō animaduerti, iudices, eum iocari atq; ali-
as res agere. S. R. 28. a

Itaq; facio me alias res agere, ne conuicium Pla-
tonis audiam. E. 254. a

Oppius aliud agens, & nihil eiusmodi cogitās,
pro Clu. 55. b

Quiescant igitur, & me hoc in lucro ponere, atq;
aliud agere patiantur. pro Fla. 154. b

Atqui uides, inquit Antonius, cum alias res aga-
mus, quā te inuiti audiamus. de Or. 147. b

Virtutem necessariō gloria, etiam si id tu non a-
gas, consequitur. Tul. 168. a

Quæ sua sponte, etiam si id non agas, cadunt. de
Or. 214. a

Miror tam alias res agere populum, ut sit insano
inter disertos locus. de Cla. 186. a

Agere comœdiam, partes, personam aliquam;
proprij sunt quidam modi linguæ latinæ, sed tri-
ti nunc sātis. Sic agere cum aliquo, peruulgatum
est; quidam tamen ex uulgari consuetudine pro
Agere cum aliquo, Loqui cum aliquo dicunt.

Lege, ex lege, ex iure, ex sponso, ex syngrapha agere.
Furti, iniuriarum agere. de iudicijs dicitur.

Cum miles domum reuenisset, egissetq; lege in
hæreditatem paternam. de Or. 99. a. 98. b

Possset agi lege nec ne, pauci quondam sciebant;
pro Mur. 129. b

DE PHRASIBVS

Quid agas mecū, ex iure ciuili & pratorio non habes. pro Cec. 291. a

Agere cum aliquo ex syngrapha. pro Mur. 132. a

Agere ex sponso. pro Quint. 5. b

Agere furti cum aliquo. pro Cluen. 52. a

Agere cum aliquo tabellis obfignatis. Tus. 234. b

AIO. Opponi huic uerbo Nego, idemq; significari, quod uerbo Affirmo, & Aientia dici, quæ uulgò Affirmatiua, apud paucos percrebuit.

Quasi ego id curem, quid ille aiat aut neget. de Fin. 79. a

Vt neq; neget, neq; aiat aliquid. Aca. 26. a

Diogenes ait, Antipater negat. Off. 70. a

Sunt etiam ualde contraria alia, quæ appellantur negantia, ea ἀνεπαρτή Græci, contraria aientibus: ut, si hoc est, illud non est. Top. 224. b

ALIAS, pro alio, aut diuersis temporibus usurparunt eleganter & crebrò Latini. Nostri tam rarò, ut prorsus ignorare uideantur.

Itaq; illi aliàs aliud iisdem de rebus iudicant. de Or. 11. a. 11. b

Vt iisdem uersus aliàs in aliam rem, accommodari possint. de D. 131. b

Ex iisdem illis locis interdum concludere, relinquere aliàs, aliòq; transire. de Or. 124. b

Quorum descriptus ordo aliàs alia terminatione concluditur. Or. 216. b

Alià, aliàs: geminato eodem nomine significant, quod indocti nunc sic dicunt: Vno tempore bene, alio tempore malè habet. quod his modis Cicerone magistro emendemus.

Aliàs ita loquor, ut concessum est; aliàs ut necesse

L I N G V Æ L A T I N Æ .

cessè est. Orat. 211. b

Nemo potest aliàs beatus esse, aliàs miser. de Finib. 82. a

Aliàs contentius, aliàs remissius. de Or. 162. b

Alias reuocabat, aliàs decernebat. I. V. 100. b

Ex quo intelligitur, qualis ille sit, quem tum moderatum, aliàs modestum & temperantē, aliàs constantem, obtemperantemq; dicimus.

Atq; licitem, ut in nostra persona licebit, aliàs singulatim transire omnes argumentationes, aliàs ad partitiones singula genera referre, aliàs ab auditore, quod desiderare, quærere, aliàs hæc facere per comparationem suarum & contrariarum argumentationum. de In. 60. b

Mutantur etiam sæpe hominum mores, aliàs ad uersis rebus, aliàs ætate ingrauescente. de Am. 102. a

Cum in eiusmodi causis, aliàs scriptum, aliàs æquitatem defendere doceamur. de Or. 106. a

ALIENVS. Vis nota quidem est, at usus nimis: cum ablatiuo iungi sine præpositione, uulgus omnino ignorat. ut,

Non putauì esse alienum institutis meis, hæc ad te scribere. E. 73. a

Tamen amore nostro non sum arbitratus alienum hæc ad te scribere. Q. de Pet. 205. a

Neque hoc dii alienum dicunt maiestate sua. de D. 98. a

Sed alienū mihi uidetur dignitate imperij, quo &c. de Pro. 72. b

ALIVS. Aliter. Obseruandum hoc loco est, quæ nam uoces cōsequantur hæc nomina. Nam

DE PHRASIBVS

non solum dicimus quàm, sed etiam Alius ac, atque, &. Sic etiam de Aliter. Aliud atque.

Aliud tu honestum in hac causa uideas, atque ego existimem. At. 218. b

In alijs rebus uersor atque tu. de Leg. 172. a

Tantum dico aliud esse illud atque hoc. 105. a. eod.

Nec erit hæc alia ratio Planco, atque Laterensi. pro Plan.

Mihi uideris aliud tu honestum, meque dignum in hac causa iudicare, atque ego existimem. At.

Si aliud atque existimas. pro Mur.

Non alius essem, atque nunc sum, Lentule.

Tantum & aliud esse atque hoc. de Or.

Si ipse A. Cluentius sententiam de iudicijs roget, aliam non diceret, atque ij dixerunt, quorum sententijs Cluentium condemnatum esse dicitis. pro Clu.

Cum aliud cognosceret atque sentiret. Aca.

Alio nomine illam rem de quo agitur, appellari oportet, atque aduersarij dicunt. Rhe.

Longè alia ratione recuperatores ad agenda hac actione uenio, atque initio ueneram. pro Ce.

Nostra factum esse negligentia, ut longè alia in fortuna esset, atque eius pietas ac dignitas postulabat. Terentia.

Aliud ac. Alia dicere ac significare. de Or. 162. a

Aliud mihi ac tibi uideri potest. de Or. 220. b

Nec erit hæc alia ratio Plancio ac Laterensi. pro Pl. 269. a

Potest enim non solum aliud mihi ac tibi, sed mihi ipsi aliud aliàs uideri. de Or.

Ne alio mense ac fas erat, comitia haberentur. I. V. Quod

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Quod quidē agere si liceret, alio modo ac nunc
agendum esset. At.

Lux denique longē alia est solis ac lychnorum.
pro M.

Quid ergo hi possunt aliud iudicare, ac iudicaue
runt: pro Cor. Balb.

Alius &. Alia & bona, & mala uidentur Stoi-
cis. de Or. 149. a

Non alia causa est æquitatis in uno, & in pluri-
bus. pro Cec. 295. b

Alia causa est eius qui calamitate premitur, & e-
ius qui res meliores quærit. de Off. 46. a

Lux longē alia est solis & lychnorum. pro Cæ-
l. 52. a

Aliter ac. Ne sim saluus, si aliter scribo ac sen-
tio. At. 259. a

Omnia aliter ac uos in monumētis habetis pro-
nunciauit. pro Dom. 141. b

Quo maiorem spem habeo, nihil fore aliter ac
deceat. At. 93. b

Aliter atq;. De Antonij itineribus nescio quid
aliter audio, atq; ut ad te scripseram. At. 260. a

Proinde quasi isti de illo aliter atq; ego existimo
sentiant. pro Dom. 219. b

Aliter &. De puero aliter ad te scripsi, & ad
matrem. At. 165. a

Sunt & alij modi uerē Romani, qui hoc no-
mine fiunt, alieni à consuetudine uulgari. Itera-
runt enim Latini, alius hoc modo, alius alio me-
lior. quod cū uulgus ignoret, aliena multa con-
suetudine triuit. ut, Alius multo est melior quàm
alter: au t, Vnus meliorem sententiã dixit quàm
e 4 alius.

DE PHRASIBVS

alius. & similibus barbaris modis utitur: quòd
pura & emendata consuetudine loquendi desti-
tuatur: ea enim talis olim fuit. ut,

Omnes certatim, alius alio grauius atq; ornatius
de mea salute dixerunt. pro Sest. 19. b

Accepi epistolas tuas, aliam alia iucundio-
rem. At. 100. a

Habes Sardos uenales, alium alio nequiores.
hic alius de duobus dici uidetur. Ep. 107. a

Alius alius diuersitatē significat, ut aliàs suprà.
Orbis unamquamq; partem aliam alio modo
mouere atq; immutare cœlum. de Diu. 126. b.
& alibi: Signa alia alio in loco lachrymâtes in-
tuebantur.

Itaq; illi aliàs aliud ijsdem de rebus iudicant. de
Or. 111. a

Simia omnia disturbauit, & aliud alio dissipauit.
de D. 96. a

Quorum descriptus ordo aliàs alia terminatio-
ne concluditur. Or. 216. b

Vt ijsdem uersus aliàs in aliam rem accommodari
possint, de D. 131. b

Res alio atq; alio elato uerbo. Or. 203. b

Cum aliud uideatur esse numerus, aliud nume-
rosus, quid intersit. Or. 217. a

Aliud alijs uidetur optimum. Or. 200. a

Multa in epistolam conieci, aliud alio tempore.
Q. Fr. 321. b

Aliud ex alio, latinè; quod barbarè dicitur, Vnū
ex alio.

Aliud ex alio quærere. de Leg. 158. b

Me quotidie aliud ex alio impedit. E. 138. b

Sed

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Sed ut aliud ex alio, mihi non est dubium, quin
&c. At. 265. b

Nec unquam aliud ex alio peccare destitit. At.
144. b

Hic tum alius ex alia parte. in V. 89. b

Videtis ne, quanta series rerum sit, atq; ut ex alio
alia nestantur. de Na. 4. a

Causæ aliæ ex alijs aptæ & necessitate nexæ. de
Leg. 166. b

ALLEGO. Allegare non significat apud Ci
ceronem & ueteres, autorū testimonio uti, aut
afferre aliquid, quo probet ea quæ sunt propo
sita: sed mittere in priuatis negotijs aliquem, aut
aliquos ad aliquem, qui nostram causam apud
eum agant. Aut quod legare est in publicis re
bus, Allegare in priuatis significat.

Petit à me Rabonius, & amicos allegat, facilè im
petrat. I. V. 106. b

Homines nobiles allegat ijs qui peterent, ne ad
Syllam adirent. S. R. 22. b

Si mihi tecū minus esset, quàm est cum tuis om
nibus, allegarem ad te illos, à quibus intelligis
me præcipuè diligi. E. 249. b

Extremum illud est, ut ad te philosophiam alle
gem. E. 247. a

ALTE R. Quàm obscurata, & penè amissa
fuerit lingua Latina, hoc nomen ostendit: quo
cum nihil sit Latinis usitatus, nullum penè est,
quod magis uulgò negligitur. Quis enim est,
qui pro alter, duo, & secundum nō semper usur
pet, cum discrimen quod est inter Secundum &
Alterum, non intelligat. Alterum enim, crebrò

e s optimi

optimi autores pro Secundo utuntur: at Secundum in omnibus pro Altero poni non potest. quod illud semper Secundum natura significet: hoc uerò non semper, sed etiam unum de duobus, nullo certo ordine obseruato.

Cum is unum iam & alterum diem desideraretur. pro Clu. 25. a

Equitatus qui in Syriã ducebatur bipartito: alter eum à quo ducebatur, reliquit: alterũ Cn.

Domitius à legato Syriaco abduxit. I. A. 227. a

Accedit ut accusatorum alterius crudelitate, alterius indignitate perturber. pro Deio. 144. a

Necesse est enim, alterum sit de duobus. Tuscul. 169. b

Ego è Formiano exiens xvij. Calendarum, ut in de altero die in Tusculanũ scripsi hæc. A. 224. b

Qui enim est tantum in uno, aut altero die. At.

Vnus & alter dies intercesserat, cum res parum certa uidebatur. & paulo post:

Qui cum unum iam & alterum diem desideraretur.

Haberetur una & altera concio uehemens & grauis. ibidem.

Rex primò nihil metuere, nihil suspicari, dies unus & alter, plures. non refertur. in V.

Vnum & alterum mensẽ, propè annum, denique domi tuæ piratæ aliquo tempore capti sunt. ibidem.

Tum repente istæ pestes citari iubet, dicit unus aut alter breuiter. ibidem.

Si quem tibi item unum alterum ue diem abstulerit. Appio Pulchro.

L I N G V A E L A T I N A E.

Neq; alter de duobus solum dicitur, ut multi opinantur. ut,

Ad Brutum nostrum hos libros alteros quinque mittamus. *Tuf. 251. b*

Non modo his tribus, qui &c. sed etiam alteris tribus, qui &c. *de D. 96. b*

In altero pudor, in illis libidines. *in A. 248. a*

Alterum se esse, aut fore. uulgo, Talem esse aut fore, qualis ipse est.

Meipsum accuso, deinde te, quasi me alterum. *At. 46. b*

Ad omnia me alterum se fore dixit. *A. 53. b*

Vide quam mihi persuaserim, te esse me alterum. *Ep. 98.*

Ad te, tanquam ad alterum me proficiscens. *At. 282. a*

Quem si reliquisset, dicerent iniqui non me plane post annum ex provincia decessisse, quoniam alterum me reliquisset. *Ep. 62. a*

De eodem & altero. *Top. 228. a*

A L V M N V S. Tam eum significari hoc uerbo qui alitur, quam qui alios alit, in uulgo profusum ignotum ut,

Aristoteles, ceterique Platonis alumni. *de Finib. 122. b*

Aliquis quasi alumnus disciplinae alicuius. *Ep. 133. a*

Vos quoque signa uidetis aquae dulcis alumnae. *de D. 83. a*

Eloquentia bene constituta ciuitatis quasi alumna quaedam. *de Cla. 168. a*

Ego itaque pacis, ut ita dicam, alumnus. *I. A. 210. b*

DE PHRASIBVS

AMABO te. Rogantis hic modus loquendi, priscæ & Romanæ integritatis eos qui in humanioribus literis diu multumq; uersati non sunt, fugit. ut,

Cura, amabo te, Ciceronem nostrum. At. 23. b

Cura, amabo te, ut cū Ticinio transigas. At. 24. b

Vrbauitatis possessionem, amabo, quibusuis interdicitis defendamus, E. 110. a

Nostra autem negotia, quoniam Romæ commoraris, amabo te explica, At. 47.

Expecta, amabo te, dum Atticum cōueniam, At. 98. b. & Qu. Fr. 305. a

Sed, amabo te, cura ac cogita nihil noui. E. 21. b

Amabo te, si quid, quod opus fuerit, Appio facies, ponito me in gratiam. Ep. 116. a. & 354. a

Amabo te, incumbe in eam rem. At. 77. a

Eodem modo, Si me amas, Si me diligis, ab ipsdem usurpatur: in quibus obseruandum est, non iungi Si cum Subiunctiuo. ut, Si me ames, diligas, non inuenitur apud Ciceronem: sed, si me amas, diligis.

Tu, si nos omnes amas, confirma te. Ep. 258. a

Si me amas, cum tu uis apud me maneat. At. 67. b

Adduc, si me amas, Marium. Qu. Fr. 313. a

Pugna, si me amas. Ep. 110. a

Poteris igitur & facies, si me diligis, ut quotidie sit Acastus in portu. Ep. 256. b

Efficce, si me diligis, ut ualeas. 259. a

Si me diligis, excita ex somno tuas literas. Epist. 262. b

Cura, si me diligis, ut ualeas. ibid.

AMBIGO. Non obscura est uis huius uerbi: sed

L I N G V A E L A T I N A E.

sed monendi tantum hic sunt indoctiores, ne
 Controuerto dicant, & controuerti aliquid:
 q̄ uerbum hoc apud probatos autores nō inue
 niatur. Sed Ambigo, & ambigi pro eo sunt usi.

Fundus de quo ambigitur. pro Cec. 288. b

In eo autem iure, quod ambigitur inter peritissi
 mos, non est difficile. de Or. 106. a

Vt inter eos qui ambigunt, conueniat, quid sit
 id de quo agatur. de F. 64. b

Nihil est enim, quod inter homines ambigatur,
 in quo. de Or. 118. a

Quę propter scriptum ambiguntur. de Or. 118. a

Omnis res eandem habet naturā ambigendi, de
 qua quęri & disceptari solet, siue &c. de Or. 153.

Ex contrarijs scriptis si quid ambigitur. de Or.
 118. b

Ambigunt agnati cum eo qui est secundus hæ
 res. de In. 76. b

Nihil ambigi potest, in quo non. Or. 208. a

Nisi cum de uero ambigitur. ibidem.

Si plures ambigent &c. de In. 70. a

Ambigere de aliqua re. Top. 214. a

Si de hæreditate ambigitur. I. V. 100. a

A M B I T V S uoce Latine significari, quod
 Græcè periodi, ex uerbis Ciceronis, qui sic red
 didit, intelligitur.

Ille quasi uerborū ambitus: sic enim has oratio
 nis conuersiones Græci uocant. de Or. 160. a

Comprehensio & ambitus ille uerborum, si sic
 periodum appellari placet. de Cla. 179. a

Arguti, certiq̄, & circumscripti uerborum ambi
 tus. Or. 200. a

DE PHRASIBVS

Meæ aures perfecto completoq; uerborum am-
bitu gaudent. Or. 2.3. a

AMBULO. Non solum ij dicuntur ambula-
re, qui spacia faciunt, aut animi causa eant: sed e-
tiam qui proficiuntur aliquo: quod uulgus
nescit.

Si enim rectè ambulauit is qui hanc epistolā tu-
lit, in ipsum tuum diem incidit. At. 137. a

Xerxes tantis classibus Helleponto iuncto, A-
thoq; perfosso, maria ambulauit, terramq; na-
uigauit. de Fin. 88. a

Xerxes maria pedibus, classibus montes per-
grans. ibid.

Sed ut philosophi ambulant, has tibi redditum
iri putabam prius. At. 98. a

Eo autem modo ambulat Cæsar, ut timeam, ne
citius quàm opus sit, ad Brundisium accesserit.
At. 132. a

Triduo septingenta millia passuum ambulare.
Qu. 14. b

AMO. Vis nota satis est & peruulgata. Sed
Multum, aut ualde te amo: pro, Gratum mihi fa-
cis, est latinæ linguæ proprius loquendi mo-
dus à uulgari consuetudine prorsus alienus.

De Raudusculo multum te amo. At. 101. a

Signa quæ nobis curasti, ea sunt ad Caietam ex-
posita, te multum amamus, quod ea abs te di-
ligenter, paruq; curata sunt. At. 2. b

Multum te amo, quod respondisti M. Octauio.
At.

Et in Attilij negotio te amari. E. 126. b

AMPLICTOR. Eandē uim habere, quàm
Complector;

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Completor, aut Comprehendo, uulgo notum non est.

Hæc parui temporis memoriam, illa perpetuæ existimationis fidem & religionē amplectuntur. S. R. 46. a

Assentior tibi, qui non ita amplecteris artem, ut alij solent. de Or. 94. a

Quod ego pluribus uerbis amplecterer, si non &c. pro Qu. R. 51. a

Quæ si iudex non completetur omnia consilio. pro Fon. 279. a

Ampletor aliquem, aut aliquid. pro diligere, aut quod unlgari modo dicitur: Ex corde amare, aut benè uelle alicui.

Cæsar fauet ingenijs, nobilitatem & dignitatem hominum amplectitur. Ep. 63. b

Me amicissimè quotidie magis Cæsar amplectitur. E. 85. a. Diligere, amare, amplecti, laudare aliquem. At. s. a

An Antonius equites Romanos amplectetur? I. A. 213. a

Quia nimis amplecti plebem putabatur. pro M. 115. a

Paruulus filius qui mihi uidetur amplecti rempub. I. C. 118. b

Nam quod ius ciuile tam uehementer amplexus es, uideo quid egeris. de Or. 105. a

Qui tanto amore suas possessiones amplexi tenebant. pro Syl. 178. a

Cum nerò ea tua sit uoluntas erga me, libenter amplector talem animum. Ep. 74. b

AMPLIO. Hoc uerbo exprimebant ueteres
Latini

DE PHRASIBVS

Latini, quod recentes in scitè nostris temporibus sic dicunt: Differre iudicium, aut ius, aut sententiam in aliud tempus.

Cum causam non audisset, & potestas esset ampliandi, dixit sibi liquere. pro Cæc. 290. a
Glaucia primus tulit, ut comperendinaretur reus, antea uel iudicari primo poterat, uel amplius pronounciari. I. V. 81. a

Quid fuit iudices, quare istum nefarium amplia ueritis: ad Her. 35. b

Amplius pronounciare, idem.

Cum contules re audita amplius de consilij sententia pronounciauisent. de Cla. 172. a

AMPLIUS. Contra consuetudinem similitum nominum iungitur hoc cum nominatiuo, & accusatiuo. Quod etiam in uoce plus obseruandum erit: ratione enim comparationum dicendum tantum esset, centum ciuibus amplius, non amplius centum ciues. Sed usus omni ratione in linguis potior sæpe est. Quot enim modis idem dicatur, ex hoc uno loco Ciceronis facile discemus.

Quàm pridem hoc nomen Fanni in aduersarium retulisti: post: amplius sunt sex menses. quid si tandem amplius triennium est: tu hoc nomen triennium amplius in aduersarijs iacere pateris: hoc nomen triennio amplius, quod erat in primis magnum, in aduersarijs relinquebas: pro Qu. R. 46. a

Cum enim Syracusis amplius centum ciues Romani cognoscerent. in V. 78. b

Qui cum amplius centum ciues Romanos haberet

L I N G V A E L A T I N A E.

beret ex conuentu Syracufarum. in V.

Qui ager ut dena iugera fint, non amplius ho-
minum quinque millia potest fufcinere. ad At.
31. b

Non amplius quatuordecim cohortes Luceri-
am coegi. At. Pomp. ad Domit. 130. b

Hoc amplius. Proprius quoq; modus Romanæ
linguæ, quo acceffionem fignificabant.

Illi fe fuos armatos adduxiffe dixerunt; etiã hoc
amplius, cum Ebutius Cæcinæ malum minita
retur, Ibi tum Cæcinam poftulaffe. pro Cæc.
Cum uterq; eorum docuiffet, qualem in repub.
principem conueniret, pluribus præterea cum
fcripiffet, qui effet optimus reipub. status: hoc
amplius Theophrastus, quæ effent in repub.
inclinationes rerum, & momenta temporum.
de Fin. 126. b

Itaque obtemperare cogito præceptis tuis: hoc
amplius, nauicularum habere aliquid. E. 142. a

A N F R A C T V S. Cicero anfractum uocat,
quas ambages, ij qui ætate confecuti funt, ap-
pellarunt.

Figura nihil habens incifum angulis, nihil anfra-
ctibus, nihil eminens &c. de N. 35. a

Oratio circumfcripta longo anfractu. Par. 231. b

Itaque ut ita cadat, in annuis anfractibus descri-
ptum efto. de Leg. 173. a

A N N I V B R S A R I V S. Hoc nomine Latini
fignificarunt, quod ineptè imperiti folent dice-
re, Singulis annis femel, unoquoq; anno.

Mercurius facris anniuersarijs apud Tyndarita-
nos fuma religione cogebatur. I. V. 219. b

£ Syracufani

DE PHRASIBVS

Syracusani festos dies anniuersarios agunt. I. V.

225. a

Qui sacrificia gentilia anniuersaria factitarunt.

I. V. 230. a

Sacra anniuersaria. At. 16. b

Impetus cœli constantissimè conficiens uicissitudines anniuersarias. de N. 45. b

ANTECEDO. Vis & potestas uerbi manifesta satis; sed solum hoc notandum hic fuit, Ciceronem per uerbum Antecedo ea significare, quæ alij autores per Præcedo.

ANTIQUIOR, *us, isimus.* pro carior, aut potior, tritum fuisse olim Romano sermone, uulgus ignorat.

Si in aduentu tuo bellum confici potest, nihil sit antiquius. Ep. 178.

Me id multo magis mouet, quod mihi est sanctius ac antiquius. At. 192. a

Ne dubitaris, quin quod honestius, id mihi futurum sit antiquius. At. 101. b

Quod tibi & antiquissimum esse, & ab initio fuisse omnium sermone celebratum est. Qu. Fr. 294. b

Nihil mihi antiquius nostra amicitia est. At. 37. a

Antiquiorem Deiotaro fuisse laudem & gloriam, quàm regnum & possessiones suas. de D. 124. b

Nec quicquam habui antiquius, quàm ut Panfam statim conuenirem. E. 170. a

De Tullia mea tibi antiquissimum esse uideo. At. 187. b

Nihil uita antiquius existimare omnia posteriora

LINGVÆ LATINÆ.

riora libertate ducere. in A. 247. a

A P E R I O. Significari uerbo ea quæ clausa sunt, in lucem proferre, uulgatum est. Sed quæ recta sunt, & occulta, detegere, & in conspectu ponere, paucis & in optimis autoribus uersatis, tantum notum esse uidetur.

Verentur, ne si quo casu euenerit, ut corporis partes quædam aperiantur, afficiantur nõ dedecore. Off. 26. a

Cum mulier sleret uberius, is caput aperuit, in collum inuasit. in A. 175. a

Quæ in diuturna obscuritate latuerunt, sic aperiam, ut ea oculis cernere uideamini.

Stella tum delitescens, tum rursus se aperiens: de N. 36. b

Altera occulta quædam, & quasi inuoluta aperiantur: altera prompta, & aperta indicantur. de Fin. 55. a

A P P A R E N T I A. Barbarum est, latinè Species.

A P P E L L O. Latini significarunt hoc uerbo aliquid, quod uulgare scientiam & consuetudinem fugiat: nimirum nominatim rogare prorsus aliquè de aliqua re: quod magis efferre solemus per Alloqui, quàm hoc uerbo. Cicero uerò cum exprimere uelit, quod Germanicè dicimus, *Wien ansprechē/oder anreden*, aut quod latinè agere cum aliquo diceretur, Appello solet dicere usitatius quàm Alloquor: quo tamen in eodem sensu quoq; est usus: sed Appello in seuerioribus rebus locum habet.

Tum appellat hilari uultu hominem Balbus,
f 2 ut blan-

DE PHRASIBVS

ut blandissimè potest, quid tu, inquit, Pacete?
pro Clu. 32. a

Tu ut me & appelles, & interpelles, & colloquere, & obloquare uelim. Qu. Fr. 312. b

Salutare benignè, comiter appellare unūquemque. in A. 246. b

Ne quis inspiciat tabellam, ne roget, ne appeller. de Leg. 191. b

Appellare milites blando sermone. Off. 42. b

Vos ego appello, quorum de me maxima est potestas. Antequam. 195. a

Cum ego illum crebrò appellans, collegam ei sum commendarem. de Or. 126. b

Appellare nomen alicuius identidem. de In. 72. a

Te autem M. Antoni absentem appello, non ne, & c. I. A. 158. b

Te appello Oppianice, te T. Acti, audere, negare, & c. pro Clu. 31. a

Te appello Cato, non ne prospicis? pro Mur. 143. b

Marcelle te appello, num? I. V. 195. b

Appellare aliquem superbius. pro Pomp. 5. b

Appellare aliquem asperius. contra Rul. 78. b

Appellare aliquem uerbo grauiore. I. V. 178. b

Vt eum tristem Galba uidit, nomine appellauit. de Or. 105. a

Me autem nomine appellabat. Aca. 4. b

Deiotarus filius, qui rex ab senatu appellatus est. At. 77. a

Quod tum dicendo, tum singulis appellandis rogandisq; perspexeram. Ep. 3. a

Quem enim alium appellem? quem obtester?
quem

L I N G V A E L A T I N A E .

quem implorem? pro Flac. 146. b

Vos etiam imploro atque appello sanctissimæ
deæ. I. V. 274. b

Sin &c. quid agendum est? qui Deus appellan-
dus est? cuius hominis fides imploranda est?
pro Qu. 17. b

Cauendum est, ne iisdem de causis alij plectan-
tur, alij ne appellentur quidem. Off. 18. a

Appellare quoq; idem ualet quod admonere,
hoc est, à debitore exigere solutionem, ut uul-
gus loquitur.

Cum tibi quotidie potestas fuisset admonendi,
uerbum nullum facis, biennio iam confecto fe-
rè appellas. pro Qu. 7. a

Appellatus es de pecunia, quam pro sectione de-
bebas, I. A. 174. a

Attiliano nomine scripsi ad Philotimum, ne ap-
pellaret Messalam. At. 78. b

A me petere quod debeo, meipsum appellare
debetis, contra Rul. 86. b

Cocceium uelim appelles: quod enim dixerat,
non facit. At. 189. b

Dolobellæ procuratores fac ut admoneantur,
appellabis etiam Appiam. Ep. 266. b

Tulliola tibi diem dat, sponsores appellat. At. 6. a

Tulliola tuum munusculum flagitat, me spon-
sores appellat. At. 5. a

Possimus enim, ut sponsores appellemus, pro-
curatores introducere. At. 261. a

Appellare. Eo uno uerbo Latini significabant,
quod uulgari consuetudine pluribus sic explica-
tur: Ab inferiore iudice ad superiorem citare ali-

DE PHRASIBVS

quem: aut etiam, maiorem potestatem aut brachium, ut uocant, implorare.

Cuius procurator à prætore ad tribunos appellare ausus fit. pro Qu. 11. b

Ad Tribunos quòd appelles, ualde probo. At. 21. b

Atq; adeò cum iam discessio facta esset, prætor appellatur. I. V. 233. b

Quis igitur prætorem appellat? qui quæstor istius fuerat Cæcilius. ibid.

Appellasti Tribunos plebis, ne causam diceres. I. V. 35. b

Appellaui populum, tribubus me submissi. pro Plan. 264. a

Appellantur Tribuni, à quibus cum esset certum auxilium petitum. pro Qu. 5. a

APPELLERB. Qui latinè discere uelit, obseruet potius quid consuetudine integra & incorrupta tritum olim fuerit, quàm quid præceptis aut rationibus tradatur. Quis enim nõ est, qui non potius dicat, Nauis appulit, quàm, Nauem, aut Naue appellit, quomodo ueteres, & ueri Romani sunt locuti? Nam nauis, aut classis appulit, latinum non est: quod exempla ipsa maxime comprobabunt.

Cum Persæ mille numero nauium classem ad Deolum appulissent. I. V. 85. b

Appellitur nauis Syracusas, &. 248. b

Nauis appulsa Veliam est. &. 244. b

Quos in Sicilia appulso esse nauigijs dicebat. &. 250. a

Classe ad eum locum appulsa. &. 224. a

Cum

L I N G V A E L A T I N A E.

Cum ad uillam nostram nauis appelleretur. At.
210. a

Timidè, tanquam ad aliquè libidinis scopulum,
sic tuam mentem ad philosophiam appulisti.
de Or. 122. b

Nec tuas unquam rationes ad eos scopulos ap-
pulisses, ad quos S. Titij astrictam nauem uide
res. pro Rab. 95. b

Vifus est in somnis pastor ad me appellere. de
D. 89. b

APPETO. Manibus appetere, aut aliquid
appetere, Latini uocabant; quod barbarè ab in-
doctis dicitur, Porrigere manum post aliquid.
Ei magi dixerunt, ex triplici appetitione solis
xxx. annos Cyrum regnaturum esse porten-
di. de D. 90. a

Puer lacteas mammas appetens. de D. 116. a

Vitam alicuius appetere. Idem, quòd Cupere alia
quem occidere. Sic lapidibus appetere aliquem,
latinè: quod uulgò, lactare post aliquem lapi-
dibus.

Vitam meam inimicorum modestia non esse ap-
petitam. pro Plan. 274. b

Filij uita infesta sæpe ferro atq; insidijs appetita.
pro S. R. 23. a

A quibus ille se lapidibus appetitum & percuf-
sum esse dixit. pro Dom. 215. b

APPLICO. Nauem applicare ad ripam, ut
appellere, de quo supra.

Si ille ad eam ripam quam constituerat, non ad
contrariam nauim applicuisset. I. A. 165. b

Nautæ nauim ad eum applicauerunt. de In. 81. b

DE PHRASIBVS

- Translatè, *Se applicare ad aliquid*; idem penè ualeat, quod *Cōferre*, aut *Adiungere se ad aliquid*. Itaq; se alij ad philosophiam, alij ad ius ciuile applicant. Off. 23. b
- Ad hanc potissimum philosophiam me applicaui. Aca. 16. b
- Voluptas non potest ad honestatem applicari. de Fin. 72. b
- Qui ad scribendum historiam maximè se applicauerunt. de Or. 113. b
- Ante rem erit, quod in itinere se tam familiariter applicauerit. de In. 67. a
- Meq; ad Molonem applicaui. de Cla. 194. a
- Oppianicus se ad Staleni familiaritatē applicauit. pro Clu. 31. b. & 27. a
- Sicilia se ad amicitiam fidemq; populi Rom. applicauit. L. V. 109. a
- Applicare se, & adiungere ad uirtutē. de Am. 105. b
- Chryssippus medium se fieri uoluit: sed applicat se ad eos potius, qui & c. de Fa. 148. a
- Omnes uires ciuitatis se ad Pompeij ductum applicauerunt. Ep. 43. b
- Ad se diligendum omne animal applicatum est. de Fin. 113. b
- Quam qui appetunt, applicant sese, & propius admouent.
- Deinde requirunt atq; appetunt, ad quas se applicent eiusdem generis animātes. de Am. 111. a
- Cui Romæ exulare ius esset, si se ad aliquem, quasi patronum applicuisset. Or. 99. b
- Indi cum ad flammam se applicuerint, sine gemitu aduruntur.

L I N G V A E L A T I N A E.

APPONO. Significari idē hoc uerbo, quod per Ascribere, Addere; peruulgatum non est.

Aristarchus, qui notam apponebat ad malum uersum. I. P. 95. a

Reliquis epistolis tantum faciam, ut notam apponam eam, quæ mihi tecū conuenit. Ep. 205. a
Nec signum tuum in epistola, nec dies appositus est. Bru. 91. b

Apponere accusatorem, calumniatorem, præuariatorem, licitatorem: Latinæ linguæ proprii modi, quos cum nescit uulgus, ex suæ linguæ consuetudine magis, quàm Romanæ, istiusmodi sensus efferre solet. Sic enim imperiti loquuntur, Subornare aliquem qui falsò accusat; quod Latini, Apponere calumniatorem, aut accusatorem: Gallicum uulgus attrahere. Apponere præuariatorem: uulgo, Corrumperere aduersarium ut colludat. Uulgus enim Gallicum, ut inquit Budæus, dicit, Curare se per tertium adiournandum, collusionis scilicet gratia, Apponere licitatorem aut mancipem, nostra consuetudine potius sic exprimeremus, Subornare aliquem qui liceatur, aut licitatorem. Sed Cicero uerbum Subornare falsis testibus, & similib. potius rebus, quæ diximus, tribuit.

Dionem enotauit, calumniatores ex sinu suo apposuit, qui illam hereditatem Veneri Erycinæ commissam esse dicerent, in V. 81. b

Verres calumniatores apponebat: Verres iudicabat. in V. 113. b

Iam uereor P. C. ne quod turpissimum est, præuariatorem mihi apposuisse uidear. in A. 165. a

D E P H R A S I B V S

Tum uerò omnibus indignissimum uisum est,
homines honestissimos electos ex suis ciuita-
tibus in uincula coniectos: Cleomenem pro-
pter flagitiorum, ac turpitudinis societatem, sa-
miliarissimum esse prætoris: apponitur his ta-
men accusator. in Ver.

Accusator apponitur ciuis Romanus de credito-
ribus Lampfacenorum. in Ver. 91. a

Non licitatore uenditor, nec qui contra se li-
ceatur, emptor apponet. Off. 64. a

Nunc tuum precium noui, licitatorē potius ap-
ponam, quàm illud minoris ueneat. Ep. 96. a

Si res abiret eo mancipe, quem ipse apposuisset,
sibi multam prædam esse. in Ver. 104. b

APPOSITVS. pro aptus: tritum nō est, nec
peruulgatum.

Forma apposita ad dignitatem. ad Her. 39. a

Menses tres, ad dicendū maximè appositos mi-
hi eripuistis. in V. 82. a

Locus minimè appositus ad tolerandum calami-
tatem. At. 45. a

Operarius appositior ad ferenda, quàm ad aufe-
renda signa. in V. 229. b

Homo benè appositus ad istius audaciam. &
257. b

Cætera apposita tibi mandabo. At. 123. a

Ridicula non solum mimis perapposita, sed eti-
am nobis. de Or. 134. a

Habet quiddam Sardinia appositum ad recor-
dationem præteritæ memoriæ. Qu. Fr. 307. a

Appositè, eandem uim habet.

A P T V S. Nomen quidem notum satis, sed
uis

L I N G V Æ L A T I N Æ .

uis minimè. Latini enim, quæ ordine iuncta sunt, certo & coherens, quasi catena aliqua, apta esse dicebant: eiq; opponerant, dissolutum aut dissipatum. Quod cum uulgus nesciat, quibus suis potius quàm proprio nomine in explicandis his rebus utitur.

Balbus multa dixit, etiamsi minus uera, tamen apta inter se, & coherens. de N. 60. b

Orbes uincti inter se, & nodis cœlestibus apti. in Aca.

Nunc quid aptum, id est, quid maximè deceat in oratione, uideamus. Or. 162. b

Non ex uerbis aptis pendere ius. pro Cec. 295. a

Si ea causa non externis causis apta dicatur. de Fa. 147. a

Nam cui uiro ex seipso apta sunt omnia, quæ ad beatè uiuendū ferunt, nec suspensa aliorū aut bono casu, aut contrario pendere ex aliorum euentis & errare coguntur, huic &c. Tus. 235. b

Thucydides uerbis aptus & pressus. de Or. 113. b

Tanta series artis est, sic inter se pleraq; sunt apta & connexa, ut, &c. Par. 242. a

Is beatissimus est, qui est totus aptus ex se, qui in se uno sua ponit omnia. Para. 118. b

Est apud illos ordo rerum conseruatus, & omnia inter se apta & connexa. de Fin. 118. a

Qui rectè uixerit, ad illud astrū, quo cum aptus fuerit, reuertetur. de Vn. 202. b

ARBITRATVS, & ad arbitriū alicuius aliquid facere, tam nota non sunt uulgo, quàm ea quæ à consuetudine alièna sunt, nimirū secundū uoluntatē alicuius aliquid facere, ad placitū alicuius

D E P H R A S I B V S

cuius aliquid facere, facere ut placet, ut uideatur.

Quid mihi nunc quæstiunculam, de qua meo arbitratu loquar, ponitis? de Or. 93. b

Quæ mihi facultas, ut id meo arbitratu facerem, ante hoc tempus unquam est data. de Fin. 64. a

Quo loco nisi iniquum postulo, responde arbitratu meo. de Fin. 106. b

Quas sententias in hoc libro exposui meo arbitratu, de Am. 96. a

Ego literas ipsius arbitratu dabo, eæ te non moueant. A. 251. a

Quæro causas omnes aliquando uiuendi arbitratu meo, Ep. 95. b

Tribunitij candidati compromiserunt H S C C C C. in singulos apud M. Catonē depositis petere eius arbitratu, ut qui contrā fecisset, ab eo condemnaretur. Qu. Fr. 316. b

Apud quos, quo more, cuius arbitratu sit educatus. de In. 50. b

Veni igitur, & age de pace, meo ne inquam arbitratu: an tibi, inquit, ego præscribam? Ar. 153. a

Cum summam tantæ pecuniæ nullo teste sibi ipse suo arbitratu, & sua uoluntate fecisset. contra Rul. 79. a

Ad arbitrium.

Ad nostrum arbitrium, libidinemq; aduersariorum minas eludemus. I. V. 72. a

Hic Heracleo ad arbitrium suum nauigauit. I. V. 255. a

Secundum arbitriū tuum testes dabo. I. V. 269. b

Ad aliorum arbitrium uiuere, non ad suum. pro Mur. 128. a

Cum

LINGVÆ LATINÆ.

Cum Vectius ad arbitrium tuum perorasset. in
 Vat. 34. a

Mentes iudicum ad arbitrium suum posse mo-
 uere. de Or. 115. a

Quid Epicurei: num desistunt de iisdem, de qui-
 bus ab Epicuro scriptum est, ad arbitrium su-
 um scribere? de Fin. 50. a

Ad alicuius arbitrium & nutum totum se finge-
 re & accommodare. Or. 199. a

Delectationes quas tibi ipsi ad arbitrium tuum
 compares. Ep. 94. b

Et in ea situm loci cuiusdam ad suum arbitrium
 fabricari. ad Her. 22. a

Quod recentiores *Liberum arbitrium* uocant,
 Cicero & ueteres *Voluntatē liberam*, aut, *Quod*
in nostra potestate est, appellarunt.

Quo introcludunt causarum seriem sempiter-
 nam, hi mentem hominis uoluntate libera spo-
 liant, necessitate fati deuinciunt. de Fat. 144. a

Non enim si alij ad alia propensiores sunt, pro-
 pter causas naturales & antecedentes, idcirco
 etiam nostrarum uoluntatū & appetitionum
 sunt causæ naturales & antecedentes. nam ni-
 hil esset in nostra potestate, si res ita se haberet.
 Hæc pauca uerba idcirco addidi, quòd ad libe-
 ram uoluntatem pertinent. de Fa. 141. b

Ponitur tamen à Cicerone, *Arbitrium suum, me-
 um*, nullo adiuncto alio nomine, pro libera uo-
 luntate mea &c.

Animus fractus & abiectus, & arbitrio carens
 suo. Parad. 122. b

Antonius in sua potestate nunquam fuit, nihil
 unquam

DE PHRASIBVS

unquam arbitrio suo fecit, semper eò tractus,
quò rapuit libido. I. A. 206. a

Puto arbitrio suo quemq; timere oportere. pro
Dom. 214. b

Tuum, meum, aut alicuius arbitrium sit, ut a
licuius arbitrio aliquid fieri: latinè, quod vulga
ri mōre, Vt tu, aut aliquis determinet; alicuius
determinatione aliquid fieri.

Maximas res arbitrio multitudinis agi. I. V.
242. b

Eius orationis custodiendæ & proferendæ arbi
trium tuum sit. At. 243. b

Antonius postulat esse arbitrium suum de rep.
At. 185. a

Tametsi iactat ille quidē illud suum arbitrium.
At. 6. a

Arbitrium etiam id, quod arbitri constituunt
& decernunt ex æquo & bono significat; ut iudi
cium id quod iudices.

Aliud est iudicium, aliud arbitrium; iudicium est
pecuniæ certæ, arbitrium incertæ. pro Qu. R.
46. b

De iudicio & arbitrio multa. *ibid.*

In arbitrio rei uxoriæ melius, æquius, in fiducia,
inter bonos benè agier. Off. 64. a. Top. 226. b.
& Cur non arbitrum pro socio adegeris Qu.
Roscium quæro. aliàs arbitrium. pro Quinto
Ros. 49.

Quasi ij qui magna societate fidem gererent, ar
bitrium pro socio condemnari solerent. pro
Qu. 2. b

Eodem in templo arbitria non mei solum, sed
patriæ

L I N G V Æ L A T I N Æ.

patriæ funus abstulisti. id est, præmia. in P. 84. a
 Nondum palàm factum erat concidisse remp.
 cum tibi arbitria funeris soluebantur. Ante-
 quam. 208. a

Vidi prætextatos inimicos nondum morte com-
 plorata arbitria petentes funeris. pro Dom.
 232. b

A R C E S S O, ut accerso: sed minus notum.
 Cum ab aratro arcessiebantur, qui consules fie-
 rent. pro S. R. 26. a

Cum P. Lentulus, Qu. Metellus me arcesserent
 in senatum, non uenirem: pro Dom. 214. a

Pelopem ad te arcesse. At. 125. a

Interea narrat eadem, Brutum arcessi, Cæsium
 expectari. At. 224. a

A capite arcessere aliquid, idem ualere, quod à
 fonte aliquid ducere, ignotum est in uulgas.

A capite quid uelimus arcessere, & unde omnia
 manant uidere. de Or. 119. a

Non erit necesse, id usq; à capite arcessere. Top.
 224. a

A R D E O. Et sæpe, & eleganter Cicero hoc
 uerbum transfert, quæ quasi accensa inflamma-
 ta uideantur.

Is ardet dolore & ira noster Pompeius. At. 34. b

Tu mihi non solum incendere iudices, sed ipse
 ardere uideris. de Or. 125. b

Cum spumas ageret in ore, arderent oculi. in V.
 234. b

Cum arderet Syria bello. At. 95. a

Orbem terrarum distributis imperijs bello ar-
 dere. Ep. 46. a

DE PHRASIBVS

Vna Gallia, communi non ardet incendio. Or.
200. a

Verres ardebat amore illius hospita. I. V. 132. b
Nunc enim mihi animus ardet, & meum cor cum-
mulatur in ira. ex Cæcilio. pro Cæl. 45. a

Ardere cupiditate alicuius rei. I. P. 91. b

Ardeo studio historia. At. 269. a

Nostra antiqua manus bonorum ardet, & stu-
dio nostri, atq; amore. Qu. Fr. 302. b

Res ardet inuidia. Qu. Fr. 316. b

Non angor, sed ardeo dolore. At. 138. b

Omnia tum in illum odia ciuium ardebant desi-
derio mei. pro Mil. 109. a

Vidimus eos ardentes tum cupiditate, tum me-
tu, tum conscientia. de L. 178. b

Nunc animus demum mihi ardet. de Fin. 67. a

Nec scienter quid appetens desiderio ardeat. Tu-
scul. 217. a

Is cum arderet podagræ doloribus, mane quæ-
so inquit, &c. de Fin. 147. a

Sic Ardens & Ardor, quorum uis & usus satis
ex uerbo intelligitur.

ARGVERE, criminibus & sceleribus tri-
bui, peruulgatum non est.

An non intelligis, quales uiros mortuos summi
sceleris arguas? pro Rab. 96. b

Arguere aliquē alicuius facinoris. pro Cæl. 37. b
Nunc non modò te hoc crimine non arguo, sed
ne illa quidem communi uituperatione repre-
hendo. in V. 244. b

Negare oportebit de uita eius & morib. quari,
sed de eo crimine, quo de arguatur. de In. 66. b

ARGVTVS

L I N G V Æ L A T I N Æ.

ARGVTVS. Vis huius nominis, quæ id notat, quòd sua facultate, quasi rem ipsam manifestis argumentis ac sensibus subiiciat, omnibus cognita esse non uidetur. Non solum enim orationi, et ingenij acumini tribuitur: sed etiam oculis, manibus, & ijs rebus quasi loquantur, argumenta alicuius rei exhibeant.

Gallinaceum fel, sunt enim qui uel argutissima hæc exta esse dicant. de D. 114. a

Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti simus, loquuntur. de L. 161. a

Manus minus arguta, digitis subsequens, uerba non exprimens. de Or. 163. b

Literæ quàm argutissimæ. At. 94. b

Vereor ne tibi arguta nimium hæc sedulitas uideatur. Ep. 111. b

Ex ambiguo dicta uel argutissima putantur. de Or. 123. a

Poema facit ita festiuum, concinnū, elegans, ut nihil fieri possit argutius. LP. 94. b

Quis illo in sententijs argutior? in docendo, et differendo? subtilior? de Cl. 170. a

Argutè, eiusdem potestatis.

Si mihi argutè, acuteque responderit. pro Ccl. 41. b

Breuiter argutèque incluso aduersario laxare iudicium animos. de Cla. 195. a

De rebus difficillimis argutissimè disputare. de Or. 110. a. & Aca. 40. a

Acute argutèque conijcere aliquid. de Cla. 169. a

Callidè argutèque dicere. Or. 207. b

Argutia, eodem modo.

Huius orationes multum argutiarum & urbanitatis

DE PHRASIBVS

nitatis habebant. de Cla. 179. b

Argutiæ & acumen Hyperidis. Or. 296. b

Nulla mollicies ceruicum, nullę argutię digito-
rum. Or. 202. a

Sed nihil est, quod illi non persequantur suis ar-
gutijs. de Am. 104. b

ASCISCO. Quid hoc uerbo Latini significa-
runt, & quibus rebus tribuerunt, leuiter tantum
eruditi ignorant: quare Cicerone magistro li-
cet discant.

Hos augures ne ipsę quidem fabulę asciiuissent,
si res omnino repudiarent. de N. 27. a

Asciiuerunt sibi illud oppidum piratę. I. V. 204. b

Alterum quod interpretatur fatidicorum inco-
gnita, cum senatus populusq; asciiuerit. de Leg.
173. b

Bonos boni diligunt, asciscuntq; sibi, quasi pro-
pinqvitate coniunctos. de A. 105. b

Neg. istam mihi ascisco sapientiam, quam non
nulli in me requirebant. pro Dom. 232. b

Eos expertes illius prudentię quam sibi ascisce-
rent. de Or. 92. a

Nihil unquam dixi de me sublatius asciscendę
laudis causa. pro Dom. 232. a

Is omnes perditos ad hoc incredibile sceleris fę-
dus asciiuit. I. C. 106. a

Aliquem non modò non segregandum, cum sit
ciuis, à numero ciuium: sed etiam si non esset,
asciscendum esse. pro Arch. 186. a

Innumerabiles leges alię sunt latę, quas Latini
uoluerunt, asciiuerunt. pro Cor. 59. a

Sed tamen ego mihi sororem uirginem ascisco,
tu so-

L I N G V A E L A T I N A E.

tu sororem uirginem esse nō siuisti. pro Dom.
231. b

Me patronum unūm ascuerant. I. P. 85. a

Omnes mutare ciuitatem possunt, modō asciscantur ab ea ciuitate. pro Cor. 60. a

Sacra ista ascita ex Phrygia fuerunt. de Ar. 250. a

Id circa hanc consuetudinē libenter asciumus.
de Cla. 183. b

Id enim, ut suauitate delectans, sic ab errore mentis tanquam salutare aliquid asciscitur, similiq; inscitia mors fugitur, uita expetitur. de Leg. 162. b

Qui Tyranni nomen asciiuit sibi. Ar. 286. a

Is quæ clarorum uirorum essent, non dubitauit asciscere. de Cla. 189. b

Minimē uerō probatur huic disciplinæ, de qua loquor, aut amicitia, aut iusticiam propter utilitates ascisci, aut probari. de Fin. 105. a

Alij censent primum ascitum doloris uacuitatē, primum declinatum dolorem. & 128. a

Natura ipsa, ut ait Epicurus, asciscit & reprobatur, id est, uoluptatem & dolorem. & 53. a

Viginti oppida sunt Dalmatiæ antiqua, quæ ipsi sibi ascuerunt sexaginta. Ep. 66. a

Ascuerunt aptum suis auribus optimum quoddam dictionis genus. Or. 199. a

A S C R I B O. Ascibere aliquid alicui latine ualere, quod uulgo dicitur, Imputare: tritum satis est. Sed operæ precium est, obseruare usum huius uerbi: quod uno modo Cicero eo non sit usus. Non enim solum dixit, Ascibere aliquem in ciuitatē: sed etiam ciuitati, & in ciuitate, & alicubi.

DE PHRASIBVS

Sicinamicitiam, non amicitia, aut ad amicitiam.
 Aſcribere ad iudicium ſuam ſententiam alicuius,
 aut iudicio ſententiam. Ad numerum, & in
 numerum. Quare ſingula cum quibus nomi-
 nis iungantur potius, ut trita ſunt conſuetudi-
 ne, ſunt animaduertenda & recipienda, quàm
 ad rationis iudiciũ reuocanda. Quod ex ijs quæ
 ſubſcripſimus, exemplis, quiſq; facere poteſt. ut,
 Bonos exitus bonorum aſcribimus, attribui-
 musq; ſine ulla ratione dijs immortalibus. de
 N. 78. a

Gaudeo quòd uulgo hominum opinio ſocium
 me aſcribat tuis laudibus. At. 232. b. E. 133. a

Aſcribe ad iudicium tuum meam quoq; ſenten-
 tiam. pro R. P. 122. b

Qui Thucydidẽ laudauit, aſcribet ſuæ noſtram
 ſententiam. de Op. 224. a

Hunc ad tuum numerum libenter aſcribito. Q.
 Fr. 292. a

Et ad hoc genus aſcribamus etiam narrationes
 apologorum. de Or. 133. b

Tu uerò aſcribe me talem in numerũ. I. A. 167. a

Vtinam ego tertius amicus uobis aſcriberer.
 Tuſ. 240. b

Tyrannus petiuit, ut ſe in amicitiam tertium aſ-
 ſcriberent. I. A. 261. a

Archias Heracleæ aſcriptus eſt. pro Arch. 187. a

Præſertim cū in alijs ciuitatibus fuerit aſcriptus.
 ibidem.

Qui fœderatis ciuitatibus eſſent aſcripti. & 186. b

In certam ciuitatis ſedem aſcribimur. de Ar.
 157. a

His non

L I N G V Æ L A T I N Æ .

His non est ausus nomen suum emptioni illi ascribere. pro Dom. 236. b

Altera statua ab equitibus Romanis equo publico, qui item ascribunt patrono. I. A. 207. b

Quid ad Statum ascripserit, nescio. At. 90. a

Ascribere pœnam fœderatis. pro Co. 58. b

Ostenderunt ea se scripturos atq; laturos, quibus ascriptis susceptisq; beatè uiuerent. de Leg. 17. b

At illud minimè fuit auguris, quòd ascripsit ob eam causam populù Romanum calamitatem cepisse. de D. 86. a

A S P E C T V S. Cicero hoc nomine eum sensum semper significauit, què recentiores uisum appellarunt.

Qua ex coniunctione cœlum ita actù est, ut sub aspectum & tactum cadat. de Vn. 197. b

Aut deniq; nunquid aliquo sensu perceptum sit, aspectu, auditu, tactu, &c. ad Her. 7. b

Pomorù iucundus non gustatus solum, sed odoratus etiam, & aspectus. de N. 58. a

Oculi aspectum quo uolunt, facile contorquet. de N. 54. b

Referre aspectum aliquò. de Pro. 77. a

Omnes res quæ sub aspectum ueniunt. de Or. 141. b

Quæ aspectu sentiuntur. Off. 3. b

Res cæcæ, & ab aspectus iudicio remotæ. de Or. 141. b

Cum acriter oculis deficientem solem intuerentur, ut aspectù omnino amitterent. Tus. 163. b

Illi orbes, qui aspectum nostrum definiunt. de D. 127. b

DE PHRASIBVS

In contentione per distributionem, acri & defixo aspectu uti oportet. ad Her. 21. a

Primo aspectu inanimum quiddam se putat uidere, post autem &c. de N. 44. a

ASPERGO. Vis non adeò retrusa & abdita est: sed usus, quòd uariis sit, non omnibus notus. Dixerunt enim Latini, Aspergere aliquid, alicui rei; & Aspergere aliquam rem aliqua re, et in aliqua re, in quibus tamen caueri debet, ne quibusuis nominibus, omnes hos modos eque conuenire putemus. Idcirco ab ipso Cicerone petamus, quibus modis quasque res efferat.

Hostiam immolare noluit, ne aram sanguine aspergeret. de N. 77. b

Miloni nonnullam laudatione tua labeculam aspergis. I. V. 37. a

Ne qua ex tua summa indignitate, labes illius dignitati aspergatur. in Vat. 32. a

Eodem fonte se hausturum intelligit laudes suas, è quo sit leuiter aspersus. Ep. 84. a

Qui istius facti non modò suspicione, sed ne infamia quidem est aspersus. pro Cael. 42. a

Ebutio sextulam aspergit, id est, hæredem fecit ex sextula. pro Cec. 288. a

Hunc tu uite splendorem maculis aspergis istis: pro Plan. 265. a

Hæc aspersi, ut scires me tamen in stomacho solere ridere. Ep. 27. b

Quod tamè est mendaciunculis aspergendum. de Or. 131. a

Huic generi orationis aspergentur etiam sales, de Or. 204. b

Nunc

L I N G V A E L A T I N A E.

Nunc mihi iucūditatis plena epistola, hoc asper
fit molestiæ, quod. Qu. Fr. 32. b

Atq; etiam ipse conditor totius negotij guttam
asperfit huic Bulbo. pro Clu. 32. a

Si illius facilitatem comitatemq; tuę grauitati &
seueritati asperferis. pro Mur. 140. a

Idcirco illa in omni parte orationis sua arte a
spergi uidebatis. pro Cor. 66. b

Aspersa temerè pigmenta in tabula, oris linea-
menta effingere possunt. de D. 85. a

Aspersione fortuita. ibid.

Senatusconsulta quasi fuligine aspersa. I. A. 177. b

Quem ore attingere, dentibus infecare, lingua
aspergere possit. ad Her. 39. b

ASPIRO. In quanto errore & inscitia uul-
gus uersetur, quamq; negligenter à multis lin-
gua Latina discatur, hoc uerbum ostendit; quòd
cum eo Latinis nihil sit usitatus, nunc ferè ab
omnibus uis & significatio ignoretur. Quis e-
nim eorum est, qui plus studij in præceptis uul-
garibus, quàm in optimis autoribus imitandis
posuerit, non putet Aspiro idem ualere, quod
Contendo: cum neq; Cicero, neq; quisquam La-
tinorum ueterum id eo uerbo significauit: sed
omnes pro Accedo, aut Peruenire ad aliquid,
sint usi: ut ipsis exemplis declarabitur.

Nemo ad alienam causam, inuitis ijs, quorū ne-
gotiū est, accedere aut aspirare debet. I. V. 57. b

Quid enim quisquam ad meam pecuniam, me
inuito, aspirat? I. V. 105. a

Cum tu non modò ad eum Ciceronem, cui &c.
nunquā aspirasti: sed omnibus cōsilijs, quæ ad

DE PHRASIBVS

me opprimendū parabātur, interfuisti. I.P. 81. a

Magno se prædicat auxilio fuisse, quia paululū
in rebus difficillimis aspirauit. ad Her. 34. b

Hæc in eculeum conijciuntur, quo non aspirat
uita beata. Tuf. 230. b

Occupauit, inquit, te fortuna, atq; cepi, omnesq;
aditus tuos interclusi, ut ad me aspirare nō pos-
ses. Tuf. 233. b

Subinuido tibi, ultrò te etiam accersitū abeo,
ad quem cæteri, propter eius occupationem,
aspirare non possunt. Ep. 100. a

Quando iste, nisi Februario mense, aspirabit in
curiam? L.V. 124. b

Ex bellica laude aspirare ad Africanū nemo po-
test. de Cla. 172. a

Quis tum dicit in campum aspirasse Syllam? pro
Syll. 177. a

Sed hæc ad eam laudem quam quærimus, aspi-
rare non possunt. Or. 209. b

Dixi Romæ domum fuisse, quo iste ne aspirauit
quidem. pro Qu. 17. a

Si mihi antè occurratur, ne non modò intrare,
uerum etiam aspicere, aut aspirare possim. pro
Cecin. 292. b

ASSENTIO & Assentior. Huius uerbi uis
obscura non est: sed quoniam multi Consentio
(quod est Conuenio, aut quod nostris usitatius,
Concedo cum aliquo) crebris sermonibus usur-
pent, monendi sunt, ne, cum exprimere uelint,
aliquem probare alicuius sententiam, consen-
tire dicant, sed Assentire, uel assentiri. Sic enim
optimi autores locuti sunt.

Assentio

L I N G V Æ L A T I N Æ .

- Assentio tibi, ut in Formiano potissimum com-
morer. At. 142. b
- Nam aduertebatur Pompeij familiares assentio
re Volcatio. Ep. 2. b
- Ennius qui magno applausu loquitur assentien-
te populo. de Di. 130. a
- Omnibus in rebus temeritas in assentiendo, er-
rorq; turpis est. & 81. b
- Cauendū est, ne his rebus temerè assentiamus.
Off. 4. b
- Acerbissimè tulit senatus, assensum esse mihi de
Planco. ad Bru. 90. b
- Bibulo assensum est de tribus legatis. Ep. 3. a
- Tibi senatus breuiter, impoliteq; dicenti, maxi-
mis est de rebus assensus. de Or. 103. b
- Is in Casca mihi ualde assensus est. At. 261. b
- Neg; me diffensionis meæ pristinae putauit potius
assentiri, quàm præsentibus reipub. temporibus
& concordia conuenire. pro Cor. 67. b
- Illud uerò quod à te dictum est, esse permulta
& c. ualde tibi assentio. de Or. 95. a
- De quibus habeo ipse quid sentiam, non habeo
autem quid tibi assentiar. de N. 72. a
- Namq; ego illud assentior Theophrasto. de Or.
160. a
- Tum ille cætera, inquit, assentior Crasso. & 87. b
- De Venonianis rebus tibi assentior. At. 110. a
- Catoni assensus est Fauonius. & 99. b
- Huic assentiuntur reliqui consulares. Ep. 25. b
- Habet enim res deliberationem, etsi ex magna
parte tibi assentior. At. 101. b
- Vitiosum est assentiri quicquã falsum. Aca. 17. b

DE PHRASIBVS

ASSIGNO. Hoc uerbo effert Cicero, quod recentiores per Imputo. ut,

Amabo te, ne hoc sceleri meo potius quàm imprudentiæ assignes. Qu. Fr. 305. a

Quoquo modo uerò se res habeat, nihil assignabis, nec patruo, nec patri. At. 157. b

De quo quicquid detrahas, necesse est aut infirmitati, aut inuidiæ assignetur. Ep. 85. b

Nec uerò id homini tum quisquam, sed temporis assignandum putauit. pro R. P. 127. a

Hoc nostris occupationibus assignare debebis. At. 86. b

εινοσημία si perturbatior est, tibi assignato: te enim sequor *οχλίσθησα*. ad Her. 6. a

Hæc si minus apta uidentur huic sermoni Brute, Attico assigna. de Cla. 171. a

Hoc omne assignatum iri pertinciæ meæ uidebam. Ep. 154. a

ASSUEFACIO, Assuefio, Assuesco, Assuetus; ablatius, nunquam datius, quod recentiorum sermonibus usurpatum est, consequitur, neq; assuesco, aut assuefacio ad aliquid, aut in aliquo, se aliqua re tantū: ut exempli ipsa ostendēt. Itaq; orbus ijs rebus omnibus, quibus & natura me & uoluntas & cōsuetudo assuefecerat, cum cæteris, tum mihi ipsi displiceo. Ep. 57. a

Arma quæ tractare ceperam, & quibus me assuefeceram. de Cla. 165. b

Cæsar cæteras nationes imperio Romano parere assuefecit. de Pro. 75. b

Quorū sermoni assuefacti qui erunt, ne cupientes quidē poterūt nō latinè loqui. de Or. 146. a

Curionis

L I N G V A E L A T I N A E.

Curionis patrio instituto puro sermone assuefacta domus. de Cla. 184

Aliquis scelerum exercitatione assuefactus. I.C. 106. a

Sictu internoscet, si assueueris. Aca. 15. a

Vt fremitu assuescere, uoce uincere. de Fin. 125. a

Sed assiduitate quotidiana, & consuetudine oculorum assuescunt animi. de N. 45. a

Ego seruo & seruabo (sic enim assueui) Platonis uerecundiam. E. 141. a

Vicinitas non assuefacta mendacis. pro Pla. 263. b

Homines labore assiduo & quotidiano assueti. de Or. 148. a

A S S Y M O pro Arrogo, & sibi aliquid tribuo, uulgo minus, quam ueteres illi Latini, usurpat.

Quod alteri detrahat, sibi assumat. Off. 56. b

Dico illud quod in his causis non auctoritati assumo, sed pudori meo. pro Syl. 183. b

Si id mihi assumo, uideor id meo iure quodam modo uendicare. Off. 1. b

Neque uero ego mihi postea quicquam assumpsi, neque hodie assumo, quod quenquam male uolentissimum laedere possit. Ep. 14. a

A S S V R G O. Honorem, quem surgendo alicui exhibebant, Latini hoc uerbo significarunt. uulgo dicitur, Surgere & salutare, aut honorem exhibere alicui. Latine, assurgere alicui.

Vt maioribus natu assurgatur, ut supplicum miseretur. de In. 52. b

Nemo tibi in curiam uenienti, amplius assurrexit. I. P. 85. a

Salutari,

DE PHRASIBVS

Salutari, appeti, decedi, assurgi &c. de Sen. 90. a

ASTRINGO, Astrictus. Etsi uis nota est, quæ eadem est quæ uerbi Ligare, aut Alligare, usû tamen ij non satis perspectum & cognitum habent, qui cum detiuo coniungunt. ut, Astringere se alicui rei. Nam nulli Latini autores ueteres cum eo casu iunxerunt, sed cum ablatiuo, ut ostendunt exempla,

Tantum abest, ut ex eo quo astricti sumus, laxari aliquid uelim. At. 89. b

Quorum mens erat oppressa præmio, lingua astricta mercede. I. P. 86. a

Astringi scelere. pro Sest. 24. b

Is magno scelere se astringeret. I. A. 193. a

Aliquem suis cõditionibus in ipso articulo temporis astringere. pro Qu. 3. b

Astrictus.

Homines astricti tanto scelere. pro Syl. 182. b

Quis non eos pari scelere astrictos arbitretur? I. P. 100. a

Non adiutor huic ueni, sed auditor, & quidem æquus, libero iudicio, nulla eiusmodi astrictus necessitate, ut mihi uelim nolim fit certa quædam tuendi sententia. de N. 5. b

Histrion astrictus certa quadam numerorum moderatione & pedum. de Or. 170. b

AT, Atq. De his abundè in libro particularũ dicemus. Vnum hoc in Atq; obseruari uelim, iungi, atq; adeò à Cicerone, & ijs qui non solum in corruptè, sed etiam eleganter locuti sunt crebrius, quàm à nouis nostris Latinis: qui quòd nesciant quid sit, Atq; adeò, & quomodo uti debeamus, nullis

LINGVÆ LATINÆ.

mus, nullis alijs uerbis id efferūt, quàm per Imò etiam. Quibus uerò modis differat, usu Atque adeò, in differentijs explicabimus.

Atq; adeò antequam de incommodis Siciliae dico, pauca mihi uidentur esse dicenda de dignitate. I. V. 109. a

Atq; adeò cum hæc omnia omnibus sint acerba, tum uerò nobis intoleranda. Antequam. 194. b

Hoc institui, atq; adeò institutum referri molestè ferunt. I. V. 65. b

Ego princeps in adiutoribus, atque adeò secundus fui. At. 15. b

Insector, posco, atq; adeò flagito crimen. pro P. 191. a

Hoc consilio, atq; adeò amentia impulsus. pro S. R. 23. a

Quæ si prodierit, atq; adeò cum prodierit: scio enim proditurum esse, audiet &c. pro S. R. 35. a

ATTENDO. Obscurata, & inquinata adeò est integritas illa Romani ueteris sermonis, ut ab ipsis Grammaticis, qui nostris temporibus sunt, sæpe è schola ipse Cicero exploderetur.

Quis enim nunc non potius dicit, Attendere alicui, quàm aliquem? hoc tamen recentiorum, illud antiquis dignum est existimandū. Qui non solum dixerunt, Aliquem attendere hominem: sed etiam, Rem aliquam attendere. Itaq; ab optimis autoribus sic loqui discamus.

Erigite mentes, auresq; uestras, & me de inuidiosis rebus, ut ille putat, dicentē attendite. pro Syl. 171. a

Quoniam me in hac re tam diligenter attenditis.

DE PHRASIBVS

ditis. pro Arch. 186. a

Quis nos magnopere attendit unquã. I. V. 81. b

Attendere aliquem studioſe. de Fin. 98. b

Attendere te uolo, quæ in manibus sunt. Epist. 173. b

Quæ pertinent ad dicendũ, ea nos melius quã
cæteri attendimus. de Iit. 57. a

Sed ſtuporem hominis attendite. I. A. 166. a

Vt cum lex aliqua recitaretur, primum uerſum
attenderet &c. pro R. P. 125. a

Nam uerſus æquẽ prima, & media, & extrema
pars attenditur. de Or. 160. b

Sed ſi animum attenderis, turpitudinem uideas.
Off. 58. b

Quo tempore igitur aures iudex, animumq; at-
tenderet. I. V. 81. b

Sed attendite animos ad ea quæ ſequuntur. con-
tra Rul. 75. b

ATTENTO. Verbum hoc tritum ſermoni-
bus eorum qui latinẽ didicerunt, nunc non eſt
ut olim Romæ. exprimebant enim ueteres id
quod tentatur ab aliquo: ſi obtinere poterit, qd
uult. ut, *Attendare urbem*, pro *Tentare*, ſi urbem
capere poſſent. *Attendare hominem*, *tentare*, ſi ef-
fici poſſit, quod quis uelit. Sed hæc exempla cla-
rius docebunt.

Quam urbẽ ab illa ſclerata manu attentari ſu-
ſpicabamur. pro Seſt. 4. b

Cum ea attententur eius lingua, cuius antea ma-
nu euerſa ſunt. de Ar. 247. a

Omnium inimicos diligenter cognoſcere, collo-
qui, attentare. I. V. 135. b

Compoſitæ

L I N G V A E L A T I N A E.

Compositę orationis insidijs fidem auditoris at-
tentare. Or. 217. a

Melius fuerat præterire, quàm attentatum dese-
rere. de Or. 153. a

L. Hellius suam classem attentatam magno cum
suo periculo penè sensit. Postquam. 202. a

ATTINET. Verbi huius usus omnino per-
uulgatus nō est. Pauci enim eodem modo utun-
tur, quo opus, aut, necesse est, aut, oportere.

Judicium de ea re fieri nihil attinuit. de In. 73. a

Quid igitur attinet inculcare fatum? de Fa. 141. a

Si autē eos nō probabat, quid attinuit cum his,
quibus cum re conueniebat, uerbis discrepa-
re? de Fin. 119. a

Neg; quenquam attinebat id recusare, quod &c.
pro Qu. 11. a

De quo quid sentiam, nihil attinet dicere. E. 52. b

Ea re non uenit, quia nihil attinuit. At. 191. a

Nam hoc quidem in talibus uiris, quid attinet
dicere? de Am. 103. b

Neg; enim naturæ attinet repugnare, nec quic-
quam sequi, quod assequi nequeas. Off. 22. b

Vrbem reliquimus, quàm sapienter, nihil atti-
net disputari. Ep. 261. a

Quod ad me attinet, Latina locutio, quam recen-
tes Latini nostri sic potius efferunt, Quantum
ad me pertinet: quomodo, Cicero nunquam
est usus.

Ego quod ad me attinet, itemq; arbitror cæte-
ros, idcirco taceo. Qu. Fr. 306. b

Caninium perdidit hominem, quod ad me atti-
net, non ingratum. At. 260. b

Sic

DE PHRASIBVS

Sic in prouincia nos gerimus, quod ad abstinentiam attinet, ut nullus teruntius infumatur in quenquam. & 77. a

Alio loco, ut se res habebat, quod ad eam ciuitatem attinet, demonstrabitur. I. V. 111. b

Quod ad popularem rationem attinet, hoc uidemur consecuti. Ep. 3. b

ATTINGO. Aliquid, aliquem, aut aliquam rem attingere, pro, Pertinere ad aliquem, aut aliquid, Latini dixerunt: qui modus cum uulgari consuetudine fit alienus, sermone quotidiano erit terendus.

Ab eo quod rem attingat, plures sunt argumentorum sedes. de Or. 123. b

Primus ille locus, qui maximè attingit naturam humanam. Off. 4. b

Quamquam hæc res non solum est ex domestica ratione, attingit enim & bellicam. & 16. a

Sed nimirum me alia quoque causa delectat, quæ te non attingit. de Leg. 169. b

Quæ non magis legis nomen attingunt, quàm si & c. de Leg. 171. b

Ne qua me illius temporis inuidia attingeret. Ep. 42. b

Cognitione, necessitudine, aliquem attingere. pro, Coniunctum esse cognitione, necessitudine: peruulgatum minimè est.

Is me cognitione maximè attingit. I. V. 113. b

Publicani nos summa necessitudine attingunt. Qu. Fr. 290. b

Qui te aliqua necessitudine attingunt.

Ciuitates, quæ officijs, uetustate, fide, & etiam cognitione

L I N G V A E L A T I N A E.

cognatione populi Romani nomen attingūt;
I.V.252.b

ATTRIBVO. Eandem uim habere, quam
Assigno, aut Do: ignotum est in uulgus, raro e-
nim hoc uerbo utitur.

Antonius mihi pecuniam attribuit. I.A.295.b

Videbis ut tantum attribuatur, quantum debe-
tur. At.104.b

Velim aliquando puerum uifas, eiq; de manci-
pijs, quæ tibi uidebitur, attribuas. &.195.b

Insulæ quæ erant ab Sylla Rhodijs attributæ.
Qu.Fr.296.b

Video cui Apulia fit attributa. I.C.105.b

Sestertiū centies & octogies ex ærario tibi at-
tributum Romæ in quæstu reliquisti. I.P.98.a

Quantiq; locarint, tantam pecuniam redempto-
ri soluendā attribuendamq; curent. I.A.224.a

Quæ negotij publici procuratio cogitari potu-
it, quæ non esset attributa atque descripta. pro
Sest.18.a

Sic Attributio.

Brutus scripsit sese de attributione omnia sum-
ma fecisse. At.244.a

Ait enim attributionem in Idus. &.251.a

AUCTIONOR. Prorsus ignorant indoctio-
res uim huius uerbi: quo Latini significarunt id,
quod uulgus nunc dicit, Vendere sua bona publicè:
neq; auctionatur præco: sed is cuius bona sunt:
præco autem prædicare dicitur, non auctionari.
Ut in atrijs auctionarijs potius, quam in tri-
uijs, aut in compitis auctionentur. cōtra Rul.
62.a

DE PHRASIBVS

Rullus hasta posita cum suis formosis finitoribus auctioans. & 76. b

Deiotarus auctioatus est, seseq; expoliare maluit, quàm tibi pecuniam non subministrare. pro Deio. 148. a

Ibi tum uir optimus Quintium deterret, ne auctioetur. pro Quin. 3. a

Ait se auctioatum esse in Gallia. & 4. a

AUCTIO. Grammaticorum præceptis Auctioatio dicendum esset. nam auctio uim uerbi Augeo non habet, sed uerbi Auctionor. Sed consuetudine, non ratione hoc nomen, ut multa alia sunt existimanda. Auctionem enim, nostri homines Venditionem publicam uocant. Ac uereor, ne iste iam auctioem nullam faciat. ad At. 186. b

Auctio facta est. in C. Ver. 118. a

Auctioem in Gallia se facturum proscribit. pro Qu. 3. a

Cum esset auctio hæreditaria constituta. pro Cec. 287. a

Bona alicuius auctioem constituta uendere. pro S. R. 22. a

Constituere auctioem. contra Rul. 62. a

Tabula Veratianæ auctioem. & 79. b

Cum ille rogasset Grauium, quid tristis esset, an quòd auctioem essent: imò uerò inquit, quòd legiones. pro Pl. 266. a

Auctioem miserabilis aspectus, uestis Pompeij. & C. I. A. 174. a

Mulier auctioem prouinciarum faciebat. & 196. b

Circulator

L I N G V Æ L A T I N A E .

Circulator quidam auctioⁿum notissimus. Ep.
164. b

Facere auctioⁿem. in Ver. 202. a

Vendere auctioⁿē. Sectores & coactores in au-
ctioⁿibus. Lege, Sector et coactor. pro Qu. 3. b

A V C V P O R. Transtulit Cicero hoc uerbum
ad multa, quæ studio aliquo exquirimus, & per
sequimur.

Nos longis nauibus tranquillitates aucupaturū
eramur. At. 97. a

Leguleij aucupes syllabarum. l. Aucesps. Si uerba
inter nos aucupabimur. pro Cec. 294. b

Attendere & aucupari uerba oportebit. de Or.
132. b

Præcipitisq; ut errantem aliorum opinioⁿē au-
cupemur. de Fin. 79. b

Ars dicendi opiniones hominum, & sæpe erro-
res aucupatur. de Or. 111. b

Ac non uereor, ne assentatiuncula quadam au-
cupari tuam gratiam uidear. Ep. 68. b

Leuitatis est, inanem aucupari errorem, & om-
nis umbras, falsæ etiam gloriæ, consecrari. in
Pisonem. 9. b

Imperatorum hominum rumusculos aucupari.
pro Clu. 39. a

Delectationem aliquam dicendo aucupari. Or.
202. b

Cum præsertim tam multi occupationē eius ob-
seruent, tempusq; aucupentur. pro S. R. 22. b

Non sum tam insolens in dicendo, ut omni ex
genere orationem aucuper. pro Sest. 25. a

Cur epistolis & sororis, & matris imbecillita-
tem au-

D E P H R A S I B V S

tem aucupatur? pro Flac. 163. b
 Non ego utilitatem ad dicendum aucupans, ho-
 rum libros lego. de Or. 114. a
 Cum res sine propria lege uenit in iudiciū, quæ
 tamen ab alijs legibus similitudinem aucupa-
 tur. ad Her. 4. b

A V D I O. Benè & malè audire loquendi mo-
 di, quibus ueteres potius existimationē, aut no-
 men alicuius notabant, quàm audiendi sensum:
 benè is audiebat, qui laudabatur: malè, qui uitu-
 perabatur, aut obiurgabatur. Eum uerò, qui au-
 ditu non ualet, Surdastrum appellabant.
 Ut benè audiāt, & rumorem bonum colligant,
 erubescunt. de Leg. 166. a

Qui me idcirco putant benè audire uelle, ut ille
 malè audiat. At. 84. b

Est hominis ingenui, uelle benè audire ab om-
 nibus. de Fin. 102.

Erat surdaster M. Crassus, sed aliud molestius,
 quod malè audiebat. Tuf. 250. b

Ne gratis in prouincia malè audires. I. V. 100. b

*Si me audies, aut audias, uulgari consuetudine
 magis tritum est, Si me sequaris, si meum consi-
 lium sequeris.*

Tanta imbuerer superstitione, si te audire uel-
 lem, ut aruspices mihi essent colendi. de N. 12. b

Tu Cotta si me audias, eandem causam agas. &
 59. b

Si me Cæsar audisset. Ep. 172. b

Nec Homerum audiam, qui Ganymedem à dijs
 raptum esse ait. Tuf. 161. b

A V E L L O. Obseruandum est, quomodo
 uti sint

L I N G V A E L A T I N A E.

usi sint Latini hoc uerbo, iunxerunt enim cum Ex, De, A: sed ut rectè dicimus, Auellere ex arboribus: sic eorum more non rectè, Ex complexu, sed De complexu. Auelli ab aliquo, non De, aut Ex. Consuetudine ita, non ratione est usurpatū. Hoc iste signū auellendum, asportandumq; curauit. I. V. 226. a

Poma, si cruda sunt, ex arboribus auelluntur: si matura, decidunt. de Sen. 92. a

Auellere atq; abstrahere filium de matris complexu. pro Fon. 283. b

Vt perpetuum dolorem auulsum, à meis sustinere. pro Dom. 242. b

Auulsum à cæteris. de Or. 144. b

A V E R S V S latinè: quod barbarè, De retro, A' tergo. Contrarium ei est Aduersus.

Aduersus & auersus impudicus es. de Or. 132. b

Auersos hostes aggredi. Ep. 162. a

Cum uiderem copias à Cappadocia auersas, & 244. b

Deos auersos esse à salute populi. Ar. 284. b

Motus auersi à ratione. Tus. 216. a

A V E R T O. Tribuitur hoc uerbum ijs quæ que rebus, quæ ab ijs quorum sunt, ad alienos, aut alios usus quàm debentur, transferuntur & rapiuntur. eodem enim modo, quo Conuertere aliquid in rem suam, dicitur.

Is auersa pecunia aufugit. I. V. 83. a

Hic in quæstura pecuniam publicam Cn. Carboni Cos. datum auertit. A. 78. a

Frumentum auersum à repub. abreptum ab arotoribus, & 184. b

DE PHRASIBVS

Antonius HS septies millies pecuniæ publicæ auertit. I. A. 241. a

Ne patiare Erotem hæreditatem Turianam auertere. Ep. 199. b

Dij omen auertant, Latini dicebant: quod à nostris uulgari more, Deus ut mentiar, ut falsum sit, ut non fiat. ut,

Si aliter fuerit (quod dij omen auertant) reip. uicem dolebo. At. 279. b

O dij immortales, auertite & detestamini quæso hoc omen. I. A. 193. a

Atq; hoc quidem detestabile omen auertat Iupiter. &. 232. a

Quod dij omen auertant. Ep. 186. a

Sic auertere malum aliquod ab aliquo, aut à malo aliquem. (A. 192. a

Cæsar Antonij furorem à pernicie reip. auertit. I. Ego uerò austro miras gratias ago, qui me à tanta infamia auerterit. At. 256. b

Ibes auertunt pestem ab Aegypto. de N. 21. b

Et certè, nisi is Antonium ab urbe auertisset, perijissent omnes. At. 274. a

Puer qui à ceruicibus nostris auertisset Antonium, &. 283. a

AUFERO. Obtinere quod quis ab aliquo petit, Latini hoc nomine significarunt: nostri uerò nunquam hoc uerbo eum sensum efferunt.

Quintius à Scapulis paucos dies aufert. pro Qu. 3. b

Auferre responsum ab aliquo. Or. 105. b

A Varrone adhuc *ἄφαιδιστος* illud non abstuli. At. 358. b

Audiuimus

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Audiuimus Cæsarem, uerba fecimus pro Buthrotijs, liberalissimum decretum abstulimus, quod obsignatum est ab amplissimis uiris. At. 262. b

Mordicus auriculam auferre, aut simile, Latinè dicitur. *Vulgus*, Demordere auriculam.

Si is cum eo comparatus uideretur, auriculam fortasse mordicus abstulisset. Qu. Fr. 524. a

A V T O R. Quoniam tritum iam est ferè omnium sensibus, Consulo tibi, pro, Consiliū doctum quod sic Grammaticorum præceptis sunt docti, monere hoc loco uolui, consuetudine illa ueteri & incorrupta nunquam Romæ usurpatum fuisse, Consulo tibi, pro, Suadeo tibi: sed rem eam esse ferre consueuerunt, per Autorem esse aliquem alicui alicuius rei, aut ut aliquid faceret: uel per uerbum Suadere, de quo suo loco. Itaq; sic latinè ab integris illis priscis Romanis loqui discamus. Senatui cum primū potui, pacis autor fui. At. 147. b

Nam illi magnopere autor fui, ne differret tempus petitionis suæ, &. 279. b

Sed autor non sum, ut te urbi cōmittas, &. 242. b
Hircius mihi, ut absim, uehementer autor est, &. 240. b

A me consilium petis, qui sim tibi autor in Sicilia, ne &c. Ep. 86. b

Ego tibi sum autor, ut quibus possis rebus, eum tibi ordinem reconcilies, &. 17. b

Tibi magnopere autor sum, ut aliquando &c. de Leg. 166. b

Autoris uocabulo Latini significabāt eum qui

DE PHRASIBVS

in uendendis rebus ius habebat, aut sibi usurpabat; emptori præstādi ea quæ addicebat, & quasi eum notabat, unde emptio proficiscebatur.

Nam statim L. Metellus, ut isti successit, ex C. Sacerdotis, & S. Peducei instituto, ac literis frumentum Mamertinis imperauit. tum illi intellexerūt, id quod à malo authore emissent, diutius obtinere non posse, in Ver,

Duo præterea testes, nihil de V. sed de ipsa emptione fundi dixerunt. P. Cefennius autor fundi, non tam autoritate graui, quàm corpore. pro Cec. 290. a

Eodem modo *Autoritas*, ut in exemplo proximo apparet. Tutorem autorem appellabant Latini, eum in cuius potestate & pupilli, & res pupillorum erat, quas sine tutore autore uendere non poterat. ut,

Non quemadmodum mulieri debeas, rectè ipsi mulieri sine tutore autore soluas: ita quòd aut pupillæ, aut pupillo debeas, rectè possis eodè modo soluere. Top. 224. b

Quod mulier sine autore tutore promiserit, deberi. pro Cec. 295.

AUTORITAS. Hoc nomine appellabantur tabulæ, quarum testimonio confirmabatur uoluntas alicuius magistratus, aut eorū quorū nomine quis agebat, aut aliquid defendebat. Nostrium uulgus literas publicas uocat, Legatorum uerò autoritatem, commissionem ratificationem barbarè, aut plenariam & firmam commissionem & potestatem appellat.

Legationes cum publicis autoritatibus ac testimonijs

L I N G V A E L A T I N A E.

monijs conuenisse. I. 67. b

Quę omnia intelligit sibi nihil prodesse, postea
quam certis literis, testibus, autoritatibusque
conuincitur. I. V. 18. a

In tabellis nihil erat autoritatis. ibid.

In rostris quo exquirendę autoritatis causa cę-
teri tribuni plebis principes ciuitatis ducere
consueuerunt, I. V. 32. b

Autoritates Latini uocarunt, in quo acta refe-
runtur, quę Protocolla scribę nostri barbarę
uocant.

Permulta tum uehementissima contentione ani-
mi, ingenij, uirium ab eo dicta esse constabat:
sententiamq; eam, quam senatus frequens se-
cutus est, ornatissimis & grauissimis uerbis, ut
populo Romano satisfaceret, numq; senatus ne
que consilium reipublicę, nec fidem defuisse,
ab eo dictam: & eundem (id quod in autorita-
tibus perscriptum extat) scribendo affuisse. de
Or. 143. a

Usum & Autoritatem Latini appellarunt, usu ca-
piendi conditionem: nostri Locationę, aut Con-
cessionem uocant. Ut usum & autoritatem fun-
di lex iubet esse biennium, Vulgari more sic red-
deretur: Omnis locatio, aut conductio fundi ali-
cuius debet tantum ualere ad biennium, Latini
ueró sic sunt locuti.

Lex usum & autoritatem iubet esse biennium: at
utimur eodem iure in ædibus, quę in lege non
appellantur. pro Cec. 295. a

Item quod in re pari ualet, ualeat in hac quę par
est: ut quoniam usus & authoritas fundi bien-

DE PHRASIBVS

nium est, sit etiam ædium. Topic. 222. b

Autoritatis quoq; uoce latinè exprimitur, quod barbarè, Per autoritatum testimonium. ut, Sed cur diutius, iudices, uos teneo? ipsius iurati religionem autoritate męq; percipite. pro Cec. Domus autem illa plena est integritatis, officij, religionis: ex qua domo recitatur uobis iureiurando deuincta autoritas. ibidem.

B

BELLVS, & bellè. Non tam trita sunt nostro, quàm olim Romanorum sermone. et cum ijs insit magna elegantia, meritò commendanda sunt studiosis linguæ Latinæ. Sic itaque deinceps loquantur.

Illum pueris locum bellissimum esse duximus.

At. 77. a

Pylia & puellæ Cæciliæ bellissimæ salutem dicas. At. 94. b

Cicero bellissimus tibi salutem dicit. Epistolar. 237. a

Theatrum quidem sanè bellum habuisti. Attic. 209. b

Recordor quàm bella paulisper nobis gubernantibus ciuitas fuerit. At. 65. a

Hęc ipsa fero equidem fronte ac uultu bellis, sed angor intimis sensibus. At. 72. b

Quàm sit bellum, cauere malum, nemo ignorat. de Or. 106. b

Mihi in mentem uenit, bellum esse, aliquò exire. Ep. 126. b

Durius mihi hoc accipere quàm uellem, uisus est, & quàm homines belli solent. At. 2. a

Bellè.

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Bellè. Aqua nō longè à uilla bellè sanè fluens.

Qu. Fr. 317. b

Sumus enim ambo bellè curiosi. At. 89. b

Hermathena tua posita ita bellè est, ut totū gymnasium *ἐγχεθλόα* esse uideatur. At. 2. a

Benè & præclare quamuis sæpe dicatur, bellè & festiuè nimium sæpe uolo. de Or. 152. a

Hæc non tam admirabilia sunt, quàm coniecta bellè. de D. 122. a

Bellissimè nauigauimus. Ep. 259. a

Bellissimè mecum esse poteritis, & 238. a

Hæc quomodo fers: bellè hercule. At. 65. a

Horum ego uix attigi penulam, tamen remanserunt, cecidit bellè. At. 216. a

BENÈ. Paucis enim notum est, nedum usitatum benè ualere quod ualde. Sic enim locutus est Cicero.

Habetis sermonem benè longum. de Or. 141. a

Fabius literarum & antiquitatis benè peritus. de Cla. 171. a

A Cicerone mihi sanè literæ *πρωτυμολόα*, & benè longæ. At. 224. a

Puer benè sibi fidens, & 9. b

Is benè penitus in istius familiaritatem sese dedit. I. V. 143. a

Antonius habet inermes benè multos. Ep. 67. a

Sed si est tantus dolor, quantus Philoctetæ, benè planè magnus mihi quidē uidetur. Tuf. 184. b

In clamando uideo eum esse benè robustum. I. V. 62. a

Benè manè hæc scripsi. At. 60. a

Cum benè magna caterua. pro Mur. 140. b

BONUS,

DE PHRASIBVS

Bonus, Bonam partem, uocarunt Latini eodem modo, quo magnam partem: sed occultiore ratione.

Bonam sermonis partem in alium diem distulimus. Or. 110. a

Aliquid alicui bono esse, Latinæ linguæ proprius est modus, quo significabant utilitatem quæ ad aliquem ex aliqua re perueniebat.

Quanquam fuit illud omnibus bono, qui serui re nolebant. I. A. 167. a

Illud Casianum cui bono fuit. ibid.

Quibus occidi Roscium bono fuit. pro S. R. 20. b

Hoc alijs quoq; bono fuit. ad Her. 7. a

BREVI. Verbum consuetudine latina olim tritum. pro breuiter, aut, breui tempore: quomodo etiam Latini idem explicuerunt.

Cæsar maximas copias breui habiturus est. At. 130. b

Nec ullo modo diuulgandum est, de te iam esse perfectum, sed id erit per breui. Ep. 89. a

Id, tamen si extra causam est, tamen percurram breui. pro Cec. 303. a

Breui expediam. de Senect. 89. a

Illud breui conficiendum est. Parad. 122. b

Sed genus uniuersum breui circumscribi & defini potest. pro Sest. 23. a

Nunc complectar quod proposui, breui. de Or. 100. b

Quid in utramq; partem mihi in mentem ueniat, explicabo breui. de Or. 119. b

Vt tuis literis breui responderem. Ep. 36. b

Ad ea quæ requiris, breui respōdebo. de Or. 225. a

Transitio

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Transitio uocatur, quæ cum ostendit breuiter quod dictum sit, proponit item breui quod consequatur. ad Her. 32. a

BREVIS. Breue dicere, facere, pro paucis dicere non longum esse in oratione.

Breuis est L. Crassi oratio. de Or. 138. b

Longum est dicere, sed hoc breue dicam. si M. P. trei uirtus &c, pro Sest. 5. a

Iam dabo operã, quàm maximè potero, ut breue id faciam. in Sal. 272. b

Aliquid contradictione breuius fieri, aut production longius. de Or. 161. a

O' miseram, & in breui tam celerem, & tam uariam reipub. commutationem. Octa. 336. b

C

CADDO. Verbum hoc latè patet, uarijsq; modis usurpatur. Cum tribuitur sensib. aut animo, aliter uti Latini consueuerunt, ac nunc uulgus. ut.

Non debemus ita cadere animis, quasi &c. Ep. 78. b

Sed tibi tum oculi uultus, uerba cecidissent. pro Dom. 140. a

Nec debilitari, aut cadere animos patitur. alibi.

Sic etiam *Arma cadere* dicuntur, quæ abijciuntur metu. ut,

De manibus audacissimorum ciuium delapsa arma ceciderunt. Off. 16. a

Concessa plebi à patribus ista potestate, arma ceciderunt, restincta ista seditio est. de Leg.

Omnibus istis latronib. autoritate ipsa senarum iam pridè de manibus arma cecidissent. in An.

Causa

DE PHRASIBVS

Causa cadere. Cadere in iudicio, is latinè dicitur: qui barbarè, Perdere, aut amittere ius, aut iudicium, aut causam.

Noluerunt illi ita quèntquam cadere in iudicio, ut nimijs aduersarij uiribus abiectus uideretur. pro Mur. 138. b

Ridens & stomachans Scæuola, cum Hypseus maxima uoce plurimis uerbis à M. Crasso prætorè contenderet, ut ei quem defendebat, causa cadere liceret. Cn. autè Octauius homo consularis non minus longa oratione recusaret, ne aduersarij causa caderet. de Or. 98. b

Quòd scribere oblitus es, minus multi iam te ad uocato causa cadent. Ep. 102. a

Etsi turpe existimas, te aduocato, illum ipsum quem contra ueneris, causa cadere. pro Mur. 126. a

Cadere idem ualet quod *Quadrare*, sed minus usitatum nostris hominibus.

Habent Hetrusci certa nomina, quæ in id genus hominum cadere possunt. de Ar. 256. a

In eum cadit hoc uerbum maximè, qui & c. 257. a
Nihil est, quod in eiusmodi mulierem non cadere uideatur. pro Cæl. 52. b

Sortes eductæ in rem aptè cadere possunt diuinitus. de D. 87. b

Neque in unam formam cadunt omnia. Orat. 200. a

In, aut *sub sensus*, aut *potestatem alicuius cadere*, pro uenire, incidere.

Accedit illud si maneo, & illum comitatum optimorum & clarissimorum ciuium desero, cadendum

L I N G V Æ L A T I N Æ .

- dendum est in unius potestatem. At. 119. b
 Sub populi Romani imperium ditionemq; ceci-
 derunt. I. V. 276. b
 Quæ sub oculos non cadunt. Or. 197. a
 Signum est, quod sub sensum aliquem cadit. de
 In. 52. a
 Quicquid est, quod sub artium mensuram ali-
 quam cadit. Or. 203. a
 Cadere aliquid in sensum cernendi. de Vni.
 In nostram intelligentiam aliquid cadere.
 Tam id honestum, quod in nostram intelligen-
 tiam cadit, conseruandum est nobis, quam id
 &c. Off. 55. b
 Illud cadit sub iudicium sapientis, ac delectum.
 de Fin.

Cadere, pro Accidere.

- Verebar ne ita caderet, quod nunc etiam ueres
 or. Ep. 30. a
 Augurum responsis multis multa incredibiliter
 uera cecidisse. de Leg. 176. b
 Nihil mihi optatius cadere potuit. At. 40. a
 Hæc res quemadmodum ceciderit, scire uelim.
 At. 52. a
 Sanè ita cadebat ut uellem. At. 41. b
 Sed hoc cecidit mihi peropportunè. de Or. 110. a
 Quod melius caderet, non uidi. Ep. 122. b
 Verùm hoc adhuc percommode cadit. in Verr.
 67. a
 Àliter cecidit res, ac putabam. Ep. 74. a
 Aliter cecidit res, atq; opinabar, &c. 88. b
 A te mihi semper omnia honestè ac iucundè ce-
 ciderunt. Qu. Fr. 303. a

Horu

DE PHRASIBVS

Horum ego uix attingi penulam, remanserunt ta-
men, cecidit bellè. At. 216.

Mutius quoquo modo ea res huic quidem ceci-
dit. At. 120. b

Nil tibi iure incommodicadere potest. pro Qu.
Fr. 9. a

Si minus fortissimi uirtus ciuibus grata cecidif-
set. pro Mil. 117. b

Quid casurum sit, incertum est. Ep. 241. a

Verebar quorsum id casurum esset. At. 51. b

Sed ita cadebat, ut alter &c. de Cla. 177. b

Inspërati mihi, sed ualde optanti, cecidit, ut &c.
de Or. 93. a

Idem ualeat nonnunquam, quod Desino.

Verba melius in syllabas longiores cadunt. Or.
216. a

Et in spondeos cadit, &. 219. b

Articulus ad numerum cadens. Or. 202. a

C A N O. Opinatur uulgus hoc uerbum so-
lum uoci tribui, nunquam fidibus aut tibijs mu-
sicis. Nam non dicit, Canere fidibus: sed, Lude-
re instrumentis musicis. Ludere uerò Musicis
non attribuitur ab idoneis autoribus. Sic itaq;
ab optimis scriptoribus Latinis latinè loqui dis-
scamus.

Si canere uelim uel uoce, uel fidibus. de Diuin.
134. a

Tibicen sine fidibus canere non potest. de Or.
139. b

Tibiæ modulatè canentes, & fidiculæ numerose
sonantes. de N. 30. a

Lituus, quo canitur. de Diuin. 86. b

Epaminundas

L I N G V A E L A T I N A B.

Epaminundas præclarè fidibus cecinisse dicitur.

Tuf. 149. a

Symphonia canere, Latinè Cicerò dixit: quod Musicorum uulgus, Quatuor uocibus canere aut ludere; Concentum canere, partibus canere. Cum in eis conuiujs symphonia caneret, maximisque poculis ministraretur, retinere solitus est aratores. I. V. 170. b

Intus canere, prouerbio dicitur is, qui in suam rem & commodum omnia conuertit, ut quicquid faciat, non alienum; sed sua causa facere uideatur.

Atq; etiam illum *Aspendium citharistam*, de quo sæpe audistis, id quod est Græcis hominibus in prouerbio, quem omnia intus canere dicebant, sustulit, & in intimis suis ædibus posuit; ut etiam illum ipsum artificio suo superasse uideretur. in Ver. 86. b

Atq; hoc carmen iste non uobis, sed sibi intus canit. contra Rul. 80. a

Sic etiam *Cantus* nō solum uocis est, sed etiam instrumentorum.

Cantu uocum, neruorum & tiliarum tota uicinitas personabat. pro S. R. 41. a

Te gallorum, illum buccinarum cantus exuscitat. pro Mur. 128. b

Ad cantus, & ad tibicinem persequi laudes clarorum uirorum. de Leg. 182. b

Tibicines, ijq; qui fidibus utuntur, suo, non multitudinis arbitrio cantus numerosq; moderantur. Tuf. 248. a. b

Quod docti homines neruis imitati atq; cantibus ape-

D E P H R A S I B V S

bus aperuere sibi reditum ad hunc locum. de
Som. 129. a

Solet Roscius dicere, se quo plus sibi ætatis acce-
deret, eo tardioris tibicinis modos & cantus
remissiores esse facturum. de Or. 107. b

CANORVS, quod ab alijs, poetis maximè,
Sonus.

Gallus est animal canorū sua sponte. de D. 120. a

Vox suauiſ & canora. de Cla. 186. a

Omnino canorum illud in uoce splendet in
ſenectute. de Sen. 82. b

Sine contentione uox nec languens, nec canora.
Off. 27. a

Profluens quiddam habuit Carbo & canorum.
de Or. 145. a

Canorus orator & uolubilis. de Cla. 174.

Hoc dulce, canorum illud, hoc benè olens. Aca.
6. b

CAPTVS, oculis, membris, auribus, mente,
Latinis modis loquendi: quo ſignificabant, pri-
uatum aliquē eſſe uſu membri alicuius, aut men-
tis: neq; ſequitur uim & naturam uerbi, ſed ſin-
gularem aliquam poteſtatem habet.

Si oculis captus ſis, ut Tiresias fuit. de D. 110. a

Qu. Scæuola mancus, & omnibus membris ca-
ptus. pro Rab. 94. b

Vt idem oculis & auribus captus ſit. Tuſ. 151. a

Tameſi ne oculis quidem captus, in hanc frau-
dem tam ſcleratam decidisti. I. V. 223. b

Tam dedecet, quàm delirare, & mente captum
eſſe. Aca. 14. a

CAPTO. Sollicitè aliquid expeto & quæro,
ſignificarunt

LINGVÆ LATINÆ.

significarunt Latini hoc uerbo. quod cum per Capiō non fecerint, præcipuā uim habere, quæ obseruatione discitur, facillè intelligi potest.

Dissidēt principes, captatur occasio. de Ar. 256. b

Quid enim ad illum qui te captare uult, utrum tacentem irretiat, an loquentem? Aca. 23. b

Inductio, quæ rebus nō dubijs captat assentatio nem eius, qui &c. de In. 52. b

Lepidus desperato aduentu meo, quem nō mediocriter captabat, se cum Antonio coniunxit.

Ep. 157. a

Captare aliquē aliquo emolumento. de In. 82. a

At etiam misericordiam captabas. I. A. 176. b

Captare misericordiam. de In. 68. a

Captare plausus. in P. 92. b

Captare nomen imperatorium. Ep. 169. a

Captare beneuolentiam à persona aduersariōrum. ad Her. 2. a

Captare risus. Tus. 178. a

CAPVT. Varijs rebus Latini nomen hoc Caput tribuunt, quas alienis & peregrinis nōminibus uulgus effert, quod propria ignoret: ut cum exprimendum sit, tota summa quæ alicui debetur in frumento, aut in similibus rebus uniuersum illud Caput, Sortem quod pecuniæ creditæ uocabulum est, uocarunt. Sed ut in pecunijs est fors, sic in uectigalibus decumis, ut frumēti, aut similium rerum quæ animo debentur, caput: sed id ipsa exempla declarabunt.

Verres aliquot nominibus de capite, quantum commodum fuerit, frumenti decumanis detrahit. in Ver. 78. a

DE PHRASIIS

Vnum hoc illius S. C. reprehensum decretumque est: ut quibus ille de capite dempsisset, hi pecunias in ærarium referrent. Senatusconsultum hoc, ne illi quidem esse licitum, cui concesserat omnia, à populo factarumque rerum summas imminuere. illum uiris fortissimis iudicarunt patres conscripti, dimittere de summa non potuisse. te mulieri teterrimæ rectè remisisse Senatores iudicabant. in illo reprehenditur, quòd ex ea pecunia remisit, quam ipse queſierat: tibi conceditur qui de capite populi Rom. remisisti: in Ver. 165. b

Vocarunt Latini quoque hoc nomine id, in quo omnia sunt, aut maxima pars rei alicuius posita: aut id quod maximum, quod rem ipsam continet, in re aliqua est. quòd cum nomen hoc uulgus ignoret, pluribus id exprimere cogitur. Sic uerò Latini.

Ad consilium de repub. dandum, caput est nosse rempub. de Or. 139. b

Caput esse ad beatè uiuendum. de Am. 105. b

In hoc loco caput illud erit accusatori, si demonstrare poterit. de In. 64. b

Atque in hoc loco caput uidetur mihi esse illud, & 84. a

Caput enim arbitrabatur esse oratoris, ut & ipsis apud quos ageret. de Or. 92. a

An tibi obuiam non prodirem? primùm Appio Claudio: deinde Imperatori: deinde more maiorum: deinde, quod caput est, amico: Ep. 35. b

Et id quod caput est, nobis inter nos nostra uitia sunt toleranda, At. 14. b

Et quod

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Et quod caput est, mihi quæuis satis iusta causa cessandi est, &. 26. a

Valde probo hominē, domum, facultates, quod caput est, ipsum non noui, &. 211. a

Caput autem literarum, sibi cum illa Mima nihil posthac futurum. I. A. 175. a Sic caput cœnæ in epist. pro, id quod optimum erat in cœna.

Capita appellarunt quoq; quæ Barbari Summaria, aut Articulos. Articulos enim fidei uocāt, quæ latinè Capita fidei dicenda essent.

Quod ex quibusdam capitibus expositis nec explicatis intelligi potest. de Cla. 179. a

Illa uerò censoria contra Cn. Domitium non est oratio, sed quasi capita rerum, & orationis commentarium paulo plenius. ibidem. a

Ad Caluum scripsi, ut ad me τὰ κεφάλαια mitteret. At. 258. b

A' primo capite legis usq; ad extremum, reperio nihil aliud cogitatum. contra Rul. 96. a

Qui, quod secundo capite scriptum est, non meminit in tertio, &. 71. b

Cum caput meæ proscriptionis recitaretur. Postquam. 205. a

Capita de repub. in duabus rationibus contraria inter se. de Or. 129. a

Caput est, quod pertinet ad minuendos sumptus ciuitatum. Ep. 37. a

Sed prima duo capita epistolæ tuæ tacitè mihi quodammodo prætereunda sunt, &. 36. b

Ex uno Epicuri capite, altero uestro, perceptio & comprehensio tollitur, quod est caput Epicuri?

DE PHRASIBVS

curi? si ullum sensibus uisum falsum est, nihil percipi potest, quod uestrum, sunt falsa sensus uisa. Aca. 25. b

Capitis uocabulo Latini quoque significarunt autorem, uel principem: quē nos simili ferē modo *Einem Hauptman* appellamus.

Si quid sine capite manabit, & cuius autor non extet. pro Plan. 271. a

Iam ab illo fonte & capite Socrate &c. 88. b

Caput est omnium Græcorum concitandorum Heraclides ille Tennites. pro Flac. 155. a

Capitis nomine uitæ pericula quoque expresserunt. ut,

Capitis nostri sæpe accidere potest, ut causæ uer sentur in iure. de Or. 100. a

Quam possumus reperire ex omnibus causis ciuilibus causam contentionem que maiorem, quam de ordine, de ciuitate, de libertate, de capite hominis consularis?

Causa capitis. de Cla. 168. b

Socratis responso sic exarserunt iudices, ut capitis hominem innocentissimū condemnarent. de Or. 105. a

Socratē in iudicio capitis pro se dixisse, &c. 104. a

Nihil de capite ciuis, aut de bonis sine iudicio detrahi potest. pro Dom. 220. a

Iudicia summæ existimationis, & penè dicam capitis. Qu. R. 47. b

In iudicium capitis aliquē uocare. de Cla. 176. b

Cum uerò abs te tui capitis causa peteret, hominesq; certos domo misisset, ne tum quidem &c. L. 128. b

L I N G V A E L A T I N A E.

Ut si prædonibus pactum pro capite precium non attuleris. Off. 73. b

C A S T I G O. Non solum uerberibus, ut multi opinantur, sed etiam uerbis.

Pueros, matres & magistri castigare solent, nec uerbis solum, sed etiam uerberibus. Tus. 204. b

Quin non uerbis sunt, & disputatione philosophorum, sed uinculis & carcere castigandi.

Castigare improbos. de Leg. 168. b

Qui punit aliquem, aut uerbis castigat. Off. 18. a

Et quoniam de impudentia dixi, castigemus etiam segnitiam hominum. de Or. 100. a

C A V E O. Iureconsultorum uocabulum, qui hac formula, Cauere alicui, ijs qui se consulebant, prescribant rationes & uias agendi cum aliquo, ut cauerent, ne uerbis causam suam deteriore facerent. ut,

In iure cauere, consilio iuuare, atque hoc scientiæ genere prodesse quamplurimis, uehementer & ad opes augendas pertinet. Off. 46. b

Etenim cum tu mihi, meisque multa sepe cauisses, ueritus sum, ne si ego grauarer, aut ingratum id, aut superbum uideretur. Top. 221. a

Quid ita Flauio sibi cauere non uenit in mentem. pro Q. R. 50. b

Caueri uult ijs qui secum sunt, Mustellæ & Tyroni prospicit. I. A. 219. a

Deinde ut Faustæ, cui cautum ille uoluisset, ratum esset. At. 71. b

Epicurus diligenter cauet & sancit, ut hæredes sui dent. de Fin. 86. a

Amentia est, cum hæredi uelis cauere, id ascribere,

DE PHRASIBVS

bere, quo non ascripto, nihilominus hęredi caueatur. de In. 77. b

Ita diligenter perscripta lex est, ita cautum unaquaq; de re, & ita quod oportuit exceptum, &.
79. a

Nulla res est, quę aut comprehendi satis, aut caueri, aut excipi possit, pro Cęcin. 300. b

Sic etiam, *Cauere ab aliquo*, & per aliquem alicui: alicui aliqua re, pro, Satis accipere, aut, Securari, ut Barbari loquuntur, ab aliquo.

At tibi ego Brute non soluam, nisi prius a te caueo. de Clar. 166. a

Rogant eum ut id quo abisset, ab ipsis pecunię, curet, ab sese caueat quemadmodum uelit. de illa hęreditate cum Epicrate esse acturum. in Verrem.

Auges tu mihi timorem, qui in Oratore tuo caues tibi per Brutum, & ad excusationem socium quęris. E. 85. b

Laodiceę me prędes accepturum arbitror omnis pecunię publicę; ut & mihi, & populo cautum sit sine uecturę periculo. E. 28. b

Prędibus & prędij populo cautum est. I. V. 105. a

Rebus etiam cauentur, ut nimium extra periculum sint, nostro more Securas & Tutas reddi dicimus, aut Barbarę, Securari.

Alter lex priuatorum ędificijs, altera sepulchris cauet. de Leg. 182. b

Pompeius clementer id fert, fortę cauet usurę. At. 85. a

Agri de quibus cautum est fęnore, contra Rul. 62. b

Hinc

L I N G V A E L A T I N A E.

Hinc *Cautio* formula talis iurisperitorum, aut id quo alicui cauetur, Securationem Barbari uocant.

Est hoc & ex conditione iuris, & ex consuetudine cautionis firmissimum testimonium. pro Qu. Fr. 51. a

Itaq; quando uestræ cautiones firmæ sunt, græculam tibi mihi cautionem chirographi mei. Ep. 103. b

Cautiones fiebant pecuniarum. pro Dom. 239. a Persecutionum cautionumq; præceptio in iure ciuili. Or. 210. a

Caue, in Imperandi modo ueteres Latini sæpe usurparunt: idemq; eo significarunt, quod per, Vide ne.

Caue facias, inquit; nam ista lex perferetur. At. 216. b

Sed caue, si me amas, existimes me, &c. & 142. a Caue enim putes, ullas literas unquam gratiores quàm tuas esse in senatu recitatas, & 150. b

Caue enim existimes Brute, quanquam es, sed tamen &c. At. 282. a. 281. b

Cauete per deos immortales iudices, ne, &c. pro Qu. R. 44. a

Videte per deos immortales, quem in locum, ibidem.

Mea, tua, aut *cautio est*, Latinæ linguæ proprius modus, quem alijs uerbis sic edderemus: Mihi, tibi, aut alicui prouidendum, aut cauendum est. Tua enim cautio, nostra cautio est. pro Mar. 134. a

Chartam tibi deesse, mea cautio est. At. 70. b

DE PHRASIBVS

Ne quisquam pertundat crumenam, cautio est.
Plautus,

Puerū aut ne resciscat esse ab illa, cautio est. Ter.
Hi mihi ne corrumpantur, cautio est. ibidem.

CAVSA. Hic admonendi sunt studiosi lin-
guæ Latinæ, qui malint optimorum se similes ef-
se, ne potius eos sequantur, qui præcipiant. Mei,
tui, sui, nostri, uestri causa dicendum esse, recen-
tiorum quorundā more, quam ueteres omnes,
qui mea, tua, sua, nostra, uestra causa dixerunt
tantum: non mei &c. Sic enim Cicero ubiq.

Tu me charum esse dixisti populo Rom. nō tam
mea causa, quā reipub. nomine. in Vat. 30. b
Te abesse mea causa, molestè fero: tua, gaudeo.
Ep. 254. a. Et sic omnibus locis.

Verbi, aut *exempli causa*: uerbi gratia, exemplo-
rum notæ sunt. ut,

Verbi causa maiestatem minuere, dicere, aduer-
sarium maiestatem minuisse. de arte Rhet.

Si quis uerbi causa, oriente canicula natus est, in
mari non morietur. de Fato.

Verbi causa, tria pauca sunt, an ne? in Aca.

Verbi gratia, propter uoluptatem. de Fin.

CEDO. Verbum, quo aliquid Latini postu-
labant aut imperabant, quo hoc modo sunt usi:
neq; solum ad unū, sed ad plures Cedò dicebāt.
Cedò, qui repub. tantam amisistis tam citò. de
Sen. 81. a

Vidisti igitur uirum ut scripseras? ingemuisti cer-
tè. cedò reliqua. At. 155. a

Obuiam mihi fit tabellarius, & ego statim cedò,
inquam, si quid ab Attico. & 259. b

Cedò

L I N G V A E L A T I N A E.

Cedò cui Siculo, cum is reus fieret, cuius Romanus cognitor factus unquam sit. I. V. 130. a

C E D O. Vis propria huius uerbi nota satis, sed usus minus: nō enim tam uarijs casibus uulgus nunc adiungit, quā olim Latini, qui non solum dixerunt, Cedere ex loco, aut loco: sed de & à loco: &, Cedere alicui loco aliquo.

Rectè sic censeo cedendū de oppidis ijs. At. 115. b
Hostes cedentes ab oppido, Cassius infecutus est. At. 79. b

Aeschines propter ignominiam iudicij cessit Athenis. de Or. 126. b (145. b)

Si Cn. Italia cedit, in urbem redeundū puto. At.
Dandus est locus fortunæ, sedendum ex Italia.
Ep. 168. a

Cedo inuitus de repub. cedo oppressus de fortuna, de dignitate. Antequam. 193. b

Cedam tibi in praesentia, foro & curia. Oct. 329. a

Cedere alicui possessione hortorū. pro Mil. 116. a

C E L E B R O. Orationi aut sermone nō à nostris tribuitur, ut olim à Latinis. Dicebāt enim hi Sermone aliquid celebrare, cum significare uellent, quæ ab omnibus prædicabantur, aut omnibus in ore erant. ut,

Quod ita esse, constanti fama atq; omnium sermone celebratum est. Qu. Fr. 294. b

Quod omnium accusatorū non criminibus, sed uocibus maledictisq; celebratū est. pro Cl. 38. a

Quid porro in græco sermone tam tritum atq; celebratum est? quam &c. pro Flac. 160. a

Quibus in locis nuncij literarūq; celebrassent Murenam factum esse consulem. pro Mur. 145. b

Celebratq;

DE PHRASIBVS

Celebrare dies festos ludorum. pro Arch. 288. a

Tamen omni in hominum cœtu gratijs agendis, & gratulationibus habendis, & omni sermone celebramur. pro Mil. 120. b

Similisq; frequentia & plausus me usq; ad Capitolium celebrauit. At. 53. b

Sed quæ dicta sunt omni superiore oratione, eadem ad celebrandū rumorem ualent. de Pet. 212. b

CERNO. Cernere uocarūt Latini, quod Barbari, Partire aut diuidere bona, aut hæreditatem cum aliquo. alio modo, Adire hæreditatem; de quo suo loco.

Pridie Nonarum ex testamento creui hæreditatem. At. 171. a

Galeonis hæreditatem creui. At. 178. a

Vt de eo, si dicas, qui multas hæreditates adierit, prospice tu, qui plurimū cernis. ad Her. 41. a

Is fratris Appij amorem cum reliqua hæreditate creuit. At. 86. b

Non committendum, ut iniussu meo cernat. At. 219. b

Hæreditatem creuimus. contra Rul. 74. a

A te autem peto, ut me quasi falsam hanc hæreditatem alienæ gloriæ finas cernere. Ep. 133. b

CERTVS. Certum habere, certum esse, scire certum pro certo Latini modi, quos nostrum uulgus nescire uidetur. ut,

Non habeo certum, quæ te res hinc retrahat. E. 70. a

Certum non habeo ubi sis. At. 143. b

Neg; id ipsum tamen certum habeo. At. 7. b

Is tamen

L I N G V A E L A T I N A E.

Is tamen adhuc uiuit, & dicitur uicturus: sed ta-
men de hoc mihi parum certum est. Ep. 157. b

Mihi non tam de iure certum est (quanquam ne
id quidem ualde dubium est) quam illud &c.
Ep. 17. a

Quem enim impedimento futurum putas, cum
de nobis certum sit nos quieturos? Ep. 168. b

Cras ad te fortasse, sed cum certum sciam, faci-
am te paulo antè certiore. Ep. 141. a

Respondit, se nescire certum. pro Syl. 174. a

Pompeium pro certo habemus per Illyricum
proficisci in Galliam. At. 159. a

De Orobio opinor, sed certum nescio. At. 193. b

Nunciatum est nobis, Cæsarem ad viij. Calen-
darum Capuæ: hoc pro certo putauimus. At.
152. a

Non nunciabatur quicquam, quod pro certo ha-
beremus. At. 276. b

Neq; enim mundum pro certo rotundum esse
dicetis. de Na. 35. b

Præterea nunciatum est nobis, & pro certo iam
habetur, regem Alexandrinum mortuum. Ep.
114. b

Dicere aliquid pro certo. de Cla. 165. b

Pro certo polliceor, atq; confirmo uobis. contra
Rul. 87. a

*Alicui aliquid certum esse, Latine significat id,
quod uulgari consuetudine tritum nunc est, fir-
miter aliquid proposuisse.*

Mihi certum est ab honestissima sententia digi-
tum nusquam. At. 103. b

Mihi certum est abire. At. 38. b

Quod

DE PHRASIBVS

Quod certum est facere. pro S. R. 32. a
 Sibi certum est Romæ manere. At. 205. b
 Mihi abiurare certius est, quàm depēdere. At. 5. a
 Certum mihi est, ad Brutum transire. At. 247. a
 Certius tibi est, me esse hic, quàm mihi, te istic.
 At. 5. a

Certos homines Latini uocabant, quos nos fideles aut tutos; uel proprios etiã nuncios, quibus aliquid nimirum committimus. Non enim dicunt Latini illi ueteres, Misi propriũ nuncium; sed, Misi certum hominem.

Habebam paucis diebus homines certos, quibus dare poteram. At. 77. a

Quum mihi certorũ hominũ potestas erit. E. 6. a
 Confirmat & se certos homines eius rei causa in Siciliam & terra & mari missurum. in Ver.

Certos homines ad mulieres miseram. At.
 Ei statim rescripsi, hominemq; certũ misi de comitibus meis. At. 117. b

Sic Certi homines uocantur latinè, quos Speciales Barbari appellant: aut etiam, quorum nomina certo numero comprehenduntur, sed ob causas aliquas non exprimuntur.

Habet enim certos sui studiosos. de Cla. 170. a
 Certorum hominum ferociam extimescens. pro Mar. 133. b

Hanc nostram coniunctionem certi homines fideis sermonibus diremerunt. pro Dom. 218. b

Certa uerba, concepta uerba uocantur; quibus tanquam formulis, in iureiurando utimur.

Cur in certa uerba iurēt, cur certo tempore conueniant, certo discedant. de In. 79. a

Certis

L I N G V A E L A T I N A E.

Certis quibusdam uerbis diuortium fieri. de
Or. 100. a

C E S S O. Hoc uerbum quia uulgius ignorat,
Ocior, aut Ferior tautū dicere solet, cum nihil a-
gant, & omni actione uacant, ociari, aut feruari
se dicunt, nunquam cessare. quo uerbo tamē Ci-
cero, & alij autores latinæ linguæ, sæpius id si-
gnificauerunt, quàm per Ferior, aut Ocior.

Isto tam immenso spacio, quæro Balbe, cur pro-
noe uestra cessauerit. de Na. 6. a

Cur tam multos deos cessare, & nihil agere pa-
titur. de Na. 39. a

At pueri etiam cum cessant, exercitatione aliqua
delectantur. de Na. 79. a

Deniq; aliud aliquid extabit, ne tibi planè cessas-
se uideamur. At. 26. a

Ego hic cesso, quia ipse nihil scribo, lego autem
breuissimè. Ep. 265. b

Cicero noster, dum ego adsum, non cessauit a-
pud rherorem. Qu. Fr. 320. b

Nec tamen istū cessare, sed celare quæ scribat exi-
stimo. Aca. 29. a

(325. b)

Illos libros scribere nō cessauit, neq; cesso. Q. Fr.

Georgias centū & septē cōpleuit annos, nec un-
quā in suo studio et opere cessauit. de Sen. 79. b

Ille non cessat de nobis detrahere. At. 177. a

De ædificatione tua Cyrum urgere non cesso.
Qu. Fr. 307. a

Alterum, si tabellarij nō cessarint, necesse est pau-
cis diebus pœniteat audere. de Pro. 72. a

Sin, & c. ne cessaris me certiozem facere, ut accur-
ram. Qu. Fr. 306. a

C I R C U I T I O

DE PHRASIBVS

CIRCVITIO latinè, quæ Circumlocutio, ut græcè *περίφρασις*, à nouis nostris Latinis uocatur.

Epicurus circuitione quadã deos tollens, rectè non dubitat diuinationem tollere. de D. 116. b

Circuitio est oratio, rem simplicem assumptam circumscribens elocutione. ad Her. 34. a

Iam uerò quid opus est circuitione, & anfractu? ut utendum interpretibus somniorum potius quàm directo: Deus siquidem consulebat nobis, hoc facito, hoc ne feceris &c. de Diuinat. 134. b

CIRCVITVS. Latinè ambitus, & Comprehensio uerborum uocatur, qui Græcè *περίσπιδος*. Cicero etiam Circumscriptionem, Comprehensionem, Ambitum, aut Orbem uerborū uocat.

Circuitus orationis, quã Græci *περίσπιδος*, nos tum ambitum, tum circuitum, tum comprehensionem, aut continuationem, aut circumscriptionem dicimus. Or. 217. a

Cum illi ueteres circuitum, & quasi orbem uerborum conficere non possent, terna aut bina, aut nonnulli singula etiam uerba dicebant. de Or. 161. b

Modò ne circuitus uerborum fit aut breuior, quàm aures expectent: aut longior, quàm uires atq; anima patiatur. de Or. 160. b

Circuitus, continuatioq; uerborum. Or. 204. a

CIRCVMSPICIO. Verbi uis nota & peruulgata fortasse est: sed cum accusatiuo pauci iungunt, præsertim cum animo tribuitur, quo prouideamus & consideremus aliquid.

Circumspice

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Circumspice omnia membra reipub. quę notissima sunt tibi. Ep. 70. a

Multa in causis circumspicienda sunt, ne quid offendas, ne quo irruas. de Or. 136. b

Omnia circumspexi, omnia periclitatus sum: pro Qu. 18. a

Vt circumspiciamus omnia quę populo grata sunt. contra Rul. 64. a

Circumspicite paulisper mentibus uestris hosce ipsos homines. pro Syl. 180. a

Atq; illud circumspicite mentibus uestris. contra Rul. 74. b

Nunquam homo amentissime te circumspicies: numq; quid agas, considerabis: Par. 120. b

Quare P. C. incumbite ad salutem reipub. circumspicite omnes procillas. in C. 118. b

Conuerte animum, & ea ipsa artium genera circumspice. de Or.

CITERRIOR. Tribui hoc uerbo temporis interuallo quoq; uulgus ignorat, eoq; significari, quod Barbari proximiora uocant.

CIVIS. Attendant usum huius uerbi ij qui dicere consueuerunt, Conterraneus meus, aut alii cuius, aut compatriota, uel conciuis meus, quę postrema duo planè barbara sunt. Conterraneus uerò aptid Plinium non significat eum qui eiusdem est ciuitatis, sed terrę & regionis. Quem Cicero, ut mihi uidetur, & alij, popularē uocant (quanquam & ciuis quoq; popularis dicitur) Qui uerò eiusdem ciuitatis est, Suum ciuem Latini uocabant. Itaque sic latinè à Cicerone loqui discamus.

DE PHRASIBVS

Facinorosorū armis meos ciues meis consilijs periculis que seruatos pro me obijci nolui. pro Mil. 108. b

Vt sint opera, studio, labore meo doctiores ciues mei. de Fin. 51. a

Valeant, inquit, Milo, ualeant ciues mei, sint incolumes, sint florentes. pro Mil. 119. b

Quod meos ciues, et à me conseruatos. Epist. ad Lentulum.

Serui mehercle mei, si me isto pacto metuerent, ut te metuunt omnes ciues tui, &c. in Cat.

Dabunt igitur mihi ueniam mei ciues, uel gratiam potius habebunt. de D.

CLAVSTRA. Translatè Latini hoc nomine significarunt, quod nostrum uulgus clauem appellat. ita quam nos clauē imperij aut regni, illi claustra uocant.

Corinthus erat posita in angustijs Græciæ, sic ut terra claustra locorum teneret, & duo maria penè contingeret. contra Rul. 83. b

Omnes urbes maritimas claustris imperij nostri contineri. pro Flac. 152. a

CLAVSVLA. Quam nos sententiam aliquam, aut etiam periodum, græco more uocamus, Latini Clausulam appellarunt, circuitū scilicet uerborum, quibus sententia aliqua concluditur. Idem etiam ualet quod caput, de quo supra. Interspirationis enim, non defatigationis nostræ, neq; librariorum notis, sed uerborum et sententiarum modo interpunctas clausulas in orationibus esse uoluerunt.

Clausulæ in orationib. interpunctæ. de Or. 159. a

Cum

LINGVÆ LATINÆ.

Cum essem cum eo Tarracinæ de amicitia: falsa, attamen à te ipso ficta tota narratio: addidisti clausulam, tota Terracina &c. de Or. 131. a

Illa uerò præclara est clausula edicti, quòd omnium controuersiarum, quæ essent inter aratorem & decumanum, si uter uolet, edicit se recuperatores daturum. I. V. 154. b

Clausula quoq; epistolarū, aut comœdiarum, aut libri alicuius extremam partem Latini uocant. quod enim est peroratio in oratoribus, in epistolis, & similibus omnibus est clausula. Nostrum Conclusionem, aut finem appellant.

clausula.

Cicero in Antonij epistola recitanda ad finem peruenit, inquit, Veniamus aliquando ad clausulam, Legatos uenire non credo. in Anto. 157. a

Quamobrem, quoniã mihi nullum scribendi argumentum relictum est, utar ea clausula, qua soleo, ad studium summę laudis cohortabor. Ep. 19. b
Mimi ergo est etiam exitus non fabulæ, in quo cum clausula uon inuenitur. fugit aliquis è manibus. pro Cæl. 51. b

CLIE NS. Latine is dicitur, qui barbarè nunc Vasallus. Patroni enim uocantur, qui præsent clientibus. de quo suo loco. (R. 34. b

cliens.

Manlius Glauca tuus cliens & familiaris. pro S. Quos clientes nemo habere uelit, non modò esse illorum cliens. I. A. 180. b

Clientela latine, barbarè Homagium, etiam quam Saluegardiam Barbari appellant, latine Clientelam uocare licet, ut habere Saluegardiam, latine reddamus per Conferre se in clientelam, esse in clientela alicuius.

clientela.
conferro se
in clientelam.

DE PHRASIBVS

Scis quàm diligam Siculos, & quàm illam clientelam honestam iudicem. At. 227. a

Ianus medius in L. Antonij clientela fit. I. A. 208. a

Conabar is clientelam tam illustrem, tam splendidæ prouinciæ ad te traducere. I. V. 221. a

Quare si te fautore usus erit, amplissimè clientelas acceptas à maioribus confirmare poterit. Ep. 227. a

Esse in fide, & in clientela alicuius. pro S. R. 34. a

Conferre se in fidem & clientelam alicuius, & 36. a

COIRO. Verbi huius uis & usus prorsus à cognitione uulgari seiunctus esse uidetur. Cum enim duo simul idem petunt, qui collegæ futuri, aut qui coniungendi sunt munere, necessitudine aut societate coire dicuntur latinè: nos nunquam isto modo.

Cæsar cum eo coire cogitat, & Bibulus cum hoc se posse putat coniungi. At. 15. b

Vtinam Cn. Pompei cum C. Cæsare societatem aut nunquam coisses, aut nunquam diremisses. I. A. 165. a

Cum hoc coire ausus es? Postquam. 207. b

Coire societatem uoluntariam cum aliquo. pro S. R. 21. b

Pinna cum squilla societatem coit comparandi cibi. de N. 50. b

Coire societate præmij uel sceleris cum aliquo. pro S. R. 34. b

Collegia medijsfidius Tribunorum plebis tota reperientur & c. quæ coeant de hominum locupletissimorum bonis. pro Dom. 222. b

Dixi

coire.

societatem
coire, diu
mere:

LINGVÆ LATINÆ.

Dixi Habito statim de eo qui coisset, quo quis
condemnaretur, illum esse liberum. pro Clu.
48.b

Qui eorum coit, coierit, conuenit, conuenerit.
pro Clu. 49.a

COERCEO. Vis propria peruulgata satis
non est. Significauerunt Latini hoc uerbo contine
ri complexu id quod intus est.

coerceo.

Mundus omnia complexu suo coerceset & conti-
ner. de Na. 37.a

Restat ultimus, & omnia cingēs & coercens cœ-
li complexus, &. 46.a

Fluuium extra ripas disfluentem coercere. de
Cla. 194.b

Genus est, aqua pluuia nocens: eius generis for-
mæ, loci uitio, & manu nocens: quarum altera
iubetur ab arbitrio coerceri, altera non iube-
tur. Top. 2:4.a

COGI TO. Quòd latinæ linguæ cognitio &
usus maximam partem obseruatione & lectio-
ne optimorum autorum discatur, hoc loco cla-
rum est. Nam qua ratione iungatur hoc uerbū
nominibus ad locum, omisissis uerbis profectio-
nem significantibus, quis Grammaticorum do-
cere potest? Sic enim olim consuetudine incor-
rupta usurpatum est, ut huic uerbo potissimum
hoc accidat, ut uerbum profectioem signifi-
cans, omittatur: quam si in omnibus sequamur,
latinè optimè discemus.

Ludi Antij futuri sunt pridie Non. eos Tullia spe-
ctare uult, inde cogito in Tusculanum. At. 27.a
Sed in epistolis, & sermonibus familiaribus

k 3 magis

DE PHRASIIS

magis locū habere uidetur ob breuitatē, quam alijs generibus orationum.

Hinc uerò uulgò uadūt, etiam M. Lepidus, quo cum diem contere solebam, cras cogitabat; nos autē in Formiano morabamur, quo citius audiremus: inde Arpinū uolebamus. At. 124. b
 Tu de tuo itinere quid & quando cogites, uelim me certiolem facias. At. lib. 10.

cognitor.

COGNITOR. Latini eum uocabant olim, cum integrē loquerentur, quem nunc recentes Latini Procuratorem iudicalem: in quo hoc ad mirandum & obseruandum est, cum à Cognosco fieri uideatur, neq; Cognosco, neq; Cognitio idem ualere. Iudici enim tribuuntur, non ijs qui causam alicuius agendam suscipiunt.

Me defensorē suarum calamitatum, me ultorem iniuriarum, me cognitorem iuris sui, me actorem causæ totius esse uoluerunt. in Ver. 4

Quid interest inter eum qui litigat, & qui cognitorem dat? qui per se litem cōtestatur, sibi soli petit: alteri nemo potest, nisi qui cognitor est factus. ita ne uerò? cognitor si fuisset tuus, qd uicisset iudicio, ferres tuum, suo nomine petijt quod abstulit sibi, nō tibi exegit. pro Q. R. 51. a

Tu Qu. Roscium pro opere & labore quod cognitor fuisset, quod uadimonia obisset, rogasti & c. pro Qu. R. 51. a

In hanc rem me cognitorem dedisti, & 50. a

Nisi te in suam litem dedisset cognitorē, & 54. a

Ciuem Romanum, qui cognitores homines honestos daret, sublatū esse in crucem. in V. 78. b

Videte porrò aliam dementiam, cognitorē ascribit Sthenio,

L I N G V A E L A T I N A E.

bit Sthenio. quem cognatū, aut propinquum
non, & 129. b

Sthenius inuenire neminē Siculum potuit, qui
pro se cognitor fieret. I. V. 230. a

Cedō cui Siculo cum is reus fieret, cuius Roma-
nus cognitor unquam factus sit: ibidem.

Credo Sthenius hoc sibi amplum esse putauit,
eligere ē ciuium Rom. numero, quem cogni-
torem daret. ibidem.

COGNOSCO. Dicitur is cognoscere de re
aliqua, qui inquirit, aut quęsitor cōstitutus ā ma-
gistratu, ut discēptet de eo quod in iudicium ue-
nit. Iudicū igitur munus cognoscere, Cognito-
rem esse uerō eius qui defendit causam alicuius,
uidere aut audire qui ius habet, & non : quā
æqua sint, & non, causam audire. (I. V. 113. b

Causam Verres cognoscebat, Verres iudicabat.
Aratus adhibuit sibi in conciliū quindecim prin-
cipes, cū quibus causam cognosceret. Off. 50. b

Vt consules cognoscat, qui ager colonus sit, qui
contrā. I. A. 204. b

Se de hereditate uelle cognoscere, quæ eis ā fi-
lio uenisset. in Ver. 4

Cognitio pro actione & munere eius qui co-
gnoscit.

Virum hic tandem disceptationem & cognitio-
nem ueritatis, an innocentiaē labem aliquam,
aut ruinam fore putatis? pro Flac. 151. a

Quæ lex earum rerum quas Cæsar egisset, ma-
gnam consulibus cognitionem dedit. At. 263. b

Cōs: quorum & lege, & S. C. cognitio, & iudi-
cium fuit. ibidem.

DE PHRASIBVS

Orbis terrarum cognitionem alicui sine confilio dari, & pœnam sine prouocatione. contra Rul. 72. b

Cum dies cognitionis esset. de Cla. 172. a

COGO. Propria uis huius uerbi in uulguſ ignota esse uidetur: eadẽ enim est, quæ uerbi Congrego, aut, in unum colligo.

Crassus pollicitus est, se ius ciuile, quod nunc diffusum & dissipatum est, in certa genera coacturum. de Or. 121. b

Interea dum hæc quæ dispersa sunt, coguntur, & 100. b

Itaq; non amplius xiiij. cohortes Nuceriam coegeri. At. 130. b

Neminem coegeris: ipsi conuenerint sua sponte, pro Cec. 296. a

Quæ si copiæ in unum locum coactæ fuerint. At. 130. b

Vt reliquæ copiæ omnes Brundisium cogentur, & 129. b

Cogere homines armatos. pro Cec. 190. a

Nec duces simus, nec cogamus. At. 245. a

Sed omnibus unum in locum coactis scriptoribus. de In. 62. b

Recordare cætera, quàm citò senatum coegerim. Ep. 60. a

Cato in ipsa curia solebat legere, dum senatus cogereur. de Fin. 91. a

*cogere me
dicos.*

Marcellus me rogauit, ut cogere medicos: coegi, & euestigio eò sum profectus: Ep. 56. a

Aer extenuatus in sublimē fertur, concretus autem in nubem cogitur. de N. 46. a

Multa

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Multa sunt, ex quibus effici cogiq; possit &c. de
N.66.a

Ex quib. id quod uolumus, efficitur & cogitur.
Hic complexio est infirma, aliud enim quam co-
gebatur, illatum est. de In.58.b

Hoc cogere uolebat, falsas literas esse. Brutus.
91.b

Cogendi munus erat eorum qui pecunias, aut id
quod à magistratu imperatum erat, accipiebant
& colligebāt: publicanisq; uel redemptoribus,
uel ijs qui à magistratu constituti fuerunt, tra-
debant.

Ait enim, dum Gabinio pecuniam Posthumus
cogeret, ex decumis imperatorum pecuniam
sibi coegisse. pro R.P.127.b

Cogere pecuniam à ciuitatibus. I.V.286.b

Cogere stipem. de Leg.174.a

Cum frumentum imperarem, cum stipendium
cogere. I.V.90.b

Iste nauem maximam Messanæ publicè coactis
operis ædificauit, &. ut. a

Dubium ne est, quin ista omnis improbitas co-
gendæ pecuniæ causa nata sit. post exigit tan-
tum pecuniæ ab ijs. I. Ver.187.a

Sic Coactor, quem nunc (ut Budgus inquit) re-
ceptorem particularem uocant.

Non intelligo hoc quale sit: utrum accessionem
pecuniæ, an nostri coactores facere solent, cen-
tesima, an decessionem de summa fecerit. pro
R.P.127.b

COHÆREO. Orationi non item tribuitur
nunc à nostris, ac olim à Romanis, quæ cohæ-
k s rere

coactor. q
dicunt Vulgo
receptor pecu-
nia:

item, ac;

DE PHRASIBVS

rere dicitur, cum aptæ sunt partes inter se.

Opponitur ei disiuncta & contraria esse.

In quo non modo crimen non hærebat, sed uix
diserti adolescentis cohærebat oratio. pro Ccl.
40. b

Sermo familiaris non cohærebit, si uerba inter
nos aucupabimur. pro Cec. 295. a

Non quæro iam, uerum ne sit illud: dico, ea que
dicat, præclare inter se cohærere. de Fin. 5.

Apertissimè cohærent inter se. Or. 210. b

Tam autem eras excors, ut tota in oratione te-
cum ipse pugnares: ut non modo non cohæ-
rentia inter se diceres, sed maximè disiuncta at
que contraria. in A. 2.

COLLIGO. Se aut animum colligere, Lati-
næ linguæ optimi autores dixerunt; quod Bar-
bari nunc exprimunt per, Resumere animum.

Crassus quasi colligendi sui causâ se in Tuscula-
num contulit. de Or. 87. a

Cum animus se collegit atque recreauit. Tusc.
160. b

Vocè ab acutissimo sono usq; ad grauissimum
sonum recipere, & quasi quodammodo colli-
gere. de Or. 107. a

Tum me, inquit, collegi, uerens ne, &c. At. 278. a

Ipsi se collegerunt admiratione integritatis meę.
&. 103. a

Iudicium tuum magni æstimans, idq; ueritus,
me ipse collegi, &. 278. a

Tamen ut me collegi, cætera facillima uideban-
tur. Ep. 40. a

Collegi ipse me &c. &. 11. b

Rogo

L I N G V A E L A T I N A E.

Rogo te colligas, uirumq; præbeas. &. 73. b

Sin aliquid uirum fortè collegerit, &. 176. a

Quid est autem, se ipsum colligere, nisi dissipatas animi partes rursus in suum locum colligere. Tus. 226. a. b

colligero.

Tu te collige, aliquid loci rationi & consilio da. pro Qu. 9. b

Quæ cum intuerer stupens, ut me recepi, quis hic inquam? de Som. 128. b

Is primò perterritus somnio, surrexit: deinde cum se collegisset &c. recubuit. de D. 92. b

Colligere beneuolentiam, gratiam, famam, existimationem, eodem modo quo captare, Latinum prorsus uidetur.

Ad istorum beneuolentiam conciliandam et colligendam. Qu. Fr. 301. a

Beneuolentiam ciuium blandicijs & assentationibus colligere turpe est. de Am. 107. b

Beneuolentiam & bonum rumorem colligant. de Leg. 166. a

Colligere beneuolentiam à persona alicuius. ad Her. 2. a

Ex hoc labore magnam gratiam dignitatemq; colliges. Qu. Fr. 517. a

Existimatio multo labore collecta. I. V. 66. a

Colligere gratiam ex priuatorum negotijs. de Or. 155. a

Conseruare famam antè collectam, in Verrem, 66. a

Colligere bonum rumorem. de Fin. 116. a

Colligere laudem omnium undique. Qu. Fra. 298. a

COLLINEO.

DE PHRASIBVS

COLLINEO. Hoc uerbo latinè significatur, quod barbarè dicitur, Ferire scopum, figere album, iaculari, tangere album, aut papyrum.

Qui est enim, qui totum diem iaculans, non aliquando collineet? de D. 133. b

Vt si cui sit propositū collineare hastam aliquò, aut sagittam. de Fin. 94, b

Huic in eius similitudine omnia facienda sunt ut collineet, & tamen ut omnia faciat, quo propositum assequatur. ibidem.

COLLOCO. Cum hoc uerbum matrimonio tribuitur, quàm uariè collocetur cum nominibus, nisi à diligenti & attento homine, cognosci non potest. Itaq; modos omnes subiiciam, ut id quod uulgò dicitur, Filiæ uirum dare, latinè, idq; diuersis modis reddere discamus.

Themistocles cum consuleretur, utrum bono uiro pauperi, aut minus probato diuiti filiã collocaret. Off. 48. a

P. Scipio Corneliã filiam Tiberio Graccho collocauit. de In. 59. a

Cuius Caij filio filiam suam collocauerat, affinitate sese deuinxerat. de Cla. 173. a

Cum uellet sororis suæ filiam in matrimonium collocare. de D. 101. b

Collocare filiam alicui. de Cla. 173. a

Atque huius potentie causa materia in Biturigibus homini illic nobilissimo ac potentissimo collocasse, ipsum ex Heluetijs uxorem habere, sororem ex matre, & propinquas suas nuptū in alias ciuitates collocasse. Cæs. 1. bel. Gal.

Collocare beneficium, aut aliquid apud aliquem, pro,

L I N G V Æ L A T I N Æ .

pro, Afficere aliquem beneficio, aut aliquo bono, aut collocare benè aut malè, id est quod uulgo dicitur, Benè aut malè impendere aliquid in aliquem.

Benè collocare beneficium. Ep. 216. a

Collocare beneficium apud aliquem. Off. 48. a

Se benè apud istum tam multa precia ac munera collocasse. I. V. 247. a

Aedilitas alicui data, & rectè collocata, & in loco posita. I. V. 243. a

COMMEMINI. Idem ualet quod Memini, sed minus usitatum nostris.

Commemini.

COMMENTARIUM. Latini uocabant & Commentarios, què uulgus nostrum Registrum, aut Memoriale appellat, in quibus capita tantum rei alicuius scribuntur & notantur memoriæ causa.

Ipsa illa censoria contra Cn. Domitiū collegam non est oratio, sed quasi capita rerum, & orationis commentarium paulo plenius. de Cl. 179. a

Quam quisque sententiam dixerit, in commentario est rerum urbanarum, è quo tu quæ digna sunt, selige. Ep. 121. b

Commentarium consulatus mei græcè scriptum misi ad te. At. 19. a

Antonius ciuitates donabat ex commentario. Octa. 329. b

Commentarium rerum urbanarum primum de di. L. Castrinio, secundum ei qui has literas tibi reddet. Ep. 113. a

Audite decretum mercenarij prætoris ex ipsius commentario. I. V. 246. b

Recita commentarium. ibidem.

Ego

DE PHRASIBVS

Ego recentem putarem memoriã senatus commentario meo posse superari: pro Syl. 175. b

In eo est disputatio scripta Carneadis, quam se ait in commentarium retulisse. Tus. 202. a

Referre aliquid in commentarium manu sua.
At. 102. b

COMMEO. Verbum hoc è tenebris in lucem proferendum est; quod uulgius pro eo usurpet, ire & redire; quod Latini per Commeare ferunt.

*littera
commeant.*

Crebro enim illius literæ ab illis ad nos commeant. At. 124. a

Insula Delos, quò omnes undiq; cum mercibus atq; oneribus commeabant. pro Pom. 14. b

Nauis quæ ad ea furta quæ reliquisses, commearet. I. V. 245. a

Cum eadem uicissim retro cõmeant. de N. 65. b

sol commeat.

Sol ab ortu ad occasum commeans. & 35. b

animus commeant.

Animum esse per naturam rerum omnem intentum & commeantem. de N. 7. b

COMMITTO. Committere ut: Iunguntur hæ duæ uoces sæpe à Latiniis: idq; ijs significant, quod uernaculo sermone uix, Latino, alijs uerbis nullis reddi potest. quare diligentius attendendum est, usuq; quotidiano terendū, ut cum id, quod uulgari more ferè dicitur, Non debes facere, ut: Cauere, aut uidere debes, ut, ne, &c. exprimere, aut similia efferre uelimus, Latine dicamus, Non committes ut, &c. cui hoc, tanquam proprium, est à Latinis tributum.

uereor committere.

Quocirca uereor committere, ut non benè prouisa principia ponantur. de Leg. 163. a

Ego

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Ego nolo quenquam ciuem cōmittere, ut morte multandus sit. I. A. 217. a

Non committam, ut tibi insanire uidear. E. 65. b

Non committam posthac, ut me de negligentia epistolarum accusare possis. At. 4. a

Id enim ipsum sordidum est ad famam, committere ut accusator nominetur. Off. 43. a

Non est meum committere, ut negligens fuisse uidear. Ep. 39. b

Ipsum Cæsarem sanè de te nihil questum, nisi dictum, quod diceret te dixisse, laudandum adulescentem, ornandum, tollendum, se non esse commissurum ut tolli possit. & 176. b

Non cōmittendum pūtaui, prius ut Alpes transgrederer, & 177. a

Non puto Cn. nostrum commissurum, ut Domitium relinquat. At. 118. a

Non placuit nobis cōmittere, ut temeritas nostra reipub. noceret. & 124. b

Id autem ut accideret, commissum est Hortensij consilio, & 10. b

Non committam, ut tibi cum possim prodesse, non profim, & 69. b

Ne committas, ut frustra properasse uidearis, & 213

Præsertim cum id cōmiserit, ut ille alter annus etiam tertium posset adducere. Quint. Fra. 290. a

Commissum nihil est, quare ad istam rationem perueniretur. pro Qu. 11. a

Non committam, ut si defugerim, tibi causam aliquam dem recusandi. de Or. 130. a

Commissum

Commissum nihil
est, quare:

DE PHRASIBVS

Commissum esse alicui. Latine significabāt Romani olim hoc modo: quæ nos barbarè, Cadere in pœnam: uel quod Germanorum lingua dicitur, Etwas einem verfallen sein: Latine redditur per Commissum esse. uulgus etiam nostrum germanicolatine sic effert, In pœnam aliquam incidere, Bona alicuius confiscanda esse. Faciemus ut palæstritæ petant hæreditatē, quod eam palæstræ commissam esse dicant. l. V. 116. a
Calumniatores ex sinu suo apposuit, qui illam hæreditatem Veneri Erycinæ commissam esse dicerent, & 81. b

Pœnam octupli commissam persequi, & 154. a
Nihilominus enim potest, ut illam multam non commiserit, accepisse tamen ob rem iudicandam, pro Clu. 39. a

de uotio capi
tis.

Hanc ego deuotionem capitis mei, cum ero in sedes meas restitutus, tum deniq; conuictam & commissam putabo. pro Dom. 242. b

Sacrum commissum, quod expiari non poterit, impiè commissum esto: quod expiari poterit, publici sacerdotes expianto. de Leg. 173. b
Idq; ne committi possit, ad eam rationem cursus annuos finiunt. ibidem.

conuictor.

¶ Quem Commensalem barbari uocant, Latini Conuictorem nominant.

COMMODE', pro Benè, crebrò Cicero uersurpauit: nos rarius.

Quod literas, quibus putas opus esse, curas dandas, facis commodè. At. 175. a

Hunc pro dignitate laudare, nemo satis commode potest. pro S. R. 14. a

Commodius

L I N G V A E L A T I N A B.

Commodius fecissent. contra Rul. 87. b

Sanè commodè Pompeius distribuit binos singulis partibus familiarem. At. 11. b

Feceris igitur commodè, mihiq; gratum, si me de his rebus feceris certiozem, &. 156. a

Sed toto hoc de genere comodius à quibusdam &c. disputatur. Off. 52. a

Sic Commodus, bonum & facilem uirum, quo quis uti posset, significat.

commodus.

Nemo Catone proauo tuo commodior, comitor, moderatior, ad omnem rationem humanitatis fuit. pro Mur. 139. b

In hoc genere multo te esse commodiorem mihi tioremq; nunciat. Qu. Fr. 297. b

Qui priuatus intolerabili superbia fuerit, eum commodum & sui cognoscentē uidere in potestate quis speret? ad Her. 29. b

COMMODO. Alicui commodare aliquid, aut in aliqua re, pro commodo esse, iuuare, & adesse: tritum non est nostris sermonibus, ut olim Latinis.

Quæ successori commodare potest is qui provinciam tradit. Ep. 31. b

Quibus tu quæcunq; commodaueris, erunt mihi gratissima, &. 222. a

A te peto, quando apud gratos homines beneficium ponis, ut eo libentius his commodes, operamq; des, &c. &. 223.

Quamobrem peto à te maiorem in modum, ut his omnibus in rebus, quantum tua dignitas fidesq; patietur, commodes. &. 218. b

Peto igitur abs te, ut omnibus rebus, quod sine molestia

DE PHRASIBVS

molestia tua facere possis, ei cōmodis. &.219.a
 Cupio ei societati quibuscunque rebus possim
 commodare. &.207.a

Quicquid ei commodaueris, erit mihi maiorem
 in modum gratum. &.211.a

Hæc à uirtute donata, cætera à fortuna commo-
 data esse uidentur. pro Mar. 134.a

Commodare alicui. At. 31.b

COMMODOVM. pro Vix, notū parum nunc
 est, in quo obseruetur, Cum semper consequi: ut
 usus Commodum discatur.

*cōmodū cū
 benè manè.*

Commodum ad te dederam literas de pluribus
 rebus, cum ad me benè manè Dionysius fuis-
 set. At. 168.b

Commodum discesseras heri, cum Trebatius ue-
 nit. &.206.a

Commodum ad te miseram Demeam, cum ad
 me Eros uenit. &.214.b

COMMUNICO. Multi ex recentibus Lati-
 nis iungunt hoc uerbum cum datiuo personam
 significante: sed contra consuetudinem optimo
 rum ueterumq; autorum, qui Cōmunicare cum
aliquo, non Alicui dixerunt, ut,

*cōmunicari
 cum aliquo.*

Definant causam suam cum Chryfogono com-
 municare. pro S.R. 42.a

Ego prouinciam cum Antonio communicauī.
 I.P. 80.b

Num tibi illius uictoriæ gloriam cum illo com-
 municandam putas? I.V. 236.b

Cum omnis potestas deorum immortalium aut
 translata sit ad uos, aut communicata uobis-
 cum. pro Mur. 142.a

Amicitia

L I N G V A E L A T I N A E.

Amicitia res aduersas partiens communicansq;
leuiores facit. de Amic. 100. a

Vt si quam præstantiam uirtutis consecuti sunt,
impartiant eam suis, communicentq; cum pro-
ximis, &. 109. b

Sequitur igitur ad participandū alium alio com-
municandumq; iustos natura esse factos. de
Leg. 162. a

Socij putandi sunt, quos inter res communicata
est. I. V. 158. a

Præmia uirtutis non oportere aut cum impro-
bis communicari, aut in mediocribus homini-
bus peruulgari. de In. 76. b

COMMUTO. Vsum solum huius uerbi à Ci-
cerone discamus. nam uis non adeò obscura est.
Dicitur enim eo autore, Commutare aliquid a-
liqua re, & cum aliqua re.

Vt cum patriæ charitate cōstantiæ gloriam com-
mutaret. pro Sest. 11. a

Qui fidem suam ad pernicienti innocentis pecu-
nia commutauit. pro Clu. 44. a

Multi leue compendium fraude maxima com-
mutarunt. ad Her. 11. b

Possessionis inuidiam pecunia commutare. con-
tra Rul. 63. b

Proprium proprio commutare. Or. 158. a

Mortem cum uita commutare. Ep. 50. a

Quis unquam conatus est omnia iura & consue-
tudinem omnium commutare cum uitupera-
tione sine quæstu? I. V. 158. a

COMPARATE, latinè: quod barbarè, com-
paratiuè, uel relatiuè, respectiuè, cōditionaliter.

*Comunicare
inter aliquos.*

DE PHRASIBVS

comparatē.

Cum autem quæritur, quale quid sit, aut simpliciter quæritur, aut comparatē. Top. 228. a

COMPAREO. Non sistere se, aut uenire ali quò, ut uulgus putat, significat: sed idem ualet quod Appareo.

Illa conspiratio conflata ita restincta est, ut nulla scintilla compareat incendij. Antequã. 194. b

In Thucydide orbem orationis desidero, ornamenta comparent. Or. 220. a

Nobis quidem pueris oratio hæc omnium optima putabatur, quæ uix iam comparet in hac turba nouorum uoluminum. de Cla. 175. b

Omnis suspicio in eos seruos, qui non comparebant, commouebatur. pro Clu. 55. b

Pompeium non comparere, nec in Balearibus omnino fuisse. At. 186. a

Quæ ita à fortuna deformatæ sunt, ut tamen à natura inchoata compareant. pro Syl. 181. a

COMPAREO. Vis neq; usus huius uerbi notus est uulgo. Cum enim idem eo Latini significabant, quod simplici uerbo Paro, hoc semper, illo nunquam utitur. Sic tamen Cicero.

Sed eas rationes tu ita refellis, ut cum me interrogaturus esse uideare, & ego me ad respondendum compararim, repentè auertas orationem, nec des respondendi locum. de N. 63. a

Milo paulisper dum uxor se, ut fit, cõparat, commoratus est. pro Mil. 106. b

Pompeius se comparat, homines ex agris accersit. Qu. Fr. 308. b

Instituere, comparare, perficere aliquã rem. pro Dom. 217. a

Sed

LINGVÆ LATINÆ.

Sed te illud moneo, ut te antè compares, & quotidie meditere. Qu. Fr. 297. b

Qui ludos HS CCC. comparat. Qu. Fr. 328. a

Benè, malè comparatum esse, aut aliquid comparasse aliquem, pro, Institutum esse, uel instituisse, in uulgus ignotū est. Quis enim sic loquitur? Maleficium de quo iudicium comparatum fit. de Inuen. 69. a

Idcirco illa sortitio cōparata est, ne &c. pro Clu. 44. a

Benè maiores nostri hoc comparauerunt, ut neminem regem, quem armis cepissent, uita priuarent. ad Her. 29. a

More maiorum comparatum. pro S. R. 35. b

Præclarè legibus comparatum est, ut &c. Attic. 280. b

Itaq; maiores nostri rarò id accidere uoluerunt, prætores, ut cōsideratè fieret, comparauerunt. pro Qu. 9. a

Ius à maioribus nostris ita comparatum est, ut ciuis Rom. libertatem nemo amittat inuitus. pro Dom. 228. b

Iam hoc quoq; propè iniquissimè comparatum est, quod. pro Clu. 29. a

Si ita natura paratum esset, ut ea dormientes agerent quæ somniarent. de D. 133. b

O mira, præclara, atq; diuinitus iam à principio Rom. nominis à maioribus nostris ratio comparata, ne quis, &c. pro Cor. 60. a

Ita ratio comparata est uitæ naturæq; nostræ, ut alia ætas oriatur ex alia. de Am. 115. a

Genus *ἐμδανίσκον*, quod quasi ad inspiciendum

DE PHRASIBVS

delectationis causa comparatum est. Or. 200. a

COMPELLO. Verbum hoc prorsus à nostris ignoratur. pro eo enim dicunt, nomine proprio, aut nominatim aliquem nominare. Cicero uerò Compello, ut Appello.

Mimus quidam Accium poetam compellauit in scena. cum eo Accius iniuriarum agit. hic nihil aliud defendit, nisi licere nominari eum, cuius nomine scripta dentur agenda. ad Her. 5. a

Neq; solum id dixit, sed quos ei commodum appellauit. Postquam. 206. b

Nominatim alij compellabantur, alij citabantur, alij relegabantur. Postquam. 211. a

Exinde compellare pater me uoce uidetur his uerbis. de D. 89. a

Quare da te in sermonem, & persequa, & confice, excita, compella, loquere. At. 212. a

COMPATIO. Barbarum est: latinè Com moueor, misericordia moueor. Compasio, misericordia. de quibus alio loco plura.

COMPENSO. Hoc uerbo ueteres Latini significarunt, quod recentes uerbo Sarcio, aut resarcio: dixerunt; non solū compensare aliquid aliqua re, sed etiam cum aliqua re.

Certisq; operis & officijs erit, quod uiolatū est, compensandum. Off. 47. b

Vestra in me attentè audiendo benignitas pro-
uexit orationem meam: sed hoc compensabo
breuitate eius orationis, quæ &c. pro Dom.
219. b

Ita tamen hoc uitium compensant uel facultate,
uel copia. Or. 220. a

L I N G V A E L A T I N A E.

Vix ullo otio compensandam hanc reipub. turpitudinem. At. 114.

Summi labores nostri magna compensati gloria, mitigantur. de Or. 144. a

Massilienses Gallicorum bellorum pericula populi Rom. copijs remissisq; compensarūt. pro Fon. 276. b

Damna in stipendijs ab isto dissoluta, & compensata ætatis fructu. I. V. 242. b

Atq; hæc omnia honoris commodis compensantur. pro Clu. 49. b

Paucitatem pedum grauitatis suę tarditate compensat. Or. 218. a

Sed sit offensus, non ne compensabit cum uno uersiculo tot mea uolumina laudum suarum? I. P. 95. b

Compensabatur tamen cum his omnibus animi læticia. quam capiebam. de Fin. 85. a

Compensabatur cum summis doloribus læticia. ibidem.

Et cum maximis curis & laboribus compensare eam, quam ex discendo capiant uoluptatem, de Fin. 136. b

Neq; ulla re alia, quæ à uobis consequuntur, nisi opera sua compensari posse putant. pro Mur. 141. a

Si facta compensanda sunt, conferamus æquitatem. Antequam. 194. b

Catonis est dictum, pedibus compensare pecuniam. pro Flac. 161. a

COMPERENDINARE, & *Comperendinari* reum; de quibus dixerint Latini, ex his Budæi uer

D E P H R A S I B V S

bis satis intelligitur, qui sic inquit: Comperendi nati rei dici possunt in causis criminalibus, quos curia dimissos fide sua esse uoluit, hoc est, quos suæ ipsorum custodiæ commisit, ut aut urbem carceris loco iusti habeant, aut priuatã aliquam domum; ut sit interdum ex personarum dignitate, & genere causarũ. Comperendinati autem ideo dici possunt, quia non planè absoluti sunt: sed ueluti uadimonio quodã obstricti, uel quia nondum comperta satis crimina, uel quia nondum innocentes se approbauerunt. Cicero 6, Ver. 29.

Videte hominis amentiam. Postquam est comperendinatus, quum iam pro damnato, mortuoq; esset, ludis Circensibus manè apud Sisennam uirum primarium quum essent triclinia strata, argentumq; expositum, & contemplari unumquodq; otiosè, & cõsiderare cœpit. Mirari stulticiã alij &c. alij amentiam: cui comperendinato quum tam multi testes dixissent quicquam illorum ueniret in mentem. Comperendinatum Verrem, id est, qui in secundam actionem impetrauerat iudicium differri, Cicero damnatum inuidiosè appellat, propter ingentia crimina, testimoniaq; premẽtia, & præiudicia ab ipso multis rebus de se facta: utpote qui accusatus repetundarum, quòd Siciliam prouinciam argenteis uasis, cælatisq; spoliasset: tamen temperare sibi apud Sisennã nequiuisset, quin cupiditatem illam prænimiam cælate supellectilis ingenitam sibi proderet. Hactenus Budæus.

COMPLE-

LINGVÆ LATINÆ.

COMPLECTOR. Animo, cogitatione ali
quid complecti, ut Comprehendere. nobis non
ita usitatum, ut Romanis olim.

Cum complector animo, quatuor causas repe-
rio &c. de Sen. 80. a

Nec enim minus nostra sunt, quæ complectimur
animo, quàm quæ oculis intuemur. Ep. 73. b

Complexus igitur sum cogitatione te absentē.
&. 43. a

Omne cælum, & totam terram mente comple-
cti. de Fin. 88. a

Animo rei alicuius magnitudinem complecti.
de Or. 86. b

Quod cogitatione tantum & mente complecti-
mur. Or. 197. b

Te rogo, ut quæ successori amicissimo commo-
dare potest is, qui prouinciã tradit, ea pro no-
stra constantissima uoluntate erga te cura ac
diligentia complectare. Ep. 31. b

*Complecti aliquem, pro Amare, aut quod Germa-
nicè dicitur, Si hertzen nemmen.*

Cum Oppius me hortaretur, ut adolescentem,
totamq; causam, manumq; ueteranorum com-
plecterer. At. 261. a

Rogo te, ut hunc adolescentem humanitate tua
comprehendas, id est, complectaris. Epistol.
210. a

Frater eius mecum est multum, quare ut institui
sti, complectere adolescentem. Qu. Fr. 321. b

De ipso Tito Annio tantum tibi polliceor, te ma-
iore beneuolentia erga te, si complecti homi-
nem uolueris, habiturum esse neminem,

DE PHRASIBVS

Veterem ex tuis literis libenter complexus sum.
At. 280. b

Quare de te homine complectetur, mihi crede.
Ep. 22. a

Multus est hic ordo cōplexus honoribus & beneficijs suis. de Pro. 77. a

Complecti aliquem beneficio. pro Plan. 276. b

Complecti aliquē beneuolentia. pro Mur. 132. b

Eodē modo *Comprehendo* quoq; usurpatur. ut,
Comprehendere multos amicitia. pro Cæl. 40.

Vehementer mihi gratum feceris, si hunc adolescentem humanitate tua comprehenderis.

Ep. 210. a

Is omnibus officijs, per se & per patrem, totam
Atinatem præfecturā comprehendit. pro Plan.
268. b

COMPRIMERE, aut compressum frumentum, librum, dixerūt Latini: Barbari uerò, Apud se tenere, Intertenerere frumentum. Sed sic latinē loquamur.

Omnis improborum uis diu collecta & inueterata compresso odio atq; tacito iam erumpēbat in actum. pro Dom. 225. b

Clausum & compressum frumentum possidere. in Ver. 5

Græci & ciues Romani, qui frumentum compresserant, magnum numerum pollicentur.
At. 82. a

Orationem illam ita compresserā, ut nunquam emanaturam putarem. At. 44. b

COMPROMISSVM. Eorum est qui arbitro iudiciū litis alicuius concedunt, pariturosq; se sententiam

L I N G V Æ L A T I N Æ .

se sententiæ & arbitrio eius promittunt.

Quod iudicium secundum Heraclium de compromissis factum est. I. V. 122. a

Pœnis compromissisq; interpositis. ibidem.

Sed à magistris cum contenderem de proferendo die, probauerunt mihi sese, quo minus id facerent, & compromisso & iureiurando impediri. Ep. 201. b

Quæro abs te quid ita de hac pecunia, de tuarum tabularum fide compromissum feceris, arbitrum sumpseris, quanto æquius & melius sit dari repromittiq; si peteres. pro Qu. R. 46. b

COMPROMITTO, Compromissum facio.

Tribunitij candidati compromiserunt HS CCC CC in singulos apud Catonem depositis petere eius arbitratu. Qu. Fr. 316. b

CONCEDO. Cōcedere de iure suo aliquid,

Latini dixerunt, cum significare uoluerunt, Alii cui aliquid cōdonare de eo in quo ius haberet.

Multa multis de suo iure concedere. Off. 46. b

Concedere, pro Cedere: nos non utimur, ut Latini olim.

Vt uix Apronio illi de familiaritate cōcedere uideatur. I. V. 130. b

Vt magnitudini medicinæ magnitudo doloris concederet. Tus. 223. a

Etsi de cupiditate nemini concedam. At. 202. b

Non concedo tibi in desperatione. & 234. a

CONCERNERE aliquid aliquam rem,

Barbarum est: Latine, Pertinere ad aliquid.

CONCIDO. Sæpe transfertur à Cicerone, & eleganter ad similia. ut,

Cum

DE PHRASIBVS

Cum omnem auctoritatem senatus in conspectu
populi Rom. concideres. de Or. 143. a

Vos decretis uestris Antonium concidistis, I. A.
200. a

Antonius nondum erat uestris tam grauissimis,
tamq; multis iudicijs, ignominijs concisus. &
241. b

Vatinium arbitrato nostro concidimus. Qu. Fr.
309. b

Hec autem uniuersa concidunt etiam minutius.
Aca. 11. b

CONCILIO. Imperitiores hic admonendi
sunt, ne dicant, Conciliare aliquem cum aliquo:
sed inter se, uel alicui conciliare. Sic enim Cicero
locutus est.

Oratio conciliat inter se homines, coniungitq;
naturali quadam societate. Off. 11. a

Feras inter se partus atq; educatio & natura ip-
sa conciliat. pro S. R. 28. b

Illud non dubito, quin si te mea summa erga te
studia parum mihi adiunxerunt, respub. nos
inter nos conciliatura, coniuncturaq; sit. Ep.
63. b

Simulatq; natum sit animal, ipsum sibi conciliari
& commendari ad se conseruandum. de Fin.
95. a

Nec Pompeij gratia mihi per hanc causam con-
ciliari puto. pro Pom. 27. b

Si quis deus uestram mihi beneuolentiam ad au-
diendum conciliaret. pro Clu. 19. a

CONCIO Latine idem ualet, quod Græcè Ec-
clesia. Itaq; templum ipsum non rectè Ecclesias
uocamus:

L I N G V A E L A T I N A E.

uocamus; sed quæ ecclesiæ sint, latinè conciones appellari debent.

Libri Protagoræ in concione combusti. de Na.
14. a

Quid aliud fuit, in quo concio rideret, nisi illa uultus & uocis imitatio? de Or. 131. a

Consul aduocet concionem, habet orationem talem, qualem & c. pro Sest. 8. b

Aduocare concionem donandi causa. I. V. 190. a

Concio quæ ex imperitissimis constat, de Amic.
118. b

Clamor concionis. de Fin. 80. b

Ex hac ego lege secunda concionis uoluntate omnia illa tollebam. At. 18. a

Nullam maiores nostri uim concionis esse uoluerunt. pro Flac. 149. a

Græcorum totæ respub. sedentis concionis temeritate administrantur. ibidem.

Ista labe, ea facit conciones, ea miscet, ea turbat. Ac. 254. b

CONCIPIO. Ad ea sæpe transfert Cicero, quæ animi sunt; quibus aliquid concipimus.

Si liberum conceptam dulcedinem animo inclusam continetis. Antequam. 192. b

Odium in aliquem conceptum iam diu continere. Postquam. 198. a

Veruntamen nocturnis uigilijs iusticiam illud conceptum ac meditatum est. de Ar. 257. a

Qui in republica uiolanda fraudes inexpiabiles concepissent. Tus. 163. b

Ita necesse fuit, aut hæc flagitia animo concipere. de N. 14. b

Concipere

DE PHRASIBVS

Concipere furorem ex maleficio. I. V. 250. b

Concipere uitium. de L. 190. b

Concipere magnam uoluptatem auribus. in V.
224. a

Voluptas animo concepta atq; comprehensa. de
Fin. 65. a

Principia quasi adumbratas quasdam intelligen-
tias animo ac mente concipimus. de L. 168. a

Discordia, ira acerbior intimo odio & corde
concepta. Tul. 213.

Cum iam in præcordijs conceptã mortem con-
tineret. & 169. a

Concipere uerbis, aut *Concipere*, est contra uer-
ba præscribere, in quæ aliquis iurat, aut aliquid
promittit.

Quod ita iuratum est, ut mens conciperet fieri
oportere, id obseruandum est. Off. 73. b

Concipere uadimonium. Qu. Fr. 316. a

Inde, *Conceptis uerbis iurare*.

Africanus cum esset Censor, & in equitum censu
C. Licinius sacerdos prodijisset, clara uoce di-
xit se scire, illum uerbis cõceptis peierasse. pro
Clu. 45. b

CONCRETVS. Vim huius uocabuli uul-
gus physicorum non nouit: idcirco Compo-
no, & Compositum esse, pro, Concretum esse,
usurpat. Non enim ea quæ conflata sunt ex ua-
rijs naturis, & commixta in unum corpus, Com-
posita à Cicerone dicuntur, sed concreta. Ut cor-
pora concreta sunt ex elementis, non compo-
sita: de quo in differentijs plura. hoc loco tan-
tum sic loqui, cum commixtionem significare
uolumus,

LINGVÆ LATINÆ.

uolumus, à Cicerone discamus.

Nihil est in animis mixtum atq; concretum, aut quod ex terra natum atq; fictum esse uideatur. Tuf. 162. a

Quoniam nihil sit animis admixtum, nihil concretum, nihil copulatū, nihil coagmentatum, nihil duplex. Tuf. 163. a

Quid enim obsecro te, terra ne tibi aut hoc nebuloso & caliginoso cœlo, aut sata aut concreta uidetur tanta uis memoriæ? &. 161. a

Nam nunc quidem foramina illa, quæ patent ad animum corpore, terrenis concretisq; corporibus sunt intersepta quodā modo. &. 158. a

Necesse est ut animi ferantur ad cœlum, & ab his perrumpatur & diuidatur crassus hic & concretus aer, qui est terræ proximus. Tuscul. 157. a

Aer purus ac tenuis, cœlum crassum atq; concretum. de N. 34. a

Pingue & concretum esse cœlum. de D. 107. b

Species deorum quæ nihil habeat concreti, nihil solidi, nihil expressi, nihil eminentis. de N. 16. a

Deus omne quod erat cōcretum & corporeum, substernebat animo. de Vn. 199. b

Aer fusus & extenuatus in sublime fertur, concretus autem in nubem cogitur. de N. 46. a

Initia unde omnia orta, generata, concreta sunt. Tuf. 242. a

Nam sanguinem, bilem, pituitam, &c. uideor posse dicere, unde concreta, & quomodo facta sint. Tuf. 160. a

Corpus

DE PHRASIBVS

Corpus concretum ex elementis. de N. 65. b
 Etenim aut simplex est natura animantis & c.
 aut concretum ex pluribus naturis. & c. 66. a
 Cum claram speciem concreto lumine luna ab-
 didit. de D. 84. a

Animal ex nefarijs stupris, ex ciuili cruore, ex
 omnium impunitate concretum. I. P. 84. a

CONCVRRO. Sunt quædam & huius uer-
 bi locutiones nostris hominibus ignotiores. ut,
 Res contrarias concurrere. de Fin. 131. a
 Alicuius rei signa concurrere. ad Her. 7. b. 8. a
 Nomina concurrere. At. 253. a

Sæpe concurrit, ut eodem tempore multa mihi
 agenda sunt. pro Plan. 27. a

Quæ ut concurrant omnia, optabile est. Off. 10. a
 Nemo somnijs crederet, nisi ista casu nonnun-
 quam fortè temerè concurrere. de D. 137. b

Coincidere uulgus dicit, quod latinum non est.
 Concurso. Neque huius uerbi usus Latinæ lin-
 guæ studiosis satis notus est. Sic enim Cicero est
 locutus.

Concurfare absol. aut Concurfare locum ali-
 quem.

Vt nostras uillas obire, & mecum simul lecticu-
 la concurfare possis. E. 95. b

Qui armati noctes diesq; concurfabant. pro S.
 R. 31. b

Concurfabant barbatuli iuuenes. At. 9. a

Pratores concurfare. in V. 241. b

Obire prouinciam, & concurfare. in V. 251. b

Domos ferè omnium cõcurfare. pro Mur. 134. b

Deos immortales concurfare omnium morta-
 lium non

L I N G V Æ L A T I N Æ.

lium nō modò lectos, uerumetiam grabatos.
de D. 135. a

Sic & Concurfatio. ut,

Libonis & Hypfæi non obfcura concurfatio &
contentio. Ep. 2. b

Laboribus & concurfationibus confectum effe.
E. 153. b

Imperiti dicunt *Discurrere*, aut *Curfitare*. illud enim nufquam apud claros auctores in ea fignificatione inuenitur: hoc autem Terentius eodem modo eft ufus, cum dixit, Ne furfum deorfum curfites, quod idem eft quod concurfare: uulgari lingua reddimus idem per *Vmblauffen* / *Dz gang land umblauffen*: Barbari, *Discurrere*, aut *curfitare* per totam regionem. Concurfare uerò Latini.

CONDICO. Ignorantia huius uerbi, plurima alia, quibus tamen fententiam non aflequimur, ad quotidianum fermōnem adhibemus. Sic Cicero.

Crassus cum mihi condixiffet, cœnauit apud me in mei generi Craspedis hortis. E. 15. b

Vulgo, Promittere fe uenturum ad cœnam.

CONDIO. Huius uerbi ufus planè obfcuratus eft: idcirco reuocandus. Is enim hic eft:

Condire herbas, cibos.

Nam dum uolunt ifti lauti terra nata, quæ lege excepta sunt, in honorem adducere, fungos, heluellas, herbas omnes ita condiunt, ut nihil poffit effe fuauius. E. 107. b

Perpicuum eft enim, quò compositiones unguentorum, quò ciborum conditiones, quò

m lenocinia

DE PHRASIBVS

lenocinia corporum processerint. de N. 55. 20. b

Cibos condire. Latinis est in hac sententia, quod vulgus dicit, Saporem addere cibis, Aromata addere aut commiscere cibis: Aromatizare dicunt pharmacopolæ. Quod Latinis tam usitatum est, ut etiam transtulerint ad alia.

Labor in uenatu, sudor, cursus ab Eurora, fitis, fames: his enim rebus Lacedæmonionum epulæ condiuntur. Tus. 247. a

Quare non erunt illa quidem meliora, sed certè condita iucundius. pro Mur. 140. a

Omnino duo sunt quæ condiant orationē, uerborum, numerorumq; iucunditas. Or. 25. a

Vitia quæ ab natura habet, artificio quodā malitiæ condiuit. pro Clu. 32. b

Contentiones oratoris asperitatem condiri ipsius humanitate. de Or. 128. a. b

Hilaritate tristitiam temporū condire. Ar. 200. a
Conditus, conditor. in eadem sententia.

Sic ignotæ sunt locutiones, quæ significant aliquid sale aut aromatis conseruare.

Cibi etiam uarietas inuenitur, & copia. nam & agri multa ferunt manu quæ sita, quæ uel statim consumantur, uel mandentur condita uetustati. de N. 56. b

Perfæ mortuos cerâ circumlitos condiunt. Tus. 171. a

Conditio. Vulgus imperitum usurpat hoc uocabulum pro loco aut munere. dicit enim, cum lo cum petat, aut munus aliquod, Conditionem se petere, non habere conditionem. Mala aut bona conditio. In qua sententia apud nullos Latinos ue-

L I N G V A E . L A T I N A E .

nos ueteres inuenitur. Sed pro eo dixerunt, *Locum* aut munus petere, aut habere. &c.

CONDO. Sunt & huius uerbi quædam reconditæ locutiones, quarum usus, quod uulgo ignoretur, est inculcandus. ut,

Fructus, frumentum condere.

Serere, percipere, & condere fructus. de Sen. s. 1. b
Scientia condendi ac reponendi fructus. de N. 57. b

Ut esset locus comparandis condendisq; fructibus. contra Rul. 83. b

Neq; homines murium ac formicarum causa frumentum condunt. de N. 57. b

Sic, Pecuniam condere. pro Clu. 32. b. pro Rul. 30. a. Significat id, quod Germanis nobis est, *Hindersich legen*. Vulgo, Frumentum, aut fructus ad seruandum reponere. de pecunia dicunt *Thefaurizare*.

CONDOLEO. Obseruandum hic est, non significari hoc uerbo, Commoueri dolore, aut affici alicuius casu: uulgo tamen sic loquitur. *Condoleo tibi, condolere miseris*: quod Germanicum potius est, quam latinum. dicimus enim, *Mitleiden haben mit etnem*. Latini uero, *Commoueri dolore, misericordia, tristitia, &c.* *Condoleo* enim nihil aliud significat quam *Doleo*. Sic enim Cicero semper est usus, *Condoluit mihi latus, pes, dens, &c.* & nulla in alia significatione.

CONDVCO. Vna huius uerbi forma est loquendi, tam nostris temporibus. obscurata, quam nota illis priscis Romanis, utebantur enim illi

DE PHRASIBVS

hoc uerbo, cum significare uellent, aliquem redemisse opus, quod certa pecunia de qua conuenerat, perficeret. Nam per Redimere idem quod que significauerunt: locabat uerò is, à quo conducebant.

Redemptorem aliquid conducere faciendum.
Redemptor, qui columnam illam de Cotta & de Torquato cōduxerat faciendam. de D. 118. a

Sic Conductor. ut,

Is respondit, se eius operis HSCCVI. conductorem fuisse. At. 319. a

Imperiti dicunt, Opus aliquod faciendū accipere, aut suscipere; quod sermoni uulgari simile est, sic enim loquimur, *Ein werck annemen.*

CONFERO. In primis obseruandum est, hoc uerbum nō inueniri apud Ciceronem in ea sententia, in qua nunc plerunq; ab imperitis usurpatur. Cum significare uelint, aliquid unā adferre, quod Germanicè per *Mit sich bringen* dicitur, hoc uerbum adhibere solent. ut, Conferre librum, uestem, aut aliquid secum: in qua constructione nunquam Latini illi puriores sunt usi: Cum enim hoc exprimere uellent, dicebāt, *Vnā adferre, Secum ferre, Vnā ferre, &c.*

Sunt & aliæ quædam huius uerbi locutiones, quas aut ignorat, aut abutitur uulgus. ut, Conferre culpā, crimen, aut aliquid in aliquem. In me conferte omnem temporum illorum culpam. At. 135. a

Falsò aliquid conferri in aliquem. pro Mil. 115. a
E. 62. b

Multa in Plancium, quæ nunquam dicta sunt, conferte

L I N G V Æ L A T I N Æ .

conferuntur. pro Planc. 266. a

Cum in filium causam conferret. At. 196. b

Conferre inuidiam mortis in aliquem. pro Flac.
154. b

Conferre crimen in aduersarium. de Or. 125. a

Scitum est enim, causam conferre in tempus. de
Or. 164. a

Omnibus penè in ore pro his Latinis est, Reij
cere culpam, crimen, aut aliquid in aliquem.
Quod non memini me neq; apud Ciceronem,
neq; apud illos idoneos autores legere.

In fugam se conferre. pro Cec. 289. a fugere.

Aliquò se conferre. de Or. 162. b. Ep. 190. b. pro-
fici. fici.

Iter aliquò conferre. E. 174. a

Iter aliquò uersus conferre. At. 40. b

Vulgò, Vertere aut conuertere se aliò, Viam
suam uertere aliò.

Tempus omne conferre ad aliquid. pro Pomp.
5. a

Quod alij quoq; per Impendere dixerunt. sic,
Conferre curam, diligentiam in, aut ad aliquam
rem.

Omnes curas & cogitationes in remp. Off. 33. a

In ualitudinem suam diligentiam conferre. Ep.
258. b

Plurimum operæ, studij, diligentia, laboris ad
conficiendum aliquid conferre. At. 52. b

Curas conferre ad dignitatem alicuius. E. 151. b

Omnem meam curam atq; operam ad philoso-
phiam conferre. E. 48. a

Vt omne nostrum consilium, studium, officium,
m 3 operam,

DE PHRASIBVS

operam, laborem, diligentiam, ad amplitudinem tuam conferamus. E. 144. a

Omne studium atq; ingenium contulit Archias ad populi Rom. gloriam laudemq; celebrandam. pro Arch.

Impendere operam, studium, diligentiam, curam in aliquam rem, aut alicui rei, posterius dixerunt: Cicero uero Conferre, ut exempla ostendunt.

Conferre beneficia, officia, beneuolentiam, & familia in, aut erga aliquem.

Beneuolentia, quam erga me à pueritia contulisti. Ep. 146. a

Voluntatem aliquam in aliquem conferre. E. 211. a

Officia in aliquem conferre. Off. 10. b

Beneficium in aliquem. ibidem.

Et hæc quoq; per Impendo dixerunt. Impendere beneficia, officia in aliquem. Cicero, Conferre.

Conferre ferrum, manus, signa cum aliquo.

Galli cum M. Fonteio ferrum ac manus contulerunt. pro Font. 276. b

Conferre signa cum hostibus. in P. 90. a

Castra castris collata in Theffalia audiebamus. de D. 132. a

Conferre pedem. pro Plan. 268. a

Idem quod Congredi, Pugnare, Prælium facere.
Conferre capita.

Conferrent uiri boni capita: de comestatione loquerentur inter se. in Ver. 154. a

Indocti dicunt, Capita simul trudere, Capita coniungere. Sic enim uulgò loquimur, Die Köpff zûsamen stossen.

CONFICIO

L I N G V A E L A T I N A E.

CONFICIO. Propria significatio huius uerbi plurimis nunc ignota esse uidetur. Quis enim ex uulgo utitur hoc uerbo pro Efficio, aut Facio? Cum tamen ueteribus illis, præsertim Ciceroni, nihil fuerit usitatus.

Vestem aliquam conficere. in Ver. 213. a

Annulum, palliũ, soccos conficere. de Or. 154. b

Sunt aliæ causæ, quæ ipsæ conficiunt; aliæ quæ uim aliquam ad conficiendum afferunt. Part. 238. a

Sic & alijs permultis attribuitur.

Exclamatio conficit significationem doloris. ad Her. 28. b

Leuis appellatio literarum, benè loquendi famam confecerat. de Cla. 188. a

Cum in spem uenero, de compositione aliquid me conficere, statim te certiore faciam. Attic. 150. a

Vno capite quo reuocabor, modò res conficiatur, ero contentus. At. 51. a

Sententijs decem & sex absolutio cõfici poterat.

Facinus aliquem conficere per aliquem. pro S. R. 31. a

Conficere munus susceptum. de Or. 109. b

Bellum aliquod conficere. E. 66. a. pro Pom. 9. b

Negotium aliquod. At. 11. b. 263. a. 194. b

Mandata exequi & conficere. in A. 222. a

Sol cursus annuos conficit. de N. 18. b

Sermonem aliquem conficere. de Or. 37. a

Longam uiam confeci. de Sen. 78. a

Motus animorum conficere. de Or. 138. b

Duæ partes causæ sunt confectæ. pro Q. R. 47. a

m 4 Et ex

DE PHRASIBVS

Et ex illis aliqua, & quæ sequuntur, pro Perficio usurpantur.

Nondum satis. Adde, Nec ea &c. confectum est.
Top. 223. a

Illam partem perpoliam atq; conficiam, de Or.
119. b

Pro Concludere,

Ex quo conficitur, ut si &c. de In. 56. a

Aut ita, ut id solum quod conficitur, inferatur,
de In. 56. a

Significatur quoq; hoc uerbo, quod Germanicè dicimus, per *Zu wegen bringen*. ut, Idemq; tu plurimum operæ, studij, diligentia, laboris ad conficiendum reditum meum contulisti. At. 52. b

Reditum, si me tantum amas, quantum certè amas, hominibus confice. E. 132. b

Exercitum conficere. pro Pom. 15. b. At. 125. a

Bibliothecam conficere. At. 4. b

Pecuniam conficere. contra Rul. 72. b. pro Flac. 163. b. pro Syl. 150. a

Germanicè, *Gelt zu wegen bringē / Gelt auff bringen*. Indocti, Efficere ut pecuniam acquirat, Acquirere, Inuenire pecuniam.

Conficere cum aliquo, idē quod, *Transfigere cum aliquo*.

Cum hæredibus confecissem. E. 96. a

Tu cum Apellachio cōfice de columnis. At. 191. b

De Acutiliano negotio, quod mihi mandaras confeci. At. 3. b

Te spero cum Publico confecisse. At. 220. b

Cum adiungitur tempori, significat, quod impe-

LINGVÆ LATINÆ.

- imperitiores dicunt per Finire, Explere. ut,
 Sic enim annum tempus conficitur. At. 245. b
 Cum tu hæc leges, ego iam annum munus con-
 fecero. E. 24. b
 Isocrates propè centū confecit annos. Or. 214. a
 Qui omnem uitæ suæ cursum in labore corpo-
 ris conficeret,
 Qui rectè curriculum uitæ à natura datum con-
 fecerit. de Vn. 202. a
 Cum 60. annos confecerit, reliquos dormiat.
 Tul. 163. a
 Hortensius tamen hunc cursum confecit. de Or.
 119. b
 Eleganter usi sunt quoq; ueteres hoc uerbo
 pro Consumere.
 Vetustas omnia conficit ac consumit. pro Mar.
 132. b
 Meus me mœror quotidianus lacerat & confi-
 cit. At. 42. a
 Confici mœrore, dolore, pudore. E. 254. a
 Corpus nostrum tenuissima sæpe de causa con-
 fitur. de Ar. 253. b
 Illa ualetudine magis conficere se, quàm me tue-
 ri posset in castris. E. 153. b
 Fame & frigore confici. Off. 57. b
 Desiderio confici. Or. 199. b
 Curis confici. E. 56. b. 153. b
 Sollicitudo me conficit. At. 172. a
 Cruciatu summorum dolorum confectus. At.
 177. a
 Senio confectum esse. pro Mil. 103. b
 Senectute confectum esse. in P. 97. a

DE PHRASIBVS

Significant, quod uulgus dicit per Ferè mortuum esse frigore, fame, mœrore, &c. Conficere aliquid, pro, Deuorare, & consumere, occidere, affligere.

Plures iam pauones confeci, quàm tu pullos columbinos. E. 138. a

Qui suam rem non minus strenuè quàm postea publicam confecisset, egestatem & luxuriam domestico lenocinio sustentauit. Post. 206. a

Hæc sic nuper, ut scitis, me ad regiam penè confecit. pro Mil. 108. b

Licinius hostes consecutus est, & confecit. de In. 76. a

Ibes maximam uim serpentum conficiunt. de N. 21. b

Confectus uulneribus. Post. 201. a

Haud potest grauioribus à me uerbis uulnerari, quàm est statim in facto ipso à P. Seruilio confectus & trucidatus. de Ar. 243. b

Conficere cibum.

Dentes aduersi acuti diuidunt escas: intimi autem conficiunt. de N. 53. a

Id est, mandendo terunt. Rewen.

CONFIDO. Cum ad Fido significatione accedat, satis notum est: sed cum ablatiuo coniunctum, uulgo non est ualde usitatum. Sic enim ueteres Latini loquebantur.

Niti, & magnopere confidere aliqua re. pro Cl. 18. a

Illum, quo antea confidebant, metuunt. At. 131. b

Urbe aliqua confidere. E. 190. b

Nimis confidere. Off. 15. a

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Lingua uernacula reddimus propriè hæc per
Trotzen / auff ein ding pochen: inde, Confi-
denter loqui, Trotzlich reden / Pochen. Confi-
dens, Confidentia.

CONFIRMO. Sunt & quædam huius uerbi
locutiones apud ueteres, quæ nunc uulgò igno-
rantur, præsertim illæ, quibus significabant, Af-
firmare, asserere. ut,

Hoc mihi nõ modò confirmauit, sed etiam per-
suasit. At. 254. a

Qualis, ut arbitror, nemo unquã erit: & ut con-
firmare possum, certè nunquã fuit. de Am. 97. a

Hoc uerò fieri planè non potuisse confirmo. de
Or. 109. a

Ego tibi confirmo, eam &c. pro Pomp. 17. b

Memini me ex multis audire, te de glorioso &
celeri reditu meo confirmare. E. 81. a

Omnino hoc uobis ratione confirmare possum,
me &c. contra Rul. 68. b

Difficile est hoc de omnibus confirmare. pro
Arch. 188. b

De me tibi sic promitto atq; confirmo, me &c.
E. 40. a

Nos potius dicere solemus, Certò aliquid di-
cere, aut affirmare: quod tamen Latinum est.

CONFLO. Restituendus quoq; est usus hu-
ius uerbi, quod prorsus nunc à multis negligat-
ur. Significamus uerò hac uoce ea, quæ ex plu-
ribus quasi unum efficiuntur. ut,

Mare terram littoribus sic cludit, ut una ex dua-
bus naturis conflata uideatur. de N. 46. a

Ex his duabus diuersis sicuti familijs unū quop-
dam est

D E P H R A S I B V S

- dam est conflatum genus à posterioribus. de
In. 63. a
- Quibus ex rebus conflatur & efficitur id quod
quærimus honestum. Off. 4. a
- Exercitus perditorum clandestino scelere con-
flatus. pro Syl. 173. a. in A. 194. a
- Ex perditis conflata improborum manus. in C.
102. b
- Rem aliquam conflare, iudicium aliquod. pro
S. R. 19. a
- Venus totam illam accusationem, iudiciumq;
conflavit. in Ver. 132. a
- Faciam ut intelligatis in tota illa causa, quid res
ipsa tulerit, quid error affinixerit, quid invidia
conflarit. pro Clu. 19. b
- Hoc totum à matre conflatum est, & perfectum.
pro Clu. 21. a
- Bellum quod natum, conflatum est, & perfectum.
in A. 173. b
- Vnde hoc totum ductum & conflatum menda-
cium. pro Q. R. 53. a
- Summam alicui invidiam atq; infamiã esse con-
flaram. pro Clu. 34. a
- Conflare alicui invidiam ex aliqua re. pro Cæl.
43. a
- Domi pleraq; eius conflata sunt. pro Syl. 174. a
- Seditionem conflare. Off. 38. a
- Suspicionem aliquid conflare. ad Her. 7. b
- Crimen conflare. Part. 240. b
- Periculum aliqua re conflari. pro Syl. 169. a
- Tumultum gladiatorum conflare. ibidem.
- Negotium alicui conflare. in Ver. 135. b

Iniuria

L I N G V A E L A T I N A E .

Iniuria nouo scelere conflata. pro S. R. 18. b

Pecuniam conflare. pro Sest. 18. a

Clodius nefarias cum multis scelerum pactio-
nes societatesq; conflauit. de Ar. 253. b

CONGRVO. Cum datiuo uel ablatiuo i-
dem quod Conuenio. Aptus sum, Congruens,
Conueniens aut aptus. Quod notare uolui, ne
cum imperitis Congruus diceremus. nam neq;
Cicero, neque ante, aut post tempora Ciceronis
hoc uerbo ueri Latini sunt usi. Nunc uerò uul-
gus dicit, Orationem congruam esse, pro, Lati-
nam esse: cum neq; Congruens oratio, in ea sen-
tentia Latinum sit. nam Cōgruo & Congruens,
rem cum qua conferuntur, adiunctam habent.

CONIICIO. Habet & præter communem
significationem quasdam locutiones, quæ uul-
garem consuetudinem loquendi fugiunt. Eæ
enim sunt.

Conijcere se, pro abscondere. pro Plan. 265. a

Sub scalas tabernæ librariæ se coniecit. in Ant.
164. a

Appius in ultimam prouinciam se coniecit, Tar-
sum usq; At. 76. b

Sin se in intimū conijcere uellent, non satis com-
modè calceati & uestiti id facere possent. pro
Cæl. 51. a

In Epicuri nos aduersarij nostri castra conieci-
mus. E. 138. b

In latebram aliquam se conijcere. de D. 117. b

Sic in carcerem, uincula, eculeum, arcas &c.

Sic alia pleraq; sunt, non ita nobis nota, ut o-
lim Latinis.

Maledicta

D E P H R A S I B V S

Maledicta in aliquem conferre.

Orationem aliquam improbè in uiros clarissimos coniectam esse. pro Sest. 11. b

O' præclarè coniectum à uulgo in illam prouinciã omẽ cõmunis fame atq; sermonis. in V. 112. a

Hæc omnia crimina à multitudine in tuã nimiam diligentia serui cõiecta sunt. pro Mur. 143. b

Conferre, Antè idem significare demonstratum est: uulgus dicit, Scommata in aliquem iacere, aut dicere.

Conijcere se in fugam. pro Cæl. 51. a

Dare se in fugam. Fugere.

Libellus, qui in epistolam coniectus est. At. 149. a

Itaq; id proœmiũ conieci in eum librum, quem ad te misi. At. 255. b

Quam legem eisdem propè uerbis nostri uiri in decimam tabulam coniecerunt. de D. 183. a

Per Referri hæc etiam dici possunt. Sic quoq; & hæc quæ sequuntur.

Conijcere causam in locos. pro Plan. 277. a

Ego uerò illa ipsa ludens conieci in locos communes. Parad. 116. a

CONIUNGO. Quæ & hoc uerbo fiunt loquendi formæ, nostris hominib. obscuriores, q; uulgari sermone, nõ eodẽ modo exprimamus.

Amicitiam coniungere, necessitudinem, hospitium cum aliquo. pro Clu. 26. b. in Ver. 233. a.

pro Deiot. 151. a

Pro Contrahere, Conciliare.

(9. a

Bellũ coniungere reges potētissimos. pro Pom.

Est ad bellum aliquod suscipiendum omnes opes conferre.

Coniuncte.

L I N G V A E L A T I N A E.

Coniunctè. Dialectici obseruēt, Coniunctè dici aliquid, id esse, cui contrariū est, simpliciter dici. Si simpliciter dictum sit, suscipiunt Dialectici ut iudicent, uerum ne sit, an falsum: etsi coniu-ctè sit elatum, & adiuncta sint alia: iudicent, ne adiuncta sint. de Or. 123. a

C O N N E X V M. Connecto, Connexus com- munis significatio satis notè est: sed Connexum quid Cicero uocet, uulgus Dialecticorum prorsus ignorat. Idem enim est Connexū, quod *ἑταίρος συλλογισμὸς*: quem Barbari conditionalem syllogismum dicunt. Sic enim Cicero ait:

Ipsa enim ratio Connexi, cum concesseris superius, cogit inferius concedere. Acad. 24. a

Quæro enim, si Chaldæi ita loquantur, ut negationes infinitarū cōiunctionum potius quàm infinita cōnexa ponāt, cur idē medici, cur geometræ, cur reliqui facere nō possint? medicus in primis, qd erit ei perspectū in arte, nō ita proponet. Si cui uenę sic mouentur, is habet febrē, sed potius illo modo, Nō & ei uenę sic mouētur, et febrē is nō habet. de Fa. 143. a. Vide plura. ibidē.

C O N Q U E R O R, Queror & deploro aliquā rem. nota quidem est significatio, sed usus non item. Sic enim Cicero est locutus:

Conqueri aliquem cum aliquo.

Satis habeas, nihil me etiam tecum de tui fratris iniuria conqueri. E. 60. b

Contristauit hæc sententia Balbū Cornelium: & scio eū conquestū esse cum Scipione. Ep. 119. b

Recentiores, Alicui cōqueri aliquid dicūt. sed datiuo Latinorū optimi autores nō iunxerūt.

C O N Q U I B.

DE PHRASIBVS

CONQVIESCO. pro Quiesco simplici uerbo notius est, quàm cum pro Delectari, & quasi toto animo quiescere in aliqua re, ut sic dicam, usurpatur. idē enim significat, quod Acquiesco.

In studijs conquiescere. E. 129. a. At. 20. b
 Ut etas nostra iam ingrauescens in amore atque in adolescentia conquiescat tua. E. 18. b

In amici mutua beneuolentia conquiescere. de Am. 100. a

Habebam quo cōfugerem, ubi conquiescerem, cuius in sermone & suauitate omnes curas doloresq; deponerem. E. 51. b

CONSCENDO. Et sine adiunctione uocis Nauis, significat, In nauem accedere: aut, Ire quā quis uehetur.

Tu uelim, quamprimum conscendas, ad meq; uenias. Qu. Fr. 307. b

Si Cn. benè comitatus conscendisset, & consules transissent. At. 135. a

Quamobrem conscende nobiscum, & quidem ad puppim: una nauis est iam bonorum omnium. E. 199. a

Ab eo loco conscendi, ut transmitterem. in A. 154. a

Conscendere nauem. E. 40. b. in Pis. 99. b

Barbari, Ire ad nauem, *Sü schiff gehn.*

CONSCIENTIA. Ab indoctis & Barbaris pro Mente & Animo, aut mente nonnunquam Conscientia dicitur. sic enim uulgus nunc loquitur, Ego non possum bona conscientia hoc facere, Qua conscientia hoc dicis, aut facis? Mala conscientia aliquid facere. Latini uerò eandem sententiam

L I N G V A E L A T I N A E .

rentiam alijs uerbis proferebāt. Dicebant enim, Bona mente, animo, uoluntate aliquid facere. Nam Conscientia bona, mala, recta, idem propriè significat, quod bonorum, malorum, rectorum factorum conscientia. Est enim Conscientia, animi assensio certa & firma, cuius testimonio de ijs quæ aut in mente, aut factis commissa sunt, conuincimur & obstringimur.

CONSCIVS cum datiuo, qui quoq; genitiuo redditur, paucis certè notum est. ut, Conscium esse aliquem alicui rei. de Orat. 192. a Vides officiam agi meum quoddam, cui tu es conscius. I. V. 229. a

Nolo uiros primarios esse temeritati & mendacio conscios. pro Cæl. 48. b

Huic tanto facinori tua mens liberalis conscia esse non debuit. At. 146. b

Ille mihi in priuatis rebus omnibus cōscius est.

CONSCISCO. Consciscere sibi mortem, quoniam à uulgari consuetudine alienum est, restituendum unà cum cæteris esse putauit.

Aratores mortē sibi ipsi consciuerūt. in V. 176. b

Iunius necem sibi ipse consciuit. de N. 27. b

Is mortem sibi ipse consciscet. pro Clu. 54. a

Themistocles ueneno sibi mortem consciuit. de Cla. 168. a

Mortem mihi cur consciscerem, causa uisa non est: cur optarem, multæ. E. 97. a

Aut capiendus tanquam exilio locus: aut consciscenda mors uoluntaria. ibidem.

Vulgò, Seipsum occidere, aut interficere, Seipsum suspendere.

DE PHRASIBVS

CONSECTOR. Vſus huius uerbi communem loquendi rationem prorsus fugit. Multis enim modis à ueteribus illis Romanis usurpabatur. ut,

Conſectari aliquid.

Ac ne omnia conſectet, comprehendam breui. de Or. 87. b

Tardi ingenij eſt, riuulos conſectari, fontes rerum non uidere. de Or. 119. a

Sifenna in historia puerile quiddam conſectatur. de Leg. 157. a

Cicero genus diſputandi Socratis conſectatus eſt. Tuſ. 230. a

Vitium quod nonnulli de industria conſectantur. de Or. 146. b

Amare, cõſectari, adipiſci uelle aliquid. de Finib. 55. b. 94. a

Si tam uerè homines uerba cõſectarentur, quàm rem. pro Cec. 295. a

Bonus ciuis non opes aut potentiam conſectabitur. Off. 17. a

Vitioſa conſectari imitando. de Or. 117. a

Significãt diligenter perſequi, ſequi, affectare. Debita conſectari.

Ne exiſtimes, qui non debita conſectari ſoleant, quod debeat remiſſuros. At. 212. a

Barbari, Sæpe ab aliquo exigere debitum. Latine uerò dicitur quoq; Sæpe monere.

Conſectari aliquem clamoribus, conuicijs, ſibilibus. At. 33. a

Lingua petulantiffima conſectari aliquem. in Sal. 275. b

CONSEN

LINGVÆ LATINÆ.

CONSENTIO. Veterum literis nihil est usitatus. Nostris temporibus quia ignoretur, Concordare potius omnibus est in ore.

Literæ recitatae in Senatu nequaquam consentire cum oratione Furnij uisæ sunt. E. 146. b

Morus cum uerbis sententijsq; cōsentientes. de Cl. 177. a

Epicurus non consentit cum Cyrenaicis. Acad. 33. a

Alicui aliquid consentire.

Hæc eis, quæ de Fabio scribis, ualde cōsentiant. At. 102. a

His principijs reliqua consentiebant. in A. 153. a

CONSERO, conserui, consertum.

Conferere manam cum aliquo. pro Font. 276.

b. At. 115. a. Tuf. 219. b. pro Mur. 128. a

Hinc locutio Iureconsultorum, Aliquem ex iure manu cōsertum uocare. de Or. 88. b. pro M. 129. b. At. 241. b. In ius uocare possessionū causa.

CONSIGNO. Quoniam usus huius uerbi penè interierit, barbara, consuetudine diuturna pro Latinis sunt recepta. Sic enim Latinorum optimi sunt locuti.

Tabulæ maximæ signis hominū nobilium consignantur. pro Quin. 4. b

Ratio certa est Aetnensium & publicis & priuatis literis consignata. in Ver. 171. a

Quæ publicis populi Rom. literis monumentisq; consignata sunt. pro Deior. 150. b

Priuiligij uim autoritate honestissimorum hominum, & publicis literis consignauit. Post. 210. b

DE PHRASIBVS

Fundi, quos tibi pater publicis cōmentarijs con-
signatos reliquit. de Or. 129. b

Barbari dicunt, Sigillare, aut si qui emendati-
us loqui uelint, Subsignare: quod apud Cicero-
nem in ea sententia non inuenitur, neque item
Subscribere.

CONSILIVM. In hac uoce obseruandū est,
Consilium pro Senatorum cœtu, aut Iudiciū con-
fessu à Cicerone sēpe usurpari: ne, quod quidam
uolunt, putemus in ea significatione solum per
C. scribi.

Senatus est summum populi Ro. populorumq;
& gentium omnium ac regum consilium. pro
Dom. 227. b

Nec uerò somnia grauiora, si quæ ad remp. per-
tinere uisa sunt, à summo cōsilio neglecta sunt.
de Diu. 80. b

Nulla est in hac urbe societas publicanorū, nul-
lum collegium, nullum concilium, nullum de
niq; cōmune consilium, quod non. pro Dom.
227. b

Consules re audita amplius de consilij senten-
tia pronunciauerunt. de Cla. 172. a

Veniendum ne sit in consilium tyranni, si is ali-
qua de re bona deliberaturus sit. At. 155. a

Aduocare consilium. in Vat. 31. b

Dimittere consilium. de Leg. 192. b. de Or. 95. a

In iudicio uero, & in eo consilio, in quo ex cun-
ctis ordinibus amplissimi uiri iudicarent. pro
Mil. 102. a

Te & hos qui tibi in consilio adsunt. &c. pro
Qu. 1. a

Si apud

L I N G V A E L A T I N A E.

Si apud hoc consilium ex opibus, non ex ueritate causa pendetur. &c. ibidem.

Causam cognoscit, & amplius de consilij sententia pronunciat. in Ver. 246. b

Sententia sine consilio, damnatio sine defensione. in Ver. 214. a

Cur cum, cum in consilium iretur, abesse patientur? cum in cōsilium mittebant, Stalenum iudicem non requirebant? pro Clu. 35. a

CONSPVTO. Significat hoc uerbo Cicero, quod Barbari dicunt, In os alicui, aut faciem alicui spueri.

Clodiani nostros consputare cœperunt. Qu. Fr. 308. a

CONSTITVO. Admonendi hic mihi tantum uisi sunt lectores, Constituere significare id quod imperitum uulgus dicit per Proponere. Sic enim loquitur, Proposui aliquid facere, q̄d per Constituere propriè dicitur. Constituere enim significat Latinis idem, quod nobis Germanis, Etwas für sich nemmen. Proponere uerò, Sich etwas fürsetzen. Sed quid interfit, in differentijs ostendemus.

Constituo præterea de tempore dicitur, de quo conuenit inter aliquos ut aliquid fiat. ut, Placuit Cecinnæ de amicorum sententia constituere, quo die in rem præsentē ueniretur. pro Cec. 288. b

Cecinna ad constitutam diem tempusq̄ uenit. pro Cec. 291. a

Scio pactam & constitutam esse cum Manilio diem. in C. 102. a

DE PHRASIBVS

Diem Tyrannioni constituemus. At. 186. a

Vt constitueris te cuiquam aduocatū in rem præsentem esse uenturum. Off. 7. a

Tametsi hac de re puto te constitutum, quid facturus sis, habere. E. 115. a

Constitui cum hominibus, quo die Messanæ mihi præstò essent. in Ver. 122. a

Sicca rescripsit constitutum se cum eo habere. At. 194. a

Quare si quod constitutū cum podagra habes, fac in alium diem differas. E. 98. a (61. b)

Actio cōstituta in mensem Ianuarij. contra Rul. Aiunt constitutum esse cum seruis, ut uenirent ad balneas. pro Cæl. 50. b

Sanè uellem non constituuisse in Tusculanum me hodie uenturum esse L. Lælio. de Or. 108. b

Ad constitutam diem decedere. E. 24. a

Concludere, & tempus præscribere quo aliquid fiat, uulgò dicitur.

Constituere significat quoq; quod indoctiores per Ordinare dicunt. ut,

Leges, iura constituere. contra Rul. 89. a. de In. 69. a. pro Dom. 238. a

Constituta rescindere uel tollere. At. 84. b

Supplicium in aliquem. pro S. R. 29. b. in Ver. 259. a. pro S. R. 29. b

Supplicium alicui maleficio constituere. pro S. R. 30. a

Pœnam alicui constituere. pro Cec. 293. a

Optimè factis pœna est maxima constituta. Q. F. 306. a

Pœnam in aliquem constituere. pro Dom. 222. a
Conditio-

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Conditionem aliquã constituere. pro Cec. 292. b
Legem aliquam uirtuti. ibidem.

Actionem alicuius rei constituere. ibid.

Accusatorem constituere. in Ver. 56. b

Iudicium constituere. Part. 238. b

Auctionem hęreditariã constituere. in Ver. 287. a

Pationum causę. pro Mur. 124. b

Regem aliquem constituere. pro Deiot. 148. b

Ciuitatem. de Cla. 165. b

Prouinciam alicui constituere. in V. 84. b

Ordinare, uulgus dicit.

Corpus benè constitutum alicui esse. P. 1. 178. a

Corporis firma constitutio. Off. 75. b

Barbarè, Benè complexionatum esse, bonam complexiam habere.

Benè de rebus domesticis aliquem constitutum esse. pro Sest. 23. b

Benè instructam domum habere.

CONSTO. Sunt quędam & huius uerbi loquendi formę, indoctioribus ignotę. ut,

Merita alicuius in aliquem constare. E. 12. a

Officia alicuius in aliquem constare. E. 177. b

Mea in te omnia summa necessitudinis officia constabunt. E. 32. b. & 33. a

Significant constanter benè facere alicui.

Constare alicui fructum otij sui. E. 94. b

Scire dicunt Barbari, quã benè otium suum impenderit, Rationes posse dare otij sui.

Constat inter omnes. de In. 55. a. in A. 180. b

Quasi hoc perspicuum sit, constetq; inter omnes, esse deos. de N. b. de Or. 143. a. Or. 218. a.

Q. F. 294. b. de Fin. 128.

DE PHRASIBVS

Id est, Constanter omnes confirmant.
 Adhuc quæ dicta sunt, arbitror mihi constare
 cum cæteris artis scriptoribus. ad Her. 3. a.
 Tota oratio sibi constat, & ex omni parte secum
 ipsa consentit. de Vn. 196. a
 Si humanitati tuæ constare uoles. At. 6. a
 Si tibi constare uis. At. 174. a
 Parum sibi constare. Off. 15. a
 Iudices tamen in Oppianico sibi constare & su-
 perioribus iudicijs consentire debuerunt. pro
 Clu. 30. a

Constare in uitæ perpetuitate nobismetipsis,
 nec in ullo officio claudicare. Off. 24. a
 Vulgò, In una sententia non permanere. Sed
 de uno in alterum cadere, sic enim uulgaris ser-
 mo sonat.

CONSTRVO, Cum ad ædificia, naues, & si-
 milia accommodatur, satis notum est; sed num-
 mos & res, & copiam construere, non item.
 Pecunia cõstructa & coaceruata. cõtra Rul. 63. a
 Tanti acerui nummorũ apud istum construun-
 tur, ut iam appendantur, non numerentur pe-
 cuniæ. in A. 178. b
 Multæ & magnificæ res constructæ & recondi-
 tæ. de Or. 98. a

Copia ornamentorum uno in loco constructa.
 ibidem.
 Est quod Barbari dicunt, In cumulum colli-
 gere, Cumulos magnos facere.

Constructio. Obseruandũ est, Constructionem
 quidem de tota orationis cõpositione dici, præ-
 fertim quæ ornatus causa fit; Consecutionem
 uerò

L I N G V A E L A T I N A E.

uerò de grammatico ordine, quo casus et partes consequuntur certa ratione, ut,

Oratio conformanda est non solum electione, sed etiam constructione uerborum. de Or. 86. a

Verborum apta, & quasi rotunda cōstructio. de Cla. 190. a

Magna & ornata cōstructio uerborum. ad Her. 26. a

Compositio est uerborum constructio, quæ &c. ad Her. 27. b

Consecutio in coniunctione uerborum seruanda est, ne generibus, numeris, temporibus, personis, casib. perturbetur oratio. nam ut in simplicibus uerbis, quod nō est latinum: sic in coniunctis, quod non est consequens, uituperandum est. Part. 231. a

Barbari uocant Regimen orationis. Quod enim Latini uocant Consequi, & Consequens, illi Regere, & Regens. Sic enim aiunt, Amo regit accusatiuum: cum dicendum esset, Accusatiuus consequitur Amo, aut iungitur uel coniungitur datiuo.

CONSVLO. Admonere hoc loco uolui imperitiores, ne Consulo tibi, pro Suadeo tibi, aut Author sum tibi, quemadmodum solent, deinceps dicant. nam neq; Cicero, neq; antiquiores sic sunt loquuti. Significat enim Consulo tibi, aut rebus, salutis, gloriae &c. tuis longè aliud, ac uulgus putet: nimirum, Consilio, opera, studio alicui, aut rebus alicuius adesse, & iuuare. Nunc uerò nihil penètam tritum est, quàm Consulo tibi, ut abeas. Quid mihi consulis? Ego hoc tibi
n s consului,

DE PHRASIBVS

consului. Cum Latini dixerint, Ego tibi suadeo, Ego tibi autor sum, &c.

CONTENDO. Quæ huius uerbi locutiones ab imperitorib. nunc negligantur, hæ sunt. Contendere corpus, neruos, &c.

Onera contentis corporibus facilius feruntur: remissis, opprimuntur. Tul. 137. a

Magnum onus, sed dignum, in quo omnes neruos ætatis industriæq; meæ contenderem. in Ver. 72. b

Terogo, ut omnes tuos neruos in eo cõtendas, ne quid mihi ad hanc prouinciam temporis prorogetur. E. 251. b

Contendit omnes neruos Chrysippus, ut persuadeat, &c. de Fat. 144. a

Inde, Contendere ut aliquid ab aliquo fiat, Aliquid ab aliquo contendere.

Aliquem aliquò contendere, pro, Summa celeritate proficisci.

Iter à Vibone Brundusium petere cõtendi. pro Plan. 279. b

Dyrrhachium petere contendere. pro Plan. 280. a

Si potuissemus, quò contendimus, peruenire. Or. 296. a

Tarsum ueni, inde ad Amanũ contendere. At. 79. a

Mihi non dubium est, quin Brundusiũ contendam. At. 127. a

Inde *Contentus*.

Contento cursu hostiũ classis Italianam petebat. pro Mur. 132. a

Ad Tribunatum contento studio cursuq; ueniamus. pro Sest. 3. a

Vr in

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Vt in fidibus, si nulla earum ita contenta numeris sit, ut concentum seruare possit, omnes æque incontentæ sint, sic. *Tuf. 123. a*

Balistræ lapidum, & reliqua tormenta telorum eo grauiores emissiones habent, quo sunt adducta atq; contenta uehementius. *Tuf. 187. a*

Aliàs contentius, aliàs summissius dicere, de *Or. 162. b*

Socrates usq; ad uesperum contentius ambulabat. *Tuf. 247. a*

Contenta uox.) (.Summissa uox. *Or. 202. a*

C O N T E S T O R. Propria significatio huius uerbi penè eadem quæ Obtestor: ut, deos hominesq; contestari. Sed præterea Iurisperitorum quoq; uocabulum est: Contestari enim litem dicuntur, ut inquit Festus, duo aut plures aduersarii, quòd ordinato iudicio, utraq; pars dicere solet, Testes estote.

Nam iste cum eo litem cõtestatam habebat. pro *Q. R. 51. a*

Cum lis contestata cum Flauio damni iniuria esset. pro *Q. R. 54. a*

In hanc rem me cognitorem dedisti: lite contestata, iudicio damni iniuria constituto, tu sine me cum Flauio decidisti. pro *Q. R. 50. a*

Non enim procuratores litem contestabuntur: quo factò, non sum nescius sponsores liberari. *At. 261. a*

Significat Contestari litem, testari, & fidem dare, se disceptare et stare uelle iudicis sententia.

C O N T I N E O & Continentè esse, pro Coniungi & coniunctum esse, in usu uix nunc est. Sic tamen

DE PHRASIBVS

tamen Cicero est locutus.

Eorum coniunctione pars oppidi, quæ appellatur insula, mari disiuncta angusto, ponte rursus adiungitur & continetur. in Ver. 227. b

Cappadociæ pars, quæ cum Cilicia cõtinens est. Ep. 241. b

Mari aer continens est. de N. 49. a

Huic fundo continentia quædam prædia atque adiuncta mercatur. pro Cec. 287. a

Hic fundus, qui fundo eius antiquo continens est. ibidem. b

Mare dissimile proximo ei continenti. Aca. 26. b

Barbari mirè hic se torquent. Dicunt unam terrã esse cum illa terra. Ex una terra in alteram posse pedibus iri. &c. Latini uerò, continentem esse. Inde etiam alijs rebus cohærentibus & coniunctis, ut nullum interuallum intersit, attribuitur. ut,

Ex eo natus sese è continenti genere tertiam uictimam reipub. tribuit. de Fin. 77. b

Motus sensui coniunctus & continens in infinito nullus esse potest. de N. 7. a

Natura rerum uno consensu iuncta est & continens. de D. 115. b

Proxima & cõtinens causa mouet assensionem. de Fat. 149. a

Continentia cum ipso negotio sunt ea, quæ semper affixa esse uidentur ad rem, neq; ab ea possunt separari. de In. 50. b

Continenti spiritu) (Intermisso. de Or. 163. a

Sed nihil te interpellabo; continentẽ orationem audire malo. Tul. 151. b

In extre

L I N G V Æ L A T I N Æ.

In extrema oratione continens uox remedio est uoci. ad Her. 20. a

Continentia tua scripta, in quibus perpetuam rerum gestarum historiam complecteris. Ep. 68. a

Rudes & imperiti pro his loquendi modis dicunt, Vnus post alterū ex eodem genere. Vno spiritu. Continenter eadem significatione.

Continenter uno spiritu multa dicere. ad Her. 20. a

Quomodo enim probes continenter imagines ferri: aut si continenter, quomodo æternæ: de N. 23. a

Continenter unum uerbum non in eadem sententia ponere. Or. 209. a

Continuū, Continuatus, Continuatio, Continuus, penē in eadem significatione usurpantur. qua *Contineo, Continenens*.

CONTRA. Quomodo communi significatione accipiatur, notum satis est. Sed contrā ac. contrā quā consuetudine uulgari non ita est tritum.

Si deniq; aliquid non contrā ac liceret, factum diceretur, sed contrā atq; oporteret. pro Cor. 56. a

Si hæc contrā ac dico essent omnia, tamen. in Ver. 202. a

Contrā ac dicat, accipi ac sentiri uelle. Or. 209. a
Omnia ferē contrā ac dicta sunt, euenire. de D. 119. b

Cum contrā ac Deiotarus sensit, uictoria belli iudicari. in A. 227. b

Iam

DE PHRASIBVS

Iam enim faciam contrà atq; in cæteris caufis fieri solet. pro Syl. 186. a

Factum est enim mea culpa contrà quàm tu mecum egeras. Q. F. 290. a

Clamare cõtrà quàm deceat, & quàm possit, hominis est impudentissimi. de Or. 116. b

Quanquã quid ego de uestro iure contrà quàm proposueram, disputo? pro Dom. 237. b

Contràq; faciunt quàm pollicentur. ad Her. 24. b

Barbari dicunt, Contrariũ facere quàm promiserat, Contrarium esse quàm aliquis dicat:

&c. Sed Latini, Contrà ac, contrà atque, contrà quàm &c. Sic contrà sine, ac, aut, quàm. ut,

Non is sum qui obtrectem libenter: sed contrà, qui laudem omnia. Acad. 45. b

Quæ bona sunt, mala putant: bona contrà, quæ mala. de Fin. 13. a

Ea sumenda dicebat: contràq; contraria. Acad. 45. b

Nos qui domi sumus, tibi beati uidemur: at contrà, nobis tu præ nobis beatus. E. 48. b

Ergo ut hi miseri, sic contrà illi beati. Tuf. 231. b

Non enim culpa tua est, si te aliqui timuerunt: contràq; summa laus &c. pro Mar. 134. a

Ad causam pertinet, cautè, an contrà demonstratum sit. de Or. 139. a

Decere &c. contràq; item dedecere. Or. 203. b

Quid huic cum Habito? nihil, atq; adeo potius etiam contrà similtas. pro Clu. 54. a

Indoctiores dicunt, Econtrà, aut Contrario.

Contrariò uerò non dicit Cicero, sed Contrariè: Latine uerò, Ex contrariò, aut, E' contrariò,

aut

L I N G V Æ L A T I N Æ.

aut, Ex contraria parte, quoque dicitur.

Ego hoc ex contrario contendo. pro Q. R. 52. b.
Eadem sint in aduersarios ex contrario confe-
renda. de Or. 125. a. ad Her. 3. a. & 9. b. de In. 65. a
Commutabile est, quod ab aduersario potest le-
uiter mutatum ex contraria parte dici. de In.
48. a. 82. a

Si neminem læsi, si etiã è contrario multis opem
tuli. Ant. 197. b. ad Her. 3. b. & 9. a. de Fin. 133. a

CONTRA VENIO. Siue iuncta uox sit, si-
ue non, in usu iam multis non est, quod propri-
am significationem ignorent. Valer enim idem
quod Aduersarium esse, Resistere alicui, Contra
dicere alicui in causa aliqua.

Quod si de literis corruptis contra uenit? si con-
tra omni ratione pugnavit? in Ver. 130. a

Si iile ipse, quem contra ueneris, causa cadat. pro
Mur. 126. a

An ego non uenirem contra alienum pro fami-
liari meo? in A. 151. a

Contra rem suam uenisse me nescio quando
questus est. ibidem.

CONVALESCO. Admonere hic tantum
uolui studiosos, Reualefco pro Conualefco Ci-
ceronianum non esse: sed post eius tempora usu
receptum. Quod uero Barbari dicunt, Iterum sa-
num fieri, huius uocis consuetudine corrigi de-
bet. nam Conualefcere Latini dicebant. Exem-
pla ascribere non est necesse, cum ubique in au-
toribus occurrant.

CONVELLO. Obseruandum est, in uerbis
quæ iunguntur cum Vello, Ciceronẽ omnibus
in per-

D E P H R A S I B V S

in perfecto non Vulsi, sed Velli attribuisse, ut,
Cum gradus Castoris conuelliſti ac remouilliſti.
Qui me ex noſtris penè conuellit hortulis.

Significat propriè Conuello, quod fixum eſt,
uellendo remoueo.

CONVENIO. Quædam ſunt huius uerbi lo-
cutiones, minus noſtris hominibus uſitata: ut,
Conuenire aliquid in aliquem.

Hoc maledictum in illam ætatem non conue-
nit, pro Deiot. 149. a

Hæc ſuſpicio conuenit in illum, pro S. R. 29. a

Sunt quædam in te ſingularia, quæ in nullum
alium, conuenire poſſunt. in Ver. 194. b

Et tamen id dixit, quod conueniret in omnes lu-
ſcos. de Or. 131. b

Commune exordium eſt, quod nihilo in hanc,
quàm in contrariam partem cauſæ poteſt con-
uenire. de In. 48. a

Barbari: Hoc competit in eum, Hoc quadrat
in eum.

Conuenire inter aliquos, aut cum aliquo, ig-
norari à plerifq; uidetur.

Atq; hoc mihi cum tuo fratre conuenit. pro Lig.
139. a

Mihi cum illo conuenit, ut. At. 87. a. & in A. 255. a

Optimè cum aliquo conuenire. in Ver. 234. a

An cenſes nihil inter eos conuenire? nullam pa-
ctiõnem fieri potuiſſe. At. 125. a

Niſi inter eos conuenit, quid ſit illud. Or. 207. b

Pactum eſt, quod inter aliquos conuenit. de In.
70. b

Sic Conuenit abſolutè.

Barbari,

L I N G V A E L A T I N A E.

Barbari, Concordare inter se, Concordare cum aliquo in aliqua re, Concordare de aliquo,

Conuenit impersonale, pro Decet, oportet, minus quoque notum est.

Hæc non conuenit penes deos esse negare. de N. 41. b

Vos his malis mederi conuenit. pro S. R. 44. a

Quo ex S. C. confestim interfectum te esse Cati-
lina conuenit. in C. 98. a

Illico ne ad prætorem ire conuenit. pro Qu. 8. b

Quid tandem C. Rabirium facere conuenit. pro Rab. 95. a

Tres conuenit habere res narratione. ad Her. 3. a

In hac re exerceri conuenit. ibidem.

CONVERTO. Hoc uerbo significatur quoque præter alia, idem quod Transfere: quod cum ignotum uideretur, hoc modo diuulgandum duxi.

Conuertere Græca in Latinum. Tus. 196. b

Conuerti enim ex Atticis duorum eloquentissimorum nobilissimas orationes. de Opt. 244. a

Orationes à Græco conuersæ. ibidem. b

Quæ splendidè dicta sunt, neque sunt conuersa de Græcis. de Fin. 50. a

Xenophontis librum, qui Oeconomicus inscribitur, nos è Græco in Latinum conuertimus.

Off. 51. b

Carmina conuersa. de N. 46. b

CONVICIUM. Facere conuicium, fieri, sustinere conuicium: hæc latinæ locutiones, ut pleræque alia, uulgò ignorantur.

Ei grande conuicium fecerunt. At. 257. b

o L. Quine

DE PHRASIBVS

L. Quintius conuicium C. Iunio iudici quaestio-
nis maximum fecit. pro Clu. 33. a

Cum ei magnum conuicium fieret cuncto à Se-
nato. E. 153. a

Consectari aliquem conuicijs. At. 33. a

Sed os tuum ferreo Senatus conuicio uerberari
uoluisti. in P. 93. a

Sustinere quotidianum alicuius conuicium. pro
Qu. 11. b

Barbari, Clamare contra aliquem, Vociferari
in aliquem.

COR. Sæpe pro Animo Cor Barbari dicunt,
similitudine linguæ uulgaris: ut, Tu non habes
cor, Cor remittere, Duro corde esse, malo cor-
de, bono corde esse. Quoniam Germanicè dicitur,
Bein hertz habē, Gûthertzig sein / Klein
hertzig &c. Latini uerò, Animum habere, Ma-
lum, bonum animum. Cicero enim nunquam
ferè utitur hac uoce, nisi cum aut partem illam
corporis humani, quæ uitæ fons est, nominet: aut
solum cum hanc formiam loquendi, Aliquid ali-
cui cordi esse, sermone usurpet.

CREDO. Sæpe hoc uerbum non in commu-
ni significatione, sed pro puto, aut particula ali-
qua sententiam exornante aut complete à Ci-
cerone adhibetur.

Cum ista res nihil commouisset eius animū ad
quem ueneratis, languidiore credo studio in
causa fuistis: in A. 141 b

Quid tandem animo hoc tyrannum tulisse credi-
tis? pro Mil. 108. b

Non fuisse, credo, fas clarissimorū uirorum for-
mas illi

L I N G V Æ L A T I N Æ .

mas illi teterrimo parricidæ aliquid decoris af-
ferre. pro Mil. 118. b

Senatus, credo, prætorem eum circumscripsisset,
pro Mil. 119. a

Immoderati, credo, hominis, & turbulenti. in A.
229. a

Item & hæc ratio loquendi, Mihi crede, Cice-
roni ualde usitata, nostris penè est ignota.

Non sum (mihi crede) mentis compos. At. 138. b

Finem nullum facio (mihi crede) Cassi, de te co-
gitandi. E. 183. a

Illustrabit (mihi crede) tuam amplitudinem ho-
minum iniuria. E. 6. a

Mihi crede istuc, ut cætera. At. 215. b

Affirmantis est locutio.

C V M. Coniungitur frequenter hæc uox cum
tempore à ueteribus Latinis: quod nostri homi-
nes nō imitantur, quia uulgari sermone eodem
modo non explicant.

Vix annus intercesserat ab hoc sermone, cum i-
ste Norbanum accusauit. de Or. 117. a

Vna nox intercesserat, cum iste illum sic dilige-
bat, ut diceret inter eos omnia esse cōmunia
in Ver. 126. b

Dies nondum decem intercesserant, cum ille al-
ter filius necatur. pro Clu. 23. a

Vnus & alter dies intercesserat, cum. &c. pro Cl.
32. b

Aliquot enim sunt anni, cum uos duos elegi. At.
147. b

Multi anni sunt, cum ille in ære meo est. Epistol.
251. a

DE PHRASIBVS

Iam anni quadringenti sunt, cum hoc accidit.

Or. 213. b

Iam biennium est, cum uirtuti nuncium remissi.
sti. E. 253. a

Biennium præterijt, cum ille assiduo cursu cubi-
rum nullum processit. At. 207. b

Vulgus aliter loquitur: dicit enim, Ante duos
aut multos annos: aut, iam biennium est, ex quò
ego te non uidi.

Cum aliquando significat quòd. ut,
Præclare facis, cum tenes memoria &c. de Finib.
91. b

Benè facitis, cum uenitis. ad Her. 39. b

Tibi gratias ago, cum tantum meæ literæ potue-
runt, ut. &c. E. 214. a

Gratulor tibi, cum tantum uales apud Dolobel-
lam. E. 133. a. At. 226. b

Mihi gratissimum fecisti, cum eum nobis ami-
cum, quàm seruum esse maluisti. E. 263. a

Sæpe de L. Crasso uideor audisse, cum te togatis
omnibus anteferreret. de Nat. 13. a

CVPIDÈ. Cupide aliquid facere, aut age-
re, Latini dicebant: cum quis cupiditate nimia ui-
ctus aliquid faciebat, quod æquum non esset.

Hoc si tu cupidius factum existimas, Cæsari attri-
bues. de Or. 110. a

Cum utrisque separatim locutus est, ne cupidè
quid agerent. Off. 7. b

Quid cupidè à senatu, quid temerè fiebat, in An.
170. b

CVPIO. Alicuius causa cupere, aut, Alicui cu-
pere, Latini dicebant, cum significare uellent
amorem

L I N G V Æ L A T I N Æ .

amorem & benevolentiam in aliquem.
Is mihi causam tradidit , quem sua causa cupere
ac debere intelligebat. pro S. R. 43. b

Dolobellæ causa & cupio, & debeo. At. 259. a

Cupere omnia causa alicuius. in Ver. 145. a

Vehementer cupere causa alicuius. E. 227. a

Cuius causa omnia tum cupio , tum mehercule
etiam debeo. E. 230. b

Tibi, cui maximè cupio, satisfaciam. E. 245. b

Fauo Curioni, Cæsari honestissimè cupio, pro
Pompeio emori possum. E. 26. a

C V R A, *Curatio*. Notandum hic fuit , vulgus
medicorum Curam dicere pro Curatione. nam
sic loquitur , Suscepit curam huius, aut alicuius,
Perfecit curam, Adhibuit curam talem &c. Cice-
ro uerò id sic dicere solet.

Medici grauioribus morbis periculosas curatio-
nes & ancipites adhibere coguntur. Off. 17. a

Aesculapius potest præscribere per somnium cu-
rationem ualetudinis. de D. 134. a

De medico tu benè existimari scribis : sed planè
curationes eius non probo. E. 258. a (221. b)

Alia quedã ad eum est admouenda curatio. Tuf.

Sic quoq; *Curare corpora*.

Corpora curari possunt : animorũ nulla est me-
dicina. Tuf. 191. a

Violētis medicaminibus solere curari. in P. 82. a

D

DE. Hac præpositione nostri homines ra-
rius pro Ex, aut genitiuo pluralis nume-
ri usurpant, cum tamen usitatissimum sic
ueteribus fuerit. ut,

DE PHRASIBVS

Ex tot generibus nullum est animal præter hominem, quod habeat notitiam aliquam dei: de quibus ipsis hominibus nulla gens est, quæ non habendum sciat esse deum. de Leg. 160. b

De Græcis autem facetus Socrates. Or. 22. a

Nemo fuit, qui rem ullam de meis bonis attigerit. pro Dom. 235. a

Si quis unquam de nostris hominibus fuit. pro Flac. 147. b

Nemo de ijs qui peritissimi sunt. de Or. 101. a

Magnum quoddam opus: atque haud sciam, an de humanis operibus longè maximū. de Or. 115. a

Vnus de illis. pro Mil. 114. a

Ego istum de superioribus penè solum lego. de Cla. 175. b

De firmissimis alia prima ponet, alia extrema. Or. 201. b

De ritibus patrijs colantur optimi.

Quidam de collegis nostris. E. 178. a

Nihil ex sacro, nihil de publico attigi. in V. 131. b

Mitte ad nos aliquem de tuis tabellarium. Ar. 78. a

Comitia de minore parte populi facta. contra Rul. 70. b

Multa de suis secum asportabant. Parad. 117. a

Et sexcenta alia: quæ ipse obseruare apud Ciceronem poteris.

Eadem elegantia est, in his locutionibus, De amicorum consilio, de alicuius sententia.

De amicorum sententia Roscius Romam confugit. pro S. R. 22. b

Facere

L I N G V A E L A T I N A E.

Facere aliquid de sententia atq; autoritate alicuius. pro Cæl. 52. a

Minos leges sanxit, de Iouis sententia. Tus. 182. a

Nihil faciam, nisi de sententia tua. At. 104. b

Capere consilium de sententia alicuius. in Ver. 116. b

Cæsar non est factururus quicquam, nisi de meo consilio. At. 215.

Puer literas patris aperire solet, idq; de meo consilio. At. 93. b

Facere aliquid de consilio alicuius. E. 184. b

Vix tamen sibi de mea uoluntate concessum est. At. 55. a

Barbari dicunt, Aliquid facere secundum consilium, aut sententiam, aut uoluntatem alicuius.

Vnum superest genus loquendi, quod ab indoctioribus ignoratur, cum De causam notet. ut, Excipere quibus de causis non liceat. pro Clu. 42. b

Magno de pace, quæ uisa sunt, respondi. At. 150. a

Collegia Tribunorum tota reperientur quæ coeant de hominum locupletissimorum bonis. pro Dom. 222. a

Regulus de captiuis cõmutandis Romam missus est. Off. 9. a

Idem quod Propter, aut Ob.

DE CANTO. Verbum hoc negligitur à multis, q; propria uis significationis ignoretur. Significat enim, quasi ex præscripto, uersus, aut alia uulgaria recitare, et ad fatietatem usq; inculcare. Græcus doctor, qui alicui peruulgata præcepta decanter. de Or. 115. b

DE PHRASIBVS

Iisdem de rebus semper, quasi dictata decantare, neq; à commentariolis suis discedere. de Finib. 104. b

Etenim hæc decantata erat fabula. At. 216. b

Solus enim multorum annorum memoria, non decantandi augurij, sed diuinandi tenuit disciplinam. de D. 202. a

Ita semper aut rerum uulgarium est: aut in uito ponitur.

DE CEDO. Præter uulgarem significationem, quæ est, de loco recedere: ut de prouincia, de uia, de possessione, iure, sententia, significat quoq; mori, siue adiungas De, aut Ex uita, si ue omittas.

Pater nobis decessit ad viij. Calen. Decemb. At. 4. b

Puer festiuus noster decessit. At. 7. a. 209. b

Qui iam decesserunt, omniq; odio carent. in Sal. 272. b

Cum adiunctione. Qui iam de uita decesserunt. pro Rab. 97. a

Vetat Pythagoras iniussu dei de præsidio & statione uitæ decedere. de Sen. 92. a

DE CERNO. Non solum hoc Senatorū sententijs, aut priuatorū tribuitur, quibus aliquid statuebant: sed & contentionibus & pugnis, quibus res aliqua periclitabatur. ut,

Omnia facere omnis debet, ne ius decernatur. At. 102.

Certamen quod ferro decernitur. de Or. 138. a

Sed utinam meo solum capite decernerem. At. 163. a

L I N G V A E L A T I N A E.

Pendeo animi expectatione Corfiniensi, in qua
de salute reipub. decernitur. At. 122. a

Vno iudicio de fortunis omnibus decernitur.
pro Quint. 1. b

DECERTO. Neq; hoc uerbum uulgare est:
quo penè nihil usitatius est Ciceroni. idem signi
ficat quod Certo. ut,

Duo sunt genera decertandi: unum per discepta
tionem, alterum per uim. Off. 7. b

Cum multis consularibus tanta cõtentione de
certauit, quanta nunquam antea. Ep. 64. a

Demosthenes & Aeschines inter se decertare so
lii sunt. de Fin. 125. a

DECIDO. pro, Transigo cum aliquo, foren
se uocabulum rebus contrahendis tributum: ig
notum nunc plurimis.

Clodius cum propinquis suis decidit, ne reos fa
ceret. de Ar. 253. a

Decidis statuisq; tu quid ad denarium soluere
tur. pro Quint. 3. b

Qui cum reo transigat, post cum accusatore deci
dat. in Ver. 125. a

Per te C. Aquili decidit P. Quintius, quod libe
ris Scapulæ dissolueret. pro Quint. 3. b

Qui medimnis D C C. decidere noluit. in Verr.
159. b

Decidere de omnibus rebus rationibusq; socie
tatis. pro Quint. 3. b

Tuam partem dimidiam magno decidisti. pro
S. R. 50. b

Decisio in eadē sententia, ut facere decisionem.

Vulgò, Conuenire de summa aliqua: aut, ut

DE PHRASIBVS

tantum daret; aut, Transigo tantū dicunt, quod quoq; in hac significatione usurpatur.

DEDICO. Ignotum hoc in uulgus est, significat enim, Deo alicui aliquid consecrare.

Marcellus duo se templa dedicaturū Romæ uouerat. in Ver. 228. b

Simulacrum Iouis dedicare. in V. 214. b

Delubrum Homero dedicare. pro Arch. 189. b

Simulacrum, aut aram dedicare. pro Dom. 237. b

Consecrare & dedicare publicè aliquem deum, de N. 41. b

Aedes Castori & Polluci in foro dedicata, pro Dom. 223. b

Domum consecrare, monumentum facere, in aedibus alicuius signum dedicare. pro Dom. 223. b

Nostro sermone, Weihen dicimus.

DEDITA opera aliquid facere, non tam uulgare, quàm libenter aliquid facere: quod linguæ patriæ simile est.

Vt igitur hæc scirem, dedita opera has ad te literas misi. At. 156. a

Opera dedita facere aliquid. de Or. 161. a

DEDVCO. Varia significantur hoc uerbo uulgo ignota, ut res eò deducta est &c. pro, In eum statum peruenit: ut imperiti loquuntur, aut, Ad hoc res iam uenit.

Rem huc deduxi, ut palàm pugnare possetis. in C. 105. a

Quem in locum res deducta sit uides. E. 46. b

Eum in locum res deducta est, ut. E. 260. a

Cerramen deducere ad extremum. E. 121. b

Accommo

L I N G V A E L A T I N A E.

Accommodatur quoque ad sententias & animos hominum, quos uerbis flectimus. ut, Odoror quàm sagacissimè possum, quo iudices deduci oratione facillimè posse uideantur. de Or. 125. b

Vt is qui audit, ad fletum, misericordiamq; deducatur. de Or. 125. b

Illud quod eo, quò intendas, ferat, deducatq; cognoscendum est. de Or. 96. a

Eloquentia deducimus perterritos à timore, & consolamur afflictos. de N. 56. a

Voluntatem impellere quo uelis; unde autè uelis deducere. de Or. 87. a

Quem nulla conditio pecuniæ ab summa integritate continentiaq; deduxerit. Qu. Fr. 291. a

De prauitate animi deducere aliquem. Qu. de Pet. 111. a

Quod instituit referre de religione, ab eo deduci non potest. Ep. 2. b

Neque legis improbissimæ pœna deductus est, quo minus &c. E. 236. a

De sententia deduci aliquem. At. 25. a

De fide deducere aliquem. in Ver. 71. a

De animi lenitate deducere. in C. 110. b

Eodem modo à mente consilioq; deduci aliquem. in Ver. 77. b. pro, Amentem, aut Dementem fieri.

Deducere Ratiocinatorum quoq; uocabulum est: quod tam usitatū non est nostris, quàm, Deo trahere de summa.

Vt boni ratiocinatores officiorum esse possimus, & addendo, deducendoq; uidere, quid reliquū

DE PHRASIBVS

- reliqui summa fiat. Offic. 12. b,
 Partitionis caput scriptum cautè, ut centū num-
 mi deducerentur. de Leg. 180. b
 Si in testamento deducta, scripta non essent. de
 Leg. 180. a
 Hinc Deductio. ut, Certis nominibus dedu-
 ctiones fieri solebant. in Ver. 189. a
 DEFERO Honores, uoluntates, officia, hoc
 uocabulo alijs offerebātur: quod Barbari nunc
 Præsentare dicunt. ut, Ego præsentavi illi meum
 officium. Sic uerò Latini:
 Quicquid possum, ad hanc rem conficiendam,
 tibi polliceor & defero. pro Pom. 17. a
 Omnem ei suam autoritatem, gratiam, copias,
 opes, ad hoc negotium conficiendum detulit.
 pro Flac. 149. a
 Vltro mihi Cæsar omnia detulit. Ep. 56. b
 Hanc meam uoluntatem ad matrem tuam detu-
 li. E. 94. a
 Eiq; nec opinanti uoluntatem tuam per literas
 detuli. E. 21. b
 Vniuersum studium meum & beneuolentiã ad
 te defero. E. 87. b
 Honores alicui deferre. contra Rul. 75. a
 Tribuere idem etiam significat.
 Ad quem tum Epicurei primas ex nostris homi-
 nibus deferebant. de N. 5. a
 Deferre palmam alicuius rei cuiquam. de Orat.
 129. b
 Deferre præmiū dignitatis alicui. pro Flac. 146. a
 Atq; istam partem uitæ consuetudinisq; nostræ
 totam ad te defero. E. 16. b

Proponere

LINGVÆ LATINÆ.

Proponere aliquid & iudicare sæpe significat. ut,

Aliquid ad populum, aut ad aliquem deferre.

Off. 74. a. pro Dom. 259. a. At. 11. b. de D. 1. 6. a

Te esse sollicitum, multi ad nos deferunt. E. 47. a

In his obseruandum, non solum in uitio poni Deferre; sed in laude etiam. Usurpatur itidem pro Accusare. sed trita hæc sunt.

DEFICIO. Vis huius uerbi satis nota, sed usus minimè. Hinc fit, ut imperiti dicant, Deficit mihi aliquid. quomodo Cicero nunquam est locutus, semper accusatiuus cõsequitur, nunquam datiuus. ut,

Ea me solatia deficiunt. Ep. 51. b

Leontina ciuitas me defecit. in Ver. 171. b

Si eum in causa deficerent omnia. pro Font. 281. a

Res me ipsa deficit. Q. Fr. 314. b

Iam me uires deficere cœperunt. de Or. 101. b

Vox me citius defecerit, quàm nomina. in Verr. 119. b

Iam me dies deficit. in V. 119. b

Tempus hercle te citius, quàm oratio deficeret. pro S. R. 33. a

Dolorem aliquem non deficere. in Ver. 268. a

DEFINIO. Vulgus nescit hoc uerbum iungi cum ablatiuo, idemq; ualere quod Metior. Existimo.

Hic tu modum uitæ tuæ non salute reipub. sed æquitate animi definies. pro Mar. 135. a

Loca quæ regionibus orbem terrarum, rebus illius gestis imperium populi Rom, definiunt. pro Cor. 68. a

Res hæ,

D B P H R A S I E V S

Res hæ, quas gelsimus, orbis terræ regionibus
definiuntur. pro Arch. 190. a

Neg; æquum est tempore & die memoriam be-
neficii definire. Postquam. 203. a

D B F L A G R O. Nullis hoc uerbum usitatum
est, nisi qui in optimis autoribus sunt uersati. alij
pro eo utuntur, Incendi, Exuri, Comburi.

Dianæ Ephesiq; templum deflagrauit. de N. 40. a

Curia Saliorum deflagrauit. de D. 86. b

Illæ faces, quibus incensa L. Bellieni domus de-
flagrauit. in Ant. 177. b

Phaeton ictu fulminis deflagrauit. Off. 71. a

Aedes nympharum manu tua deflagrauerunt.
Par. 121. b

D E F O R M O. Deformatus, uenustate qua in
forma est priuari. Conspurare potius dicunt ru-
des. Sed apud Ciceronem hoc non est.

Eius concio, in qua Pompeium ornat, an potius
deformat? de Ar. 256.

Aliquis deformatus, atq; ornamentis omnibus
spoliatus. pro Quint. 17. b

Sic ego hunc omnibus à me pictum & politum
artis coloribus subito deformatum uidi. At. 36. a

Mortuus, deformatus, tumore præditus, corpo-
re decoloratus. ad Her. 14. b

Si hominem deterrimū poeta aliquis fictis con-
quisitisq; uitijis deformatum uellet inducere.
de Ar. 257. a (de Ar. 249. a)

Ludi deformati, inquinati, peruersi, conturbati.
Deformata ciuitas. de Or. 143

Parietes nudos deformatosq; reliquit. in V. 228. b

D E F V G I O, pro Fugio, non ita nobis usita-
tum ut

L I N G V A E L A T I N A E.

tum ut Ciceroni. ut, Disputationem, munus, iniurias fortunæ, & eius generis alia: quorū exempla apud eum quæras.

DE F V N G O R. pro Liberor, Explicor, in usu non est.

Cum ij, qui antea metuebāt, redirent, & iam defunctos sese periculis arbitrarētur. pro S. R. 21. b

Defungi periculis, pro Explicari.

Et hoc mendacio, si qua pericula tibi impenderent, ut defungeremur optavi. Ep. 112. a

DE G O uitam, ætatem: neq; uulgari linguæ simile, neq; usu nunc tritum. (180. b

Quod reliquū est uitæ, in otio Rhodi degā. Ep.

Cum Lentulo & Catilina fœdissimam & miserimam uitam degere. pro Syl. 181. b

Degere uitam cum uirtute. de Fin. 123.

Degere uitam in egestate. pro S. R. 42. b

Ad uitam degendam præparare res necessarias. Off. 3. b

Degere omnē ætatē in tranquillitate. de Fin. 89. b

Amicitia nullam ætatis degendę rationem patitur esse expertem sui. de Am. 112. a

Degere ætatem inter ferās. pro S. R. 43. b

Id sibi quisq; genus ætatis degendę constituit, quod maximē adamauit. Off. 23. b

Et omne tempus ætatis sine molestia possit degere. Off. 72. b

DE G V S T O, pro Gusto, Experior. uulgò ignotum: ut, Degustare aliquid: ut, de fabulis aliquid, Ex aliqua re aliquid, Hominem aliquem?

Degustabis genus hoc exercitationū mearum, quibus uti consueui. Parad. 116. b

Tu, uelim,

DE PHRASIBVS

Tu, uelim, Fabium odorere, & istum conuiuiam
tuum degustes. At. 12. a

DE IICIO. Cum honoribus, & ijs quæ spe-
rasset, tribuitur: uulgare non est. ut,
Pollicitus est, quantum uellent pecuniæ, si me æ-
dilitate diecissent. I. V. 70. b

Quintus Tubero prætura deiectus est. pro Mur.
142. b

Deijci de urbis præsidio, & de custodia ciuitatis
deturbari. pro Mur. 143. a

Si metum hunc Siciliae deiecero. in Ver. 262. a

Nec uerò usquam discedebam, nec à repub. deij-
ciebam oculos. I. A. 153. a

Tumultuantem de gradu deijci. Off. 16. b

Mihi uidetur *εργαζόμενος* ille deiectus de gradu.
At. 261. a

Nos sæpe aduersarios nostros de statu omni de-
iecimus. Or. 208. b

Vides ne quantum de doloris terrore deieceris?
Tuf. 178. a

Hac se commemoratione ciuitatis omnia uerbe-
ra depulsurum, cruciatumq; à corpore deiectu-
rum arbitrabatur. I. V. 269. a

Cum Senatum à gubernaculis deiecisses? pro
Dom. 218. a

DE INTEGRO. Si hoc usitatū esset nostris,
non dicerent, A' principio, A' nouo.

Eas leges de integro ferri placet. At. 221. b. in A.
196. a

Illud uerò uel optimè, quòd ita multa mutari
uolūt, ut mihi de integro scribendi causa non
sit. At. 213. a

L I N G V A E L A T I N A E .

- DE LABOR. Non tam hoc notum est, quàm
 Cado, aut Decido. ut,
 Ex utraq; parte tecti aqua delabitur. de Or. 195. b
 E' cælo diuinum hominem esse in prouinciam
 lapsum. Qu. Fr. 291. a
 De manibus audacissimorum ciuium delapsa
 arma ipsa ceciderunt. Off. 16. a
 Iam enim à sapientum familiaritatibus ad uul-
 gares amicitias oratio nostra delabitur. de
 Am. 110. b
 A' maledictis pudicitiae ad coniurationis inui-
 diam oratio est nostra delapsa. pro Cæl. 40. a
 A' maioribus ad minora delabi. Part. 230. b
 Nam ipse quotidie mihi delabi ad equitatem, &
 ad rerum naturam uidetur. Ep. 88. a
 Cum tu prouectus subito, atq; delapsus in flu-
 men, nusquam apparuisses. de D. 92. b
 Delabi in morbum. At. 104. a
 Delabi in aliquod uitium. de Or. 131. b
 Dum autem uerbis utitur suis, delabitur in eas
 difficultates, ut necessitatem fati confirmet in-
 uitus. Fat. 148. a
 Omnia, quæ delapsa iam fluxerunt, seueris legi-
 bus uincienda sunt. pro Mar. 134. b
 Habenda est ratio rei familiaris: quam delabi si-
 nere, flagitiosum est. Off. 46. b
 Delabitur interdū, ut dicat opinaturū. Aca. 15. b
 DELIBERO. Mihi deliberatū est, pro Con-
 stitutum. ignotum in uulgus, dicunt enim poti-
 us. Ego conclusi mecum: quod barbarum est.
 Mihi deliberatum & constitutum est, ita gerere
 cōsulatum. contra Rul. 65. a

DE PHRASIBVS

Certum est deliberatumq; dicere. pro. S. R. 23. a
 Si iam tibi deliberatum est, quibus abrogas fi-
 dem iurisiurandi, responde. pro Qu. R. 25. a
 Sic habuisti statutū cum animo ac deliberatum,
 omnes qui habitarent. & c. I. V. 168. a
 Iste certē statuerat, & deliberauerat non adesse.
 in V. 76. b

DELICIAE. Vocabant ueteres eos aut ea,
 quibus ualde oblectabantur, Cum hominibus
 tribuitur, pro his dicit uulgus, Amicus, aut Ami-
 ca, aut Charus, aut Chara.

Pyliaē salutem dices & Atticæ, delicijs & amori-
 bus meis. At. 255. b

Simia quam rex Molossorum in delicijs habee-
 bat. de D. 96. a (207. b)

Sed redeo ad amores delicijsq; nostras. in Ant.
 Scito C. Sempronium, mel ac delicijs tuas calu-
 mniā maximo plusu tulisse. Ep. 116. b

Deliciae tuæ Aesopus. Ep. 94. b

Quæ ciuitas tibi in amore atq; in delicijs fuit. in
 V. 200. b

Illi quibus eras in delicijs, uix risum tenebant.
 in Vat. 32. b

Publicanos habeo in delicijs. At. 87. b

DELITESCO. Neglecto hoc uerbo, rudes
 linguæ latinæ dicunt, Se abscondere, Se abscon-
 disse. aut, in angulo latere. ut,

Vt eò mitteret amicos qui delitescerent: deinde
 repente prosilirent. pro Cæl. 50. b

Serui in balneis delituerunt. 51. a

Stella cum delitescens, tum rursus se aperiens.
 de N. 36. b

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Bestiæ in cubilibus delitescunt. 51. a
 Aequitatis indicium cum erit, caute in ista frigida
 calumnia delitescas. pro Cecin. 296. b

Sic Arcefilas, qui cōstitutam philosophiã euertere
 ret, & in eorū autoritate delitesceret, &c. At. 5. a

DEMIGRO. Neq; propria, neq; translata s̄
 gnificatio nunc in usu est: sic igitur restituatur.

Demigrandū est potius aliquo, quā habitari-
 dum in hac urbe. pro Dom. 233. a

Demigraturi nostri homines in illa loca sunt,
 propter ægrotum aliquem. contra Rul. 74. b

A quo repudiatus, ad sodalem tuum M. Marcel-
 lum demigrasti. I. C. 101. a

Quos tu demigrare, & aras & focos relinquere
 coegisti. I. P. 99. a

Mentes quæ ex hominum uita ad deorum reli-
 gionem sanctimoniamq; demigrant. pro R.
 P. 96. b

Multa mihi dat solatia, nec tamen ego de meo
 demigro. At. 65. a

DEMISVS & demissè. imperitis in ore non
 est, sed Humiliatus, quod aliud significat: aut h-
 militer: quod non tam usitatum est, crebrius u
 surpare solent.

Vides ne tu illum tristem & demissum: iacet, dif-
 fidit, &c. pro Mur. 134. b

P. Sylla mœrens, demissus, afflictus. pro Syl. 181. a

Vt ille tum humilis, ut demissus erat. At. 36. a

Inuenies eum apud sororem tuam, occultantem
 se capite demisso. pro Dom. 229. b

Erigebat animum demissum, oppressum Oppia-
 nicus. pro Cluen. 29. a

DE PHRASIBVS

Animus humilis atq; demissus. pro Font. 280. b
 At C. Fabricius à subfellijs demisso capite disces
 serat. pro Cluen. 29. b

Suppliciter ac demissè agere gratias alicui. Attic.
 284. b

Demissè & humiliter loqui. Tuf. 185. b. 233. a

Vtrum me non respondere, an demissè respon
 dere decuit? pro Dom. 232. a

Me tueor ut oppressis omnibus non demissè, ut
 tantis rebus gestis parum fortiter. At. 34. a

DEMITTO. In ea significatione qua Demis
 sus, ignotum multis est. ut,

Si uincunt, efferunt se læticia: uicti debilitantur,
 animosq; demittunt. de Fin. 135. a

Te rogo, ne contrahas, aut demittas animum.
 Qu. Fra. 290. a

In mediocri figura uersabimur, si hæc, ut antè di
 xi, aliquantulum demiserimus. ad Her. 26. b

Illa usq; ad talos demissa purpura. pro Clu. 40. b

Cum in eum casum me fortuna demisisset. Ep.
 147. a

DEMORTVVS, Idem quod Mortuus: tri
 tum non est. ut,

Sanxerunt ne quis emeret mancipium, nisi in de
 mortui locum. in Ver. 202. a

Altera lex iubet augurem in demortui locū qui
 petat, nominare. ad Her. 4. a

Alij enim sunt aliàs nostriq; familiares ferè de
 mortui. At. 259. a

Cum esset ex ueterum numero quidam Senator
 demortuus. I. V. 139. b

DENEGO. Pauci utuntur eodem modo
 quo

L I N G V A E L A T I N A E.

quo Nego, cum idem ualeat, exempla aliunde petantur.

D E N U N C I O. Omnino hoc uerbum in tenebris iacet, quare in lucem est proferendum. Varia enim ueteres eo significabant, Primum nunciare aliquid.

Expectanti mihi tuas quoridie, Lupus noster subito denunciauit ut ad te scriberem. Ep. 179. a
Ego autem nunquam, cum mihi denunciatum esset à tuis ire aliquem, non dedi, Ep. 195. a
Siculis denunciatum esse audio, domum ad illum ut uenirent. in V. 70. b

Deinde Testor, aut, ut nunc uulgus loquitur, Protestor significat, ut,

Alphenus denunciat se procuratorem esse. pro Quint. 4. b

At ille denunciat fundum illum suum esse. pro Cecin. 288. b

Cur Ebuti de isto potius fundo, quam de alio Cecinæ denunciabas. pro Cec. 303. a

Quamobrem illa arma non periculum nobis, sed præsidium denunciant. pro Mil. 101. b

Testificor, denuncio antè, prædico, nihil eum facturum. in A. 206. b

Tertiò, Bellum aut contentiones nunciare & indicare. ut,

Quod Senatus nõ ad pacem deprecandam, sed ad bellum denunciandum miserat. Ep. 198. a

Denuciare nouas inimicitias alicui. pro Flac. 146. b

Catilina Sulpitio uim denunciabat. pro Mur. 136. a

DE PHRASIBVS

Denunciare iudicium alicui. pro Sest. 11. b
 Quid erat aliud, nisi denunciare populo Ro. feruitutem. in A. 189. a

Mortem ab illo denunciatam palam Miloni & prædicatam. pro Mil. 11. a

Iudici denunciare, & in iudicium. pro S. R. 49. a

DE PACIS COR, Conditionibus certis transigo cum aliquo. neglectum à multis, ita reuocetur.

In quo non extimesco periculum. cum enim tot impendeant, cur non honestissimè depacisci uelim? At. 40. a

Cum illo partem suam depacisci. pro S. R. 36. b

Ipse tria prædia sibi depactus est. ibidem. 37. b

Negantè dimissus, quàm ad conditiones eius depactus est. in V. 160. b

Depacisci cum aliquo, ut aliquid fiat. de In. 71. a

DE PASCICO. id est, Pascendo consumo. Ignari huius uerbi, aut muti sunt, cum res ipsa sit uerbis exprimenda: aut dicunt, Pecudes esse in agris, quæ edunt gramen, aut triticum, aut simile. Etiam attondere dicunt quidam, qui politius loqui uolunt,

Qui à pecore eius depasci agros publicos dicebant. de Or. 135. a

In summa ubertate inest luxuries, quæ stilo depascenda est. de Orat. 137. b

Depasci ueterem possessionem Academicæ ab hoc acuto homine non sinemus. de Leg. 167. b

DEPENDO, idem quod Pendo: sed non ita usitatum & notum nostris hominibus, hoc igitur modo consuetudine teratur.

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Mihi abiurare certius est, quàm dependere. *Attic. 5. a*

Puto, si quid in homine pudoris est, præstaturum eum, ne serò quodammodo dependatur.

Att. 23. b

Dependendum tibi est, quod mihi pro illo spondisti. *Ep. 11. b. 286. a*

Omnes reipub. pœnas præsentis morte dependentur. *pro S. 27. a*

Latore n legis Sempronij pœnas reipub. dependisse. *in C. 120. a*

Sic DEPERDO, pro PERDO. notum non est. eius exempla ex Lexicis petas.

DEPLORO. Significatio nota, sed usus obscurior est. Nam non solum cum Accusatiuo, sed cum De præpositione quoq; coniungitur. ut,

De iniurijs deplorare ac conqueri. *in Ver. 157. a.*

122. a

Quæ de altero deplorentur, ad suas res reuocare. *de Or. 128. a*

Necessariò mihi de ijsdem rebus esse arbitror, si non subtilius disputandum: at certè dolentius deplorandum. *pro Sest. 5. b*

DEPONO. Ad inanima transfert crebrò Cicero, nostri rarius. Barbari pro hoc dicunt, Ponere aliquid ex corde suo, Amovere aliquid ex animo suo, Non amplius recordari.

Obliviscor iniurias, depono memoriam doloris. *pro Cæl. 49. b*

Deponere timorem. *Ep. 173. b*

Animus mollis & ad accipiendam & deponendam offensionem. *Att. 14. a*

DE PHRASIBVS

- Deponere similitatem. Ep. 25. a
 Deponere inimicitias ueteres. pro Cluen. 58. a
 Deponere amicitias. de Am. 110. b
 Deponere errorem. in A. 210. a
 Sin aliter, cum opinionem hoc ipso in loco de-
 positam & abiectam relinquatis. contra Rul.
 87. b
 Tu modò ineptias istas & desideria urbis depo-
 ne. Ep. 99. b
 Si audierit te ædificationem deposuisse. Epist.
 203. a
 Opprimi me onere officij malo, quàm id quod
 mihi cum fide semel impositum est, aut pro-
 pter perfidiam abijcere, aut propter infirmita-
 tem animi deponere. pro S. R. 20. a
 Alijs rebus quoq; tribuitur, quas ponimus. ut,
 Possumus petitoris personam capere, accusato-
 ris deponere. pro Qu. 8. a
 Deponere alienum nomē ipse maluit, quàm su-
 um illis reddere. in A. 250. a
 Ut primùm in concione prouinciam deposui,
 statim &c. Ep. 60. a
 Prouinciam remitto, exercitum depono. in An.
 218. b
 Deponere imperium. Off. 14. a
 Depositis armis, de re pecuniaria disceptare. pro
 Qu. 7. b
 Sed quid ego hæc, quæ cupio deponere, & toto
 animo philosophari. At. 25. b
 Deponere aliquid de manibus. At. 39. b
 Dicitur quoq; de pecunia, aut re alia, quam a
 licuius fidei committimus: unde *Depositum*.
 Tribunitij

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Tribunitij candidati H S C C C C . apud M. Ca-
tonem deposuerunt. Qu. Fr. 316. b

Rationes mei Quæstoris Apameæ deponere cogitabamus. Ep. 28. a

Habere aliquid depositum apud aliquem, in V.
206. a

Apud me item puto depositum. At. 245. a

Deponere pecuniam apud aliquem. Off. 75. a
Depositum.

Vt non reddere depositū, etiam ne furioso pro-
missum facere. Off. 7. a. 71. a

Qui propter auaritiā clam depositū non red-
dit, quod est iniusticiæ. Tul. 194. a

DE PORTO. Neq; propriè, neque translate
utimur nunc hoc uerbo, pro Conferre, Ferre.
Mihi placebat, si firmior esses, ut te Leucadem de
portares &c. Ep. 256. b

Non te literas ex Sicilia in Verrē deportare uel-
le arbitrantur. in V. 59. a

Tertia illa tua, quam tecum deportabas. in Ver.
243. b

Mittam qui pantheras alant, & eas deportent.
Ep. 119. b

Pompeius bellum in Africa confecit, uictorem
exercitum deportauit. pro Pom. 15. b

Hoc simulacrum quidam homo nobilis ad or-
natū adilitatis suæ deportauit. pro Dom. 235. b

Nihil ex ista prouincia potes, quod iucundius
sit deportare. Ep. 102. b

Deportare triumphum ex prouincia. Off. 16. a

Aliquod aut in Asia susceptū, aut ex Asia depor-
tatum flagitium ac dedecus. pro Mur. 126. b

D E P H R A S I B V S

Teq; non cognomen solum Athenis deportasse,
sed humanitatem. de Sen. 77. a

DEPOSCO, Vehementer posco. uulgare nō
est, facilis tamen eius cognitio. ut,

Deposcere aliquam rem. pro Flac. 164. in Acad.
190. a. pro S. R. 34. b

Aut deposcere aliquid ad aliquid. in Ver. 83. b.
pro Pom. 4. b

Sibi aliquid. de In. 88. a. pro Pom. 12. a

Qui sibi has urbanas insidias cædis atq; incen-
diorum depoposcerat. in V. 105. b

Sed hanc mihi disceptationem pro paterna ne-
cessitudine & cōiunctione deposco. in A. 248. a

DEPRECOR, pro Valde precor, usitatum
fatis. ut, (138. a

Deprecari ne aliquid fiat. de Fin. 64. a. pro Mur:
Aut aliquid ab aliquo. in Ver. 150. a. 235. b

Aliquid deprecari, pro, Precibus urgere & pete-
re. Ep. 198. a. de Or. 143. b

Sed *Deprecari pro altero*, nō tam uulgare nunc
est, quàm *Intercedere pro aliquo*; quod in hoc
sensu apud Ciceronē non inuenitur, neq; *Inter-
cessor*, neq; *Intercessio*: sed *Deprecator*, et *Depre-
catio*. quod exemplis, ut clarius fiat, docebimus.
Pro uno filio duo patres deprecamur. pro Plan.

281. a

Mater & soror deprecatur pro pueris. Ar. 280. b

Omnia semper pro amicorū periculis, nihil un-
quam pro meipso deprecatus sum. de Or. 127. a

Pro reditu P. Popilij multi cognati & affines de-
precati sunt. Postquam. 199. a

Deprecari aliquem pro aliquo. Postquam. 112. a

DEPRE

L I N G V Æ L A T I N Æ .

D E P R E C A T O R .

Filium misit nō solum sui deprecatores, sed etiam accusatorem mei. At 175. b. 179. a

Cretenses ad Pompeiū legatos deprecatoresq; miserunt. pro Pomp. 10. a

Sperabam iudices honoris potius L. Flacci me auditorem futurum, quàm miseriarum deprecatores. pro Flac. 146. a

Deprecator fortunarum alicuius. pro Plan. 281. a

Deprecator salutis meæ. pro Sest. 8. b

Post temeritatem nostri Dolobellæ, deprecatores me pro illius periculo præbeo. Ep. 21. a

Significat præterea *Deprecor*, Precando effugio aut uito, aut Precando obtineo: quod certe usitatum non est,

Neq; est ullum periculū, quod pro libertate aut refugiam aut deprecer. Ep. 163. b

Qui nullum supplicium deprecatus est, neq; recusauit. Tuf. 136. b

Iam qui tot scelera commisit, is nullam ab sese calamitatem poterit deprecari. in V. 108. a

Vt à me quandam propè iustam patriæ querimoniam detester ac deprecer. in Ca. 100. b

Inuidia remota, quā dies mitigauit, oratio meā deprecata est. pro Clu. 34. b

Deprecari mortem alicuius. in Ver. 261. a

Deprecari iniuriam ab aliquo. Ep. 122. a

Non supplicium deprecarer. pro Rab. 97. a

Multorū hic uitam est à L. Sylla deprecatus. pro Sylla. 130. b

Pro reditu P. Popilij multi cognati & affines deprecati sunt. Postquam. 199. b

D E P R E H E N S

DE PHRASIBVS

DEPREHENDO. Et hoc uerbum notandum fuit, quòd indocti pro eo dicant, In ipso facto inuenire aliquem. Latini uerò, Deprehendere in aliquo facto.

In adulterio. de Orat. 134. a

In maleficio. de Inuen. 63. b

Cum aliqua muliere. Ep. 116. b

Aliquam rem deprehendere ut facinus. pro Ccl.

46. a. de Cla. 190. b. pro Flac. 154. a

DEPROMO. Translatè sæpe utitur Cicero, hoc modo:

Argumenta alicunde depromere. de Or. 119. a

Ex loco aliquo. de Fin. 108. a

Ex arte. Ep. 205. a

Ex intimis. de Or. 138. a. pro Cluen. 29. b

Ex iure ciuili. de Or. 101. a

De iure ciuili. de Orat. 106. a

Primùm in Cæsarem maledicta congestis, deprompta ex recordatione stuprorum suorum. in A. 186. a

Vereor, ne cui ex Stoicorũ disputationibus, non ex meo sensu deprompta hæc uideatur oratio. Parad. 116. b

Depromere domo alicuius, in V. 182. b

DEPVGNO. Usitatum nostris non est, idem significat quod Pugno. ut,

Depugnare cum aliquo. At. 106. a

Aiax depugnaturus cum Hectore. Tus. 210. a

Torquatus cum Gallo aqud Anienem depugnauit prouocatus. de Fin. 80. a

DERIVO. Culpam, aut aliquid in aliquẽ deriuare, non ita nobis usitatum ut Ciceroni. dicimus

L I N G V Æ L A T I N Æ.

cimus potius, Reijcere culpam in aliquem : pro quo Cicero usus est Deriuare. ut,

Dicam enim, non deriuandi criminis causa, sed ut factum est. pro Mil. 107. a

Id poterat inficiari, poterat in alios deriuare. Ar. 56. a

Quid est, quamobrem putes te tuam culpã non modò deriuare in aliquem, sed communicare cum aliquo posse. in V. 118. b

Considerandum est, ne tota causa mutata, in aliam causam deriuetur. ad Her. 14. b

Alijs rebus quoq; attribuitur. ut,

Et cogeris partem aliquã in Asiam deriuare curæ & cogitationis tuæ. in Acad. 235. a

L. Domitius aliò responsionem suam deriuauit. in V. 104. b

Iusticia nihil in suam domum inde deriuat. Tus. 242. b

DEROGO. pro, Non tribuo : unum de illis uerbis, quæ à multis aut ignorantur, aut negliguntur. ut,

Quomodo isti, si somniũ uerum euasit aliquod, non ex multis potius uni fidẽ derogant, quàm ex uno innumerabilia confirmant. de D. 138. b

Derogare aliquid de dignitate populi. de In. 68. b

Non ego nationi huic fidem derogo. pro Flac. 147. b (286. b)

De aduersarij testium fidẽ derogatur. pro Cec.

Quorum uirtuti & rebus gestis fidem & auctoritatem in testimonio inimicitiarũ suspicio derogauit. pro Font. 278. b

Dignã

DE PHRASIBVS

Digna ne causa uideatur, quare aut de magnificencia, aut de honestate quiddam derogetur, de In. 84. a

Derogare aliquid de lege, abrogare legem, &c. de In. 79. b

Cum ostenditur id factum esse, quod ea lex fanciat, cui legi abrogatum uel derogatum est. ad Her. 9. a

Non enim mihi tantum derogo, tametsi nihil arrogo, ut te copiosius quam me putem posse dicere. pro S. R. 33. a

DESCENDO. Tam eleganter Cicero hoc uerbum multis rebus non locum significantibus attribuit, quam nunc a multis negligentia pretereatur. ut,

Videte quod descendam iudices. pro Font. 276. a

Viri boni cum experiundi potestas non est, timide & pedetentim huc descendunt. pro Qu. 9. a

Subito nunc mutata uoluntate ad accusandum descendere. in V. 53. a

Non qui odio inimiciarum ad accusandum sed qui studio accusandi ad inimicitias descendent. pro Mur. 137. a

Sic constituetis iudices, non descensurum quemquam ad hanc accusationem fuisse, cui utrum uellet, liceret. pro Cael. 37. b

Quanto minus est ad iuris ciuiliis perdiscendi occupationem descendendum. de Or. 107. a

Si nihil in Lepido spei sit, descensurum ad extrema, &c. Ep. 106. a

Alterutram ad conditionem descendere uult Caesar, ut aut, &c. E. 118. b

Ad omnem

LINGVÆ LATINÆ.

Ad omnem animi remissionem ludumq; descen-
dere. in V. 96. a (sam. in A. 215. a

Consensus populi Rom. iam descendit in cau-
Descendere in aliquod certamen. Tuf. 118. b

Descendere in magnam dimicationem uitæ. ad
Her. 37. b

DESCISCO. pro Deficio, notū paucis nunc
est: sic enim Romani sunt usi.

Desciscere à repub. in Acad. 235. a

A' senatu. de Ar. 253. a

A' patribus. ibidem. 214. a

A' se non desciscere. At. 25. a

Ab excitata fortuna ad inclinatam, & propè ia-
centem desciscere. Ep. 26. b

Ab institutione aliqua. de Fin. 110. a

A' uita desciscere. de Fin. 103. a

A' ueritate. Acad. 12. b

DESCRIBO. Qui non à doctis latinè didi-
cerunt, ignorantia huius uerbi, Transcribo alijs
modis utuntur. Ab aliquo aliquid describere, si-
gnificat, quod Barbari dicunt, Ex alicuius exem-
plari aliquid transcribere. ut,

Scrispsit Balbus ad me, se à te quintum de Finib.
librum descripsisse. At. 210. b

Mirificè Cerelia studio uidelicet philosophiæ fla-
grans, describit à suis istos ipsos de Finibus. At.
210. b

Multos item fugit, *Describere* idem ualuisse ap-
ud ueteres, quod *Distribuo*, Partio.

Flaccus descripsit pecuniam ad Pompeij ratio-
nem, quæ fuit accommodata L. Syllæ descri-
ptioni. pro Flac. 152. b

Veſtigal,

DE PHRASEIBVS

Vestigial, quod Græcis æqualiter descriperat,

Qu. Fra. pro Flac. 152. b

Ciuitatibus pro numero militum pecuniarum
summas describere. in V. 248. a

Dena describit in singulos iugera, cōtra Rul. 83. a

Descripsisti urbis partes ad incendium. in C. 99.
a. & 112. b. 107. a

Quorum bona suis comitibus compotoribusq;
descripsit. Postquam. 198. b

Quæ mihi uidetur non tam ipsa aquila, quæ de-
scribitur, quàm Platonis oratione creuisse. de
Or. 87. a

Ius ciuium generatim in ordines ætatesq; descri-
ptum. ibidem. 90. a

Describere suum cuiq; munus. Qu. de Pet. 213. b

Describere aliquid in multa genera. de Or. 135. b

DESCRIBERE, & DESCRIPTIO. Pro

oratione aliquem depingere, & conspectui sub-
ijcere. ut,

Si qua mulier sit eiusmodi, qualem paulo antè
descripsi, uita institutoq; meretricio. pro Cæl.
48. a

Nonne mehercule contumeliæ causa describam
quemq; præsertim ingeniosum. in Par. 94. a

Hominum sermones moresq; describere. Orat.
209. a

Solers subtilisq; descriptio partium in figuris a-
nimantium. de Na. 50. a

Descriptio quam Græci *καταγραφὴν* uocant, quæ
lis sit auarus, qualis assentator, cæteraq; eius-
dem generis in quibus natura & uita describitur.
Top. 228. a

Horunt

L I N G V A E L A T I N A E.

Horum exempla & descriptiones in præceptis e
locutionis continentur. de In. 52. a

DESPERO. Significatio nota fortasse satis,
sed usus minus est. nam quis nunc de uulgo sic
loquitur?

Serui desperantes uitam domini. pro Mil. 112. a

Desperare honores, uel aliquam rem. in C. 108. a

Desperare de aliqua re. Ep. 192. b

Siue restituimur, siue desperamur, nihilopus est.

Qu. Fr. 304. b

Essent illi quidem desperandi, sed tamen feren-
di. in C. 106. b

Cum Datiuo.

Is eum promissis suis excitauit, & simul saluti de-
sperare uetuit. pro Clu. 31. b

Bonos uiros lugere malui meas fortunas, quam
suis desperare. Postquam. 211. b

Qui cum oppido desperassent, munire arcem
cœperunt. in P. 97. b. & 98. b

Quoniam sibi hic ipse desperat. pro Mur. 134. b

Desperare ab aliquo. in P. 81. b

DESTINO, pro Constituo, Decerno, Attri-
buo. ut,

Cum eorum alteri Dionysius diem necis desti-
nasset, &c. Off. 61. a

Qui locus orbis terræ iam non erat alicui desti-
natus? pro Sest. 17. b

Sed si Plancus destinat, tum haberes difficulta-
tem. At. 216. a

At ego iam destinaram. At. 248. a

Quod tibi destinaras Trapezophoron, si te dele-
ctat, habebis. Ep. 106. a

q Non

DE PHRASIBVS

Non est annus hic tibi destinatus. Ep. 159. b

Si prius aperuerimus, quid oporteat ab ambo-
bus in causa destinari, quò ratio omnis totius
orationis conferatur. ad Her. 5. b

DETERIOR. Restituendū hoc nomen est,
quòd & res & usus eius à multis nesciatur. Sic e-
nim Latini locuti sunt.

Quicquid detraxeris, uitiosius & deterius futu-
rum est. de Or. 145. b

Rem non fecit deteriozem, haud scio, an fructuo-
siorem. At. 226. b

Si corrigere aliquid uolet, deterius id faciet. de
Clar. 188. b

Res uerbo fieri interdum deterior solet. in Aca.
215. a

Nisi hoc statuisses, quicquid dixisses, te deterius
esse facturum. in Ver. 178. a

Natura non optima putanda potius, quàm de-
terrimum. de N. 33. a

Esse deteriori iure, quàm cæteri ciues. pro Cec.
288. a. 293. b

Nec ideo est Gaditanorum causa deterior, gra-
uissimis enim & pluribus rebus est fulta. pro
Cor. 162. a

Deteriore tempore absens auctioratur. pro Q.
3. b

Ego ualeo sicut soleo, paululo tamen etiam de-
terius quàm soleo. Ep. 70. b

Tertius uerò ille finis deterrimus, ut quanti quis
que se ipse faciat, tanti fiat ab amicis. de Amic.
107. a

Deteriores iugulare cupio, meliores uincere. in
Homo

L I N G V A E L A T I N A E.

Homo deterrimus. ad Her. 17. b

Theophrastus autor haud deterior, mea quidē
sententia. de Leg. 172. a

Hetrusci libri deteriores, & repulso hos appel-
lant, quorum & mentes & res sunt perditæ. de
Ar. 256. a

DE TVRBO, idem quod Deijcio. neglectū
à nostris. ut,

Tyndaritani statuā istius deturbarunt. in V. 221. a

Cum parietes disturbabas. Parad. 129. a

Quòd si cæmentum bonum non haberem, de-
turbarem ædificium. Quint. Fra. 328. b

Translatè.

Deturbare aliquem de possessione. Parad. 121. a

De fortunis omnibus P. Quintius deturbandus
est. pro Quint. 8. a

Illi statuam istius deturbant, affligunt, commi-
nuunt, dissipant. in P. 99. a

Deturbari spe & possessione. Ep. 198. b

Sed hoc scito tuos ueteres hostes, nouos amie-
cos, uehementer literis percussos, atq; ex ma-
gna spe deturbatos iacere. Ep. 63. b

DE VINICIO, & DE VINCTVS *sum.* Si no-
stri homines scirent, transferri crebrò hoc uer-
bum ad beneficia & officia quibus astringimur,
nō dicerent, Obnoxium facere, Obnoxius sum.
Sed sic est Cicero locutus.

Sanguinis autē coniunctio & beneuolentia de-
uincit charitate homines. Off. 11. b

Ipsum præterea summo officio, & summa obser-
uantia tibi in perpetuum deuinxeris. Epistol.
203. b

q 2 Cuius

DE PHRASIBVS

Cuius officijs me esse deuinctum confiteor. Ep.
14. b. 87. b

Cleomenes ab isto donis beneficijsq; plurimis
deuinciebatur. in V. 252. b

Tum uiros optimos, & homines honestissimos
summo beneficio in perpetuum tibi tuisq; de-
uinxeris. Ep. 206. b. 88. b

Tenere aliquem deuinctū largitione. pro Plan.
267. a. ibidem.

Is totam Hortensiorum domum deuinctā con-
suetudine tenebat.

P. Crassus cum Seruio Galba affinitate sese de-
uinxit. de claris. Or. 133. a

Quem non solum sermone meo, sed etiam fami-
liaritate deuinxit. Qu. Fra. 200. a

Iis studijs, quibus uterq; nostrū deuinctus est.
Ep. 45. a

Hic tibi tua præstanti in eum liberalitate deuin-
ctus est. Ep. 6. b

Alijs item tribuitur. ut, Deuincire spe aliquē,
aut alia. quorum exempla ex Lexicis petas.

DIFFIDO. Non significat, quod uulgus pu-
tat, Fidem non adhibeo: sed Despero, non Con-
fido. ut,

Eudemus grauiter æger fuit, ut omnes medici
diffiderent. de D. 91. b

Diffidens & desperans rebus suis. in P. 98. b

Vides ne tu illum tristem demissum? iacet, diffi-
dit, abiecit hastas. pro Mur. 14. b

Qui autem diffidit perpetuitati bonorū, timeat
necesse est. de Fin. 82. b

Is certè potius, qui sibi alia ratione diffideret,
quàm

LINGVÆ LATINÆ.

quàm is qui omni ratione cōsideret. pro Clu.
30. b

Aliquem fugientem excipere, diffidentem rebus
suis confirmare. pro Pomp. 8. a

Diffidere sibi. de Pro. 77. a

Nihil affirmabo, quæram omnia, dubitans ple-
runq; & mihi ipse diffidens. de D. 110. a

Hinc incipio sententiæ diffidere. Tul. 228. b

Cum Infinitiuo.

Tanta adhibeatur à nobis diligentia, ut rem pos-
se confici non diffiderem. Qu. Fra. 290. a

Diffido me posse in hac causâ consistere. pro Q.
14. a

Inuenire se posse, quod cuperent, diffisi sunt.
Acad. 3. a

Experiri id nobis, quod te assequi posse diffi-
das. Or. 197. a

Eloquentia quam omnes se assequi posse diffi-
derent. Or. 205. b

DIFFVND O. Translatè crebrò utitur. quod
rarius à nostris fieri uidetur. ut,

Virtus ex bonis amici quasi diffunditur, & in-
commodis contrahitur. de Am. 105. b

Error tam longè lateq; diffusus. de Fin. 88. b

Ius ciuile, quod nunc diffusum & dissipatum est
cogere, & ad artem redigere. de Or. 121. b

Numerus optimatum latè & uariè diffusus est.
pro Sest. 23. a

Cn. Pompeij latè longèq; diffusa laus. pro Cor.
57. a

Sol diem efficit toto cælo luce diffusa. de N. 45. a

Dij uim suã longè lateq; diffundunt. de D. 97. a

DE PHRASIBVS

Terra semen tepesfactum complexu suo diffundit. de Sen. 87. b

Platanus ad opacandum aliquem locum patulis diffusa ramis. de Or. 87. a

DILABOR. Et si propria uis nota est, translata tamen non item: præsertim cum pro Concideri, Effugere, aut Obliuisci usurpatur. ut, Præclarissimè constituta respub dilapsa est. Off. 50. a

Malè parta, malè dilabuntur. in Acad. 173. a
Sunt alij plures fortasse, sed mea memoria dilabuntur. in Acad. 248. a

Sed intento opus est animo, ne omnia dilabuntur, si unum aliquid effugerit. Tus. 211. a

DILORICARE tunicam aut uestem, dixit Cicero: pro quo uulgus Discingere, Religare, Aperire.

Qui in causa peroranda non dubitauit excitare reum consularem, & eius diloricare tunicam. de Or. 119. b

DIMOUEO, pro Remoueo: non tam in uulgus notum, quàm Ciceroni usitatum est. ut, Quòd in Oratorijs libris personam desideres Scæuolæ, non eam temerè dimoui. At. 63. b
Similis à repub. labes in posterum dimouebatur. pro Dom. 126. a

Quo ego adiumento sperabam hanc à me molestiam posse dimoueri. in V. 55. b

Odium à nobis dimouere, & in alios struere. de Orat. 127. b

Dimouere aliquem de cursu suo. pro Sest. 24. a
Vis, quæ formidine animum perterritum loco sæpe,

L I N G V A E L A T I N A E.

ſæpe, & certo de ſtatu dimouet. pro Cec. 293. a
 Dimoueri & depelli de loco. 294. a
 Vt ne quis te de uera & certa poiſit ſententia di-
 mouere. in Ver. 75. b
 Dimouere aliquem loco ſuo. pro Plan. 270. a
 Virtus nunquam poteſt dimoueri loco. in Aca.
 193. b
 Ex ea poſſeſſione rempub. dimouere, ex qua Syl-
 læ dominatio non deieciſſet. contra Rul. 82. a
 Voluptas mentem ex ſua ſede & ſtatu dimouet.
 Parad. 118. a

DIŌCEſIS. Ea uoce Græci nominabant
 procurationem & adminiſtrationē regionum,
 partium regni aut prouinciæ alicuius. Ea enim
 in *diocēſibus* diſtribuitur, hoc eſt, in uicos quosdā,
 qui communi iure ſunt & utuntur; & ab eo qui
 præeſt, ius dicitur certo aliquo loco & tempore,
 quo omnes illius diæceſis homines conueniūt.
 Eadem ratio apud nos eſt, ut regnum diſtribua-
 tur in certas regiones: quas noſtra lingua uoca-
 mus *Zent*; aut, ein *Landgericht/Landvogtei*:
 Gallicolatinè Belliuias uulguſ nominat; Vicos
 etiam nonnulli appellant. Latini nullo proprio
 nomine, ſed communi idem exprimūt. ut, Pro-
 curatio, Adminiſtratio. Qui præeſt, Diæcetes di-
 cebatur: Procurator, aut Adminiſtrator latinè.
 Germanicè, Ein vogt/Landvogt/Truchſes,
 ab alijs, Satrapa, aut Sarapes: quod Perſicum eſt.
 Mirifica expectatio Aſiæ noſtrarum diæceſium.

At. 82. a

Vt me omnium illarum diæceſium, quæ cis Tau-
 rum ſunt, omniumq; earum ciuitatum magi-

DE PHRASIBVS

stratus legationesq; conuenirent. Epist. 37. a
 Deinde, si quid habebit cum aliquo Helleston-
 tino controuersig, ut illam *dirigere* reijcias. Ep.
 23. b

DIOECETES.

Rabirius Diocetes fuit regius. pro R. P. 126. a.
 127. a

DIRIGO. Significatio nō tam obscura, quā
 usus nūc est. Nam tametsi uulgus intelligit, quo
 modo cum præpositione Ad coniungatur: ut,
 Dirigere puerum ad aliquam opinionem, Ali-
 quid dirigere ad aliquid: non consuevit tamen
 cum ablatiuo iungere hoc modo.

Sed tamē ad extremum utilitate putat officium
 dirigi magis quā honestate. Off. 70. a. & 68. b
 Honestate dirigenda utilitas est.

Fines bonorum, quos utilitate aut uoluptate di-
 rigunt. de Fin. 1. 8. b. 97. b

Lituo Romulus regiones direxit, tum urbem
 condidit. de D. 8. 5. b

Nec sunt rythmicorum aut musicorum acerri-
 ma norma dirigenda. de Or. 160. b

DISCEDO. Fiunt & hoc uerbo quædam lo-
 quendi formæ, quas imperiti nostris temporibus
 ignorant. ut, Cælum aut terram discedere.
 Nostri homines potius, Aperire se cælū aut ter-
 ram dicunt. Sic uerò Latini:

Cum cælum discessisse uisum est, atq; in eo ani-
 maduersi globi. de D. 100. a. b

Marsico bello cælum discessit, & 121. a

Cæli discessus.

Qui cum terra discessisset magnis quibusdā im-
 bribus,

L I N G V A E L A T I N A E.

bribus, in illum hiatus descendit. Off. 59. b

Alijs quoq; rebus, non locis attribuitur. ut, A mente, aut animo discedere. Nostri, In ecstasi incidere.

Is magnitudine timoris à constantia atq; mente atq; à seipso discessit. de D. 132. a

Sic, A se discedere, pro Immutari, & Sui dissimilem fieri.

Cælius discessu meo discessit à sese. de Cla. 190. a

Pro Abire. ut,

Modò audiui quartanam à te discessisse. At. 122. b

Si istius hæc tanta iniuria impunita discesserit. in Ver. 215. b

DISCEPTO, pro Dijudico, aut Cognoscendo & audiendo causam aliquam iudico, & controuersiam dirimo. usitatum nunc non uidetur.

Quin potius uulgus idem ualere putat, quod Contendo. nam Disceptare cū aliquo, inter se, multi dicunt. Sed Cicero nunquā sic est usus. ut, Et isti est præpositus quæstioni, qui hæc iustè sapienterq; disceptet. pro Mil. 106. a

Si hanc causam in foro dicerem, eodem audiente & disceptante te. pro Deiot. 144. b

Cum Academici Stoicorum controuersias disceptarent. Tus. 210. a

Fœciales bella disceptant. de Leg. 173. b

Rei sunt omnes, quorum de re disceptatur. de Or. 125. a

Qua de causa definitiones ad omnia de quibus disceptabatur, habebant. Acad. 45. a

Sic Disceptatio.

Hinc Disceptator, pro Iudice, nunquam uerò,

q s quod

DE PHRASIBVS

quod uulgius putat, pro Disputatore, aut Litigatore, aut eo qui de re aliqua contendit, apud Ciceronem inuenitur.

Iuris disceptator, qui priuata iudicet, iudicari uel iubeat, prætor esto. de Leg. 185. b

Quorum alterum per sæpe disceptatore domestico iudicatur. pro Cecin. 286. a

Populum Rom disceptatorem non modo non recuso, sed etiam depono. contra Rul. 65. a

Vel seuerissimis disceptatoribus M. Cælij uitam me probaturum esse confido. pro Cæli. 44. b

Disceptator, id est, rei sententiæq; moderator. Part. 230. b

DISCVTIO. Transfert sæpe hoc Cicero ad ea quæ aut deteguntur, aut pelluntur. ut,

Discutienda sunt ea quæ obscurant, & quæ sunt eminentia & prompta sumenda. de Or. 163. a

De Comageno rege, quod rem discusseram, mirifice mihi blanditur Appius. Qu. Fra. 313. b

Discutere captiones alicuius. Acad. 12. b

Discussa est illa caligo, quam paulo antè dixi, diluxit, patet, uidemus omnia. Acad. 240. a

Pellere.

Modò cædem timueramus, quam oratio fortissimi senis Qu. Confidij discusserat, ea quæ quotidie timere potueramus, exorta est. Ar. 39. a

Cum eorum aduocationem manibus, ferro, lapidibus discussisti. pro Dom. 224. a

Dij faciant, ut hoc periculum, quod &c. discutiam & comprimam. pro Mur. 144. a

DISIUNGO & *Disiunctio* nota satis sunt. Sed *Disiunctum* esse ab aliquo, pro *Differre*, *Alienum* esse,

L I N G V Æ L A T I N Æ .

fugere multos multos uidetur. ut,
Græci longè à nostrorum hominum grauitate
difiuncti. pro Sest. 27. a

Quæ uita est maximè difiuncta à cupiditate, &
cum officio coniuncta. pro S. R. 24. b

Mores eius longissimè à tanti sceleris atrocitate
sunt difiuncti. pro Cærl. 48. b

Aetolia procul à Barbaris difiuncta gentibus. in
P. 99. a

Quorum mentes longè à cõmuni salute difiun-
ctæ sunt. de Ar. 256. a

Quod longissimè est ab imperitorũ intelligen-
tia, sensuq; difiunctum. de Or. 86. a

Duo loca difiunctissima, maximèq; diuersa. in
P. 5. b

Nihil est difiunctius ab ea cogitatione, quæ & c.
Acad. 17. a

Difiunctissima terræ. Ep. 131. b. inter quas est
longum interuallum. Sic interuallo locorum &
temporum difiunctos esse. Ep. 6. a. Barbari, Val-
de longè à se inuicem abesse.

DISPERTIO, In uarias & multas partes di-
stribuo. tritum nostrorum sermone non est. ita-
que à Cicerone eius usum accipiant.

Redeant rursus ad coniecturam, eamq; in qua-
tuor genera dispertiunt. de Or. 152.

Dispertire orationem in membra. de Cla. 179. a

Pecuniam illam iudicibus dispertiendã esse. pro
Cluen. 32. a

Bona uerbo redigenda, re dispertienda. LV. 118. a

Romani homines, qui tempora uoluptatis la-
borisq; dispertiunt. pro Mur. 142. a

Deinde

DE PHRASIBVS

Deinde eorum generum quasi quædam membra dispertiat. de Orat. 100. b

Dispertitus, 4. um

Mihi tecum ita dispertitum officium est. E. 59. b
Satius existimo uos dispertitos, & in speculis esse. At. 145. b

DISPICIO, Iudicio aliquid perspicio: præfertim id quod confusum est & uarium, iudicio separo, & eius cognitionem apprehendo. Imbecillus animus uerum dispicere non potest. de Diuin. 125. b

Si dispicere quid cæpero, scribam ad te. At. 35. b
Nunc uelim dispicias res Romanas. At. 97. a
Sed ego quid sperem, non dispicio. Qu. Fra. 304. a. & 307. b

Cum dispicere ceperimus, & sentire quid simus. de Finib. 134. b
Tamen acie mentis dispicere cupiebant. Tuscul. 157. b

DISRUMPOR. Si nostris tam notum esset, non dicerent, Crepari dolore, inuidia. pro quo Cicero sic est locutus.

Quare disrumpatur licet ista furia, bis seruaui. pro Dom. 233. a

Disrumparis licet. At. 66. b
Disrumpuntur ij, qui me posse aliquid doluerunt. At. 65. a

Disrumpor dolore. At. 109.
C. Cosconius noster, quem disrumperis, cum ædilitium uides. in Vat. 32. a

DISSENTIO. Significatio uulgaris est, sed usus non item. Quis enim nunc dicit, Dissentio tecum,

L I N G V A E L A T I N A E .

tecum, pro, à te? Sic tamen apud Ciceronem sæpe inuenies. ut,

Dissensit cum Mario clarissimo consul nobilissimus & fortissimus.

Lucius Sylla cum Octauio collega. pro Syl. 178. b. Off. 67. a

Cum uidetur scriptoris uoluntas cum scripto dissentire. ad Heren. 4.

D I S S I P O . Vim & usum huius uerbi nostra ætate ij non tenent, qui dicunt, Vnum huc, alterum illuc proijcere: Vnam partem huc, alteram illuc dispergi in multas & uarias partes distrahi. et alijs modis, quos omnes enarrare nõ possum. Ignis quocunq; inuasit, cuncta distubat ac dissipat. de Nat. 33. b

Illi statuam istius deturbant, affligunt, comminuunt, dissipant. in P. 99. b

Euersa domus est, dissipati liberi, rapta coniux. pro Sest. 28. a

Simia omnia, quæ erant ad sortem parata, disturbauit, & aliud aliò dissipauit. de D. 96. a. & 122. b

Medeam prædicauit in fuga fratris sui membra in ijs locis, quæ se parens persequeretur, dissipauisse. pro Pomp. 8. a

Capere, occidere, & dissipare hostes. Ep. 23. b. & Dissipare classem. 190. a

Facilius est apta dissoluere, quàm dissipata connectere. Or. 220. a

Amicitia omnia contrahit, discordia dissipat. de Am. 110. a

Omnia quæ sunt conclusa nunc artibus, dispersa &

DE PHRASIBVS

fa & dissipata quondam fuerunt. de Or. 100. b
Genus hominum in montibus & syluis dissipatum. de Or. 88. a

Ius ciuile, quod nunc fufum & dissipatum est, in certa genera cogere, & ad artem facile redigere. 121. b

Qui discedere animum censent, alij dissipari statim, alij diu permanere, alij &c. Tuf. 152. a

Disperdere ac dissipare patrimonium. contra Rul. 61. a

Distributis partibus sermo est tota Asia dissipatus &c. pro Flac. 14. 9. a

Dissipare famam uel rumorem. in Acad. 261. a

Cum istius amici sermones huiusmodi dissipauissent, me, &c. in Ver. 79. b. a

DISSOLVO. Etsi satis nota est propria eius significatio, quæ eadem quæ Soluo. Dissoluere tamē pro Satisfacere imperiti rarò usurpāt. Dissoluere æs alienum. pro Syl. 177. b

Facilius est apta dissoluere, quàm &. pro Qu. 3. a
Pecuniam tenere, nec quicquam ulli dissoluere. in V. 187. b

Illi turpe erit eo nomine, quòd satisfacere debeat, procuratores eius non dissoluere. At. 261. a

Ego uerò Lycurgo maximam gratiam habeo, qui me ea pœna multauerit, quã sine mutatione, & sine uersura possem dissoluere. Tuf. 170. a

Neg; item Dissolutus pro Nimium remissus, & ignauus nunc teritur.

Verres negligens ac dissolutus. in Ver. 184. b

Dissolutus in re familiari, ac negligens. pro Qu. 6. b. &

Dissolutus

L I N G V A E L A T I N A E.

Dissolutus, profusus, perditus, nepos. 7. a

Adolescens perditus & dissolutus. Tusc. 221. a;
218. a

Dissoluta Græcorum consuetudo, & impudens
licentia. pro Flac. 150. a

Consilia dissoluta & perdita. contra Rul. 77. a

DISTINEO. Negligitur item & hoc uerbis
à multis, quo sic est usus Cicero:

Ex eo colligere poteris, quanta occupatione di-
stinear. At. 37. b

Nam antea distinebamur maximis occupationi-
bus. Ep. 121. a

Nos hic multitudine & celebritate iudiciorum
ita distinemur, ut quotidie uota faciamus, ne
intercaletur. Ep. 96. b

Sylla tot tantisque negotijs distentus est, ut respice-
rare non possit. At. 3. b

Metuendum est, ne imperita multitudo per me
pacem distineri putet. in A. 245. a

DISTURBO. Significat id, quod Germani-
cè dicimus, Undereinander werffen/Undereif-
nander schütten. Quod cum latine uulgus igno-
ratione huius uerbi reddere non potest, ab-
surda multa usurpat. quæ Cicero sic protulit:

Simia & sortes ipsas, & cætera quæ erant ad sorte-
tem parata, disturbauit, & aliud alio dissipauit. de D. 96. a

Domum aliquam operis disturbare. O. 3. 155. a

Disturbata porticus Catuli, quæ reficiebatur, &
ad tectum iam penè peruenerat. At. 55. b. pro
Dom. 234. a

Disturbari tecta, diripi fortunas. pro Dom. 232. b

Quibus

DE PHRASIBVS

Quibus spectantibus domus mea disturbaretur, diriperetur. pro Dom. 236. a

Pontes disturbat, cistas deijcit. ad Heren. 4. b

Ignis quocumq; inuasit, cuncta disturbat & dissipat. de Nat. 33. b

Qui fidem lædit, quantum in ipso est, disturbat uitæ societatem. pro S. R. 37. a

Si hoc dissuadere est, ac non disturbare atq; peruertere. contra Rul. 86. b

Vi & armis disturbare iudicia. pro Syl. 180. b

Cum quidam agrariam curationem ligurirent, disturbari rem, totamq; integram uobis reseruari. Ep. 178. a

DITIO, Imperium & potestatem significat. Sed omnes modi loquendi noti non sunt nostris hominibus.

Quæ in eorum regno ac ditione sunt. in V. 213. b

Cæsar totam Galliam in nostram ditionem redegit. de Pro. 75. b

Urbesq; Achaia multas sub imperium populi Romani, ditionemq; subiunxit. in V. 87. a

Tenere aliquem in sua potestate & ditione. contra Rul. 74. a

Priuatorum etiam est potestas: quod uulgo omnino ignoratur.

In ditione ac potestate alicuius esse. pro Quint. 1. b. &

Si fas est, respirare P. Quintium contra nutum ditionemq; Næuij. 17. b

DIVVLGO. Multi ignorant & propriam uim huius uerbi & usum: itaq; à Cicerone discant, is enim hoc uerbo significauit, quod Barbari uolunt, cum

L I N G V A E L A T I N A E.

Iunt, cum dicunt, Aliquid inter homines disper-
gere, Aliquid omnibus in ore dare, Omnibus co-
piam facere.

Inimici hanc rem sermonibus diuulgare uolue-
runt. pro Fon. 278. a

Hæc nullo pacto diuulganda sunt. in A. 162. a

Non suppressenda res erat, sed diuulganda. Brut.
91. a

Quare uisum est, occultius agendum, neq; ullo
modo diuulgandū, de te iam esse confectum.

Ep. 89. a

Hunc librum, etiamsi minus uestra commenda-
tione, tuo tamē nomine diuulgari necesse est.

Orat. 207. a

Vo!o eum librum diuulgari. At. 199. b

D O. Omnes formæ loquendi huius uerbi tri-
tæ non sunt. ut,

Da quæso te huic etiã generi literarum. Ac. 41. a

Neq; sermonibus uulgi te dederis. de Som. 130. b

Da te homini. Ep. 22. a

An ijs me dem, qui potiuntur. At. 109. b

Dare se ad aliquam rem faciendam. de N. 3. b

His literis scriptis me ad *συναξίαις* dedi. At. 245. a

Si te ad ius respondendum dedisses. de Leg. 158. a

L. Scæuola nemini se ad docendum dabat. de
Cl. 193. b

Qui ad meam gloriam augendam tanto studio
te dedisti. Qu. de Pe. 207. a

Dare se ad lenitatem. Ep. 202. b

Is dedit se in consuetudinem, &c. in Pomp. 94. a

Is benè penitus in istius familiaritatem sese de-
dit. in V. 143. a

DE PHRASIBVS

Familiariter me in eorum sermonem insinuo ac
do. contra Rul. 68. a

Is se in cruciatum dari cupit, dum hac de re que-
ratur. pro S. R. 38. a

Dare se in tormenta. Tusc. 244. a

DOMINATIO. Idem ualet, quod græcè Ty-
rannis: sed quia uulgus dominium in ore habet,
pro dominatione aut dominatu, discat hic do-
minium apud Ciceronem, pro Tyrannide aut
dominatu & imperio non inueniri. Sic potius il-
le est locutus.

Idem fecero, quod in Cinnæ dominatione, &
Marij tyrannide Philippus. At. 110. b

Non modò crudelis & superba dominatio no-
bis, sed ignominiosa etiam, & flagitiosa est se-
renda. in A. 190. a

Dominationem expectant, rerum potiri uolūt.
in V. 108. a

Dominatio quæ sita ab utroq; est. At. 125. a

Dominatus in uitio.

Vrbs ab Alexandro tyranno crudeli dominatu
premebatur. de D. 52. b

Dominus est, inquit, Alexandria: imò uerò in su-
perbissimo dominatu fuit. pro R. P. 128. b

L. Brutus populum Romanum dominatu re-
gio liberauit. pro Dom. 235. b

In laude.

Terrenorum commodorum omnis est in homi-
ne dominatus. de D. 57. a

Dignissimus potestate & dominatu omniū re-
rum. de Nat. 31. a

Cassio mea sententia dominatum & principa-
tum dedi:

L I N G V Æ L A T I N Æ .

tum dedi. in Acad. 238. a

Cum autem assumpta ratio est, tanto in domi-
nato locatur, ut omnia illa prima naturæ, hu-
ius tutelæ subijciantur. de Fin. 115. a

Dubitanter aliquid agere) (contrarium est, Fi-
denter, aut Confidenter. uulgare non est.

Sine ulla affirmatione quærentes, dubitanter u-
numquodq; dicemus. de Inuen. 63. a

Verecundè dubitanterq; facere aliquid. de Cla.
172. a

Spes posteritatis, qua sublata, nō dubitanter oc-
cidam. Oct. 329. a

Dubitanter) (Fidenter. de N. 5. b

Dubium esse, Venire in *dubium*; & istiusmodi
alia obseruanda quoq; sunt.

De hac re mihi *dubium* non est. Ar. 173. b

Si *dubium* tibi est, posse te illius regni potiri, co-
nandum non est: si exploratum, non est cun-
ctandum. Ep. 7. a

De ciuitate in *dubium* uenire. pro Cecin. 288. a

Alij non ueniunt in *dubium* de uoluntate. Att.
179. b

Non eo dico, quò mihi in *dubium* ueniat tua flo-
des. pro Quin. 1. b

Acta Cæsaris in *dubium* uentura uidentur. Ar.
263. b

Quæ res est, quæ cuiusquam animum in hac cau-
sa *dubium* facere possit? pro Pomp. 1. a

Hæc autem habere *dubia*, abhorrere à sapientia
est. Acad. 8. b

Vocare aliquid in *dubium*. de Inuen. 72. b

Quæ in *dubium* uocarentur &c. de Or. 127. b

r a Omnia

DE PHRASIBVS

Omnia in dubium, incertumq; reuocari. pro Ce-
cin. 289. b

DVCO. Multis & uarijs rebus hoc uerbū tri-
buitur: quæ uerò à consuetudine uulgari disce-
dunt, solum notemus. Primùm origo et initium
rerum hoc uerbo significatur. ut,

Ex quatuor temporum mutationibus, omnium
quæ in terra mariq; gignuntur, initia causæq;
ducuntur. de N. 36. a. &

Vix ab intestinis ad iecur ductæ ac directæ. 53. b
Sed ab ijs partibus quæ sunt honestatis, quemad-
modum officia ducerentur, satis expositum ui-
detur. Off. 30. b

Qui commendationem ineuntis ætatis à scelere
duxerit. pro Deiot. 144. a

Ab eodē uerbo ducere sæpe orationē. Or. 209. b
Ac uideo hanc primùm ingressionē meam non
ex oratoris disputationibus ductam, sed è me-
dia philosophia repetitam. Orat. 197. b

Necq; attendit eos ipsos, unde hoc simile ducit,
aliter. de Orat. 138. a

Hinc Pomponij ductus est sermo. de Clar. Ora.
166. b

Omnis ille sermo ductus è percunctatione filij.
de Cla. 284. b

Aliquis è quo similitudinem duceret. Or. 197. b
Alicuius rei rationem ducere. pro habere. uulgare
non est. ut,

Officij rationem, atq; existimationis duci conue-
nit. pro Quint. 9. b

Officij rationem in omni uita, non commodi est
se ducendam. pro Sest. 7. b

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Duxi meam mecum rationem. At. 128. a

Debere eum aiebat suam quoq; rationem ducere, multa sibi opus esse. in V. 102. a

Non ullius rationem sui commodi ducit. pro S. R. 40. a

Itē, *Duci aliquare.* pro Cōmoueri, & delectari. Qui eloquentiæ laude ducitur. Orat. 207. a

Qui in periculis cum laude & uirtute uersantur, spe posteritatis fructuq; ducuntur. pro Rab. 96. b

Alij emendi quæstu & lucro ducuntur. Tus. 229. b

Qui statuarum honore & gloria ducitur. in V. 137. b

Ita credo literis eorum Chryfogonus ducitur. pro S. R. 38. b

Sic etiam, *Animam spiritum, uitam ducere.*

Aspera arteria excipit animam eam, quæ ducta est spiritu, eademq; à pulmonibus respirat. de N. 53. a

Vt optandum sit, ut possimus ad id tempus reipublicæ spiritum ducere. Ep. 143. b

At eosq; portus, quibus uitam & spiritum ducitis. pro Pomp. 10. a

Ducere spiritum præ cura. ad Her. 34. a

Ducere tempus, aut rem aliquam, non dicunt nostri homines: sed Prolongare, Extēdere. quorum alterum barbarum, alterum aliud significat. Cicero uerò sic:

Ita tempus duceretur, ut à M. Glabrione Pr. ad prætorem alium ueniremus. in Ver. 82. a

Bellum ducetur. Brut. 289. b

Parietem ducere per locum aliquē. pro Mil. 116. a

DE PHRASIBVS

Ducere, Ratiocinatorū uerbum: pro quo non
Computare. ut,

Vt fœnus quaternis centesimis ducant. At. 91. b

Soluere centesimis ductis cum renouatione fin-
gulorum annorum. At. 85. a

Centesimis ductis non perpetuis, sed renouatis
quotannis. At. 91. a

DVDVM. Aduerbiū hoc si in uulgo notū es-
set, nō dicerēt, Rectè antè, paruo tempore antè.

Dixi dudum, materiam aliam esse ioci, aliam se-
ueritatis. de Orat. 133. a

Cum uix ut dudum ad Demosthenem, sic nunc
ad Crassum peruenimus. de Clar. 188. a

Dudum enim circumrodo, quod deuorandum
est. At. 57. b

DVM pro Donec crebrò usurpatur. ut, Expe-
ctare dum aliquid fiat. Sed Nihil dum eleganter

Cicero utitur pro Nondum. ut,

Brundisio nihil dum erat allatum. At. 135. b

Nihil dum etiam istiusmodi suspicabar. in Verr.
201. b

Nihil dum enim sciebam. Ep. 151. a

Nihil dum audieramus ubi esses. Ep. 186. a

E

E A re, pro Propterea. uulgatum non est. ut,
O rem turpem, & ea re miseram, sic enim,
&c. At. 123. a

Is metuit, & ea re fugit. 127. a

Deinde ea re non uenit in mentem, quia nihil
attinuit. in Ant. 151. a

Id ea re quia turpe est, non est faciendū. Off. 61. b

Ea re utrumq; scripsi, ut, &c. Ep. 211. b

Et ea

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Et ea re traduci non potuerunt. de In. 74. b

B D I C O. Si hoc uerbum diuulgatum satis es-
set, non dicerent indocti, Mandare pro Edicere.
nam illud priuatorum tantum est, hoc magistra-
tus: aut ut Barbari, Mandamenta publicare, Affi-
gere mandata: pro quo Latine, Edicta.

Si quis eum pulsasset, edixit sese iudicium iniu-
riarum non daturum. in V. 122. a

Consul edicit, ut Senatus senatusconsulto ne ob-
temperet. in Pomp. 83. a

Antonius edixit, ita ut me & Lælium exciperet.
At. 174. a

Ne absens censeare, curabo edicendum & pro-
pmodum locis omnibus. At. 17. b

Prætozem edicere, ne fiat aliquid. Qu. Fr. 295. a

Edictum quod communiter compositum fue-
rat, solus edixit. Off. 68. a

Iustitium edici, saga sumi dixi placere. in A. 206. a

B D I S C O. Admonendus hic tantum lector
est, ne pro hoc uerbo dicat, Memoriter discere
aliquid. Nam id Edisco significat: illud uero a-
pud Ciceronem non reperitur.

B D O. Edere aliquid, pro Diuulgare, notum
est. Sed cum significat is, Certis aliquid præscri-
bere, aut Comprehendere, aut Nominare, uul-
gare non est.

Leges autem edentur à me non perfectæ &c. de
Leg. 173. b

Iudicium quin acciperet, in ea ipsa uerba quæ

Neuius edebat, non recusasse. pro Quin. u. b. et

Se iudicio id quod edat, accipere. 12. a

Deinde posteaquam est editum, expositis à Cn.

DE PHRASIBVS

Flauio primùm actionibus nulli fuerunt. de Orat. 100. b

Nec scriptũ habeo, nec possum edere. in V. 207. a
Tabellæ recitatę nobisq; editæ sunt. pro Cluen. 56. b

Edere rationem alicuius rei cuipiam. At. 75. a. & 102. b

Socium in eius bonis edidisti Quintum. pro Quin. 14. a

Apollo Pythius oraculo edidit Spartam, nulla re alia, nisi auaritia esse perituram. Off. 49. b

Tibi familiari meo prius edituri fuerunt iudicium scribæ mei, si uoluisses, quàm in codicem referrent. pro Syl. 175. b

Põst autem aliquanto Vulturij iam iudicio exposito atq; edito, surrexit. in Cat. 113. a

Is nomẽ meum operarijs ediderat, imperitis iniecerat. pro Dom. 216. a

Clarissimi ciues nomen editi iudicis non tulerunt. pro Plan. 267. b

Qui nascitur, in lucem edi dicitur. Tus. 173. b. & 190. a

Crocodilos cum in terra partum ediderint, obseruare oua. de Nat. 52. a

Oues nullum fructum edere ex se sine curatione hominum possunt. de Nat. 58. a

Ager qui meliores sætus possit & grandiores edere. de Orat. 110. b

Edere clamores. de D. 119. a

Memini nos miros risus edere. Qu. Frat. 312. a

EFFERO. Varijs & multis rebus hoc uerbũ tribuitur; quæ uerò uulgò ignorantur, hæc sunt:

Primùm

LINGVÆ LATINÆ.

Primum, Terram efferre fructus. nam alij dicunt,
Proferre fructus: quo Cicero non est usus.

Ager qui multos annos quieuit, uberiores efferre fruges solet. de Clar. 166. a

Cum ager id quod perrarò euenit, cum decimo extulisset. in V. 172. a. &

Id perdere aratorem, quod agri segetesq; extulissent. 193. a

Quæ efferunt aliquid ex se, perfectiora sunt, quàm ea quæ ex his efferuntur. de N. 43. a

Efferre, pro eo quod Barbari dicunt, Ad sepulcrum ferre funus, aut mortuum.

Cn. Lucullus matrem efferrebat. At. 238. a

Cur Maximus extulit filiũ consularẽ. de N. 76. a

Efferri ante lucem. de Leg. 183. b

Cum pupillum filium ipse penè in humeros suos extulisset. de Or. 104. b

Funere efferre.

Cum casu in eadem causã cum funere efferretur anus Iunia. pro Flac. 154. b

Si Cæsar funere elatus esset. At. 226. b

Cum tua rogatione funere elata respub. est. pro Dom. 221. b

Efferre, pro Extollere.

Quæ res extulit eum: una commendatio huius. pro Qu. R. 50. a

Hi quos fortuna extulit, &c. pro Cor. 58. a

Quæ quanquam sunt abscissæ, tamen efferent se aliquando, & ad renouandum bellum reuifcent. de Pro. 76. a

Efferre aliquid aliquem, aut efferri. pro Commoueor, Concitor, Afficior.

DE PHRASIBVS

Si me efferret aliquando ad gloriam in refutan-
dis maledictis improborū animi quidam do-
lor, quis non ignosceret? de Ar. 247. b

Dolore efferri, & iracundia longius digredi
quàm deceat. de Ar. 244. a

Lasi dolent, irati efferuntur. pro Cæl. 41. b

Efferri laticia. pro Deiot. 148. b

Si uincunt, efferunt se laticia: uicti debilitantur,
animosq; demittunt. de Fin. 135. a

Efferre se insolenter. Tus. 27. a

Gaudio sum elatus. Ep. 151. a

Superbire, ut recentiores loquuntur, ueteri et
incorrupto more Efferre dicebatur.

Efferre animos. pro Dom. 241. b

Sed certè non cõtinebuntur, progredientur lon-
gius, efferentur. contra Rul. 85. b

Aliquid se gloria & prædicatione efferens. Par.
118. a

Laudare.

Efferre aliquẽ in cœlum laudibus. de Clar. 152. a

Efferre aliquem uerbis. Or. 147. b

Contempsisti L. Murenæ genus, extulisti tuum.
pro Mur. 127. a

Efferre aliquem summis laudibus in cœlum. E.
133. a

Pronuncio, & id quod uulgò per Profero ef-
fertur. nam Profero significat, In lucem edo.

Res alio atq; alio elata uerbo. Orat. 103. a. &

Efferre sententiam grauem inconditis uerbis.
211. b

Verba quæ similiter iisdem casibus efferuntur.
ad Heren. 39. b

L I N G V Æ L A T I N Æ,

EFFERVESCO. Significat, quod Barbari dicunt, Effluo, Ebullio: quo Cicero in hoc sensu non est usus.

Aquæ quæ efferuescunt subditis ignibus. de N.
31. b

Totus Pontus armatus, efferuescens in Asiã, atque erumpens. de Pro. 70. b

Censeo latendum tantisper ibidem, dum efferuescat hæc gratulatio. Ep. 127. a

Si nimium efferbuisse uideretur huius in gerendis inimicitijs uis, ferocia, pertinacia. pro Cæl. 53. b

Sic campus atque illæ undæ comitorum ut mare profundū & immensum, sic efferuescunt, quodam quasi æstu, &c. pro Plan. 262. a

Pontidius efferuescens in dicendo. de Clar. 187. a

Verba efferuescentia. de Orat. 116. b

EFFICIENS. Monendi sunt indoctiores, ne Effectius dicant: Barbarum enim id planè est. Cicero semper Efficiens, aut Conficiens. Sic in scholis usitatum est, Efficaciter: pro quo Cicero Efficienter: & Efficacia dici, cum dicendum esset Efficacitas. exempla à Cicerone petantur.

EFFLORESCO. Cicero hoc uerbum transtulit ad ea, quæ ut flos ex germine, sic ex aliqua re ducuntur et efferuntur. uulgus, Excrefcere, Vigere ex aliqua re, dicit.

Ex rerum cognitione efflorescat & redundet oportet oratio. de Or. 86. b

Vtilitas efflorescit ex amicitia, etiamsi tu eam minus secutus sis. de Am. 115. a

Pòst anapæstus procerior quidam numerus effloruit. de Or. 160. a

Amputanda

DE PHRASIBVS

Amputanda multa sunt illi ætati, siquidem efflo-
rescit ingenij laudibus. pro Cæl. 53. b

Et apparebit, eas penitus ex ea causa quæ tum
agatur, effloruisse. de Or. 138. a

Cum autem usus progrediens familiaritatem
effecerit, tum amorem efflorescere, &c. de Fin.
63. a

EFFLVERE, pro Præterire etiam & obli-
uisci Cicero est usus.

Considerabis etiam de Tusculano, ne cetas efflu-
at. At. 101. b

Præterita ætas, quamuis longa, cum effluxerit,
non potest consolari stultum senem. de Sen.
78. a. &

Cum enim id aduenerit, tunc illud quod præ-
terit, effluxit. 91. b

Nec præteritas uoluptates effluere patiat. de
Fin. 57. b

Hoc modo me commonuit Pisonis annulus,
quod totum effluxerat. in V. 213. a

Antequam planè ex animo tuo effluo. Ep. 102. a

EFFRENATVS. Ab equis ad homines Ci-
cero traducit, qui libidine & animi impetu fe-
runtur: nulla uerò ratione ducuntur. ut,
Homines secundis rebus effrenatos, sibiq; præfi-
dentes, tanquam in gyrum rationis & doctri-
næ duci oportet. Off. 18. b

O libidinem effrenatã & indomitam. pro Clu.
20. b

Noui hominis furorem, noui effrenatam uio-
lentiam. in A. 244. b

Indomitæ atq; effrenatæ cupiditates. in V. 88. a

Effrenatus

LINGVÆ LATINÆ.

Effrenatus & præceps furor alicuius. de Ar. 242. b

Mens & effrenata & præceps. pro Cæl. 44. b

Proiecta quædam & effrenata cupiditas. pro
Dom. 236. a

Libido efficit effrenatam appetentiam. Tus. 212. b

EFFVNDŌ. pro, Dico omnia quæ in animo
habeo, aut, Cōpiosè de re aliqua dico, Cicero
utitur.

Effudi uobis omnia quæ habebam. de Or. 98. a

Testis effudit, quæ uoluit omnia. pro Flac. 154. b

Hæc enim gr̄as effudit hanc copiam. de Or. 167. b

Brutus effudit illa omnia, quæ tacuerat. At. 256. b

Pompeius in nos suauissimè est effusus. At. 60. a

Alijs uarijs rebus tribuitur: ut,

Segetes sæcundæ effundunt herbas inimicas fru-
gibus. Or. 201. b

Quod ego odiū effudisse me omne arbitrabar.
Ep. 15. b

Magno timore percussa ciuitas tota ad sese cum
coniugibus & liberis effundebat. At. 274. a

Consules ex Italia profugisse, cunctū senatum,
totam Italiam esse effusam. pro Deiot. 145. b

Qui omnes iudices Tribunus è carcere in forū
effudit. de Ar. 251. b

Quòd in me carcerem effudistis. in Pomp. 82. b

C. Cæsar patrimoniū suum effudit, quanquam
non sumus usi eo uerbo quo decuit: non enim
effudit, sed in salutem reipub. collocauit. in A.
184. a

Effundere patrimonium. Off. 44. a

Effusis ac dissipatis fructibus uestris. cōtra Rul.
84. a

An temo

DE PHRASIBVS

An temperantem eum dices, qui se in aliqua libidine continuerit, in aliqua effuderit. Par. 19. b

Effuse.

Large effuseq; donari alicui. pro S. R. 22. a. pro Cael. 45. b

Cum & inaniter & effuse animus exultat, tū illa læticia gestiens, uel nimia dici potest. Tus. 212. a

Id nemo tam effuse petulās conatus est. in Pom. 81. a

EGENS. Notanda hæc uox est, quod Cicero Egentem uocauit, quem alij autores Egenum.

ELABORO. pro, Valde laboro, Operam do; Cicero crebro usurpat. nostri ignorare omnino uidentur.

Non tam ut pro sim elaborare soleo, quam ut ne quid obsim. de Orat. 136. a

Enitere, elabora, uel potius eblandire, effice ut Plancus. At. 263. b

Contende quæso atq; elabora. Qui. Fra. 298. a

De industriaq; non ex insidijs elaboratur, ut uerba uerbis quasi demensa & paria respondeant. Orat. 200. a

Qui non aliqua in re unā separatim elaborauerunt. Or. 85. b. &

Neque in uniuerso genere singulos elaborasse. 87. a

Nullum est tam asperum saxetum, in quo agricolarum cultus non elaboret. contra Rul. 79. b

Ex illis rebus uniuersis eloquentia constat, quibus in singulis elaborare permagnum est. de Or. 86. b

Desudare & elaborare in aliqua re. de Sen. 84. a

Elaborare

L I N G V A E L A T I N A E.

Elaborare & eniti causa alicuius. *Quin. de Petr.*
208. b

Qui se ostenderit de toto hoc genere nihil elaborare. *Tuf. 171. a*

• E L E V O, Idem quod Leuo. tritum nunc non est.

Suspiciones & offensiones in amicitia tum evitare, tum eleuare, tum ferre sapientis est. *de Am. 12. b*

Nihil est quod tam obtundat eleuetq; aegritudinem, quam &c. *Tuf. 198. a*

Quod est ab aduersario obiectum, lepore magis eleuandum, quam contentione frangendum uidetur. *de Orat. 130. a*

Non intelligis duplicari sollicitudines, quas eleuare, tua te prudentia postulabat. *Ep. 70. b*

Mouere risum oratoris est, quod frangit aduersarium, quod impedit, quod eleuat, quod deterreret, quod refutat. *de Or. 130. b*

B L O G I V M. Significat Latine, quod in laudem alicuius extat, aut quod Graeci Epitaphiū uocarunt; quo uocabulo cum nos utamur tanquam Latino, ignorari uidetur quomodo latine idem exprimat.

Neminem uidebis ita laudatum, ut artifex callidus comparandarum uoluptatum diceretur, non elogia monumentorum id significant, uelut hoc ad portam, uno ore cui plurimae consentiant gentes, populi primariū fuisse uirum. *de Fin. 89. a*

Quid ipsorum sepulchrorū monumenta, quid elogia significant, &c. *Tuf. 154. b. item,*

At hoc

DE PHRASIBVS

Ad hoc nusquam opinor scriptum fuisse in illo
elogio, quod te consule in sepulchro reipubli-
cæ incisum est.

Solonis quidem sapientis elogium est, quo se
negat uelle suam mortem dolore amicorum
lamentisq; uacare. de Sen. 92. a

Si illud censorium elogium Appij Claudij & L.
Pisonis, quo usus est quisq; eorum, pro lege pa-
lām uniuerfis recitarem, nonne tibi uiderer æ-
ternas inurere maculas. in Sal. 274. b

Quod elogium recitasti testamento Cn. Egna-
tij, idcirco se exhæredasse filiū, quod is ad Op-
pianici damnationē pecuniam accepisset. pro
Cluen. 45. b

ELUCERE, pro Apparere, Clarum esse.

Amicitia magis elucet inter æquales. de Am. 115. a
Excellentia magnitudoq; in utilitatibus despi-
ciendis elucet. Off. 4. b

Nemo studet eloquentiæ, nisi ut in causa & in fo-
ro eluceat. de Or. 113. b

Quid est igitur, ubi elucere possit prudētia? pro
Fon. 278. b

ELVDO. In usu huius uerbi obseruandum
non solum cum Accusatiuoq; iungi, ut, Eludere a-
liquem: sed cum Datiuo etiam. ut,

Quæ est ista ars coniectoris eludentis ingenio.
de D. 138. a

EMANARE aliquid ex aliquo, pro Oriri.
notū fortasse satis est: sed pro diuulgari aliquid
non item. ut,

Orationem ita compresseram, ut nunquā ema-
naturam putarem. At. 44. b

Nam

LINGVÆ LATINÆ.

Nam ferè omnis sermo ad forensẽ famam ab
his emanat autoribus. Qu. de Pet. 207. b

Vereri te arbitror, ne per nos hic sermo tuus e-
manet. de Clar. 185. b

Quę fama nõ idcirco solũ emanarat. in Ver. 76. b

Deniq; inuidiosum tibi sit, si emanarit. Ep. 115. b

E M E N T I O R, Falsò fingo & excogito ali-
quid callidè: negligitur ualde à nostri seculi ho-
minibus:

De Opt. 244. b. & pro S. R. 39. b. & pro Plan. 27.
b. Aeschines legationem e mentitus est.

Alij e mentiti sunt in eos quos oderãt. Part. 2; 4. a

E mentiri genus suum. pro Cor. 55. b. & ibidem:

Nõn furatus est ciuitatem, non genus suum e-
mentitus?

Videmus hæc signa nunquam ferè e mentientia:
de D. 83. a

E mentitus est auspicia. in A. 176. a. &

Quod me de e mentitis auspicijs putares esse di-
cturum. 177. a

Quantũ sit e mentita opinio, apparet. Tus. 203. a

Me non e mentitum esse auctoritatem eius ordi-
nis. pro Dom. 223. b

B M E R G O. Transfert Cicero hoc uerbum
ad alia quibus expeditur.

Homo emerfus subitò ex diuturnis tenebris lu-
strorum ac stuprorum. pro Sest. 7. a

Homo emerfus è cæno. in Vat. 32. b

Cum uiriditas herbescens è uaginis emerferit:
de Sene. 88. a

Qua ex uita emerfit, totumq; se eiecit atq; extu-
lit. pro Cæl. 43. b

§ Emergerè

DE PHRASIBVS

Ad hoc nusquam opinor scriptum fuisse in illo
elogio, quod te consule in sepulchro reipubli-
cæ incisum est.

Solonis quidem sapientis elogium est, quo se
negar uelle suam mortem dolore amicorum
lamentiſq; uacare. de Sen. 92. a

Si illud censorium elogium Appij Claudij & L.
Pisonis, quo usus est quisq; eorum, pro lege pa-
lam uniuersis recitarent, nonne tibi uiderer æ-
ternas inurere maculas. in Sal. 274. b

Quod elogium recitasti testamento Cn. Egna-
tij, idcirco se exhæredasse filiū, quod is ad Op-
pianici damnationē pecuniam accepisset. pro
Cluen. 45. b

ELUCERE, pro Apparere, Clarum esse.
Amicitia magis elucet inter æquales. de Am. 115. a
Excellentia magnitudoq; in utilitatibus despi-
ciendis elucet. Off. 4. b

Nemo studet eloquentiæ, nisi ut in causa & in fo-
ro eluceat. de Or. 113. b

Quid est igitur, ubi elucere possit prudētia? pro
Fon. 278. b

ELVDO. In usu huius uerbi obseruandum
non solum cum Accusatiuoq; iungi, ut, Eludere a-
liquem: sed cum Datiuo etiam, ut,
Quæ est ista ars coniectoris eludentis ingenio.
de D. 138. a

EMANARE aliquid ex aliquo, pro Oriri.
notū fortasse fatis est: sed pro diuulgari aliquid
non item. ut,

Orationem ita compresseram, ut nunquā ema-
naturam putarem. At. 44. b

Nam

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Nam ferè omnis sermo ad forensem famam ab
his emanat autoribus. Qu. de Pet. 207. b

Vereri te arbitror, ne per nos hic sermo tuus e-
manet. de Clar. 185. b

Quæ fama nõ idcirco solū emanat. in Ver. 76. b

Deniq; inuidiosum tibi sit, si emanarit. Ep. 115. b

E M E N T I O R, Falsò fingo & excogito ali-
quid callidè; negligitur ualde à nostri seculi ho-
minibus:

De Opt. 244. b. & pro S. R. 39. b. & pro Plan. 27.

b. Aeschines legationem ementitus est.

Alij ementiti sunt in eos quos oderāt. Part. 2; 4. a

Ementiri genus suum. pro Cor. 35. b. & ibidem:

Non furatus est ciuitatem, non genus suum e-
mentitus:

Videmus hæc signa nunquam ferè ementientia:
de D. 83. a

Ementitus est auspicia. in A. 176. a. &

Quod me de ementitis auspicijs putares esse di-
cturum. 177. a

Quantū sit ementita opinio, apparet. Tus. 203. a

Me non ementitum esse auctoritatem eius ordi-
nis. pro Dom. 223. b

B M E R G O. Transfert Cicero hoc uerbum
ad alia quibus expeditur.

Homo emerfus subitò ex diuturnis tenebris lu-
strorum ac stuprorum. pro Sest. 7. a

Homo emerfus è cæno. in Vat. 32. b

Cum uiriditas herbescens è uaginis emerferit:
de Sene. 88. a

Qua ex uita emerfit, totumq; se eiecit atq; extu-
lit. pro Cæl. 43. b

è Emergerè

D E P H R A S I B V S

- Emergere ex mendicitate. in Vat. 33. b
 Emergere ex peculatus iudicio. in Ver. 78. a. &
 184. b
 Filium emergere ex paternis probis.
 Meum consilium reprehendo, quod non aliqua
 ratione ex hoc negotio emerferam. At. 72. b
 Emerferam commodè ex Antio in Appiam. At.
 29. b
 Ex quo magis emergit, quale sit decorum illud.
 Off. 22. b
 Respirare à metu cædis, emergere à fluctibus ser-
 uitutis. de Ar. 255. a
 Incommoda ualetudo, qua iam emerferam. At.
 71. b
 Ista serpens, quæ tum hic delitescit, tum se emer-
 git. de Ar. 256. b
 Hoc uno modo sæpe multorum improbitate
 depressa ueritas emergit. pro Cluen. 56. b
 Quamuis enim demersæ sint leges, quamuis tre-
 mefacta libertas, tamè emergunt hæc aliquan-
 do. Off. 37. b
 Nunc emergit amor, nunc desiderium ferre non
 possum. Ar. 144. b
 ENECTVS, ut Enectus fame, siti. uulgus,
 Mortuum esse, aut mori fame. siti.
 Auis fame enecta in offam pultis inuadit. de D.
 123. b
 Siti enectus Tantalus. Tus. 150. a
 Ea parte anni nec inopia enecta, nec satietate af-
 fluenti. de D. 93. b
 Sic Appius *33 à p. a. p. u. u. s.* prouinciam curarit, san-
 guinem miserit, quicquid potuit detraxerit,
 mihi

L I N G V A E L A T I N A B.

mihī tradidit prouinciam enectam, & *προνομία*
προνομία. At. 84. a

Enectus) (Plenus. de D. 137. b

ENITOR, Elaboro.

Tu nunc omni amore enitere, ut nos iuues. At.
 151. b

Sed potius debet eniti & efficere, ut & Am. 107. a
 Enitere, elabora, uel potius eblandire, effice, ut
 & c. At. 263. b

Qui stadium currit, eniti & contendere debet
 quā maximē possit, ut uincat. Off. 60. b

Eniti in aliqua re. de Orat. 136. a

EO. Fiunt hoc uerbo quaedam locutiones,
 non satis usitatæ nostris hominibus, ut,
 In consilium iri oportebat. pro Clu. 28. b

Quā diu alium prætoꝛem cum ijs iudicibus,
 quos & c. de te in consilium illum putasti? I. V.
 86. a. & 82. b

Si potest Cal. Ian. in consilium iretur.

Ire in exilium, & proficisci in exilium. in C. 107. a

In sententiam aliquam ire, pro Assentiri. Senato-
 rum erat, qui discessione facta, in partē aliquam
 ibant, ut,

Perspiciebāt enim in Hortensij sententiam mul-
 tis partibus plures ituros. Ep. 3. a. & ibidem.

Frequentes ierunt in alia omnia.

Equidem antequā tuas legi literas, in hominem
 ire cupiebat. At. 26. a Se opponere alicui.

In duplum ire. pro, Duplum damnum accipere,
 aut, Duplo plus dare. ut uulgus loquitur.

Prætor decreuit, ut si iudicatum negaret, in du-
 plum irēt. pro Flac. 156. b

D E P H R A S I B V S

Rem ire, pro Procedere: ut nos loquimur.
Quod quidem ut res ire cœpit, scio an aliquan-
do futurum sit. de Am. 104. b
Incipit res melius ire quàm putaram. & Profusus
res ibat. At. 231. a. & 235. b

E R E C T V S. A corpore ad animum saepe à
Cicerone transfertur, hoc modo:
Alacri animo & erecto proficisci ad mortem. de
Sen. 92. b

Vir celsus & erectus, & omnia quæ accidere pos-
sunt, parua ducens. Tus. 236. b

Aliquem erectum & celsum huc & illuc uagari.
de Orat. 100. a

Is uagatur lectus & erectus passim toto foro. pro
Font. 280. b

Ardens et erectus ad libertatem recuperandam.
in A. 193. b

Si quis est paulo erectior, &c. Off. 21. b

Nunc uerò multo sum erectior, quod &c. in A.
191. b

Erectior senatus cohortationibus uestris excita-
tus. in Acad. 278. b

Magno animo & erecto esse. pro D. 150. b

Sum erectior animo. At. 178. a

Sic Erigere: cuius exempla in Lexicis uideas.

E R O G A R E, pro, Rogatione aliquid dare,
tribuere. nam de publicis rebus tantum dicitur:
uulgare non est. Sic tamen usi sunt ueteres.

Erogasti pecunias ex grario tuis legibus. in Vat.
35. a

Pecunia in classem erogata est. pro Flac. 152. a

Quanta tamen pecunia penderetur, si omnium
nomine,

L I N G V A E L A T I N A E.

nomine, quicumq; Romæ ludos facerent, erogaretur. Qu. Fr. 395. a

Qua ex insula nullus nummus me obtinente erogabitur. At. 82. a

Pecunia publica ex ærario erogata ex uestigialibus populi ad emendum frumentum attributa. in V. 185. a. & 245. b

Ostendam multas pecunias isti erogatas in operum locationes falsas esse perscriptas.

Etiā atq; etiā. Modus loquendi nostra lingua alienus, & multis inusitatus. ut,

De qua arbitror isti ipsi, qui minantur etiā atque etiā, qui id liceat considerabunt. pro Pom. 151. a

Vide modò, etiā atq; etiā considera. in Verr. 62. a. & 60. b

Tu quemadmodum existimes, uide etiā atque etiā.

Etiā atq; etiā te hortor. At. 131. a

Te uehementer etiā atq; etiā rogo. Qu. Fra. 301. b

Etiā atq; etiā puto. Ep. 8. 3. a

Etiā atq; etiā se auertere &c. At. 133. b

Diligenter etiā atque etiā facere aliquid. de D. 81. a

E V A D O. Propria uis nota, sed Euado pro Fio. Exitum aut euentū habeo. uulgare non est. Aliquando id quod somniamus euadere. de D. 133. b. & 138. b

Cum eadem somnia & alijs aliter euadant, & iisdem non semper eodem modo. Multa uera, inquit, euadunt. de D. 131. a

DE PHRASIBVS

Nihil antè de profectiōe cōstitutam, quàm ista
quò euasura sint, uidero. At. 234. b

Antea uideamus, hoc quorsum euadat. 153. a. &

Quoad audiamus hæc quæ commota sunt, quor
sum euadant. 261. b

BVENIRE. Benè aut malè, Latini dixerunt,
pro quo uulgus nunc, Finem aliquem, aut exitum
bonum aut malum habere.

Multis bonis malè euenire, multis improbis o-
ptimè. de N. 76. a. & 59. b

Magnis uiris prosperè eueniunt semper omnes
res, id ego sum precatus, ut ea res nobis faustè,
feliciter, prosperèq; eueniret. in C. 124. a

Velim tibi prosperè euenire quæ facta sunt. Ep.
44. b

Quibus utinam ipsis euenissent ea quæ tum ho-
mines precabantur. pro Sest. 19. a

At certè ei melius euenisset. Tus. 266. a

E VOLVO. Inusitatum nostris hominibus,
pro Explico, Aperio.

Euoluere id quod inuolutum est. Top. 221. b

Cuius ego criminis neq; principium inuenire,
neq; euoluere exitum possum. pro Cæl. 49. a

Si quis uoluerit animi sui complicatā notionem
euoluere. Off. 67. a

Totam hanc deliberationem euoluis accuratè
us literis. At. 146. a

Euoluere aliqua, id est, explicare et exponere. de
Orat. 162. b

Euoluere naturam omnium rerum. Acad. 28. b

Euolui uolumen epistolarum tuarum. Attic.
145. a

Euolue

L I N G V A E L A T I N A E.

Euolue diligenter eius librum qui est de animo. Tuf. 153. b

In poetis euoluendis tempus consumere. de Finib. 63. b

EX Præpositio nota, sed quædam formæ loquendi ea fiunt, nostris non satis usitatæ, quas cum Græci præpositione *κατὰ* exprimunt, & nos patrio sermone eodem modo, docere hic uolumus, Latinos non Secundum, ut multi euertit, sed Ex, aut E' dixisse: non enim dicunt ueteres illi Romani, Secundum leges administrare, ut uulgus nunc, sed Ex lege. ut,

Ex legibus optimè respub. administratur, de In. 55. b

Ex lege iurati iudices iudicent. de In. 56. a

Ex utilitate communi leges interpretari, non ex scriptione. de In. 55. b

Ex testamento iuberi, & ex plebiscito uetari. ad Her. 5. b

Ex mandatis alicuius aliquid mandare. Ep. 31. b

Ex præceptis sapientum uiuere. Tuf. 225. a

Spektare aliquem, aut æstimare aliquid ex aliquo. pro S. R. 49. b

Ex uoluntate mea, & reipub. commodo omnia fieri. Ep. 173. a

Te ex sententia nauigasse gaudeo. At. 80. b

Ex iurisperitorum consilio & autoritate restipulari ab aliquo. pro Qu. R. 54. a

Nauigium ex tempestate moderari. pro Cor. 67. b

Sic ex natura, ratione uiuere. Nam Secundū à Cicerone non coniungitur istiusmodi nomi-

D E P R A S I B V S

nibus, nisi i. hoc sensu, Secundum naturam uiuere: alijs modis non inuenies.

EXÆDIFICO, quod nostra lingua dicimus, *Außbauwen/Außzūrieren/Den bauw außmachen.* tritum uulgari sermone latine loquentium nunc non est.

Terogo, ne grauere exædificare id opus quod instituisti. de Orat. 98. a

Naui publicè gratis coactis fabris operisq; imperatis exædificari atq; effici potuit. in V. 24. a
In nostris sedibus exædificatum templum licentia. de Leg. 17. 8. b

Ne exædificatum quidem hunc mundum diuino consilio existimo. Acad. 32. a

EXÆQVO. Aequum, aut æquale facere, uulgare non est.

Superiorem esse contra improbos, minus negotij est, quàm bonis exæquari. Postquam. 203. a

Pauci pluribus exæquari non possunt. ad Her. 30. a

Exæquare omnia. de Fin. 92. a

Sed uereor, ne quia cõplures tibi præcipuè commendo, exæquare uidear ambitione quadam commendationes meas. Ep. 218. b

Pecunia omnium dignitatem exæquat. At. 62. b

Vt longitudo & plenitudo harũ multitudinem alterius assequatur & exæquet. ad Her. 30. b

Iste omnia iura precio exæquauit, omnium rerum delectum atq; discrimen pecunia sustulit. in V. 133. b

Qui in amicitia necessitudine superiores sunt, exæquare se cū inferiorib. debent. de Am. 109. b

L I N G V Æ L A T I N Æ.

EXAGITO, Vexo, Agitando commoueo.
triturum non est.

Inuenti sunt, qui hanc dicendi exercitationem
exagitarent atq; contempnerent. de Or. 148. a

Insectari & exagitare aliquem. At. 12. a

Quo' nam igitur modo audiretur Phryx Athe-
nis, cum etiam Demosthenes exagitetur ut pu-
tidus. Or. 199. a. &

Quod apud Lucilium scitè exagitat in Albutio
Scauola, 210. b

Ne & meum mœrorè exagitem, & te in eundem
luctum uocem. At. 41.

Colonorum dissensio delata ad patronos est,
cum multos annos esset exagitata. pro Sylla.
178. b

Horum enim disputationibus & exagitatus ma-
ximè orator est, & adiutus. Or. 198.

Causam Senatus exagitatam esse concionibus
improbiorum. Postquam. 298. b

Nec in hunc locum nisi multis exagitati seculis
reuertuntur. de Som. 131. a

EXAMINARE ponderibus, trutina, statera,
aut pondere, dixit Cicero: quod nos Germa-
nicè *Wegen* uocamus. ut,

Ad ea probanda, quæ non aurificis statera, sed
quadam populari trutina examinâtur. de Or.
123. a

Sed ego hoc meis ponderibus examinabo, quid
cuiq; debeam. pro Plan. 276. a

Diligenter examinare uerborum omnium pon-
dera. Or. 199. a

Cum enim sui similem & leuitatem & calorem
s s adeptus

D E P H R A S I B V S

adeptus est, tanquã paribus examinatus ponderibus, nullam in partem mouetur. *Tuf. 157. b*

Ad unamquamq; rem existimandam, momentoq; suo ponderandam. *pro Fon. 278. b*

EXARDESCO. Crebrò Cicero transfert hoc uerbum ad animi motum, qui concitatur in homine tanquam ignis & flamma.

Philippus grauius exarsit. *de Or. 143. b*

In omni genere amplificationis exarsimus. *Or. 206. a*

Ego illam flammam excepi, pro patria solus exarsi. *de Ar. 254. a*

Ex quo eorum exardescit amor. *de Am. 115. a*

Ira exardescit, libido concitatur. *Tuf. 187. b*

Exarsi non solum præsentis iracundia, sed &c. *Ep. 15. a*

Homo exarsit iracundia & stomacho. *in V. 118. b*

Hodie longo interuallo ad spem libertatis exarsimus. *in A. 194. a. &*

Ipsi enim sponte uestra exarsistis ad libertatis recuperandæ cupiditatem. *231. a*

Quanquam tum propter multorum delicta etiam ad innocentium periculum tempus illud exarserat. *pro R. P. 124. b*

Ingenium Carneadis exarsit contra Stoicorum disciplinam. *Tuf. 244. b*

Nisi quædam intolerabilis iniuria exarserit. *de Am. 110. b*

Præfagitio, &c. quæ si exarsit acrius, furor appellatur. *de D. 94. b*

Nunc uerò si bilis uulgi, fremitu Italiæ uereor ne exarserit. *At. 35. a*

L I N G V A E L A T I N A E.

Is in causa Bruti exarsit incredibili dolore. Brut.
90. b

Tota Italia exarsit libertatis desiderio. in A. 228. b
Ex multis uitijs repente ista tanta importunitas
inauditi sceleris exarsit. pro Syl. 181. b

EXCEDO. Tribuetur & hoc uerbum quo
que non motum, ut uocant, significantibus. ut,
Ut primùm ex pueris excessit Archias. pro Arch.
186. a

Nam is postquam excessit ex ephebis. de Orat.
138. b

Sed ad eos qui uita excefferunt, reuertamur. de
Clar. 189. a

M. Cato multa uita excedens præuidit. in Acad.
163. a

Videbantur qui uita excefferāt, uiuere. Tus. 154. a
Excedere è uita. Off. 31. a

EXCIDO. Præter uulgarem uim & usum si-
gnificat Temerè aliquid & inconsideratè aut di-
cere, aut diuulgare aliquid.

Verbum ecquo unquam ex ore huius excidit ca-
su aliquo, unde quisquam posset offendi. pro
Syl. 180. b

Ex isto ore religionis uerbum excidere aut ela-
bi potest. pro Dom. 234. a

Quod uerbum tibi non excidit fortuitu. in Ac.
225. a

Libellus, qui me imprudente & inuito excidit,
& peruenit in manus hominum. de Orat. 85. a
ibidem.

Obluisci.

O miram memoriam Pomponi tuam, at mihi
ista

DE PHRASIBVS

ista exciderant. de Leg. 179. a. & 137. b

Quæ cogitatio cum mihi non omnino excidisset, etenim penitus infederat. Ep. 69. b

Sed planè te intelligere uolui, mihi non excidisse illud, quod tu ad me quibusdam literis scripisses. At. 86. a

Ex animo excidere aliquid. de Pro. 78. a

EXCIPIO, Sunt & huius uerbi quidam modi loquendi, qui nostros homines fugiūt: ut, Aliquem excipere, pro Incurrere, Incidere in aliquem. nos potius Intercipere dicimus.

Isti bonorum emptores arbitrantur nos hic tales uiros sedere, qui excipiat eos qui de suis manibus effugerunt. pro Qu. R. 44. a

A multis admoniti sumus, ut caueremus ne exciperemur à Cæsare. At. 127. a

Timeo ne illum aliquorum furor excipiat. Bru. 91. a

Classis dissipata est, onerariæ omnes ad unam à nobis sunt exceptæ. Ep. 190. a

Excipere aliquem cum literis. Ep. 157. b

Excipere fugientes. in C. 112. b

Significantur quoque hoc uerbo, quæ consequuntur aliquid continuo ordine.

Interim me Quæstorē Siciliensis excepit annus. de Clar. 194. b

Herculis ambusto corpore uitam & uirtutē immortalitas excepisse dicitur. pro Sest. 27. b

Grauem figuram excipiat attenuata. ad Heren. 27. b

Sed memoriam illius uiri excipient omnes anni consequentes. de Sen. 80. b

Linguam

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Linguam ad radices eius hærens excipit stomachus. de Na. 53. a

Audio, Intellego.

Eatq; dum animis attentis admirantes excipiunt, fugit eos & præteruolat numerus. Or. 216. a

Maledicto nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur. pro Plan. 271. a

Vt filiorum extremum spiritum excipere sibi liceret. in V. 259. b

Aliquid ex sermone alicuius memoria dignum excipere. de Or. 93. a

Nisi si quid ex prætereunte uiatore exceptum est, nihil scire possumus. At. 29. a

Aduersarij non solum sententias, sed etiam uerba omnia excipere. de Orat. 122. a

Omnia alicuius loquentis uerba excipere. de D. 119. a

At eo tempore ipso misit qui rumores Africanos exciperent, & celeriter ad se deferrent. pro Deiot. 148. a

Ex alterius oratione excipere aliud atque ille uult. de Orat. 134. a

Periculis & laboribus tribuitur quoque quæ inferuntur. ut,

Cum in me illa flamma illorum temporum conijciebatur, excepi, & pro patria solus exarsi. de Ar. 254. a

Omnem uim improborum excepi meo corpore. pro Dom. 225. b

Vnum pro uniuersis subire atq; excipere pericula. de Pro. 77. b

Is omnia tela excipiat necesse est. in V. 144. b

EXCLV

DE PHRASIBVS

EXCLVDO. Propria uis nota, sed Excludi temporibus non est uulgare. Sic tamen Cicero temporis aut angustiam, aut iniquitatem significauit. ut,

Hi exclusi temporibus populi Rom. agere quæ uoluerant non potuerunt. in V. 213. a. &

Angustijs temporis excluduntur omnes. 106. a

Quæ soluto animo familiariter scribi solent, temporibus excluduntur. At. 136. b

EXCVRRO. Eo uerbo significabant Latini celeres profectioes, quæ ob causas priuatas, aut animi gratia etiam suscipiebantur. ut,

Ego, dum naues & cætera parantur, excurro in Pompeianum. At. 163. b. & 231. b. &

Fortasse excurremus mense Septembri legati ad Pisonem. t. b

Excurrat aliquis, qui hoc tantum malum filio suo nunciet. in V. 89. b

Mandaui utriq; ut antè ad me excurrerent, ut tibi obuiam prodire possent. Ep. 35. b

Sic, Excurro in fines hostium, & agros depulor. unde Excurfiones.

Habent propinquam prouinciã, quò facillè excurrunt. in V. 110. a

Carthago excurrere ex Africa, & imminere populo Rom. uidetur. contra Rul. 83. b

Via illa excurfionibus Barbarorum est infesta. de Pro. 69. b

EXCVTIO, pro Scrutor, & Diligenter inspicio. uulgare non est.

Decemuiri qui nostros imperatores excutiant: contra Rul. 78. a

Nihil

LINGVÆ LATINÆ.

Nihil est quod metuas, non excutio te, si quid
fortè ferri habeas, non scrutor. pro S. R. 34. b

Scrutari omnes sordes, & excutere unumquem
que comitum. Qu. Fra. 291. b

Tabellarij sexcentis locis excutiuntur. Am. Ep.
163. b

Hoc igitur probè stabilito & fixo, illud excuti-
endum est, ut sciatur &c. Tuf. 167. a

Quamobrem excutiemus omnes istorum deli-
cias, omnes ineptias, si prodierint. pro Cæl.
52. a

Aspicitur, non attrectatur, procul apparet, non
excutitur, non in manus sumitur. pro Planc.
265. a

EXECO, Excindo, Excido. ut,

Ipse armarij fundum excuit, & nummos abstu-
lit. pro Cl. 55. b

Vetus opinio est, excutum esse Cælum à filio Sa-
turno. de N. 38. b

Hi medentur ciuitati, qui execant pestem ali-
quam tanquã strumam ciuitatis. pro Sest. 26. a

Strato in crucem actus est execta lingua. pro Cl.
57. a

Neruis omnibus exectis. contra Rul. 84. b

Non minus esset probanda medicina quæ sana-
ret uitiosas partes, quàm quæ execaret. At. 22. b

Executio, onis. Cum illa exectio fundi in arma-
rio animaduerneretur. pro Clu. 155. b

Execrari aliquem, quod nostra lingua dicimus,

Schelten/einem flûchen.

Alij Sacerdotem execrabantur, qui Verrem tam
nequam reliquisset. in V. 101. a

Omne

DE PHRASIBVS

Omnes te oderunt, tibi pestem exoptant, te execrantur. in P. 101. a

Quod tibi proficiscenti euenit, ut omnes execrantur, malè precarentur. in P. 86. b

Rectè Socrates execrari eum solebat, qui &c. de Leg. 162. b

Itaq; accepimus Socratem solitum execrari eos qui, &c. Off. 54. a

Execratur apud Ennium Thyestes, primùm ut naufragio pereat Atreus. Tus. 261. b

Vt optet, ut excretur. Or. 209. b

Ex Enn. Cui quod in me est execrabor hoc, quod lucet, quicquid est. de N. 39. a

EXEMPLVM. Inter cætera tribuitur hoc nomen literis, significatq; idem quod Germanicè uocamus, *Ein abschrifft / oder ein Copiey.* inde Gallolotini Copiam uocant. ut, Cæsaris literarum exemplum tibi misi. At. 122. a Earum literarum exemplū infrà scripsi. At. 122. a Literarum exemplum compositū esse arbitror: contra Rul. 76. b

Literæ aliquo exemplo, aut uno exemplo significant, quod Barbari dicunt, Aliquo aut uno tenore, aut unum & idem esse in literis.

Capua literæ sunt allatæ hoc exemplo &c. Attic. 138. a

Sæpius ad aliquem literas uno exemplo dare. Ep. 48. a. &

De quo tu mihi antea scripseras bis eodē exemplo. 135. a

EXEO. Transfertur hoc uerbum persæpe à Cicerone ad inanima. ut,

L I N G V A E L A T I N A E.

Cum omnes boni perspicerent ad istum non
modò illos nummos, qui per simulationem
ab isto exierant, reuertisse. in V. 121. a

Cum de consularibus mea prima fors exisset.
At. 17. b

Nihil nõ consideratũ exhibat ex ore. de Cla. 189. a

Nèquaquam tamen similiter oratio mea exire,
atq; in vulgus emanare poterit pro S. R. 19. a

Libri quidem exierũt, ut in tali genere ne apud
Græcos quidem simile quicquam. At. 208. a

Exire è patricijs. pro Dom. 229. b

Quinto autem anno exeunte, cum esset spes &c.
de D. 91. b

Exire de uita. Off. 98. a

EXERCEO. Propria uis nota: sed tribuitur
munerib. & officijs, in quibus opera aliqua po-
nitur: significatq; id quod nostra lingua, *Exercen*
treiben, dicimus.

Exercere medicinam. de Cl. 55. b

Qui uestigalia exercent atq; exigunt. pro Pom.
6. b. & 4. b

Ius ciuile. de Leg. 75. b

Crudelitatem exercere. in Am. 232. a

Inimicitias exercere. in V. 57. a

Iracundiam in aliquem. At. 274. a

EXHAURIO. Cicero semper penè translate
uitur, idq; uarijs modis q̄s uulgus ignorat. ut,
M. Antonius publicani dilapidabat pecuniam,
ararium exhauriebat, minuebat uestigalia.

Octa. 319. b

Cum omnem pecuniam ex grario exhausissetis,
contra Rul. 86. a

t Exhaurire

DE PHRASIBVS

Exhaurire sentinam urbis. At. 18. a

Si exieris, exhaurietur ex urbe tuorū comitum
magna & pernicioſa ſentina reipub. in C. 99. b

Aerarium exhaurire, rempub. compilare. in Vat.
29. b

Immanes quæſtus, quos M. Antonij tota exhau-
ſit domus. in A. 196. a. &

Tantum uini in Hippiaꝝ nuptijs exhauferas, ut
tibi neceſſe eſſet uomere. 172. b

Vno mehercule Catilina exhaufſto, relectata mi-
hi uideretur reſpub. in C. 105. b

EXIMO. Verbi huius uſus non ſatis tritus.
Metellus calumnia dicendi tempus exemit. At.
56. b

Clodius rogatus, diem dicendo eximere cœpit.
Qu. Fr. 306. b

Eximere aliquem è uinculis. Or. 204. a

Eximere aliquem à culpa. de Inuen. 65. a

Ille confirmabat ſeſe nomen Sexti Roſcij de ta-
bulis exempturum. pro S. R. 22. b

Absentem de reis eximit. in V. 209. a

Eximere aliquem de numero proſcriptorū. & C.
At. 268. b

Agrum de ueſtigalibus eximi. in A. 179. a

Qui ex obſidione ſœneratores exemerit. Epist.
63. a

Ob eam cauſam ne tu ex reo eximerere, ſi ego
non aſſeſſem ad diem. in V. 128. b

Eximere aliquem ex ærarijs. de Or. 133. b

EXISTIMO. Huius uerbi & propria uis &
uſus uulgo ignoratur: nam quod imperiti di-
cunt, per, Opinione bonam aut malam habere
de ali-

L I N G V A E L A T I N A E.

de aliquo, Latini expresse-
runt hoc uerbo, ut,

Bene existimare de aliquo. Ep. 258. a

Dionysius de Dicæarcho bene existimabat. At.
90. a

De ingenio eius ualde existimaui bene. E. 256. a

Iudices beneuolos & bene existimantes facere.
de Or. 138. a

Male de aliquo existimare. in V. 57. b. Off. 40. a.
Ep. 38.

Homo ipse de se bene existimans, seseq; diligens.
Off. 58. a

Barbari, Multum de se tenere.

Pro Iudicare crebro ab eodem usurpatur.

Si existimare uere de omni hac causa uolueritis.
pro Cæl. 37. b

De quo aliquid scire ipse & existimare possit.
pro Syl. 169. b

Orationes in quibus existimari de ingenijs po-
test. de Cla. 171. b

Vt ex euentu homines de tuo consilio existima-
turos uideremus. Ep. 7. a

Desine unumquemq; moribus tuis existimare.
in Sal. 275. b

EXPECTATIO. Cicero hoc nomine signi-
ficauit, quod nunc pleriq; Desiderium dicunt.

Varronis sermo facit expectationem Cæsaris.
At. 46. a

Facere expectationem sui. Acad. 3. b

Nescis quanta cum expectatione te sum auditu-
rus. de Nat. 60. a

Scribis mirificam expectationem esse mei. At. 105. b

Summa est expectatio tui. At. 284. a

DE PHRASIBVS

Ea si paulo latius dixeris, expleris omnem expectationē diuturni desiderij nostri. de Or. 101. a
 Summa scito in expectatione te esse. Ep. 19. a. &
 Sum in expectatione omniū rerum. 245. a. et 123. a
 Cum me in summam expectationē adduxeris.
 Tusc. 156. a

Afferre expectationem alicui. At. 48. a

Vincere expectationem. Ep. 19. b

EXPENDO, Idem quod Perpendo. Sed uul-
 gus magis hoc, quam illo utitur. Cicero uerò
 contrā.

Hęc laus non poetarum carminibus celebratur,
 sed prudentium iudicio expenditur. pro R. P.
 129. a

Equidem cum colligo argumenta causarū, non
 tam ea numerare soleo, quam expendere. de
 Or. 137. b

Vos qui in iudicijs testem diligenter expenditis.
 pro Flac. 158. b

Neq; Expendo pro Consumo aut Impendo
 à Cicerone & similibus autoribus, ut uulgus pu-
 tat, usurpatur: sed pro Appēdo, aut Pondero. ut,
 Ante pedes prætoris in foro expensum est auri
 pondo centum paulo minus per Sex. Cęsium.
 pro Flac. 160. a

Hinc *Expensum ferre alicui.* pro eo quod indo-
 ctiores dicūt, quod Mutuatus est alicui, aut, Mu-
 tuo dedit in libro scribere alicui. uel, Scribere in
 libro rationū, se dedisse alicui summā aliquam.
 Expensā Chryfogono HS sexcenta, accepta pu-
 pillo Maleolo retulit. in V. 95. a. & ibi: Chryfo-
 gono expensā lata sunt.

Ne tu

L I N G V A E L A T I N A E.

Ne tu expensum muneribus ferres. At. 24. b
Videas enim unde nummi sint, mihi feras expensum. At. 24. 7. b

Quis unquam in illo Iano inuentus est, qui L. Antonio mille nummum ferret expensum. in A. 108. a

E X P E R I R I. pro, Intendere actionem: aut quod nostra lingua dicimus, *Nit recht fürnehmen.* uulgare non est.

Quid ad constitutum experiundi iuris gratia uenisset. pro Cec. 291.

Experiri summo iure. pro Quin. 6. b

Qui nunquā ne cōgressu quidē & constituto ceperunt de tantis iniurijs experiri. pro Cēl. 41. b

Fuit procurator, quin cum experiri posset. pro Qu. 12. b. & 13. b

E X P L E R E, pro Satiare, tritum non est.

Explere diurnam sitim. de Sen. 82. a

Explere libidinem. pro Cael. 47. b

Explere cupiditates, satiare odium. Part. 238. b

Explere auaritiam suam pecunia. pro S. R. 43. a

Explere inimicitias et saturare odiū. ad Her. 34. b

Explere intemperantiam alicuius. de Ar. 253. b

Iis qui illud malum extiderint, nihil quo expleri possit eorum meritum, tribui unquam poterit. Brut. 286. a

Explere cumulatē uitam beatam. de Fin. 73. b

Hanc igitur partē relictā explebimus. Off. 58. b

Vt amicitiae munus expletum sit. de Am. 109. a

Noli committere, ut excusatione potius expleas officium scribendi, quam assiduitate literarum.

Ep. 266. b

DE PHRASIBVS

Sic expleuit, quod utriq; defuit. de Clar. 178. a

EXPLORATVS, a, um, pro Certus, aut, De quo non dubitatur. crebro Cicero utitur: nostri rarius: sed pro hoc dicunt, Certo scire, certū esse. Cum possit exploratum esse de sua salute. Acad. 14. b

Quid enim mihi exploratius esse potest, quam illius animus in rempub. At. 287. a

Cum mihi erit exploratum, te libenter esse risurum, scribam ad te pluribus. Ep. 131. b

Quid siue id quidem exploratum est, fore ut mihi liceat. de N. 160. a

Brundisium pergere cogito, felicior enim & exploratior deuitatio legionum fore uideatur, quam piratarum qui apparere dicuntur. Att. 252. a. & 261. a. &

Dixi me nullo modo facere posse, nisi exploratum mihi esset, eum tyrannoctonis amicum fore. 119. b

Quis est tam stultus, cui sit exploratum, se usque ad uesperum esse uicturum. de Sen. 91. a

Deus habet exploratū, fore se semper. de N. 12. a
Poteritis igitur exploratam habere pacem, cum in ciuitate Antonium uideatis? in A. 212. a

Si exploratum habere coepero, Cæsarem honoribus extraordinarijs fore contentum. At. 275. b. & 141. b

Cæsarem hoc idem probaturum, exploratum habeo. de D. 121. a. At. 47. b

Literæ à timore exploratæ.

EXPROMO. Cicero translato semper fere utitur, pro, In lucem profero, ut,

Quæ

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Quæ nunc expromam absens audacius. Ep. 67. a
Sed iam exprome, si placet, leges istas de religio-
ne. de Leg. 173. a

Deinde suum exprompsit odium. At. 29. b
Sed ego uestram crudelitatem expromo: pro
Dom. 225. a

In meo inimico crudelitatem exprompsisti tuam.
pro Mil. 108. a

Vt apud eos ipsos, quod ab ijs didicerimus, ueli-
mus expromere. Quint. Fra. 295. b

Causa in qua uis eloquentiæ possit expromi. de
Or. 208. a

Conferre causas, & quid in quamque sententiam
dici possit, expromere. D. 139. a

Quorum omnis industria uitæ & uigilandi labor
in antelucanis cœnis expromitur. I. C. 109. a

B X Q V I R O, Diligenter inquiri, aut que-
ritum non est: hoc modo ergo diuulgetur.

A te nihil dum certi exquiri, sed quid uideatur.
At. 109. b

Omissis autoritatibus, ipsa re & ratione exqui-
rere ueritatem. pro Pom. 13. b

De Varrone non sine causa, quid tibi placeat,
tam diligenter exquiri. At. 211. a

Exquire de Blesamio. pro Deior. 151. b

Cogitatio in uero exquirendo maximè uersa-
tur. Off. 26. b

Vos, qui mores exquirendos putatis. pro Flac.
148. a

Sed hæc non minus exquiri à Græcis. At. 114. a

Omnium rerum ex quibus aliquid exquiritur,
nihil est agricultura melius. Off. 30. b

DE PHRASIBVS

Facere piraticam. Postquam. 206. a

Facere topiariam. Qu. Fr. 319. a

Facere argentariam. in V. 267. b

M. Brutus accusationem factitauit. de Cla. 176. a

Ille uersus, qui uetat artem pudere proloqui
quam factites. Orat. 210. b

Facere aliquid, aut aliquem laudari loquentem. pro,
Fingere & introducere personam aliquam lo-
quentem.

Plato facit mundum ædificari à Deo. de N. 5. b

Plato facit Isocratem laudari à Socrate. de Opt.
244. a

Facere aliquem loquentem. Or. 204. b

Plato facit Socratem disputantem. de N. 8. a

M. Cato apud quem Lælium & Scipionem faci-
mus admirantes. de Sen. 77. b

In eo libro, ubi se cum Curione colloquentem
facit. de Cla. 184. a

Damnum, iacturam, detrimentum facere.
Respublica detrimentum facit. in V. 204. a

Facere damnum. de Cla. 175. b

Facere iacturam. At. 196. a

Cum aliquo aliquid facere. uulgus, Pro aliquo ali-
quid esse. A partibus alicuius esse.

Cum Cæsare Lentulus consul facit. At. 96. b

Autoritas doctissimorum hominum nobiscum
facit. pro Cecin. 305. a. &

Rem & sententiam interdicti mecum facere fa-
tebatur. 300. a

Faciebant omnia cum Pupilla. in V. 97. b

Cum furialis illa uox secum illos facere persona
bat. pro Planç. 277. b

Demosthènes

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Demosthenes *ῥιδοκρίσει* Pythiam dicebat, id est,
quasi cum Philippo facere. de D. 133. a

Hoc nihilo magis ab aduersarijs, quàm à nobis
facit. de In. 59. a

Contrà opponitur.

Facere contra aliquem. de Fin. 76. b

Fac esse. Imperiti dicunt, Pone casum quod
fit; aut, Pone quod fit, Concesso, Dato, Posito
quod fit.

Fac potuisse, quod est, &c. in A. 161. a

Verum fac esse omnia. Ep. 136. a

Sed fac igneam, fac spirabilem, nihil ad id quod
agimus. Tus. 163. a

F A L L O, nisi me fallit. Nostris ita in usu non
est, ut olim fuit Latinis. nam pro eo dicunt potius
us, Nisi errem.

Sed nos (nisi me fallit) iacebimus. At. 227. a

Nisi me fortè fallit. Brut. 289. a

Is enim sum (nisi me fallo) qui &c. Acad. 243. b

Nisi me fallit animus. pro S. R. 26. a

Nisi omnia me fallunt. At. 122. b

Nisi quid me fallit. Ep. 76. a

F A S T I,orum, Latinè dicuntur, quæ nunc uul-
gus Calendaria, aut Almanach, uel Diaria uo-
cant: nam in his & temporis ratio & festorum
dierum obseruatio notatur, ut olim apud Ro-
manos in fastis.

Decreui, ut in fastis ad eum diem Bruti nomen
ascriberetur. &

Quod ego cum dabam Bruto, notam esse in fa-
stis gratissimæ uictoriæ memoriam uolebam.

At. 283. a

Cum

DE PHRASIBVS

Cum diem festum ludorum de fastis suis sustulissent. in V. 235. a

Eximere dies de fastis. in V. 135. a

Consules non modò ex memoria, sed etiam ex fastis euellendi. pro Sest. 10. a

Longæ paginulæ in codicillorum fastis. At. 59. b

Luna accretione & diminutione luminis quasi fastorum notans & significans dies. Tus. 162. a

Etenim ordo ipse animalium mediocriter nos retinet, quasi enumeratione fastorum. Ep. 68. a

Flavius Annij filius protulit fastos, nam occultatam putant quodam tempore istam tabulam,

ut dies agendi peterentur à paucis. Ar. 86. a

Possent agi, nec ne, pauci quondam sciebāt: fastos enim uulgò non habebant. pro Mur. 129. b

FATVM Latini appellant, quod Theologi Scholastici nunc prædestinationem. ut,

Toto libro de fato.

Fieri igitur omnia fato, ratio cogit fateri. &c. de D. 106. b. de N. 12. b

Ruina igitur oppressus esset. at id neq; si fatum fuerat, effugisset: neq; si non fuerat, in eum casum incidisset. de D. 112. b. & 94.

Neq; me Appollo fatis fandis dementem inuitam ciet.

Aliquem esse aliquo fato, significat: quod Barbari dicunt, In aliquo planeta, aut sidere natum esse aliquem, Aliqua fortuna esse.

Ea conditione atque eo fato natum me esse. pro Fon. 283. b

Milo hoc fato natus, ut ne se quidem seruare potuerit, quin una remp. seruaret. pro Mil. 107. a

Omnes

LINGVÆ LATINÆ.

Omnes qui ad illa arma fato sumus, nescio quo,
reip. misero funestotq; compulsi. pro Mar. 133. a
Quo nam meo fato fieri dicam. in Acad. 160. b
Qua quidem in re singulari sum fato. Ep. 35. a
Ut meo fato & tu & omnes mei corruistis. Qu.
Fra. 305. a

FERIO. Modi qui hoc uerbo fiunt, non tam
obscuri, quam ignoti nunc nostris. ur,
Hostem qui feriet, mihi erit Carthaginienfis.
pro Cor. 65. b
Aduersarius qui fit & feriendus & repellendus.
de Or. 115. a

Ferire parietem. pro Cæl. 50. a
Instat ut securi ambo feriantur. in V. 91. b
Quo minus patent multa in eorum uita, quæ
fortuna feriat. Off. 15. a
Sed tamen in laudando iungenda sunt etiã hæc
genera uirtutum: feriunt enim aurem homi-
num. de Or. 140. b

Binis aut ternis ferire uerbis. Or. 219. a
His autem spectris etiamsi oculi possent feriri,
animus qui possit, non uideo. Ep. 253. a
Ferire fœdus cum aliquo. de In. 73. b
Fœdera feriebantur prouinciarum. pro Dom.
239. a

Ideo ne ego pacem Pyrrhi diremi, ut tu amorû
turpissimorum quotidie fœdera ferires. pro
Cæl. 44. a

FERO. Varia iunguntur cum hoc uerbo.
Quæ uerò ignorantur uulgo, hæc esse puto.
Ut opinio, coniectura, spes fert. pro, Ut opinor, con-
iicio, spero.

Nos, ut

D E P H R A S I E V S

Nos, ut opinio & spes & coniectura nostra fert,
tuti sumus. At. 39. b

Vt opinio mea fert. Ep. 16. a. pro Clu. 26. b

Plura dixi, quàm aut opinio mea tulerit, aut uo-
luntas mea. pro Dom. 219. b. pro Plan. 268. a

Sicut opiniones hominum & religiones ferunt.
in V. 274. a. & 257. a

Ita sui periculi rationes ferunt & postulant. &
Tantum relictum est, quantum Apronij libido
tulit. 159. b

*Tempus, causa, res fert, & istiusmodi alia, signifi-
cant: quod indoctiores dicunt, Tempus, res non
permittit, non exigit, non postulat.*

Si res ita tulisset. in Acad. 194. a

Velim ita fortuna tulisset & c. Ep. 45. a. & 7. b

Quid res, quid tempus, quid causa ferat, tu per-
spicies.

Si ita tempus feret. Ep. 245. a. pro Cecin. 299. b

Si occasio tulerit. Ep. 156. b

Vereor ne grauioribus utar uerbis, quàm natu-
ra mea fert. pro Quint. 10. b

Hoc si uobis uersutius, quàm mea consuetudo
defendendi fert, uidebitur. pro Cec. 301. a

Grauius quàm consuetudo tua ferebat. At. 278. a

Ad me ut tempora nostra, nō ut amor tuus fert,
uerè perscribe. Qu. Fr. 305. b

Vt aetas illa fert. pro Clu. 53. a

Si ita commodum uestrum fert. contra Rul. 81. b

*Ferre tribum, centuriam, suffragia, dicitur is, qui
tribum, centuriam, suffragantem habet: quod
uulgari more diceremus, Vnius tribus nomen,
aut uocem habere.*

An tan

L I N G V Æ L A T I N Æ.

An tandem una centuria prerogatiua tantum
habet autoritatis, ut nemo unquam prior eam
tulerit, quin renunciatus sit: quasi abstulerit.
pro Plan. 269. a

Dubitatis, inquit, quæ coitio facta sit: cum tribus
plerasque cum Plotio tulerit Plancius, an una fie-
ri potuerunt, si una trib. non tulissent: an non
nullas punctis penè totidem. pro Plan. 270. a

Aut tum cum es factus, unam tribum sine Curio
ne ferre potuisses: in A. 161. a

Questus es, plures te testes habere de Volitinia,
quam in ea tribu puncta tuleris. pro Plā. 270. b

Aut ne te gratuita quidem eorū suffragia tulisse.
ibidem.

Suffragium ferre. Idem etiā quod Suffragari. ut,
Idemque refert, ut uniuersus populus in campo
Martio suffragium de re Clodij ferat. At. 17. a.
& alijs locis plurimis.

Fero. pro Aufero.

Qui ab eo partem prædæ tulerunt. pro S. R. 36. a
Ego fructus ex repub. magna acerbitate permis-
xtos tuli. pro Plan. 279. a

Ne diutius pendeas, palmam tulit. At. 62. b

Cum à me quoque id respōsum tulisset. in C. 101. a

Repulsam ferre. pro, Reijci in petitione magi-
stratus.

Cum ipse consul factus esset, ille repulsam tulif-
set. id est, præteritus esset. de Or. 134. a

Ferre legem significat, quod Barbari dicunt, Fa-
cere statutum, aut legem aliquam.

Perniciosè cum Philippus in Tribunatu cum le-
gem agrariam ferret. Off. 49. b

Nihil

DE PHRASIBVS

Nihil unquam de isto fœdere ad populum, nihil ad plebem latum esse dico. pro Cor. 61. b
 Pompeius contendit, ut decem Tribuni plebis ferrēt, ut absentis ratio haberetur, quod idem ipse sanxit lege quadam sua. At. 120. a

Sic Ferre: aut, Ad populum ferre. pro, Proponere aliquid populo, & rogare.

Nihil unquam de isto fœdere ad populum, nihil ad plebem latum esse dico, &c. pro Cor. 61. b. et

Ferre ad populum de aliqua re. 60. a. At. 120. a

Cum absentis ratio haberetur, ferebamus. At. 105. a. & 106. a

Illud unà datum est, annorū decem imperium, & ita latum placet.

Vt P. Scæuola Trib. pl. ferret ad plebem, &c. de Fin. 75. b

Deinde quod Sylla ipse ita tulit de ciuitate, ut non sustulerit horum nexa. pro Cecin. 304. b

Num igitur ulla quæstio de Africani morte lata est: certè nulla. pro Mil. 104. b

Quod is L. Scribonio quæstionem in eum ferente populo misericordiam concitasset. de Orat. 104. b

Num quæ rogatio lata: &c. pro Mil. 105. a

Familiaris tuus de te priuilegium tulit, &c. Par. 121. a

Sententiam ferre: quod imperiti dicunt, Dicere, aut dare sententiam.

Vos autem iudices de hominum fortunis sententiam fertis. pro Clu. 48. a

Ferre conditionem, pro Præscribere.

Hanc conditionem misero ferunt, pro S. R. 23. a

L I N G V Æ L A T I N Æ E.

Ferre cum aduerbijs. ut, Grauitèr, acerbè, belè, &c. tritum.

FESTVS dies, Feriæ, significât, quod Festum alijs, præsertim poetæ dixerunt: sed hoc uocabulo Cicero nõ est usus. neq; Festiuitas pro Ferijs, aut Festo die apud quenquam Latinorum autorum, quos imitari debemus, inuenitur: sed sermonis urbanitatem & iucunditatem eo uocabulo expresserunt.

Huius nomine dies festi agitantur pulchra illa Verrea, non quasi &c. in V. 1. 9. b

Feriæ.

Feriarum festorumq; dierum ratio in liberis requietem habet litium & iurgiorum, in seruis operum & laborum. de Leg. 1. 7. b

Festiuitas.

Dicendi uis egregia, summa festiuitate & uenustate coniuncta. de Or. 1. 26. a

FIDENS & Fidentia, diuulgata satis sunt. Fidenter, cui Timidè opponitur, non item. ut,

Tum Velleius fidenter sanè, ut solent isti, nihil tam uerens, quàm ne dubitare aliqua de re uideretur. de N. 5. b

Paulo uellem fidentius respondisses. At. 88. b. & de Fin. 69. a

Tum ille fidenter homo peritissimus, confirmare ita se rem habere. de Orat. 105. b

Timidè fortasse signifer euellebar, quod fidenter infixerat. de D. 122. b

Deinde quomodo suscipere aliquam rem, aut agere fidenter audebit. Acad. 71. b

FIDENS, In fide alicuius esse, Recipere in fidem, &c.

DE PHRASIBVS

dem, &c. ijs tribuitur, qui aut dediderunt se, aut commiserunt alicui. qui se committebant, Clientes nominabantur: recipientes, Patroni. nostro more appellamus Tutelā. Ein schutz vnd schirm Germanicè. Sed, In tutela alicuius esse, non idem est, quod In fide, aut clientela. illud enim pupillorum: hoc uerò, eorum qui aut uicti sunt, aut præsidio alicuius egent.

Esse in fide & clientela alicuius. pro S. R. 34. a

Ea societas uniuersa in mea fide est. Ep. 227. b

Municipia que in fide mea erant. pro Plan. 280. a

Qui nationes deuictas bello in fidē recipissent.

Off. 8. a

Peto à uobis, ut eum in uestrā accipiatis fidem.
pro Arch. 191. b

Recipere aliquem in fidem suam. Antequam.
196. a

Recipere aliquem in fidem suam, & eum commendatum habere. At. 245. a

Esse in fide & clientela alicuius. pro S. R. 34. a

Ciuitatem in Catonis fide locatā funditus perdidissem. At. 85. b

FIDUCIA significat, quod uulgò appellatur Obligatio. hoc est, pignus quod alicui ceditur, dum soluat quod debetur.

Tria iudicia, fiducia, tutela, societatis. pro Qu.
R. 47. b

Iudicia fiducia, de N. 75. a

In arbitrio rei uxoriæ melius, æquius in fiducia inter bonos benè agier. Off. 64. a

Qui fiduciā accepit, debet præstare fidem. Top.
224. a

Pecuniam

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Pecuniam adoleſcentulo grandi ſcœnore, fiducia
tamen accepta, occupauisti. pro Flac. 157. a
Hanc fiduciam commiſſam tibi tenes hodie ac
poſſides. ibidem.

F I N G O, non ſignificat Mentior, ut plerique
putât: ſed, Ingenioſe aliquid excogito & formo.
Hoc intelligerem quale eſſet, ſi id in cereis ſinge
retur, aut fictilibus figuris. de N. 15. a

Et qui aliquid ſingunt, eſi tum pictura nihil u-
tuntur: tamen utrum ſciant pingere, an neſcis
ant, non obſcurum eſt. Orat. 91. a

Omnia quæ cogitatione nobiſmet ipſis ſingere
poſſumus. de N. 69. b

Fingere aliquid animo & cogitatione. Tuſcul.
241. b

Alexander ab Apelle pingi, à Lyſippo ſingi uo-
lebat. Ep. 68. b

Vis quæ finxit & fabricata eſt hominem. Ac. 21. b

Ex materia quâ ſingit formatq; effectio. Aca. 4. a

Volucres uidemus ſingere atque conſtruere ni-
dos. de Orat. 110. b

Nihil nobis duobus laborioſius dici aut ſingi
poſteſt. pro Mil. 102. a

F I N I O. Cicero hoc uerbo non utitur pro Fi-
nem impono; quo ſenſu pleriq; nunc utuntur.
ut, Finire librū, opus aliquod: ſic enim loquun-
tur. Sed pro Circumſcribere aliquid certis fini-
bus & terminis.

Ad eam rationem curſus annuos ſacerdotes fi-
niunto. de Leg. 173. b. &

Demetrius ſepulchris nouis finiuit modū. 138. b

Pompeius M. Marcello conſuli finienti provin-

DE PHRASIBVS

ias Gallias Calen. Martijs restitit. At. 20. a
Deinde in ore sita lingua est, finita dentibus. de
N. 56. a

Sententiæ uerbis finiuntur. de Or. 160. b

Nec solum componentur uerba ratione, sed eti-
am finientur. Or. 212. b

Similiter extrema definiunt. Or. 202. b

Sententia uerbis aptè comprehensa, & conclusa.
Or. 213. b

Cupiditates non Epicuri diuisione finiebat, sed
sua satietate. de Fin.

FLAGRARE studio, amore, desiderio ali-
cuius rei, crebrò à Cicerone translattè usurpatur.
Non dici potest, quàm flagrem desiderio urbis.
At. 73. a. &

Dionysium flagrantem desiderio tui, mitto ad
te. 103. b

Vos etiã nimis flagrare cupiditate uideo. de
Or. 96. a

Flagrare cupiditate & amentia. in V. 217. a

Mulier ita flagrare cœpit amentia, sic inflamma-
ta ferri libidine, ut eam, &c. pro Clu. 20. a

Flagrabãt uitia libidinis apud illũ. pro Cæl. 39. b

Consules flagrant infamia. At. 67. a

Ibicus Rhegynus amore flagrauit. Tus. 225. a

Incredibili quodam nostri homines dicendi stu-
dio flagrauerunt. de Or. 86. a

Bello flagrare regionem aliquam.

Non uidit bello flagrantem Italiam, non arden-
tem inuidia Senatũ. de Or. 143. a

Totam enim Italiam flagraturam bello, intelli-
go. At. 113. b

L I N G V A E L A T I N A E.

FLVO. Accommodat hoc uerbum Cicero a
lijs, quæ aquæ fluentis more præterlabuntur. ut,
Cætera fluere, labi, nec diutius esse uno & eodẽ
statu. Or. 197. b

Fluit igitur uoluptas corporis. de Fin. 87. a
Excident gladij, fluent arma de manibus. pro
Mur. 140. b

Omnia quæ delapsa iam fluxerunt, seueris legi-
bus uincienda sunt. pro Mar. 134. b

Pro Dispergi, & in uulgus dimanare.

Multum sermonem de libris nostris fluxisse ui-
deo. de N. 3. a

Pythagoræ autem disciplina, cum longè lateq;
fluere, permanuisse mihi uidetur in hanc ci-
uitatem. Tuf. 209. a. b

Buccæ fluentes.

Gallus pictus eiecta lingua, buccis fluentibus.
de Or. 133. b

FOE D O. alij Conspurgo. ut,

Romam uerò ipsam fœdauit aduentus tuus. in
P. 94. a

Qui rogatum domestici belli extinctorem nefa-
rio scelere fœdauit. de Ar. 255. b

A Sex. Serano sanctissima sacella omni turpitu-
dine esse fœdata scimus. de Ar. 251. a

FOE D V S. 4. um. Turpis. ut,

Luxuria uerò cum omni ætati turpis, tum sene-
ctuti fœdissima est. Off. 25. a

An ille fœdior atq; inquinatior in Cn. Pompeio
accusando fuit? de Ar. 256. a

Exitum iudicij fœdum & perniciosum lenissimè
tuli. Qu. Fr. 328. a

DE PHRASIBVS

Nihil fieri potest miserius, nihil perditius, nihil
 fœdus. At. 1.5. a

Bellum fœdissimum futurum puto. At. 1.7. b

Immanissimum ac fœdissimū monstrum. in P.
 86. b

Genus mortis fœdum. At. 2.47. a

FORTVITVS, a, um. Barbari, Quod sic ul-
 trò sua sponte cadit.

Vt illud nescio quid non fortuitū, sed diuinum
 uideretur. Ep. 98. b

Ex his factum esse mundum concursu quodam
 fortuito. de N. 14. b

Subita & forruita oratio, de Orat. 97. a

Si quippiam nacti sumus fortuiti boni. de Nat.
 77. b

Concursio rerum fortuitarum. Top. 227. a

Fortuita atomorum concursio. Acad. 4. a

FORTVNAE, arum, pro Bonis. Germanicè
 Hab vnd güt.

Imminebat tuus furor omnium fortunis & bo-
 nis. pro Dom. 218. a

Nihil tibi deesse arbitror ad tuas fortunas obti-
 nendas. Ep. 52. b

Bonos uiros lugere malui meas fortunas, quàm
 suas desperare. Postquam. 211. b

Itaq; si quis mihi erit aditus de tuis fortunis, id
 est, de tua incolumitate agendi, agam ipse per
 me. Ep. 87. b. &

Tamen impetum prædonum in tuas fortunas
 fieri nolo. 53.

Ego pro mea omni fama fortunisq; decerno. de
 Orat. 127. a

Vir ho-

LINGVAE LATINAE.

Vir honoribus amplissimis, fortunisque maximis.

Brut. 289. a

Succurrere salutis fortunisque communibus. de Invent. 55. b

Ad quæ recuperanda, per fortunas incumbere. At. 49. a

FORTVNO. Dij fortunæ. pro hac locutione nunc Barbari dicunt, Det tibi Deus bonam fortunam.

Tibi patrimonium dij fortunent. Ep. 18. b. & Eum honorem tibi deos fortunare uolo. 249. a

FRANGO. Transfert Cicero sæpe aut ad hominum potentiam, aut ad id quod uim aliquam habeat. ut,

Hominem.

Virgatus Lusitanus, quæ C. Lælius fregit & comminuit. Off. 41. a

C. Pomptinius ortum repente bellum Allobrogum præliis fregit, eosque domuit. de Pro. 75. b

Fractus & afflictus calamitate. pro Syl. 169. b

Nec tantis se laboribus frangeret. pro Arch. 191. a

Frangere & abijcere aliquem. Ep. 151. a

Rem.

Contudi & fregi exultantis latronis audaciam. in Acad. 252. b

Nulla est tanta uis, quæ non debilitari & frangi possit. pro Mar. 132. a

Primus ego leges Antonianas fregi. Ep. 191. a

Verum hæc furiosa uis uasani Tribuni plebis facile superari frangi que potest. pro Dom. 224. a

Qui hostium fregerunt furorem. Antequam. 192. b

Hominis furorem fregi & petulantiam. in P. 86. a

DE PHRASIBVS

Non est autem consentaneū, qui metu non frangatur, eum frangi cupiditate. Off. 14. a
 Scæuola paulum requiescet, dum se calor frangit. de Or. 108. b

O inanes nostras contentiones, quæ in medio spacio sæpe franguntur. de Orat. 143.

FRAVS. Quædam formæ loquendi fiunt hoc nomine, uulgo Latinorum non usitatæ nunc. ut, Fraudi esse alicui aliquid. pro quo dicunt, Nocere, Incommodare alicui alicui. Cicero uerò sic: Hæc res nemini unquam fraudi fuit. pro D. 238. a
 Fit S. C. ut neue Salaminij, neue qui eis dedisset, fraudi esset. At. 83. a

Censeoq; ut ijs qui in exercitu Antonij sunt, ne sit ea res fraudi, &c. in A. 201. a. &

Filio pietas erga patrem fraudi esse non debet.
 202.

Eisq; fraudi ne sit, quòd cum M. Antonio fuerint. in A. 220. a

Fraus pro Scelere. ut,

Rabirius fraudem capitale[m] admisit. pro Rab.
 96. a

Fraus peculatus. id est, crimen. in A. 241. b

Dij nonnunquam præsentis fraudis pœnas in diem reseruant. de D. 81. b

Qui in republica uiolanda fraudes inexpiabiles concepissent. Tul. 163. b

Scelus ac fraudem nocentis supplicio constringere. de Or. 102. a

FREQUENS, Neq; uis, neq; usus huius nominis ijs notus est, qui dicunt, Concionem, ecclesiam, scholam, senatum esse plenum, Multos esse

L I N G V A E L A T I N A E.

esse in senatu, templo. quod Cicero hoc modo dixit.

Frequentes fuimus omnino ad ducentos. Qu.
Fra. 306. a

Refert etiam, qui audiant, frequentes an pauci,
an singuli. de Orat. 162. b

Senatus continuo est convocatus, frequensq; con-
uenit, Ep. 151. a

Nunquam tam frequens collegium iudicauit.
de Ar. 246. b

Idq; frequentissimo theatro, incredibili plausu
comprobatum est. de D. 93. a

Nulla in concione unquam frequentior fuit po-
pulus Rom. in Acad. 159. a

Sic, *Frequentem aliquem alicubi esse.* Vulgus, Saepe,
crebro esse, Audire aliquem, Venire aliquo.

Frequens enim te audiui, atque affui. de Orat.
106. a

Eo tempore Roscius erat Romae frequens, atq;
in foro & in ore omnium quotidie uersabatur.
pro S. R. 21. a

Demosthenes frequens fuit Platonis auditor,
Orat. 198. a. &

Nos in hoc genere frequentes. 213. a

Sic *Frequentia.* ut,

Cum maxima frequentia a multitudine domum
reducebatur. in V. 204. b. &

Tabulas in foro summa hominum frequentia
exscribo. 147. a

Quotidiana amicorum assiduitas et frequentia.
Qu. de Pet. 205. b

Non enim tribum Terentinam, de qua, &c. sed
u 3 solidam

DE PHRASIBVS

solidam et robustam & assiduam frequentiam
præbuerunt, pro Plan. 263.

Cum hic Dorylensis efferretur magna frequen-
tia confessuq; uestro, pro Flac. 154. b

Rerum.

Thucydides creber est rerum frequentia. de Or.
113. a

Epistole.

De epistolarum frequentia nihil te accuso. Att.
63. b

FREQVENTO, *as, are.* Verbi huius signifi-
catio & usus diuulgandus est, ut eo utantur in-
docti, cum dicant, sæpe facere, ponere, uti alia
qua re.

Verbi translatio instituta est inopiæ causa, fre-
quentanda delectationis. de Or. 157. a

Distinguenda & frequentanda est omnis ora-
tio luminibus uerborum. de Orat. 161. b

Aceruatim multa frequentare. Or. 204. b. &

Hæc frequentat Phalereus maximè. 205.

FGIT me, aut aliquid aliquem, Cicero dixit
quod recentiores Græco more, Latet me, ut,
Cui rei fugerat me rescribere. At. 74. b

Non fugisset hoc Græcos homines. de Or. 107. a

Illos autem id fugerat superiores. de Fin. 120. b

Verùm hoc amentem hominē fugit. in V. 205. b

Illud alterum quàm sit difficile, te non fugit. At.
201. a

Nisi quæ me fortè fugiunt. Tul. 153. a

Nulla res est in usu militari posita, quæ huius ui-
ri scientiam fugerit. pro Pomp. 9. b

Fugiens uinum. Barbari, Vinū crassescens, quod
fit crassum,

L I N G V A E L A T I N A E.

fit crassum, aut longum, Weicher/oder Abgefallener wein/ Der wein ist lang

Qui uinum fugiens uendit sciens. Off. 70. a

F V N D E R E, Saep̄ Cicero alijs etiam rebus, non humidis tribuit. ut,

Fundere uersus ex tempore. de Or. 161. a

Fundere orationem numerosè & uolubiliter,

Or. 217. b

Cum tam bonos septenarios fundat ad tibiam,

Tuf. 171. a

Vtrumq; eorum fundi quodammodo & dilatarī putant. de Fin. 100. b. &

Iusticia ipsa se fundit usu in ceteras uirtutes, 140. b

Aer fusus & extenuatus, in sublime fertur: concretus autem, in nubem cogitur. de N. 46. a

Murena magnas hostiū copias fudit. pro Mur. 128. b

F V N G O R muneribus & officijs uitæ attribuitur propriè: pro quo nostri tantum, Facio officium, munus: illum uerò modum ignorat uulgus.

Munere.

Valetudo opportuna est, ut dolore careas, & muneribus fungare corporis. de Am. 100. a

Possunt aliquando oculi non fungi suo munere. de D. 95. a

Lyfias est functus omni ciuium munere. de Cla. 170. a

Vt consulentibus respondeas, senectutis grato atq; honesto fungerer munere. de Leg. 158. a

Officio fungi.

Fungerer

DE PHRASIBVS

Fungerer officio, quo tu functus es in meo luctu, teq; per literas consolarer, nisi ut. At. 278. a
 Neq; enim uerbis auget suum officium, si quo fortè fungitur. Off. 48. a

Qui adipisci ueram iusticiæ gloriam uolent, iusticiæ fungantur officio. Off. 42. a

Qu. Arrius omni iam fortuna prosperè functus, de Cla. 187. a

G

GENERATIM. Id significat latinè, quod Barbari dicunt, Vniuersaliter, aut specialiter, particulariter. Quæ duo posteriora Cicero quoq; effert per Speciatim & Particulatim, ut,

Ergo ab uniuersa prouincia, generatimq; à singulis eius partibus diligitur. in V. 143. b. &

Nam ut publicè ciuitates istos honores habent, aut generatim homines, ut aratores, mercatores, nauicularij. 136. b

Quid auaritiæ, quæ criminibus infinitis implicata est, summam nunc explicem? generatim ea quæ maximè nota sunt, dicam. in P. 98. a

Orator percurreret omnes locos, utetur aptis generatim. Or. 201. a

De iure generatim in ordines ætatesq; descripto. de Orat. 90. a. &

Sed hæc Crassus aliquando uobis expedit, & disponet descripta generatim. 121. b. &

Nulli fuerunt qui illa artificiosè digesta generatim componerent. 110. b

Exponam igitur generatim argumenta eorum. Acad. 12. b

Non

L I N G V A E L A T I N A B.

Non nominatim, sed generatim proscriptio est
informata. At. 173. a

Nam quid ego de cæteris ciuium Rom. suppli-
cij sigillatim potius, quàm generatim atq; u-
niuersè loquar? in V. 265. a

Infinutum mihi uidetur id dicere, in quo aliquid
generatim quæreretur; hoc modo, Expeten-
da ne esset eloquentia, expetendi ne honores.
de Or. 112. b

Vt si amicitia quid causa factum dicetur: si ini-
mici nlciscendi, si metus, si gloria, si denique ut
omnia generatim amplectamur, alicuius reti-
nendi, augendi, adipiscendi ue commodi cau-
sa. de In. 64. a

G E N T I L E S uocant Latini eos, qui eadem
gente & familia sunt orti: idcirco eodem etiam
nomine appellari solent.

Si furiosus est, agnatorum gentiliumq; in eo pes-
cuniaq; eius potestas esto. de Inuen. 80. b. & ad
Her. 4. b. 5. a

Antiquus sanè, fuit enim meo regnante gentili.
Tul. 136. a

Gentiles sunt, qui inter se eodem sunt nomine
ab ingenuis oriundi, quorum maiorum ne-
mo seruitutem seruiuit, qui capite non sunt di-
minuti. Top. 223. a

Tuus etiam gentilis Brute M. Pennus. de Clar.
174. a

Homines deorum immortalium quasi gentiles
sunt. de Vn.

Responde mihi nunc tu Verres, quem esse hunc
tuū penè gentilem Verrutiū putas? in V. 147. a

G E R O

DE PHRASIBVS

GERO. Varij est usus : sed propriè facere, aut agere significat; & de rebus aut negotijs tam priuatis, quàm publicis dicitur. quod pleriq; nunc ignorare uidentur.

Quid negotij geritur? in quo ille tot & tales uiros defatigat. de Fin. 133. a

Si ipse negotiũ meum gererem, nihil gererem, nisi consilio tuo. At. 204. b

Tuum negotiũ gessisti bene. pro Qu. R. 50. b. &

Sui negotij bene gerens. 11. b

Nostro more malè rem gerentibus. &c. Off.

Gerere & administrare aliquam rem, uel negotium. de In. 50. b

Vt sapiens uelit gerere & administrare rempub. de Fin. 104. b

Vt dicimus bellè, Rempub. gerere: sic etiam, Societatem, inimicitias, & istiusmodi generis alia, gerere. ut,

Qui magna fide societatem gerunt. pro Qu. 2. b

Tamen hominum more inimicitias gerere poteratis. pro Deiot. 149. b

Gerere similitatem cum aliquo. At. 228. b

Gerere graues inimicitias cum aliquo. in V. 65. b

Gerere amicitiam, liber de amicitia gerenda. Ep. 38. a

Comitia illa sunt armis gesta seruilibus. de Leg. 193. a

GRATVLOR. Significatio & uis nota est, sed usus obscurior: nam cum ablatiuo sine præpositione nostri homines non coniungunt: sed solum cum ablatiuo, aut præpositione. Cicero sapius ablatiuũ, quàm accusatiuũ attribuit. ut,

Gratulor

LINGVÆ LATINÆ.

Gratulor tibi affinitate uiri optimi. Ep. 12. b
 Qui mihi gratulatus es illius diei celebritate.
 At. 79. a

Cum populus Rom. frequens aduentu meo gra-
 tulatus est. in Sal. 79. a

Sic uerba lætandi & gratulandi omnia. ut,
 Primùm tibi, ut debeo, gratulor: lætorq; cum
 præsertim, tum etiam sperata tua dignitate.
 Ep. 22. b

GRAVITAS cæli, loci alicuius, dixit Cicero:
 Multi, Non esse bonum aerem, Malum aerem ef-
 se, nunc dicunt.

Corpore uix sustineo grauitatem cæli huius.
 At. 183. b

Loci grauitas cum reliquis etiam hinc miserris-
 mè perferenda. At. 183. a

H

HABEO. Varij usus est uerbum: quæ uerò
 in uulgus minus nota, hæc sunt.

Sic, Benè, malè se res habet. nos potius, Sic
 est: Barbari uerò sic, Benè, malè res stat. Cicero
 uerò sic habet:

Quæ res sic se habet. At. 68. a

Verùm ita se res habet. pro Quint. 1. a. in Verr.
 133. b

Præclare enim se res habet, si &c. de Or. 94. a

Domitij se malè habent. Ep. 124. b

Cum ego me non bellè haberem. At. 74. a

Malè enim se res habet, cum &c. Off. 37. a. de Or.
 137. b

Sed res iam quomodo habeat se, diutius nescire
 non possum. At. 163. b

Habere

DE PHRASIBVS

Habere cognitum, perspectum, & istiusmodi alia,
 pro Cognoscere, Perspicere. trita non sunt.
 Quantum ex tuis literis habeo cognitum. Ep.

255. a. &

Eum nondum habes satis cognitum. 211. a. &

Habere uitam alicuius perspectam. 167. b

Siculi ad meam fidem quam habent spectatam
 iam & diu cognitam, confugiunt. in V. 56. b. &

Vt ante Cal. Sext. decumas ad aquam deporta-
 tas haberent. 155. a. &

Itaq; hi conuersam iam habent demonstratiōe
 suam. 230. b

Orator habeat omnes philosophiæ notos & tra-
 ctatos locos. Orat. 207. b

Docemur auctoritate legum domitas habere li-
 bidines, coercere omnes cupiditates. Or. 101. a

Non habeo ambiguum. Ep. 173. a. &

Habeo expertum. 1. 8. b

Vt habeant paratum quid quaque de re dicant.
 de Orat. 122. b

Cum exploratum habere cœpero. & c. At. 275. b

Quod me hortaris ut absolua, habeo absolu-
 tum. Qu. 328. b

Hoc quod interfit, certè habes subductum. Att.
 83. b

Hæc & innumerabilia quæ collecta habent Stoi-
 ci. de D. 138. a

Quæ non animum meum magis sollicitum ha-
 bent, quàm tuum. Ep. 26. b. 90. a. &

Sollicitum autem te habebat cogitatio, tum offi-
 cij, tum etiam periculi. 96. b

Sic Habeto, aut Habeas. pro Intelligitō, accipitō,
 Sic ergo

LINGVÆ LATINÆ.

Sic ergo habeto, salutare te mihi misisse literas.

At. 139. b

Id primum ergo habeto. Ep. 216. b

Vnum hoc sic habeto. Ep. 21. a. & 23. a

Atq; hoc sic habeto. Qu. Fr. 299. b

Neg; tamē adhuc habeo quod te accusem. E. 22. a

Hi sic habeant, quæcunq; in equite Rom. digni-

tas esse potest, eam semper in M. Cælio habitā

esse summā, hodieq; haberi ab omnibus. pro

Cæl. 38. a

Illud uelim sic habeas. & c. Ep. 45. a. &

Ita statutum habeas. & c. 79. b

Habeo cum Infinitiuo, ut Græci *ἔχω.*

De repub. nihil habui ad te scriberē. At. 37. b. &

Eo minus habeo necesse scribere, quid sim factū

rus. 135. b

Quid habes igitur dicere de Gaditano fœdere

eiusmodi. pro Cor. 61. b

Quid enim dicere habeant. Acad. 21. a

De nostris somnijs quid habemus dicere. de D.

136. b

Non quotiescunq; potuerit dictum dici, necesse

habeamus dicere. de Orat. 131. b

Non habebimus necesse semper concludere.

Par. 234. a

Hæc ferē obijcere habui de natura deorum. de

N. 79. a

De causa regia tantū habeo polliceri & c. Ep. 5. a

H A E R E O. Multa significauit hoc uerbo Ci

cero, quæ ignoratione obscurantur. ut, *Hære*

pro *Dubitare* & *impediri*, quo minus progres

di possit.

DE PHRASIBVS

Hære in aliqua re. de Orat. 12. b

Hære in iure. de Orat. 99. a. aliquo loco.

Philosophi cum hærent. Acad. 4. b

In quo etiam Democritus hæret. de Fin. 53. a

Incurrere in aliquam rem, & in ea hære atque
impediri. de Vn. 200. b

Valde in scribendo hæreo. At. 218. a

In cæteris subuenies, si me hærentem uideris. de
Fin. 93. a

*Peccatum, crimen, aut istiusmodi aliquid hære in ali
quo. pro eo quod recentiores dixerunt, Obnoxium
aliquem esse peccato; quomodo Cicero, neque
ueteres sunt locuti.*

*Vt peccatum hæreat non in eo qui monuerit, sed
in eo qui non obtemperarit. de D. 86. b*

Nec Catilinæ familiaritatis crimen hæreat. pro
Cæl. 40. a. &

In quo non modo crimen non hæreat, sed uix.
& c. ibidem. &

Fanta adolescentis paulum hæsit ad metas. pro
Cæl. 49. b. & 53. b. &

Hoc mihi planè hæsit. & 145. b

Potest homini huic hære peccatum. pro Qu.
R. 47. a

Non potest hære in tam bonis ciuilibus tam
acerba iniuria. Ep. 82. a

*Hære aliquid in uisceribus, medullis, &c. pro eo
quod dicimus, Ego nunquam obliuiscar.*

*ἡνδρόσματα illa tua non abiici, quæ mihi hærent
in uisceribus. At. 8. 6. a*

Qui cum abessent, aderant tamen, et in medullis
populi Rom. ac uisceribus hærebāt. in A. 195. b

Tu qui

L I N G V A E L A T I N A E.

Tu qui mihi hæres in medullis. Ep. 253. a
 Crèdo quòd hærebant in memoria, quæcunq;
 audierat aut uiderat. Acad. 1. b
 In hac causa mihi aqua hæret. Qu. Frat. 30. b
 Sed aqua hæret, ut aiunt. Off. 76. a
 Venit ad extremum, hæret in salebra, de Finib.
 144. b

H A V R I O. Crebrò à Cicerone ad alia trans-
 fertur, quæ alicunde accipimus, tanquam hauri-
 remus. ut,

Sumptum haurit ex ærario, suppeditat focij.
 contra Rul. 72. b

Quoq; affluentius uoluptates undique hauriat.
 Tus. 23. b

Artes, quas cum domo haurire non posses, accer-
 suisti ex urbe Athenarum. de Cla. 156. b

Hanc legè à natura ipsa arripimus, hausimus,
 expressimus. pro Mil. 103. a. & Or. 112. b

Vidi enim, uidi, & illum hausi dolorem uel acer-
 bissimum in uita, cum &c. pro Cæl. 50.

Is propagatione uitæ quot, quantas, quàm incre-
 dibiles hausit calamitates. Tus. 165. b

Vnus pro omnibus hausi indignissimam cala-
 mitatè. pro Dom. 219. a

Luctum nos hausimus maiorem, ille animi non
 minorem. pro Sest. 17. b

Quæ unquam Charybdis tantos haurire gur-
 gites posset, quantas iste Byzantium prædas
 exorbuit. de Ar. 258. b

Quid cum non sorbere animo, non haurire co-
 gitatione, cuius sanguinem non bibere cense-
 tis? A. 232. a

DE PHRASIBVS

HONOR. Nota tatis uis nominis: sed, Habere alicui honorem, aut facere, & Præfari honorem, uulgaria non sunt. nam pro illō dicimus, Pecuniam, aut Vinum honorarium dare: pro hoc uerò, Sit uenia dicto, Cum uenia. Cicero uerò sic

Curio mihi, ut medico honos haberetur, & tibi daret quod opus esset. Ep. 259. b

Is enim honos mihi uideri solet, qui nō propter spem futuri beneficij, sed propter magna merita claris uitis desertur & precio. Ep. 149. b

Præfari honorem. Ep. 140. b

HOSPES. Solum hic monendi uidentur studiosi, ne Hospitem Caupōnem appellent: nam hic precio, ille beneficio hospites accipit. Vide in uoce Caupo.

HUMILIS & *Humilitas* non significant, quod plerique putant, animi uirtutem, & modestiam: sed potius in uitio est, & abiectum & fractum animum notant aut generis & conditionis statum.

Qui altiore animo sunt, nihil abiectū, nihil humile cogitant. de Fin. 158. b

Animus demissus atq; humilis. pro Fon. 280. b
Sentiam idem quod Pompeius, neque id faciam humili animo. At. 105. a

Fracto animo atq; humili supplicare alicui. pro Plan. 269. b

Qui parentibus nati sunt humilibus. de Am. 109. b

Quis unquam apparitor tam humilis, tam abiectus: in A. 176. a

IACERE

I

IACERE. pro, Non clarum esse, neglectum,
& abiectum, aut mœstum esse. Cicero sæpe
usurpauit. ut,

Qui in pace iacere, quàm in bello uigere malu-
it. in A. 27. a

Cum C. Marius septimum annum post prætu-
ram iaceret. Off. 67. b

Absens non in obliuione iacuisset. in V. 97. a

Eodem silentio multa alia officia oratorum i-
cuerunt. de Orat. 14. a

Quòd priora tempora in ruinis reipub. nostris
iacuerint. Ep. 72. b

Iacent ea semper, quæ apud quosq; improban-
tur. Tus. 148. b

Multi uiri antiqui his recentibus Marijs comme-
morandis iacebant. pro Mur. 12. a

Cn. autem noster (ò rem miseram) ut totus ia-
cet. At. 116. b. &

Iacet in mœrore meus frater. 157. a

Iacere in sordibus ac luctu, in P. 98. b

Nunc iacent precia prædiorum, pro Qu. R. 50. b

Cum leges in ciuitate nihil ualeant, cum iudicia
iacebant. Off. 121. a

Iacet igitur tota conclusio. de D. 130. b

Quòd quæris quid hic agatur, tota Capua &
omnis delectus iacet. At. 116. b

Cur tam diu iacet hoc nomen in aduersarijs?
pro Qu. R. 46. a. &

Quomodo tibi tanta pecunia extra ordinem
iacet? 47. b

IACTARE. Propria significatio facilis: sed,

x 3 Iactari

DE PHRASIBVS

Iactari aliquem aliqua re, pro Exagitari & exercitari, quo Cicero utitur, minus notum.

Forensi labore iactor. Qu. Fr. 226. a

Qui in hac tempestate populi iactamur & fluctibus. pro Plan. 261. a

Pompeius clamore conuicioq; iactatus est. Ep. 5. b

iactare se. pro, Multa sibi arrogare & tribuere. Qui se insperatis pecunijs sumptuosius insolentiusq; iactant. in C. 108. b

Superioribus inuidetur sæpe uehementer: & eo magis, si intolerantius se iactant. de Or. 128. a

Miseros illudi nolunt, nisi si se fortè iactant. de Orat. 130. b

I A M. Sæpe Cicero pro Præterea, aut *et* Græcè, utitur, initio sententiæ quæ antecedentibus adiungitur.

Iam quid ego commemorem, &c. de D. 85. b

Iam illo tempore, cum &c. Ep. 27. a

Iam à principio uidendum est. Or. 216. b

Iam illo tempore, cum &c. in V. 79. a

Dionysius aureum Ioui detraxit amiculū grandi pondere. Iam mensas argenteas de omnibus. de libris iussit auferri. de N. 77. a

Contrahi autem animum Zeno, & quasi labi putat atq; concidere: & ipsum esse dormire. Iam Pythagoras & Plato locupletissimi autores iuuent. &c. de D. 133. a

Iamdiu & iampridem cū præsentī tempore paucis nunc in ore est. significat id quod cum olim cœpimus, facere nondum desimus.

Iamdiu nihil noui ad nos afferebatur. Ep. 25. b

Quarenti

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Quærenti mihi iamdiu quid ad te potissimu
scriberem. Ep. 56. b

Ego te iamdiu plurimi facio. Ep. 251. a

Postulatur à te iamdiu historia. de Leg. 156. b

Quorū ego uix à te iādiu manus cōtineo. E. 99. b

I A M P R I D E M.

Nihil iam sum pridē admiratus magis. Ep. 44. a

Cupio equidem, & iampridem cupio Alexan-
driam uisere. At. 25. a

Iampridem institui. Acad. 39. a

Nam in me iampridem effectum est, quod futu-
rum fuit. Or. 206. b

Alter iampridē princeps iuuentutis, &c. Ep. 43. a

Iampridem de tempore nō ita remoto. LV. 69. a

Id temporis & Id ætatis coniungit Cicero, cum
omnibus penē uerborum generibus: quasi non
mutarentur, neq; flecterentur eius casus. quod
tamen ipsum sæpe ab eodem factum est.

Et nos ipsi, quoniam id temporis est, ualetudini
operam demus. de Or. 108. a

Is uenit ad me, & quidem id temporis, ut reti-
nendus esset. At. 216. a

Quos ego ad me uenturos id temporis esse præ-
dixeram. in C. 99. a

Maximè quod is locus ab omni turba id tempo-
ris, cum iam Clodius Romam redire potuiss-
set, pro Mil. 106. b

Et si id est ætatis, ut nondum scientiam consecu-
tus sit. pro Dom. 237. a

(Or. 102. b

Hominibus id ætatis tantū onus imponere. de

Cum id ætatis sim. Ep. 250. a

Duo filij id ætatis. pro S. R. 29. a

DE PHRASIBVS

Implicari aliquo certo genere cursuq; uiuendi.

Off. 24. a

Implicatus seueritate iudicum. in V. 266. a

Vt profectus, &c. currat longius, & se implicet
primùm ciuium, deinde omnium mortalium
societate. de Fin. 74. a

Nam implicati ultrò & citrò, uel usu diuturno,
uel etiam officijs. de Am. 112. a

Eo maleficio tamen erant implicati. pro Cæl.
53. a

Implicatus.

Etenim omnes Cæsaris familiares satis opportu-
nè habeo implicatos consuetudine & beneuo-
lentia. Ep. 89. a

Familiaritate implicatus. in P. 94. b

Inconstantia cum leuitate, tum etiam periurio
implicata. in Vat. 29. b

Illaqueatus omnium legum periculis, irretitus
odio bonorum omnium, implicatus expecta-
tione supplicij. de Ar. 245. a

IMPONERE aliquid alicui, Latini dixerunt,
quod Poetæ, quos nunc uulgus imitatur, Gra-
uare aliquem aliqua re. nam qui soluta oratio-
ne scripserunt, nō Grauo, sed Grauor, pro Non
libenter facio, usurparunt.

Itaq; imposuistis in ceruicibus nostris sempiter-
num dominum. de N. 12. b

Imponere dominum alicui. At. 249. b

Imponere nimis duras leges cuiquam. de Orat.
107. b

Is leges ciuitati per uim imposuit. in A. 112. a

Imponere seruitutem fundo, pro Qu. R. 49. b

Vestigal

LINGVÆ LATINÆ.

Uectigal esse impositum fructibus nostris dicitur. pro Fon. 278. a

Agris publicis pergrande uectigal imponere. contra Rul. 62. b

Imponere onus alicui. in V. 136. a

Nunquã iste plus militi laboris imposuit, quã sibi sumpsit. pro Mur. 133. a

Aut iniuriam sine ignominia sibi imponerent. pro Quint. 18. a

Quibus tu priuatim iniurias plurimas contumeliasq; imposuisti. in V. 203. b

Ego mihi necessitatem imponere nolui huius nouæ coniunctionis. At. 57. b

Mihi impone istã uim, ut omnino ne liceat polliceri. in V. 138. b

Personã, aut partes aliquas imponere. pro eo quod uulgus dicit, Officiũ aliqđ imponere, aut dare.

Vos mihi personã hanc imposuistis, ut eum tuerer. contra Rul. 75. b. item

Vt meminissem quã personam à uobis impostam sustinerem.

Duriore partes mihi impositæ sunt ab offensione nostra. At. 162. a

Partes has mihi Cæsar imposuit. At. 164. a

Audacia cuius partes Roscijs impositæ sunt. pro S. R. 38. b

I M P O T E N S & *Impotenti animo homo.* Non tam tritum est nostris sermonibus, quã, Non posse seipsum regere, aut coercere. sic uulgò loquuntur. Cicero uerò hoc modo:

Victoria quæ etiamsi ad meliores uenit, tamen eos ferociorẽs impotentiorẽsq; reddit. E. 54. b

Aut nul-

D E P H R A S I B V S

Aut nullos animi motus, aut non tam impotentes fuisse. Part. 240. b

Qui nulla impotenti lætitia efferuntur. Tuf. 231. b

Quæ effrenatio impotentis animi in A. 198. b

Impotens, iracundus, contumeliosus, superbus. in A. 199. a

Sic Impotentia. ut,

Quam uim significantes mali poetæ, impendere apud inferos saxum Tantalo faciunt, ob scelera, animiq; impotentiam, & superbiloquentiam. Tuf. 216. b. &

Iidem inflammantur appetitione nimia, quam tum cupiditatem, tum libidinem dicimus, impotentiam quandam animi à temperantia & moderatione plurimum discedentem. 220. a

IMPUNE *aliquid facere*, notius est, quam Impunè esse. pro, Non puniri: aut, ut Barbari loquuntur, Impunem esse.

Si hic illi insidias posuerit: si ille huic, tum nos scelere soluamur. pro Mil. 70. b

Qui nummos in tribu pronunciauerit, si non derit, impunè sit. At. 13. a

Vi impunè in ocio esse possemus, contra Rul. 67. b

IN *singulos dies, in annum, in mensem*, Latini dixerunt. pro quibus nunc uulgus, Singulis diebus, pro uno mense aut anno.

Sed cura ut excuser morbi causa in dies singulos. At. 189. a

Huius mei consilij maiorum in dies singulos frustum capio. Ep. 60. a

In dies singulos eius copie miruatur. Ep. 167. a

Quoniam

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Quoniam in perpetuum non placer, in dies singulos uidebis. At. 190. a

Ego uobis in hunc annum consul popularis afferero, pacem, tranquillitatem, ocium. contra Rul. 86. b

In proximum annum consulatum petere. in Ac. 175. a. 158. a

Sed ego hanc *circumstantiam* in unum annum meditatus sum. At. 73. b

Scaptius centesimus, renouato in singulos annos seruire contentus non fuit. At. 95. a

Præfida sunt in multos annos prouisa. At. 241. a

Sic, in iugerum, in medimna aliquid dare, Latini dixerunt: Barbari nunc, Pro singulis iugeris, medimnis, tantum dare. Cicero uero hoc modo:

Minus tribus medimnis in iugerum nemo dedit. in V. 172. a

Precium constitutum decumano in modios singulos HS ternos. in V. 184. b

In frumentum imperatum HS duodetrices in annos singulos Verri decernebatur. ibidem.

In medimna singula HS quinos denos dedisti. in V. 187. a

I N A M B U L O, Idem quod Ambulo, hoc est animi, aut colloquendi causa cum aliquo spacia facere. Nostri uero homines, neglecto hoc uerbo, aut Ambulare, aut Spaciari solum utuntur. Cicero sapientius in ambulo. Ambulo enim Proficiscor & Iter facio, quoque significat. de quo suo loco. Cum etiam tum in lecto Crassus esset, Antonius autem inambularet cum Cotta in porticu. de Orat. 109. b

Prætor

DE PHRASIBVS

Prætor quiescebat, illi inambulabant. in V. 205. b
 Ante lucem inambulabam domi. At. 90. b. et Ep.
 164. b

In uiridi opacâq; ripa inambulare. de Leg. 59. a
 Romulus non longè à ruis ædibus inambulans
 dixit. de Leg. 156. b

Quia disputabant inambulantes in Lyceo. in
 Acad. 42. a

INANIMVS & *Inanimatus* eadem & signifi-
 catione & usu. sed Inanimus prorsus ignotum
 in uulgo est: cum Cicero hoc aut crebrius, aut
 certè non rarius usus sit illo. ut,

Inter inanimum & animal hoc maximè interest:
 quòd Inanimum nihil agit: Animal agit ali-
 quid. Acad. 10. b

Cuiusque generis, uel inanimi, uel animati, uel
 inanimi, uel loquentis origo. Tus. 242. a

Inanimum etenim est omne quod pulsu agita-
 tur externo: quod autem est animatum, id pul-
 su cietur interiore. Tus. 159. b

Siue inanima natura, siue necessitas ui magna
 incitata. de N. 41. a

Omnia muta atq; inanima commouerentur. in
 V. 171. a

INANIS. Hoc nomine quædam Cicero si-
 gnificauit, quæ uulgò nunc ignorari uidentur,
 quin etiam cum Genitiuo coniunxit & Ablati-
 uo, ut Plenus, quod tritum quoq; non est. ut,
 Literæ inanes, in quibus nihil est dignum cog-
 nitione. Ep. 94. a

Mittere tabellariū cū inanibus epistolis. At. 131. b
 Tyndaritani equū inanē reliquerunt. in V. 141. a
 Sed

L I N G V A E L A T I N A E.

Sed deinceps omnia plena consiliorum, inania
uerborum uidemus. de Or. 88. a

Hæc inanissima prudentiæ reperta sunt. pro
Mur. 130. a

Nulla enim abs te per hos dies epistola inanis
aliqua re utili & suauiter uenerat. Ep. 27. b

Ager Agyrinensis septuaginta autoribus inani
or est. in V. 174. b

INAURATVS, Auratus. uulgò Deauratus,
aut Auro obductus.

Non inauratam, sed auream statuam alicubi po
nere. de Or. 154. b

Inauratam statuam ponere. in V. 119. b. & 131. b

Palla inaurata indutus. ad Her. 38. b

INCIDO. Hoc uerbo exprimit Cicero, quod
quod alij per Breuiare. ut,

Qui mihi pennas inciderant, nolunt easdem re
nasci. At. 55. a

Lingua inciditur ad deplorandam calamitatem.
Antequam. 195. a

Poema ad Cæsarem quod composueram, inci
di. Qu. Fra. 320. a

Tametsi oportet incidamus media, ne nimis se
ro ad extrema ueniamus. in A. 169. b

In omnibus me numeris æqualiter particulas
deceat incidere, an facere alias breuiores, alias
longiores. Orat. 217. a

Incidere neruos uirtutis. Acad. 45. b

Incidere neruos populi Romani. contra Rul.
75. b

Incidere linum, discindere linum, quo epistolæ
stringuntur & obsignantur. in C. 111. b

Sic,

DE PHRASIBVS

Sic, Incidere aliquid in tabula, basi, monumentis, sepulchro, aere, aut in as. pro quo plerique Sculpere dicunt.

INCIPIO. Satis nota est uis uerbi, sed usus non item. tribuit ei Cicero semper penè præteritum Cæpi. Vno tantum loco, eoq; suspecto, hoc est in Epistolis ad Atticū, Incepi inuenitur: quod si itaq; Cæpi dicas, non Incepi, Ciceronis more loqui putaberis.

INCLAMO. pro Clamo, aut Voco. alienū est à consuetudine eorum qui nunc uulgò latinè loquuntur, quo tamen Cicero sic est usus. Sed ita te para, ut si in clamaro, ad uoles. At. 35. b. & Expeditus facito ut sis, si in clamaro, ut accurras.

35. b

Comitem illum in clamauit semel ac sapius. de Inuen. 64. a

Nemo ingemuit, nemo in clamauit patronorū, nihil cuiquam doluit. de Orat. 104. b

INCLINO & Inclinator & Inclinatio aliter & sæpius Cicero usurpat, quàm nūc uulgò fit. Consequitur aliquando Accusatiuus Inclino, sæpe etiam nullus casus. ut,

Si se dant, & sua sponte quò impellimus, in clinant atq; propendent, accipio quod datur. de Orat. 125. b

Quàm uellem, inquit, ut te ad Stoicos inclinasses. de Fin. 92. a

Inclinare omnia ad suæ causæ commodum. de In. 44. a

Cum sententia Senatus inclinaret ad pacem faciendam cum Pyrrho. de Sen. 80. a

Inclinatio

L I N G V A E L A T I N A E.

Inclinantem erigere) (Stantem inclinare. de Or.
125. b

Qui ut me paulum inclinari timore uiderunt.
At. 45. a

Nunc quicquid est, quocumque uestræ mentes in-
clinant atque sententiæ, statuendum uobis ante
noctem est. in C. 119. a

Tum igitur intelliges, quid inclinent ad hoc me
um consilium adiuuandum. At. 198. a

Cum Ajax Danaïis inclinantibus prælium resti-
tuit. Tuf. 220. a

Inclinatus.

Inclinata ululantiq; uoce canere. Orat. 199. a

Ferre præsidium labenti atque inclinatæ reipub.
Brut. 289. a

Nostra acies inclinata. Tuf. 183. b

Sed tantum impelli primò iudicem, ut iam incli-
nato reliqua incumbat oratio. de Orat. 138. b

Laboratur uehementer, inclinata res est; id est,
quasi ruinam minatur. Ep. 2. b

Vt te in ocium referres, præcipuè nunc iam incli-
nata uictoria. Dolob. 130. b

Inclinato iam in postmeridianum tempus die.
Tuf. 191. b. Orat. 144. b

Inclinatio temporū, rerū, &c. significat Mutationē.

In reipub. permagni momenti est ratio atque incli-
natio temporum. in V. 272. b

Fuit hoc meum fatum, ut in me unum omnis in-
clinatio communium temporum incumberet.
pro Cor. 67. a

Minimis momentis maximæ inclinationes tem-
porum fiunt. in A. 199. b

DE PHRASIBVS

Mihi nihil oberat præter conuersionem status,
& inclinationem cõmunium temporum. pro
Dom. 222. a

Reipub. status, inclinatio temporum, ratio con-
cordiæ. pro Plan. 279. b

Magna est cõmitijs consularibus repentina uo-
luntatum inclinatio, præsertim cum incubuit
ad bonum uirum. pro Mur. 236. b

INCREBESCERE *rem aliquam.* pro Per-
uulgari: & Ventum increbescere, pro, Maiorem
fieri. minus nostris temporibus usitatum ac tri-
tum, quàm olim Romæ fuit.

Nunc apud Oratores ipse numerus increbuit.
Orat. 263. a

Cum hoc nescio quomodo apud eos increbuis-
set, me &c. de Orat. 91. b

Nonnullorum sermo iam increbuit, se &c. de
Opt. 243. b

Hi quorum sermo imperitus increbuit. Orat.
198. b

Hæc consuetudo quæ increbuit. in A. 260. b

Sed ait rursus idem, increbuisse eam funerũ ma-
gnificentiam, quæ nunc ferè Romæ est. de Leg.
183. a

Ventus increbescit. Ep. 105. a

INCULCO. Significat Imbuere, & quasi in-
farcire aliquid. notum iam minimè est: sic ergo
usus eius discatur.

Aliquid inculcare.

Quid igitur attinet inculcare fatũ? de Fat. 141. a
Ne ut quidam Græca uerba inculcantes, iure o-
ptimo rideamur. Off. 22. b

De fir-

L I N G V Æ L A T I N Æ .

De firmisimis alia prima ponet, alia postrema,
inculcabitq; leuiores. Or. 201. b

Inculcamus sæpe per imprudentiam etiam mi-
nus usitatos uersus. Or. 215. b. &

Apud alios inculcata reperias multa. Or. 219. b

Id quod tradatur, uel etiam inculcetur, si quis sit
tardior posse percipere. de Or. 95. b

Inculcasti etiam, ut C. Pisonem nominaret. in
Vat. 34. a

Alicui aliquid.

Inculcatum est Metello, te aratores euertisse. in
V. 183. a

Vos autem non modo oculis imagines, sed eti-
am animis inculcatis. de N. 22. b

Valuit plus, quod erat illi nonnullorum artifi-
cium inculcatum. At. 14. a

Græci qui se inculcant auribus nostris. de Orat.
110. a

INCUMBO. Neq; uis, neq; usus huius uerbi
nunc tritus est. significat enim quasi innitendo
toto corpore rei alicui aliquid efficere uelle.

In aliquam rem.

In gladium, aut gladio incumbere. de Inuent.
81. a

Incumbite in causam Quirites, ut facitis. in Ant.
193. b

Nunc tota mente incumbere in hanc curam. Att.
258. a

Incumbere toto animo & studio omni in eam ra-
tionem qua adhuc usus es. Qu. Fra. 295. a

Vt in rempub. omni cogitatione curaq; incum-
beres. Ep. 143. b

ÿ 2 Cum

DE PHRASIBVS

Cum in cupiditatem incubui, &c. At. 75. a
 Amabo te, incumbe in eam rem. At. 77. a
 Quamobrem pergite, ut facitis, adolescentes, &
 in id studium in quo estis, incumbite. de Orat.
 87. b

Ad aliquid incumbere.

Quamobrem mi Plance, incumbe toto pectore
 ad laudem. Ep. 149. b
 Pompeius ad uoluntatem perferendæ legis in-
 cubuerat. At. 18. a

Incumbamus, ô noster Tite, ad studia. At. 32. a
 M. Cato incumbens ad illius perniciem. pro
 Mur. 138. a

Ad quæ recuperanda per fortunas incumbe. At.
 49. a

Nemo fuit ex eis qui non incubuerit ad rempu-
 blicam liberandam. pro Syl. 183. a

Quare P. C. incumbite ad salutē reipub. circum-
 spicite omnes procellas, quæ &c. in C. 118. b
 Idem uolunt omnes ordines, eodē incumbūt
 municipia. in A. 208. b

Hæc doce, hæc profer, huc incumbe. pro Planc.
 268. a

Facis tu id quidē, & eo maximè incumbis. in A.
 235. b

Vt eos qui audiunt, quocūq; incubuerit, possit
 impellere. de Orat. 147. b

INDEX propriè significat, qui, aut quod in-
 dicat aliquid: sed pro homine qui aliquid in-
 dicat, peruulgatum non est. nam indicem uul-
 gus Delatorem uocat, quo uocabulo Cicero nō
 est usus.

Hæc

LINGVÆ LATINÆ.

Hæc omnia indices detulerunt, rei confessi sunt.
in C. 119. a. &

Cæsar indices maximis præmijs affecit. 120. a

Interim uenit index ad Dineam, neq; obscurus,
neq; incertius, qui nunciaret et filium &c. pro
Clu. 21. b

Idem Nerius index edidit ad allegatos. Qu. Fra.
308. b

Complexus summæ beneuolentiæ falsi indices
extiterunt in amore simulato. in A. 231. a

Hinc *Indicia* & *Indicare*, quæ notiora sunt.

INDYCO. Sunt quidam modi loquendi hu
ius uerbi, non tam interpretandi, quam in uul
gus indicandi: quod nunquam, aut raro ijs uta
tur. non solum enim dixit Cicero, In animū in
ducere: sed etiam, Animum inducere.

Animum inducere non poteris, ut uiderem &c.
At. 4. a

Qui potuit animum inducere, ut filium exhære
daret. pro S. R. 27. a

Antonius induxit animum, sibi licere quod uel
let. At. 228. b

Tu igitur animum poteris inducere, contra ea
dicere: &c. de D. 85. a

Tu igitur animum induces causam hanc defen
dere. de D. 117. b

Inducant animum diuitias contemnere. Tu &c.
234. a

Si exire in exilium animū induxeris. in C. 102. a

Inducere animum iacentem amici in spem cogi
tationemq; meliorem. de Am. 107. a

Inducere nouum morem, uerbum, &c. dixerunt La
tini: no

D E P H R A S I B V S

tini; nostri uerò, Nouum morem incipere, aut fa-
cere, Nouum uerbum inuenire, fingere, facere,
Usurparunt enim Latini eadem significatione,
qua Autorem esse.

Inducere nouum morem iudiciorum in remp:
pro R. P. 124. a

Inducere nouum uerbum in linguam Latinam,
in A. 256. a

Ne inexpliabilis religiones in rempub. induce-
rentur. in A. 155. a

Hanc rationem Epicurus induxit ob eam rem,
quòd, &c. de Fat. 145. a

Qui hoc primus in nostros mores induxit. de
Or. 119. b

Rem perniciosissimam in ciuitatem inducunt,
seditionem atq; discordiam. Off. 17. b

Puerum in hanc nostram rationem consuetudi-
nemq; inducemus. Qu. Fra. 124. a

Quæ eloquentia falsos deos sustulit, eadem ue-
ros inducat. de N. 26. a

De personis loquētibus in Dialogis, aut Co-
mœdijs & Tragœdijs dicitur. ut,

Poetæ deos libidine furentes induxerunt. de N.
10. a

Varro inducetur in aliquem locum, si modò e-
rit locus. At. 63. b

Et homo facetus inducis etiam sermonem urba-
num. pro Dom. 231. b

Tiresiam poetæ nunquam inducunt deploran-
tem cæcitatem suam. Tus. 250. b

Inducere fortissimum uirum lamentantem. Tu-
scul. 180. b

Hinc

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Hinc ille Gyges inducitur à Platone, qui &c.
Off. 59. b

Inducere alicui agrum. pro, Magno precio alicui constare, Alicui emere.

Hic ager quoquo precio coemptus erit, tamen ingenti pecunia nobis inducetur. contra Rul. 89. a. &

Vt agros quanti uelletis pop. Rom. inducere-
tis. 86. a

Inducere significat quod *Delere*: ut si quis sty-
lo lineam ducat transversam per ea quæ scripta
sunt, quo notat ea non ualere amplius. Inde eti-
am hoc uerbo exprimitur, quod Barbari dicunt
per *Annihilare*. ut,

Inducere nomina. id est, *Delere*. At. 67. b

Etsi nomina facta sunt, uel induci, uel mutari
possunt. At. 228. a. &

Vt induceretur locatio, postulatum est. 15. b.

Inducere, *Fallere*, *Decipere* etiam significat.

Hic nos decepit, sefellit, induxit. in P. 79. b

Socios inducere, decipere, destituere. pro S. R.
37. b

Dolobella tum est impulsus, elusus, inductus. in
A. 175. b

Inducere in pedes, aut pedibus soleas: idē qđ *Induere*.
Soleæ lignæ in pedes inductæ sunt. de In. 81. a

Pedibus inductæ sunt. ad Her. 5. a

INDVLGENTIA. Non uitij tantū est, sed
ijs etiā quæ laudātur, à Cicerone tribuitur: quod
multi in loquēdo fugiūt, tanquā minus Latinū.
Liberi mei propter indulgentiā meam mihi ui-
ta sunt mea chariores. Postquam. 198. a

Y 4 Qui

DE PHRASIBVS

Qui simili sensu atq; indulgentia filiorum com-
mouemini. in V. 99. a

Tribuere indulgentiam alicui. At. 287. a

Et hoc Cæsar pro sua in nos indulgentia proba-
bit. At. 142. b

Si feræ partus suos diligunt, qua nos in liberos
nostros indulgentia esse debemus. de Or. 124. a

Homines inter se naturali quadam indulgentia
& benevolentia contineri. de Leg. 163. a

Cum animus cognitis uirtutibus à corporis ob-
sequio indulgentiaq; discesserit. de Leg. 168. a

INDVSTRIA. Vis propria huius uerbi co-
gnita omnibus non est. ea enim est animi inten-
tio & agitatio diligens in rebus agendis & ex-
pendendis: ut enim in corpore robur, sic in ani-
mo industria laudatur. Locutio uerò hæc, De in-
dustria aliquid facere, est quod alij suæ linguæ
similitudine dicunt, Ex proposito, aut De pro-
posito aliquid facere: sic enim Græci loquuntur,
ἐν τῆς ἐργασίας τῆς τοιαύτης. Latini uerò de Industria,
Studio aliquid facere. Contrarium ei est, Casu,
Utrò, Sua sponte aliquid fieri.

Vbi etiam de industria id faciendum fuit. Orat.
211. a. &

Etiamsi nihil est factum de industria. 212. b. &
ἀντίθετον numerum oratorium efficiūt, & eum si-
ne industria. 213. a

Neg; uerbum ita traijciat, ut id de industria fa-
ctum esse uideatur. Or. 220. a. de Fin. 71. b

Incuruatum de industria. de Inuen. 61. a. & in V.
72. b. & de Orat. 146. b

Iniuriæ quæ nocendi causa de industria inferuntur
Erat

L I N G V A E L A T I N A E.

Erat in L. Crasso multus lepos, maior etiam magisq; de industria in C. Casare L. filio. Off. 22. a
Exilitatem de industria consequi. de Cla. 191. a

I N E O. Tanta est huius uerbi ignorantia, ut sublatum prorsus de lingua latina uideatur. Restituetur igitur, si usum eius uarium discamus. propria significatio eadem est quæ uerbi Ingreddior, aut Intro. ut,

Sanxerunt, ne quis suorum ciuium castra Imperatorum P. R. iniret. pro Cor. 59. b

Tu illius domum inire uoluisti. pro Deiot. 145. a

Inire gratiam ab aliquo. de Ar. 255. a

Conuiuia inire. pro Adire, Ire ad conuiuia. pro S. R. 26. b

Inire magistratum. pro, Initium magistratus gerendi facere, Ad magistratū aliquem accedere.

Cum Consules magistratum inierint. in A. 191. a

Inire magistratum. in V. 71. b

Post sacerdotium initum, pro Deiot. 340. b

Consilium, aut rationem aliquam inire, Idem ualet quod Consilium capere, Deliberare, Aestimare, Cogitare, Constituere qua ratione aliquid fieri posset.

Inire consilia cum aliquo contra aliquem. pro S. R. 36. b

Inire consilium facinoris contra uitam alicuius, pro Deiot. 144. b

Consilia quæ clam essent inita contra salutem urbis. in C. 115. b

Consilia inire cœpi reipub. liberandæ. At. 282. b

Initum est consilium à Catilina inflammandæ ciuitatis. pro Syl. 167. b

DE PHRASIBVS

- Inire consilia de pernicio alicuius. At. 43. b
 Inire consilium faciendi aliquid. pro Mur. 143. b
 De Pompeio interficiendo consilia inibantur,
 pro Dom. 239. a
 Cum Consules inirent rationem de commodis
 militum augendis. in A. 204. b
 Ea ratio ædificandi initur consiliario quidem &
 autore Vestorio. At. 225. a
 Inire rationem quemadmodum aliquid fiat. E.
 216. a
 Ineunda nobis est ratio, quemadmodum possi-
 mus. At. 191. b
 Inita & subducta ratione, nefaria scelera medita-
 ri. de N. 74. a
 Mihimet ineunda ratio & reperienda uia est. in
 Ver. 171. b
 Initur ratio quæstus de pecunia uestra, contra
 Rul. 79. a
Inire gratiam ab aliquo. pro eo quod multi Græ-
 corum more dicunt, Inuenire gratiam apud ali-
 quem. significat enim Conciliare sibi gratiam
 alicuius.
 Inire gratiam ab aliquo. de Ar. 255. a
 Inire gratiam ab omnibus aliquo facta. in Ver.
 131. b. & pro Cecin. 300. a
 Plures ineuntur gratiæ, si uno tempore dicas pro
 pluribus. de Cla. 183. b
 Inire summā gratiam cum bonis omnibus. At.
 108. a
 Pinna cum squilla quasi societatem init compa-
 randi cibi.

INFAMIA. Est quidem propria uis & signi-
 ficatio

L I N G V A E L A T I N A E.

ficatio nota, sed nomen ipsum non ita usitatum: ut, Mala fama, Malus rumor. his enim uulgus ea exprimit, quæ Infamiæ nomine à Latinis exprimuntur.

Esto, habuit quandam ille infamiam suam. pro Flac. 164. a

Inferre infamiam alicui. pro Cæl. 46. b

Consules flagrant infamia. Ar. 67. a

Negem, fuisse infamiam iudicij corrupti. pro Clu. 18. b

Quæ nota domesticæ turpitudinis non inusta uitæ tuæ est: quod priuatarum rerum dedecus non hæret infamiæ. in C. 100. a

Effugere infamiam crudelitatis, contra Rul. 84. b

Vt magnam infamiam fugiat. Ep. 21. a

Ferre ignominiam & infamiam sine dolore. Tusc. 218. b

Ne qua generi suo nota turpitudinis inuratur. pro Syl. 184. a

Iudicia uera, atque insigni turpitudine notata, atque oppressa dedecore & infamia. pro Clu. 30. a

Vos autem sempiternas foedissimæ turpitudinis notas subijstis. in P. 88. b

Ignominia, infamia, contumelia, dedecus. Part. 238. a. & in Ver. 68. a. Macula.

Inferre infamiam alicui, significat, quod Barbari dicunt, Diffamare aliquem, aut capere, famam uel nomen alicuius.

I N F A N S & *Infantia*, Non solū ætatem signi-
ficant, sed etiam loquendi dicendiq; inscitiam. ut,
Ipsam

Flagrant infamia.

DE PHRASIBVS

Ipsum Scipionem accepimus non infantem fuisse. de Cla. 171. a

Infans & insipiens homo. de Inuen. 42. a

Homo infans atq; impotens. de Finib. 39. b

Dialectici infantissimi. ad Heren. 9. a

Oratio neq; nimis infans, neq; perfectè diserta. de Cla. 173. b

Infantia.

Nec infantia eius qui rem nouit, sed eam explicare dicendo non potest: nec inscitia illius cui res non suppetit, uerba non desint, est laudanda. de Or. 156. a

Huius infantiaë garrulam disciplinam cõtemneremus. ad Her. 9. a

Incredibilis infantia accusatorum. Att. 64. b

Opponitur ei Eloquentia.

INFERIORES significãt Latinè, qui aut ætate, aut facultate, aut fortuna aliqua sunt minores aliquo.

Inferior ætas, & superior ætas. de Cla. 185. a

Aetate inferior paulo. de Clar. 181. a

Quem ego intelligo prudentia non esse inferiorem quàm me, usu etiã superiorẽ. Quint. Fr. 293. a

Timotheus belli laude non inferior fuit quàm pater. Off. 23. b

Is in iure ciuili laude non inferior quàm magister fuit. de Clar. 180. b

Indignum est, uinci ab inferiore atq; humiliore. pro Quin. 18. a

Superior ordine, inferior fortuna. Ep. 204. b

In inferiores crudelis, in superiores contumax, in æquos

LINGVÆ LATINÆ.

in æquos & pares fastidiosus. ad Heren. 36. b

INFERRE *aliquid in locum aliquem.* Notum factis & tritum. sed modi plurimi sunt huius uerbi, quos raro uulgus usurpat.

Inferre pedem. pro, Pedem ponere in loco aliquo.

Cum pedem intulero, atque in possessionem uestigium fecero, tum excludar. pro Cecin. 292. b

Sic, Se inferre in locum aliquem.

Inferre se in urbem. in P. 91. a

Cum in templum Castoris te cum tuis furijs funestum intulisti. &

Repente enim te tanquam serpens e latibulis intulisti. 29. b

Atque etiam seipse inferebat & intrudebat. pro Cecin. 287. b

Inferre se in discrimen uitæ pro patria. pro Cor. 59. b

Pro Afficere sæpe sunt usi Latini. ut,

Qui puluinaribus Bonæ deæ stuprum intulit. de Ar. 245. b

Qui ab ijs quibus infertur, si possint, non propulsant iniuriam. Off. 5. b

Multum mali, multum periculi unicuique nostrum inferre potest uis tribunitia. pro Clu. 37. b

Inferre mortem alicui per scelus. pro Mil. 104. b

Inferre infamiam bonis, inferre probum castis, inferre labem integris. pro Cæl. 46. b

Bellum, arma, signa inferre.

Bellum Italiæ terra marique inferamus. Ar. 135. a & 152. a

Inferre bellum alicui. Off. 16. b

Inferre

DE PHRASIBVS

Inferre arma alicui. Oct. 330. a

Inferre famem suis ciuibus, & uasitatem Italiae.

At. 144. a

Inferre signa patriae. pro Flac. 147. a

Ille furens infesta iam patriae signa inferebat. in

A. 198. b

Vim, manus.

Inferre uim. pro Mil. 111. a

Inferre uim & manus alicui. in C. 101. b

Non parenti manus intulisti. ad Her. 28. a

Crimen, periculum, discrimen, metum &c.

Inferre crimen proditionis alicui. in V. 257. b

Inferre periculum capitis alicui. Off. 43. a

Inferre terrorem alicui. pro Deiot. 144. a

Inferre turpitudinem alicui. in Acad. 259. b

Inferre metum mortis alicui. pro Planc. 277. b

Cum hoc genus oppugnationis inferetur, &c.

propulsare debebitis. pro Cael. 41. a. &

Inferre facinus in famam atq; in fortunas alicu-

ius. 49. a

Inferre ignes templis deorum. in C. 115. b

Inferre mortem alicui per scelus. pro Mil. 104. b

Inferre sermonem.

Crassus sermonem de studio dicendi intulit. de

Orat. 87. b

In re seuera dedicatum aliquem inferre sermo-

nem. Off. 29. a

Inferre, pro Concludere.

Quo illato infirmatur quod inductum fuerat.

de In. 58. a. & 58. b

Aliud quam cogebatur, illatum est.

INFBSTVS, a, um. Huius nominis cum pro-
pria

L I N G V Æ L A T I N Æ .

pria uis, tum usus peruulgatus satis non est. Si-
gnificat enim ualde inimicum & acerbum ali-
quem, aut aliquid alicui esse: opponitur ei Pro-
pitius, Amicus.

Fortuna populi Rom. quæ nunc nobis infesta
est, fuit aliquando propitia. Oct. 329. b

Mihi summam per iniuriam omnia inimica &
infesta sunt. pro Quin. 1. a

Gallia, quam sibi armis animisq; infestam inimi-
camq; cognouit. in A. 229. a

Is aratoribus infestus atque inimicus est. in Ver.
254. b. &

Iniquo infestisq; animo intueri aliquem. in Ver.
265. a

Infestis oculis omnium conspici. in C. 100. b

Aetas quæ ipsa sua sponte infirma, aliorum libi-
dine infesta est. pro Cæl. 39. a

Infestis signis inferri in hostem. pro Fon. 283. a
Cum Accusatiuo.

In omnia maria infestus. in Ver. 265. b

Infestus in cognatos. ad Heren. 36. b

Qui ardens auaritia, fertur infestus in omnes.
pro S. R. 33. a

Notarunt ueteres hac uoce id quod recentio-
res per Obnoxius.

Viæ incurfionibus infestæ. de Pro. 69. b.

Vestigal bellis infestum. contra Rul. 82. a

Libertas supplicijs infesta. pro Rab. 92. a

Reddere prouinciam infestam excursionibus &
latrocinijs. de In. 76. a

Saltus Castulonensis nunc frequentioribus la-
trocinijs infestior factus est. Asin. Ep. 165. a

Sic sine

DE PHRASIBVS

Sic sine Datio, Aliquē, aut aliquid infestum esse: quod uulgus dicit, per Obnoxium esse periculis.

Aetas, quæ ipsa sua sponte infirma, aliorum libidine infesta est. pro Cæl. 39. a

Huius salus ob eam ipsam causam est infestior. pro Plan. 259. a

Vita filij infesta. pro S. R. 23. a

Ad infestissimam Ciliciæ partem. Ep. 13. b

Mare infestum habui. At. 154. a. &

Habere mare infestum. 250. b. &

Infestum & periculosum iter. 244. a

INFICERE. pro Imbuere, tritum non est.

Puer infici debet bonis artibus, quas si dum tener est combiberit, ad maiora ueniet paratior. de Finib. 91. b

Qui teneros & rudes cum acceperunt, inficiunt ac flectunt. de Leg. 165. a. &

Cupiditatibus principum & uitij infici solet tota ciuitas. 190. a

Animi hominum infecti partibus. At. 281. b

Sed nos umbris, delicijs, ocio, languore, desidia animum infecimus. Tus. 243. b

Vereor ne quod infectum est, serpat longius. At. 7. b

Tum planè inficimur opinionū prauitate. Tus. 190. b

Ab hoc uerbo fit Infector, quo Cicero nomine eum appellat, quem Tinctorem Barbari uocant. sic enim inquit in Epistolis:

Curtius noster dibaphum cogitat; sed infector eum remoratur. Ep. 27. b

INFLAM-

L I N G V Æ L A T I N Æ .

I N F L A M M O. Tam eleganter, quam crebro Cicero hoc uerbum ad animi ardentis affectus transfert.

Genus belli est eiusmodi, quod maximè nostros animos excitare atque inflammare debet. pro Pom. 4. b

Inflammarè populum in improbos. de Or. 102. a
Animorum motus inflammare, uel extinguere. de Or. 90. a

Qui non fortuna inflammaret odium suum, sed bonitate leniret. pro Mar. 136. a

Et hoc quicquid attingi, non feci inflammandi tui causa, sed testificandi amoris mei. Ep. 19. b

Magno amore inflammatū in patriam. de Orat. 101. a

Cum corporis facibus inflammari soleamus ad omnes ferè cupiditates, eoq; magis incendi, &c. Tus. 157. b

Inflammatum ad gloriam. Ep. 8. a

Inflammatum & furens libidinibus. Tus. 231. b

Inflammatum scelere & furore. in Ver. 268. b

I N F O R M O. Iacet hoc uerbum omnino in tenebris, neq; quæ uis eius sit, uulgus intelligit: ea enim est, quasi rudem rei alicuius formam totam, ut pictores primò solent, lineis comprehendere & effingere. Cicero transfert ferè ad similia. ut,

Atq; ego in summo oratore fingendo talem informabo, qualis fortasse nemo fuit. Or. 197. b

Referamus nos igitur ad eum quem uolumus, inchoandū, et eadem eloquentia informandū, quam in nullo cognouit Antonius. Or. 199. b

DE PHRASIBVS

Non arbitrabar à me informari oportere, qualis esset orator. de Or. 108. a. &

Is orator quem informare uolumus. 200. a

Petitorum hæc est informata adhuc cogitatio.

At. 1. a

Ab illo qui antea dixit, informata iam causa est.

pro Qu. 6. a

Non nominatim, sed generatim proscriptio est informata. At. 173. a

Cornelius etiam nunc de iudicando dubitat, informat adhuc adumbratum iudicium filij. pro

Syl. 177. a

Informari uirtus non potest, si quicquam relinquatur. de Finib. 116. a. &

Quibus quasi informatum est, quod hominis natura postulet. 133. a

Ita est informatum anticipatumq; mentibus nostris. de N. 16. a

In animis nostris informatas deorum esse notiones. de N. 28. b

Deos nec coniectura quidem informare possumus. de N. 9. b

Siue illa inania uisa cogitatione informantur, siue in quiete, siue per uinum, siue per insaniam.

Acad. 13. b

Artes quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet. pro Arch. 186. a

INFRA. Non tanta obscuritas est in ipsa huius uocis significatione, quanta negligentia huius locutionis. Infra & supra sedere, accumbere: quod tam tritum non est, quam Sedere ad dexteram, aut læuam: aut dexterum latus, & sinistrum

L I N G V A E L A T I N A E.

nistrum alicuius. Cicero uerò hoc modo:
 Accubueram hora nona, cum ad te harum exem-
 plum in codicillis exarauit. dicis ubi: apud Vo-
 lumnium Eutrapelum: & quidē supra me Atti-
 eus, infra Verrius familiares tui. E. 142. b. Post,
 Audi reliqua. Infra Eutrapelum Cytheris accu-
 buit. ibidem.

Infra aliquem. Qui uel ætate, uel fortuna, uel fa-
 cultate inferior est.

Homerus non infra superiorem Lycurgum fuit.
 de Clar. 168. a

Nec his solum locus est, sed horum uel secundis,
 uel etiam infra secundos. Or. 197. a

Humanas res despiciere, atq; infra se positas arbi-
 trari. Tus. 193. b

Vt omnia quæ homini accidunt, infra se esse iudi-
 cet. de Fin. 95. b. &

Infra se omnia humana ducens. 96. a

Is infra omnes mortuos amandandus esset. Post
 quam. 200. /

Infra mortuos mandari. pro Quin. 9. a

INFRINGERE. Translate semper utitur
 Cicero. ut,

Esse quiddam suspicor, quod te cogat cedere, &
 propemodum infringat. At. 100.

Cum Drusi tribunatus infringi iam & debilita-
 ri uideretur, de Or. 87. a

Ipsam florem dignitatis infringere. pro Corn.
 57. b

Spem infringi, & elanguescere industriam. Ora.
 197. b

Infringere gloriam alicuius. pro Mil. 102. b

z z Infringere

DE PHRASIBVS

Infringere & concidere numeros. Or. 219. b
 Quæ si breuiora sunt, infringitur ille quasi uer-
 borum ambitus. At. 160. a

Infractus, a, um, Fractus.

Itaq; infractus furor tuus, inanes faciebat impe-
 tus. pro Dom. 226. a

Tu autem te negas infracto remo commoueri.
 Acad. 21. a

Non modò non infracto animo erat, sed etiam
 confirmato & renouato. Postquam. 202. a

Infracta & amputata loqui. Or. 213. b

INGRAUESCERE dicitur aliquid, quod
 molestum est, si augeatur. ut,
 Iste ardet furore, nec remittit aliquid: sed in dies
 ingrauescit. At. 156. b

Ingrauescit in dies intestinum malum. At. 278. b

Sic hic morbus uehementius uiuis ingrauescet.
 in C. 103. b

Medicus morbum ingrauescentē ratione prou-
 det. de D. 111. b. & in A. 221. a

Et corpora quidem defatigatione & exercita-
 tione ingrauescunt, animi autem se exercendo
 leuantur. de Sen. 84. a

Cum ingrauesceret annona, ut iam fames time-
 retur. pro Dom. 215. a

Nam à prima ætate me omnis doctrina libera-
 lis delectauit, tamen hoc studium quotidie in-
 grauescit. Ep. 49. a

Inde *Ingrauescens ætas*, Senectus uocatur: quòd
 molesta sit & grauis.

Didicimus, quibus rationibus facillimè ingraue-
 scentē ætatē ferre possimus. de Sen. 78. a. E. 18. b

INGRE-

L I N G V A E L A T I N A E.

INGREDIOR. Ad, aut in aliquam rem ingredi, pro Incipere, & instituire aliquid, sæpius à Cicerone, quàm à nostris, est usurpatum. ut,

Ad.

Nos qui antequam ad dicendū ingressi sumus, obruimur ambitione. de Or. 92. b

Qui ingredior ad explicandā rationem sententiæ meæ. Ep. 19. a

Ii qui ingrediuntur ad studium. de Or. 97. a

Timidè ingredior ad hoc genus disputandi. de Fat. 140. b

In.

Qua uolui ianua sum ingressus ad causam. Ep. 78. b

Magna spe ingredior in reliquam orationem. in A. 210. b

Quo die primū in spem libertatis ingressus sum. in A. 220. a

In exilium eiciebam e quem iam ingressum in bellum esse uidebam. in C. 197. a

Nam neq; असिलiendum statim est ad illud genus orationis, &c. nec cum in eam rationem ingressus sis, celeriter discedendum est, de Orat. 128. b

Aliquam rem ingredi.

Cum istam disputationem ingressus mecum esset, dicebat, &c. pro Cecin. 300. a

Quam orationem cum ingressus essem, Cassius interuenit. At. 242. b

Nunc aggredior quæ uultis. de Or. 102. b

Quam quisq; uiam uiuendi sit ingressurus. Off. 24. a

z 3 Aggredi,

DE PHRASIBVS

Aggredi, Facere aliquid.

Quod facere nunc ingredimur. Acad. 5. b. &

Ingressus sum facere. id est, Cœpi 39. b

De diuinatione ingressi dicere, de D. 108. b

Maiores nos res scribere scribere ingressos, &c.

Top. 221. a

Ingressus eram dicere quid oportuisset. At. 242. b

INGURGITO. Obserua usum huius uerbi;
non enim Ingurgitare cibum, potione, ut nunc
uulgus loquitur, apud Ciceronem est; sed se in-
gurgitare. ut,

Cum in eius copias se ingurgitasset, exultabat
gaudio. in A. 173. a

Crudiq; postridie se rursus ingurgitent. de Fin.
66. b

Nunquã te in tot flagitia ingurgitasses. I. P. 88. b

INIENS, *ineuntis*. Quia usu iam uulgari tri-
tum non est hoc uerbum, uulgus Incipiens pro
Iniens dicere consueuit; quomodo uerò inter se
differant, in differentijs docebitur.

Ianuario ineunte cura ut Romæ sis. At. 2. b

Ineunte æstate. At. 55. b

Pompeius extrema hyeme bellũ apparauit, ine-
unte uere suscepit, media æstate confecit. pro
Pomp. 11. a

Sed ut magnum certamen iniens. de Fin. 113. a

Qui ab ineunte ætate incensus essem studio u-
triusq; uestrãm. de Or. 93. a

Mæx uitæ rationes ab ineunte ætate susceptæ.
pro Pomp. 4. a

Ineuntis ætatis inscitia senum constituenda &
regenda prudentia est. Off. 25. a

Ineunte

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Ineunte ætate. de Am. 100. a. & in Ver. 148. a. & in
A. 202. b

In his exercitationibus ineunte ætate fuimus. de
Cla. 178 a

Ab ineunte pueritia. Ep. 143. b

Ineunte adolescentia, cui inest, &c. Off. 23. b

Ab ineunte adolescentia. in Ver. 55. b

A prima adolescentia. de Cla. 194. b

Ab ineunte ætate. Off. 42. a

A prima ætate. pro Planc. 270. a

A primo tempore ætatis iuri studere tenemini,
de Leg. 158. a

Tamen adolescentulus quantum illius ætatis
meæ patiebatur pudor, multa sæpe ex eo quæ
fui. de Or. 109. a

Quinto anno exeunte) (Quinto anno ineunte,
de D. 91.

A paruis. de Leg. 171. a

INIICIO. Varijs quoq; rebus tribuitur, idq;
diuersis modis: quos omnes ex plebe Latini ig-
norare uidentur.

Atq; ex omnibus illa plaga est iniecta petitioni
tuæ, non tacente me maxima. pro Mur. 135. b

Ipsa mihi ueritas manum iniecit, & paulisper
consistere & commorari coegit. pro Q. R. 53. a

Inijcere uincula alicui. de Fin. 106. a

Inijcere laneum pallium alicui. de N. 76. b

Nisi uerò existimatis hominē pecuniosissimum
sine aliqua causa quæstus iniectum ad tam in-
credibile crimen. in Ver. 249. b

Cum mihi in sermone iniecisset, se uelle Asiam
uisere. Ep. 194. a

DE PHRASIBVS

neſtris primùm literis recreatus, me ad priſtina ſtudia reuocaui. Tum ille, Legi, inquit, per luben-
ter epiſtolam, quam ad te Brutus miſit ex Aſia:
qua mihi uiſus eſt & monere te prudēter, & con-
ſolari amiciffimè. Rectè inquam, eſt uiſus &c.
Tum, Brutus, uolui id quidem efficere certè, &
capio magnum fructum, ſiquidem quod uolui,
tanta in re conſecutus ſum. Sed ſcire cupio, quæ
te Attici literæ delectauerint: Iſtæ uerò, inquam,
Brute nō modò delectationem mihi, ſed etiam,
ut ſpero, ſalutem attulerunt. Salutē inquit ille?
quod nam tandem genus iſtuc tam præclarum
literarum fuit? An mihi potuit inquam eſſe aut
gratior ulla ſalutatio, aut ad hoc tempus aptior,
quàm illius libri, quo me hic aſſatus, quaſi iacen-
tem excitauit? Tum ille, Nempe eū dicis inquit,
quo iſte omnem rerum memoriam breuiter, &
ut mihi quidem uiſum eſt, per diligenter comple-
xus eſt. Iſtum ipſum inquam Brute, dico librum
mihi ſaluti fuiſſe. Tum Atticus, Optatiſſimū mi-
hi quidem eſt quod dicis: ſed quid tandem ha-
buit liber iſte, quod tibi aut nouū, aut tanto uſui
poſſet eſſe? Ille uerò, Et noua, inquam, mihi qui-
dem multa, & eam utilitatē quam requirebam,
ut explicatis ordinibus temporum, uno in con-
ſpectu omnia uiderem, &c.

INSCRIBO. Librum aliquem inſcribi. Om-
nino hæc Latina locutio temporum iniuria &
ſtudiorum negligentia interiit, & pro ea uſur-
pauimus Nomen, aut Titulum eſſe, aut facere
libri alicuius: Vocare aliquem librum ſic, aut a-
liquo nomige. Inſcriptionem uerò Latini uoca-
runt,

L I N G V A E L A T I N A E.

runt,quam recentiores Titulum,Nomen.

In illis libris quos de contemnenda gloria scribunt,nomen suum inscribunt. *Tuf. 155. a*

Deceptus indicibus librorū, qui sunt ferē inscripti de rebus notis. *de Orat. 114. b*

In eo libro qui est inscriptus Hortensius. *de D. 108. b*

In eo libro qui inscribitur Memnon. *Tuf. 160. a*

Eosq; libellos rhetoricos inscribūt. *de Or. 154. a*
Xenophontis liber, qui Oeconomicus inscribitur. *Off. 51. b*

Oratio Cottæ pro lege Varia, quæ inscribitur. *de Cla. 183. a*

Antiochus contra doctorem suum librum edidit, qui Sofus inscribitur. *Acad. 4. a*

Oratorem meum, sic enim inscripsi. *Ep. 255. a*

Inscribere alicui literas. Imperiti, Supercriptionem facere aut scribere, Titulum scribere, Super scribere.

Puer legit epistolam inscriptam patri suo. *Attic. 93. b. &*

Fasciculus literarū, qui est M. Curio inscriptus. *122. a*

I N S E C T O R. Peruulgandum quoque hoc uerbum est, quod à multis ignoretur eius uis & usus. Significat enim aut insequi aliquē studiose ut capiat, aut inuehi uerbis grauioribus in aliquem.

Aquila insectatur & agit alia aues. *de D. 138. a*

Seruius agit rem militarem, insectatur totam hanc legionem. *pro Mur. 128. b*

Furiæ agitāt & insectantur impios. *de Leg. 163. b*
Insectari

DE PHRASIBVS

Infectari & exagitare aliquem. At. 12. a

Inimicè infectari aliquem. de N. 3. a

Infectari aliquem maledictis. de Fin. 81. b

Acerbius in aliquem inuehi, & cum infectari ue
hementius. de Am. 107. a

Quomodo sum infectatus leuitatē senū. At. 10. b

Aut nos temeritatem bonorum sequamur, aut
audaciam improborū infectemur. At. 55. b. &

Semper ista statui, non esse infectandos inimico
rum amicos. 228. a. &

Miserorum fortunam infectari. 275. a. &

Ibi forum agit cum ego sum in prouincia, quam
eius iniuriam non infector. 77. a

INSIGNIA Latinè uocarunt, quæ uulgus
Germanicum Arma, Gallicum in uestibus Leue
riam. Notas enim quibus ornabātur & interno
scebantur aut magistratus, aut in bello milites,
aut genera, ordines, nationes hominum, aut eti
am res aliquando, Insignia appellant.

Omnia generis, nominis, honoris insignia atq;
ornamenta ceciderunt. pro Syl. 84. a

Rex sedens cum purpura & sceptro & insignib.
illis regijs. pro Sest. 16. a

Stellæ aureæ insignia Castoris & Pollucis. de D.
96. a

Hunc Cn. Pompeius erexit, atq; insigne regium
quod ille de suo capite abiecerat, reposuit. pro
Sest. 16. a

Mœrorē relinquis, mœroris aufers insignia, id
est, uestitum atrum. in P. 83. a

Multi insignia uirtutis etiam sine uirtute affecu
ti sunt. Ep. 45. a

Virtutis

L I N G V A E L A T I N A E .

Virtutis insignia contemnere: id est, Triumphū,
in P. 93. a

Lituus, quod clarissimum est insigne auguratu.
de D. 86. b

His insignibus atq; infulis imperij uenditis. con-
tra Rul. 72. a

Magistratus, senatus, consilium cōmune, & om-
nia deniq; reipub. insignia. contra Rul. 64. a

Toga pacis est insigne, & ocij. in P. 95. a

Si omnia grauissimi belli insignia suscepta à se-
nату uiderent. in A. 206. a. &

Si Cæsar ab eo insigne regni accipere uoluisset.
185. b

Rabirium sæpe palliatum fuisse, & aliqua habu-
isse non Romani hominis insignia. pro R. P.
126. b

Orationem uariare atq; distinguere quasi qui-
busdam uerborū sententiarumq; insignibus.
de Orat. 112. a. & de Clar. orat. 190. a

Insignia & lumina, in oratione disposita, & flo-
res. de Or. 151. b

Quibus pro tantis rebus nullum insigne hono-
ris, nullum monumentum laudis postulo. in
C. 116. b

Statuere æterna insignia posteris, & statuere æ-
terna monumenta. de In. 71. a

Quod erat insigne, eum qui id faceret, facere co-
piam, &c. id est, quod erat signum. de Or. 155. a

Vt enim confidunt, notum his esse debet in-
signe ueri. id est, signum, uel nota. Acad. 10. b

INSOLENS, Insolenter, Insolentia. propria si-
gnificatione minimè nunc usurpatur, pro Arro-
gante

DE PHRASIBVS

gante & petulante. Cicero etiam appellauit hoc nomine eum qui aliquid facere non solet, aut quod usurpari non solet.

Quid tu Athenas insolens. Ar.

Ea requiruntur à me, quorum sum ignarus atq; insolens. de Or. 102. b

Is nullum uerbum insolens, neque odiosum ponere audebat. Or. 199. a

Noster amicus insolens infamiæ, semper in laude uersatus est. At. 36. a

Insolenter in eadem significatione.

Deinde natura eius euenire uulgò solet, an insolenter & rarò. de In. 51. b

Insolentia quoq; eodem modo.

Propter insolentiã primò reclamare. de Inuent. 42. a

Moueor etiam loci ipsius insolentia, quòd tantam causam dico contra domesticos parietes. pro Deiot. 144. b

INSTAVRO. Non tam recondita est uis & usus huius uerbi, quàm pro ipso nunc multis in ore est, Restauro: non à Cicerone, neq; antiquioribus, sed recentioribus usurpatum.

Cauete ne noua & multo crudelior per uos proscriptio instaurata esse uideatur. pro S. R. 44. a

Cum id sacrificium uirgines instaurassent. At. tic. 7. b

Cum in Cn. Dolobellam scelus suum illud pristinum renouauit & instaurauit quæstorium. in Ver. 68. a

Quorum de sententia ille eadem renouata atq; instaurata celebrantur. de Ar. 248. b

INSTI

LINGVÆ LATINÆ.

INSTITVO. pro Incipere aliquid agere, aut erudire aliquem. usitatum satis est, sed hæredem, tutorem, filium, accusatorē instituere, pro facere, non item.

Qui esset secundum Posthumum hæres institutus. de Or. 99. b

Piratæ aliquos sibi instituunt amicos. in Verr. 204. a

Præstō est mulier audax, instituit accusatores, instituit testes. pro Clu. 21. a

Instituere aliquem secundum hæredem filio. Epist. 226. a

INSTRUMENTVM, pro mediō quo aliquid fit, notum est; sed nos pro supellectili qua utuntur aut in uillis rustici, aut opifices in officinis & tabernis in singulari præsertim numero rarius quàm ueteres Latini, usurpamus.

Hæc omnia in instrumento ac supellectili. in V. 223. a. &

Apronius in eorum orationes uenit, omne instrumentum diripuit, familiã abduxit. 159. b. &

Arationes magna impensa magnoq; instrumento tueri. 158. b

In fundum uicini consulis non instrumenta aut ornamenta aulae, sed etiam arbores transferbantur. pro Dom. 225. a

INSVSVRRO. Significat id quod uulgò dicitur, Aliquid alicui in aurem dicere.

Fauonius ipse insusurrat. Acad. 37. a

Insusurrare alteri. Tus. 248. a

Nec in aures tuas fictè aut simulatè quæstus causa insusurretur. Qu. Fra. 292. a

Insusurrare

DE PHRASIBVS

Insufurrare ad aurem alicuius familiariter. in
Ver. 257. b

Insufurrare aliquid alicui. At. 19. a. & pro Mur.
142. a

INTEGRER, a, um. Corporis valetudini at-
tributum, minus notum est: præsertim cum id si-
gnificat, cui Fessus opponitur.

Quæ quidem multo plura euenirent, si ad quie-
tem integri iremus: tunc onusti cibo, & uino
perturbata & confusa cernimus. de D. 93. a

Cum crebrò integri defessis succederent. Cæs.
Non facile recentes atque integros sustinebant.
Integros defatigatis submittens: idem.

Integri quoque dicuntur, qui opibus & gloria
florent & ualent.

Integrorum & fortunatorum promissis faucios
& miseros credere non oportere. pro L. Mure.
136. a

Quos ego florentes atque integros uici. pro Plan.
277. b

Cum Gabinio integerrimas pacatissimasque
gentes ad diripiendum tradidisses. pro Dom.
225. a

Integer, pro, Non corruptus. latè patet.
Rudem me discipulum atque integrum accipe. de
N. 61. a

Vir integer, innocens, religiosus. in Ver. 201. b

Integri & incorrupti sensus. Acad. 6. a

Multo etiam integriora ac puriora sunt, ut à te
longissimè se efferant. Tusc. 156. b

Dum existimatio est integra, facillè consolatur
honestas egestatem. pro Quin. 8. b

Integrum

L I N G V A E L A T I N A E.

Integrum sibi aut alij seruare, relinquere, esse: significat nihil agere, aut agi in re aliqua: sed de tota re ita constituere, ut facile ipse se, aut alius explicare, & quicquid uelit, agere possit.

Quod me admones, ut me integrū quoad possum, seruem. At. 117. a

Reseruare causam omnem integrā alicui. Ep. 203. b

Vt integrum mihi de causa Campana ad suū redditum reseruarem. Ep. 11. b

De Dolobella, integrā tibi causam reseruant. Ep. 116. a

Omnino tempora integrā tibi causam reseruant. Br. At. 289. b

Quod nec integrā re mihi ad consulendum, &c. implicatus tenebar. Ep. 14. b

Is rem integrā ad redditum suum iussit esse. Off. 50. b

Vt ad consilium publicum rem integrā referrem. in C. 112. a

Præsertim cum integrā rem causamq; reliquerim. At. 83. b

Hinc, *Aliquid alicui integrum esse.* pro, Possē liberē aliquid agere. uel, *Aliquid alicui liberum esse.*

Cum id iam integrum nō esset. id est, Cum non possem negare. pro Mar. 137. b

Loquor de legibus promulgatis, de quibus est integrum nobis. in A. 158. a

Si mihi integrā omnia a libera fuissent. Epist. 15. b. &

Si essent omnia solutissima mihi. 16. a

Non est integrū mihi iam uti tuo cōsilio. I. P. 92. a

A Quilibet

DE PHRASIBVS

Quilibet, si integrum daretur, eam sententiam diceret. Part. 242. a

Mihi integrum est facere, uel non facere. At. 55. a

Cum tibi in integro tota res esset. in Ver. 118. b

Res adhuc in integro est. Ep. 76. a. &

In integro nobis res erit. 23. a

Hæc iam in integro nobis esse non possunt. de Or. 144. a

INTELLIGENS, Doctus alicuius rei, qui iudicare de aliqua re poterat, in frequenti usu fuit apud Romanos: nunc hoc quod diximus, raro, aut nunquam uulgo hoc nomine notat. Non semper uulgi iudicium cum intelligentium iudicio congruit. de Cla. 181. a

Doctus & intelligens uir. de Fin. 94. b

Existimator doctus & intelligens. de Cla. 195. a

Quæ non modo istum hominem ingeniosum & intelligentem, uerum etiam quemuis nostrum, quos iste idiotas appellat, delectare possent. in V. 200. b

Qui teretes aures habent, intelligentesq; iudicium. de Op. 244. a

Nihil non intelligens intelligente præstantius est. de Vn. 196. b

Intelligens dicendi existimator. de Cla. 182. a

Erat & cupidus uoluptatum, & cuiusuis generis eius intelligens & copiosus. de Fin. 78. a

INTELLIGENTIA. Quam tempora omnia immutent & obscurant, uel ex hoc uno nomine disci potest: quod posteri Ciceronis pro Intelligentia Intellectum usurparunt. Cum antiquiores omnes non solum hoc uocabulo Intelligentiæ

L I N G V A E L A T I N A E.

lignitæ actionem intelligendi, sed & uim & instrumentum ipsum quo animus aliquid comprehendit, expresserunt: nunquam uero intellectum uocarunt.

Intelligentia est, per quam animus perspicit. de In. 82. a

Deus intelligentiam in animo, animum conclusit in corpore. de Vn. 136. b

Cum in æthere astra gignantur, consentaneum est in his sensum inesse & intelligentiam. de N. 14. a

Pars animi quæ rationis atq; intelligentiæ sit particeps. de D. 95. a

Quod intelligentia et ratione comprehenditur. de Vn. 193. b

Nam & communis intelligentia nobis notas res efficit, easq; in animis nostris inchoauit, ut honesta in uirtute ponantur, in uitij turpia. de Leg. 165. a

Quod quædam animalis intelligentia per omnia permeet. Acad. 30. a

Neptunum esse animum cum intelligentia per mare pergentem. de N. 72. a

In eas imagines mentem intentam infixamq; nostram intelligentiam capere quid sit deus. de N. 11. b

Plato ait ideas semper esse, ac ratione & intelligentia contineri. Or. 197. b

Quatenus aliquid ratione & intelligentia contineri. Off. 65. b

Mens simplex fugere intelligentiæ nostræ uim ac notionem uidetur. de N. 7. b

D E P H R A S I B V S

Quòd longissimè sit ab imperitorum intelligen-
tia sensuq; disiunctum. de Or. 86. a

Definire aliquid ad commune iudicium, popu-
laremq; intelligentiam accommodare. Orat.
207. b

Omnes qui ex omni ætate hac in ciuitate iuris
intelligentiam habuerunt. in A. 223. a

Tamen fretus intelligentia uestra, breuius disse-
ro, quàm causa desiderat. de N. 11. b

Quid censes: hunc quo studio & qua intelligen-
tia esse in rebus rusticis. pro S. R. 26. a

Quid de gustatu & odoratu loquar: in quibus
intelligentia etsi uitiosa est, quædam tamen.
Acad. 6. b

Proponenda quædam quasi mouentia sunt, quæ
nos magis ad cognitionem intelligentiamq;
conuertant. Tus. 241. b

Simul autem cœpit intelligentiã, uel notionem
potius, quam appellant, *leuocæ* ille, uiditq; &c.
de Fin. 94. b

Difficile est animi, quid aut qualis sit, intelligen-
tia. Tus. 159. a

INTENDO, uarij usus est. Manum, digitum
intendere, dicebant Latini: quod nuuc uulgò,
Extenso digito aut manu aliquid monstrare.

Et simul dextram intendit ad statuam. At. 261. a
Sed ut commonstrarem tantum uiam, &c. ut fie-
ri solet, digitum ad fontes intenderem. de Or.
102. a

Sic, *Animum, aut quæ animi sunt, intendere*, Latine di-
citur: pro Aduertere, & dirigere ad aliquid.

Si fieri posset, uel plures te animos habere uel-
lem, quos

L I N G V A E L A T I N A E.

Iem, quos omnes ad Mutinam intenderes. in
A.235. b

Mens naturalem uim habet, quam intendit ad
ea quibus mouetur. Acad. 9. a

Intendere sensus ad res percipiendas. *ibidem*.

Immensa regionum magnitudo, in quam se ini-
ciens & intendēs animus latè longèq; peregri-
natur. de N. 12. b

Si C. Antonius quod animo intenderat, perficere potuisset. in A. 226. a

Intēdere aciē ac rem in omnes partes. Tuf. 217. a

Aliquò intendere. pro, Cogitare aliquò ire, Diri-
gere cursum & uiam aliquò.

Studium nihil prodest perueniendi aliquò nisi
illud, quod eo quò intendas, ferat deducatq;
cognoris. de Or. 96. a

Hoc tibi antea explicandum est, quàm illuc pro-
ficiscare, quo te dicis intendere. de Or. 124. a

Si iste quò intendit, in Manliana castra peruene-
rit. in C. 103. b

Vt eo quò intendit, maturè cum exercitu perue-
niat. pro Mur. 128. b

Intendere ea quæ corporis sunt. Contrarium ei est
Remittere.

Intendere & remittere sonum uocis. Or. 202. a

Quæro non quibus rebus intendam animum,
sed quibus relaxem. in Horten.

Nunquam ingemiscit uir fortis, nisi fortè ut se
intendat ad firmitatem. Tuf. 187. a

Sic arcum intendere. Ac. 22. b. item,

Intendit crinitus Apollo arcum auratum Luna
innixus.

DE PHRASIBVS

Intendere tela, pericula, & eius generis alia alicui, aut in aliquem.

Ego tela intenta iugulis ciuitatis de coniuratorum manibus extorſi. in P. 80. b

Intenta ſigna legionum exiſtimantur ceruicibus bonisq; ueſtris. pro Seſt. 12. a

Intendere periculum alicui. At. 33. b

Intendere litem alicui. de Or. 88. b. & pro Cecin. 288. b

Alicui diem dicere, mulctam irrogare, actionem perduellionis intendere. pro Mil. 108. b

Tela undiq; in patriam intenta. de Pro. 73. b

Peto à te, ut periculum quod in omnes intenditur. pro S. R. 19. b

Iſta omnia in hunc unum inſtituta, parata, intenta ſunt. pro Mil. 114. b

Simul ac periculum iudicij intendi, omnem illius impetum compreſſi. de Ar. 243. b

Is ſibi eum nuper edidit ſocium, quem (quomodo nunc intendi) ne in uiuorū quidem numero tum demonſtrat fuiſſe. pro Quin. 16. b

Intendere ſe aduerſarium in magistratum alicuius. Ep. 114. a

Intendere controuerſiam. ad Her. 15. a

Hinc *Intento*, pro, Aliquid contra aliquem dirigo, & quaſi aliquid tento in aliquem.

Explicet ſuum uolumen illud, quod aiunt Sex. Roſcio intentaſſe, & meditataſſe eſſe, ſe omnia illa pro teſtimonio eſſe dicturum. item,

Clodius non ſeruos, non arma, non uim intentauiſt. pro Mil. 108. b

Hæc intentata Pompeio eſt. ibidem.

Dolor

LINGVÆ LATINÆ.

Dolor ardentis facies intentat, is fortitudinem
& patientiam se debilitaturum minatur. *Tuf.*
247. b

Tum ipsum aduersarium, quasi intentantis loco
producendo, hoc interrogando, utrum. de *In.*
78. a

INTER. Cicero, qui incorrupta Latini sermo
nis integritate fuit, hac præpositione ea effert,
quæ & antiquiores & recentiores per Inuicem
ut, Amant se inuicem. Cicero, Amant inter se.
quod cum multo elegantius dici istiusmodi per
Inter uideatur, exemplis quibus cum Inter, pro
Inuicem aut Mutuò iungi rectè posset, decla-
rabimus.

Dij inter se diligunt. de *N.* 25. b

Pueri ualent, & nos, & inter se amant. *Quint. Fr.*
523. a

Cicerones pueri amant inter se. *At.* 86. b

Aliqui uoluntate similes inter se. de *Or.* 517. a

Vobis inter uos uoluntas fuit coniuncta. in *V.*
60. a

Bonis inter bonos quasi necessariã beneuolen-
tiam esse. de *Am.* 105. b. &

Neg; solum colent se inter se, sed & c. *ii.* b

Ac latissimè quidem patens hominibus inter
homines, omnibus inter omnes societas hæc
est. *Off.* 11. a

Vt nosmetipsi inter nos cõiunctiores simus. *At.*
229. b

Quæ fueramus ego & tu inter nos de sorore lo-
cuti. *At.* 68. a

Illi furtim inter se aspiciebant. in *C.* 113. b

DE PHRASIBVS

Nihil potest esse coniunctius, quàm nos inter uos risum tenere, Ep. 233. a

Hoc mirabilius, quòd uos inter nos risum tenere possitis, de N. 15. b

Virtutes ipsas inter se esse æquales & pares. de Orat. 91. b

In reliquis rebus dissimiles inter se fuerunt. de Cla. 177. b

Duæ artes inter se pares. At. 135. b

Sed etiam ipsorum inter ipsos concessu ita tributum est, de Cla. 172. a

De ea re nos inter nos locuti sumus. At. 158. a

Nosq; inter nos esse complexos. de D. 92. b

Quorum summum quondam inter ipsos odium meministis. in A. 230. b

Inter cœnam, idem quod Inter cœnandum. ut, Si inter cœnam in tuis immanibus illis poculis hoc tibi accidisset. in A. 172. b

Hæc inter cœnam Tironi dictaui, ne mirere alia manu esse. Qu. Fr. 321. a

INTERCEDO. Quoniam indocti nostris temporibus hoc uerbo significant, quod Latini per Deprecor, ostendam hoc loco, quomodo Intercedere Tribunis Romani tribuerint: ut populi nomine quæ senatus statuere uellet, impedirent. Cum uerò exprimere uelimus preces quæ pro alio fiunt, suprâ demonstraui, non dicendum esse, Intercedere pro aliquo, sed deprecari pro aliquo: neque is qui dirimit pugnam aut contentionem, Intercedere aut Mediare, ut Barbari loquuntur, dicitur: sed Dirimere & Sedare,

Tribuni

Tribuni ex templo pulsi cum intercedere rogationi uellent. de Or. 129. b

Quod legationis genus ego consul sustuliffem approbante senatu, nisi mihi Leuinus Tribunus plebis intercessiffet. de Leg. 187. b

Quid si M. Brutus intercessurū se dixit, &c. uide tur ne intercessiffisse appellatio tribunorū? pro Quin. 12. a

De his rebus pridie quā hęc scripsi, senatus autoritas grauiffima intercesserat, cui cum Cato & Caninius intercessiffent, tamen est per scripta. Ep. 3. b

Sed mihi credite, nunquam succedetur illis, nisi cum e lege referetur, qua intercedi de prouincijs non licebit. de Pro. 72. b

Eaq; quæ de reductione regis scripta est autoritas, cui scis intercessum, ut ne quis omnino regem reduceret, tantam uim habet. Ep. 7. a

Qui ueritus est, ne Fufius ei legi intercederet, &c. At. 10. b

Meaq; sententiæ quę secunda pronunciata erat, cum frequens assentiretur senatus, rogatu Seruiliij P. Titius intercessit. Ep. 151. a

Sic *Intercessionis* & *Intercessoris* nomine uulgu nunc ea notat, quę Romani uocabulis *Deprecatione* & *Deprecatore*; hoc etiam Barbari per *Mediatorem* dicunt, quod uocabulum Latini ignorarunt. Itaq; Latini nō uocarunt *Intercessorem*, qui pro aliquo precatur; sed *Deprecatorem* & *Deprecationem*, non *Intercessionem*. Qui uerō sunt tanquā medij inter duos, deserūt & referūt mandata, eos *Internuntios* Latini appellarūt. ut,

DE PHRASIBVS

Afsiduis internuncijs cum Lepido egi, ut &c. Ep.
153. b

Quæ quidem me internuncio, ad illos celeriter
deferentur. Octa. 331. b

Damnatorum uitam à prætorè, uel ipso carnifi-
ce internuncio redimi. in Ver. 238. b

INTERIICIO & *interiectum esse*, crebrò Cice-
ro est ufus, pro Medium, aut in medio esse, aut
inter aliquos, aut aliquid tanquã medium esse.
Nafus quasi murus oculis interiectus est. de Na.
55. a

Idè interiecit inter indiuiduum, & id quod in-
diuiduum est in corpore. de Vn. 198. b

Quid inter horum ætates interiectus Cato? Par.
117. a

L. Sifenna interiectus inter duas ætates Horten-
fij & Sulpitij. de Cla. 185. a

Aer interiectus inter mare & cælum. de N. 39. a

Inter has personas me interiectum moleste fe-
runt. in A. 243. a

Videte quantum interuallum fit interiectum in-
ter hoc & illud. contra Rul. 83. b

Alij eis interiecti, & tanquam medij. de Orat.
243. a

Quod eorum uicini non ita lato interiecto ma-
ri Rhodij nunquam probauerunt. Or. 199. a

Videtur me ad pristinam meam dignitatem bre-
ui temporis dolore interiecto esse reuocatum.
pro Sest. 14. b

Annus est integer nobis expectandus, quo in-
teriecto ciuium calamitas prorogatur. de Pro.
71. b

In uos

L I N G V Æ L A T I N Æ .

In uoluptate maxima, nullo interuallo interiecto, dies noctesq; uersari. de Fin. 88. b

Multi sunt interiecti inter philosophos & eos qui rempub. administrant. Off. 19. a

Est autem quidam interiectus intermedius utriusq; particeps. Or. 198. b

Interiectus, us.

Luna interposito interiectuq; terræ deficit. de Nat. 46. b

I N T E R I O R, us. Reconditas res, & quæ non à quouis intelliguntur, Latini hoc nomine notarunt. nostri Penitiora & Secretiora uocant.

Sed hæc quoq; in promptu, nunc interiora uideamus. de D. 134. b

Illa interiora iam uestra sunt. pro D. 241. a

Interiores & reconditæ literæ. de N. 67. b

Opus est hic limatulo & politulo illo iudicio, & illis interioribus literis meis, quibus sæpe uerecundio rem me in loquendo facis. Ep. 111. a

Interior est etiam, eiusdem esse ciuitatis. Off. 11. b

Interior est ille proprius, id est, Magis attingit hominem. de Or. 128. a

Societas quæ latissimè patet, interior, propior. Off. 65. b

Sic *Intima*, quæ Secreta, aut Penitissima uulgus appellat.

Ad intima istorum consilia peruenimus. in Ver. 69. b

Penitus in eam disputationem penè intimã peruenistis. de Or. 93. a

Multa admiscui ex intima philosophia. Acad.

49. a

Sed

DE PHRASIBVS

Sed penitus ex intima philosophia haurienda iuris disciplina est. de Leg. 159. a

INTERNOSCERE. Cicero, & ante eum Latini omnes explicarunt hoc uerbo, quod recentiores per Dignoscere.

Quos cum humare uellent, non potuerunt obtritros internoscere. de Or. 147. a

Quæ si alia uera, alia falsa, qua nota internoscantur, scire uelim. pro S. R. 27. b. de D. 135. a

Internoscere uerum à falso. Acad. 7. a

Secerni blandus amicus à uero & internosci potest adhibita diligentia. de Am. 113. b

Qui dignum atque indignum internoscere nequeunt. ad Heren. 13. a

INTERPONO. Quod si hoc uerbum tritum nunc esset, non dicerent plerique, Inserere aliquid in oratione, in scriptis: quod Romani per Interponere expresserunt. ut,

Orationes quas interposuit, eas ego laudare soleo. de Cla. 191. b

Hæc interposui P. C. ut me purgarem. in A. 261. a

Quasi enim ipsos introduxi loquentes, ne inquit & inquam sæpius interponeretur. Am. 96. a

Vt etiam modo nisi autem interposuissem, concurrissent. Or. 211. a

Mediocres argumentationes interponi & in medio collocari oportet. ad Her. 19. b

Digressio extra causam interponitur, aut criminacionis causa, aut &c. de In. 48. a

Sic *interpositio* de ijs quæ inter uersus, aut supra post scribuntur.

L I N G V A L A T I N A

Vna omnino interpositio difficilior est, de qua-
drimo Catone. &

Cum personarum certarum interpositione. de
N. 43. b

Se interponere. Nostra lingua ferè eodem mo-
do id reddimus, *Sich in ein sach legen / Sich*
einer sach vnderziehen. Multi ex uulgo Immi-
scere pro Interponere dicunt: sic enim loquun-
tur, Ego nolo me immiscere huic negotio. Cice-
ro uerò hoc modo:

De Ascanione tu uerò quod uoles facies, me ni-
hil interpono. At. 268. a

Clodius uocabat tribus, se interponebat. pro
Mil. 106. a

Quid enim interponerè audaciæ tuæ? quam nul-
læ leges possunt coercere. in A. 162. a

Cur te interponis inuitissimis his, quibus, &c.
in V. 58. a

Sapientius facies, si te in istam pacificationè non
interpones. Ep. 160. b

In rem aliquam fidem suam interponere. pro S.
R. 37. b

Non potuit certius interponere iudicium uolun-
tatis suæ, quàm cum &c. pro Corn. 63. b

Proprium est Academię, iudicium suum nullum
interponere. de D. 139. a

Hæc scripsi sedato animo, nullum meum iudicium
interponens, sed exquirens tuum. Attic.
121. a

Interponere aliquid dicimus quoque, quòd tan-
quam medium est inter aliquos, quo aut confir-
metur, aut infirmetur aliquid.

In iu-

DE PHRASIBVS

In iureiurando dii immortales tum iudices, tum
testes interponuntur. de Leg. 172. b

Non oportuit ante supplicium quàm iudicium
interponere. de In. 72. a

Qui istū nondum interposita autoritate uestra
suo consilio & iudicio ut hostem arcuit. in An.
201. b

Offensionem esse periculosam propter interpo
sitam autoritatem religionemq; uideo. Epist.
7. a

Ego interpositā Senatus autoritatem sustinui.
in P. 80. a

Vos reiectione interposita repentini iudices con
seditis. pro Syl. 185. a

Si ea decreta Cōs. quæ de Cæsaris actis interpo
sita sunt, non seruantur, magnam perturbatio
nem fore. At. 263. a. &

Obnunciationibus per Scæuolam interpositis.
64. b

Qui ab Siculis ob decreta interponenda pecuni
am accepit. in V. 132. b. &

Acerbiorē legem & duriora edicta interposuit.
157. b

Postulata hæc ab eo interposita sunt, quo minus
quod opus esset ad bellum, à nobis pararetur.
At. 112. a

INTERVALLVM. Et temporibus & locis
tribui, satis notum est. Sed Longo interuallo ali
quid fieri, nostri homines non dicunt: usurpant
enim potius pro eo, Longo tempore post, Diu
post, aut quod multo tempore intermissam est,
repetere. Cicero uerò sic:

Quoniam

L I N G V A E L A T I N A E.

- Quoniam longo interuallo modò primùm tē paulo hilariorem uideo. de Cla. 166. a
- Satis longò interuallo pōst iterū aduocantur. pro Clu. 55. a
- Vt cum longo interuallo ueneris, contendas. pro Mur. 128. b
- Hodierno die longo interuallo ad spem libertatis exarsimus. in A. 194. a
- Venio nunc sanè longo interuallo ad quandam epistolam, &c. At. 182. a
- Longo enim interuallo uideo mutata esse omnia. At. 177. a
- Me per longo interuallo propè memorię temporūq; nostrorum primùm hominem nouum consulem fecistis. contra Rul. 66. a
- Longo interuallo iudicium inter sicarios hoc primùm committitur. pro S. R. 20. a. &
- Consuetudo longo interuallo repetita & relaxata. in V. 65. b. &
- Longo interuallo ueterem consuetudinem retuli. 79. a
- Et nos longo interuallo uiseris. At. 3. a
- Tu, si interuallum longius fuerit mearum literarum, ne mireris. Ep. 104. a
- Versabatur in Sicilia longo interuallo alter Phalaris. in V. 265. b
- Si cum animis uestris longo interuallo recordari illius uitam uolueritis. pro Clu. 32. a
- Cum res priuatæ longo interuallo iudicijs repperentur. de Cla. 32. a
- Longo interuallo Romam uenis, pro Flacco. 161. a

DE PHRASIBVS

Interim satis longo interuallo uenit Heracleam.
pro Arch. 186. b

Interim neq; ita longo interuallo ille uenit. pro
Flac. 156. a

An laurea illa amittet longo interuallo uiridita
tem? de Pro. 75. a

Amicitia longis interuallis temporis interrump-
pta. Ep. 251. b

Illæ quæ quasi longo interuallo interiecto uide-
mus. Off. 7. a

Studia quæ longo interuallo intermissa reuoca-
ui. Acad. 148. a

Primum te tanto interuallo uiderem. Ep. 251. a

INTESTATO, aut *Intestatum mori*, signifi-
cat, quod imperiti dicunt, Sine testamento mori.

Paterfamilias intestatò mortuus. de Or. 100. a

Si paterfamilias intestatò moritur. ad Heren. 4.
b. 81. a

Si is intestatò mortuus esset, ita secundum eum
possessio daretur. in Ver. 99. b. pro Clu. 53. a

INTRA modum, *Intra legem*. Inusitatæ nostris
hominibus formæ loquendi, quibus Latini si-
gnificabant id quod minus erat quàm modus,
aut lex permittebat: quod suo more uulgi sic
effert, Minus quàm decet, aut oportet.

Sed quoniã Cæsar forrasse arbitraretur, me hanc
remp. non putare, si perpetuò tacerem, modicè
hoc faciã, aut etiam intra modum, &c. Ep. 49. a
Deinde ne amicis nihil tribuamus, epulamur u-
nã non modò non contra legem, si ulla nunc
lex est, sed etiam intra legem, & quidẽ aliquan-
to. Ep. 143. a

INVEHI

LINGVÆ LATINÆ.

INVEHI in aliquem. pro, Insectari aliquem, & uerbis grauibus exagitare aliquem. Etiam, Inueheris in aliquem: quomodo imperiti nunquam loquuntur.

Diphilus petulanter in Pompeium inuectus est. At. 34. a

Carneades libenter in Stoicos inuehebatur. de Na. 5. 8. b

Acerbè & contumeliôsè inuehi in aliquè, & grauiuter. de Nr. 137. a

Asperè in aliquem inuehi. pro S. 5. b

Nunc uerò non insultabo uehementius, nec uolitabo in hoc insolentius, neq; in istum nugatorem inuehar, neque in isto testimonio commouebor. pro Flac. 154. a

Vehementius inuehi in aliquem. de N. 79. a

Cum uehementius inueheretur in causam principum consul Philippus. de Or. 87. a

Acerbius inuehi in aliquè, insectariq; uehementius. de Am. 107. a

In totam denique M. Antonij domum sum semper inuectus. in A. 242. a

Me in quem inueheretur, delegerat. Ep. 96. a

Piso, qui in eum primus inuectus est. Ep. 183. b

Aeschines in Demosthenem inuehitur. Tuscul. 204. a

Inuehi & maledicere. de Or. 136. b

De quo Cæsar in senatu apertè in te inuehens questus est. in A. 174. b

IN VRO. Translatè semper penè Cicero hoc uerbo utitur. ut, Notam aliquam alicui inurere: quod alij dicunt, Notare aliquè, Signare aliquè.

D E P H R A S I E V S

Qui uolunt illa calamistris inurere. de Cla. 189. a
 Ne qua generi ac nomini suo nota nefariæ turpi-
 tudinis inuratur. pro Syl. 184. a

Hæc iniusta est à te mortuo Cæsari nota ad igno-
 miniam sempiternam. in A. 159. a

Quæ nota domesticæ turpitudinis non iniusta
 uitæ tuæ est. in C. 100. a

Is censoriæ seueritatis nota non inuretur. pro
 Clu. 44. a

Inurere maculas alicui æternas. in Sal. 274. b

Id mihi summam crudelitatis famam inussisset.
 pro Mur. 125. b

Insignem ignominiam alicui iniustam esse. de
 Pro. 72. a

Sic, *Dolorem inurere.* pro, Commouere alicui
 perpetuum dolorem.

Inurere dolorem alicui. in A. 238. b

Inurere quàm maximum dolorem alicui. Tusc.
 194. b

Tantus illorum temporum dolor iniustus est ci-
 uitati. in C. 108. b

Cum hunc dolorem cineri eius atq; ossibus inuf-
 fisti. in V. 99. a

IT A. Nec, aut non ita Latini dixerunt: pro quo
 nunc uulgus, Non ualde, non tam, non diu, ut,
 Nec ita multo post in Galliam proficiscetur. pro
 Quint. 3. a

Nec ita multo post. Off. 36. a

Interim nec ita longo interuallo ille uenit. pro
 Flac. 156. a

Non ita multis antè annis aiunt quendam. pro
 S. R. 28. b

Tardius

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Tardius non ita multum tecum fuit. in V. 113. b

Non ita multi. de Cla. 187. a

Quibus homines non ita ualde mouentur. de Na. 12. b

Themistocles non ita sanè uetus. de Cla. 168. a

Non ita lato interiecto mari. Or. 199. a

Rarus incessus, nec ita longus. Orat. 202. a

ITEM. Ab usu quotidiani sermonis latinè loquentium nunc prorsus intermissa est hæc uox Item: cuius eadem uis est, quæ uocabuli Similiter: sed usus non idem. nam neq; ac aut atq;, sed ut, aut uti solum Item in comparationibus consequitur. ut,

Non item in oratione, ut in uersu extat numerus. Orat. 216. b

Fecisti item, uti prædones solent. in V. 204. a

Extra comparationem.

Solis defectiones, itemq; lunæ prædicuntur. de D. 111. b

Placuit Scæuolæ & Coruncanio, itemq; cæteris, qui &c. de Leg. 180. b

D. Brutus, L. Plancus, itemq; ceteri, &c. in A. 191. a

Quibus item ut cæteris imperabat, &c. in Verr. 246. b

Gabinium statim ad me uocaui, deinde item accersitur Statilius. in C. 112. a

Romulus augur cum fratre item augure. de C. 102. b

Hoc item tempore breuior esse debeo. Ep. 80. a

Tenon uenisse miratus sum, quod item nunc miror. Ep. 70. b

Meaq; item in te singularis beneuolètia. Ep. 11. b

DE PHRASIBVS

M. Lepidus Imp. item Pontifex Max. Ep. 166. b
 Quare nunc Numestio mandauit, tecum ut age-
 ret, item atque eo si potest acius, te rogo. At.
 39. b

Et item de cæteris rebus. de Or. 119. a
 Spectaculum tibi uni iucundū, cæteris non item.
 At. 36. a

Quod in liberō seruant, in libera non item. de
 N. 8. a

Item contrā. de Fin. 62. b

Itemq; quæ. Top. 226. b

ITERVM. Non tam recondita uis est huius
 uocis, quam ab imperitis semper penè pro Item
 usurpetur, Adhuc semel: quod Latinum non est,
 sed barbarum. Latini sic potius sunt locuti:
 Bis à me seruatus est, separatim semel, iterū cum
 uniuersis. pro D. 240. b

Primò quidem decipi incommodum est, iterum
 stultum, tertio turpe. de In. 56. a

Id ut re experiatur, iterum & sæpius te rogo. Ep.
 221. a

P. Africanus iterū consul ille maior. de Ar. 249. a
 Nonnunquam etiam iterum, ac tertium. de D.
 13. b

Iterum autem peccant, cum se iungunt. de Ora.
 118. b

Testis est iterum ac sæpius Italia. pro Pom. 9. b
 Et Liuianæ fabulæ non satis dignæ, quæ iterum
 legantur. de Cl. 171. a

IVERB ualere dixerunt Latini: qui uerò à
 puritate Romana discesserunt, pro eo Valedice-
 re in linguam Latinam inuexerunt; quod boni
 autores

L I N G V A E L A T I N A E.

autores ignorarunt. Neq; solum iubeo saluere dixerūt, sed alijs infinitiuis quoq; coniunxerūt. Illum salutauī, postea iussi ualere. &

Dionysium iube saluere. At. 96. a

Sperare nos iubent amici, suadent, hortantur. Ep. 232. b

Etsi tuæ literæ rectè sperare iubent, tamen &c. At. 208. b

Iubeo te benè sperare, & bono animo esse. pro Deiot. 151. a

Valde iubeo gaudere te. Ep. 96. a

Iubeo te sine cura esse. in V. 69. b

Cæsar ostendit se, priusquā proficisceretur, Dolo bellam consulem esse iussurum. in A. 175. b

I V N C T A uerba Cicero appellat, quæ recentiores Grammatici Composita. ut,

Verba ponenda sunt, quæ uim habeāt illustrandi, nec ab usu sint abhorrentia, grauiā, plena, sonantia, iuncta, facta, cognominata, non uulgata, &c. Part. 234. b

Sic, *lungere uerba.*

Licentiam poetarum faciendorum iungendorumq; uerborum, maiorem esse quā Oratorum. Or. 203. a

Collocata, aut coniuncta uerba, quæ orationem perficiunt, sententiamq; aliquam expriment. ut,

Ornatus autem uerborum duplex: unus simplicium, alter collocatorum. Post, Collocata uerba habent ornatum, si aliquid cōcinnitatis efficiunt, &c. Or. 204. a

Prima uis est in simplicibus uerbis, in coniun-

DE PHRASIBVS

Etis secunda: Simplicia inuenienda sunt, Coniuncta collocanda. Part. 231. a

Omnis igitur oratio conficitur ex uerbis: quorum primum nobis ratio simpliciter uidenda est, deinde coniuncte. nam est quidam ornatus orationis, qui ex singulis uerbis est: alius qui ex continuatis coniunctisque constat. de Orat. 156. b

Iungere amicitiam, charitatem, consuetudinem. uulgatum non est.

Deiotarus cum hominibus nostris consuetudines amicitiasque iungebat. pro Deiot. 148. b

Vt omnis charitas inter duos iungatur. de Am. 99. b

Rem, rationemque iungere cum aliquo. pro, Communicare. pro Deiot. 148. b

Sic cum Ablatio nostri homines, ut olim Latini, non coniungunt.

Hæc uero, qua somnijs naturali cognatione iunguntur: de D. 137. b

Improbis scelere iuncta. de Or. 147. b

Laudatio defensione iuncta. de Cla. 179. a

Rheda equis iuncta. At. 89. a

Nunc uideo infinitum bellum iunctum miserrima fuga. At. 145. b

IURATVS & iniuratus. Olim cum integer esset sermo Romanus, omnibus notum erat: nunc sublata de consuetudine uocabula illa uidentur. uerbo enim Iurare uulgus exprimere solet, quæ Latini his nominibus: sic enim loquuntur uulgo omnes, Tu mihi non crederes, etiam si iurarem. Facere aliquid postquam iurauit, Credere aliquid postquam

LINGVÆ LATINÆ.

postquam iuravit. Veteres uerò hoc modo:

Iuratum aliquem aliquid affirmare. in Pom. 99.

De epistola Cæsaris (iurato mihi crede) non
possum. At. 213. b

Iniurato in propria lite, uel iurato in alieno iu-
dicio credere. pro Qu. R. 52. b

Sed erant ea testimonia non concitatae concio-
nis, sed iurati Senatus. pro Flac. 149. a

Addebat etiam se in legem Voconiam iuratum
contrà facere non audere. de Fin. 76. b

Hæc iniuratus sum dicturus, quæ iuratus in con-
cione dixi. pro Syl. 173. b. & in V. 72. a

Iuratus iudex. de In. 78. a

IURECONSULTVS tam dixerunt uete-
res, quàm Iurisconsultus: quod ex his Ciceroni-
is locis intelligetur.

Iureconsulti sine erroris obijciendi causa, &c. de
Leg. 179. b

Intellexi te Cæsari nostro ualde iureconsultum
uideri. Ep. 200. a

Quis enim tot interregnis iureconsultum desi-
derat. ibidem.

Britannicus iureconsultus. Ep. 101. a

Iureconsultorum ingenijs pleraque corrupta ac
deprauata esse. pro Mur. 130. a

IURISCONSULTVS, peruulgatum est.

IURISDICTIONE. Non locum & regionem,
hoc est, ditionem & potestatem, uel regnum si-
gnificat, quomodo nunc multi utuntur: sed iu-
ris ipsius administratione, qua decernitur, aut à
prætore, aut pro prætore, aut pro cōsule, aut eo-
rum administris, quid cuique iure debeat, et nō.

DE PHRASIBVS

Is uenalem in Sicilia iurisdictionem habuit. In
V. 116.

Cum ab eo digressus essem, eo consilio ut ab A-
thenis in Bœotiam irem, reliquamq; iurisdic-
tionem absoluerem. Ep. 55. b. & 25. a

Qui in concione ausus est dicere, iustitiam indi-
ci oportere, iurisdictionem intermittere, iudicia
tollere. de Ar. 257. a

Omitto iurisdictionem in libera ciuitate contra
leges. de Pro. 70. a. &

De pecunijs creditis dicere ius in liberos popu-
los contra leges. ibidem. b

Asiaticæ iurisdictioni urbana iurisdictione respon-
det. pro Fl. 165. a. &

Præturæ iurisdictione non attingitur. 147. a

Sub uestrum ius iurisdictionem, potestatem, or-
bem terrarum subegeritis, contra Rul. 86. a

Aestiuos menses rei militari dare, hybernos iurisdic-
tioni. Ar. 75. b. & 90. b. & Qu. Fr. 293. b

I V S, *iuris*. Germanicum uulgus Offam uo-
cat, quod Ius appellandum est. nam Offa massa
est glomerata, aut Puls: quibus saginari anseres,
pulli, gallinæ, & eius generis alia animalia solent.
Te istic Ateriano iure delectato, ego me hic Hir-
ciano. Ep. 138. a. &

In ea cœna cocus meus præter ius feruens nihil
potuit imitari. 139. a. &

Ius enim tibi dandum non fuit, cum *καταστροφικῶς*
esses. 258. a

Iure illo nigro, quod cœnæ caput erat, Tus. 247. a

I V V E N I S Latine non dicitur de prima æta-
te, sed adulta potius. Nostri uerò homines mo-
re uer-

re uer-

LINGVÆ LATINÆ.

re uernaculæ linguæ uocant pueros Iuuenes, cum adolescens potius Iuuenis sit dicendus. idcirco etiã eodem modo Cicero utroq; est usus.

Hi simulac iuuenes esse cœperunt, magna spectare, & ad ea rectis studijs debent contendere. &c.

Prima igitur est adolescenti commendatio ad gloriam. &c. Off. 42. a

Mihi P. Africanus comitatu nobilium iuuenum fortunatus uidebatur. de Sen. 82. b

Infirmitas puerorum est, ferocitas iuuenum. de Sen. 83. b

Vellem suscepisses iuuenem regendum. At. 159. a
Iuuenes stare ad ianuam duos quosdã, qui cum magnopere euocarent. de Orat. 141. a. & Tusc. 174. a

Iuuenis & adolescens idẽ. Off. 42. & de Sen. 82. b

Sic Columella etiam de Oue. Fœmina post bi matum maritari debet, iuuenisq; habetur quinquennis.

Cui uerò imperiti Iuuenis nomen tribuunt, id Cicero & alij autores omnes uarijs uocibus significarunt, hominem, puerum, bouem, uitulum, ouem, agnũ. Quæ uerò proprium nomen non habent, Tenera nuncupantur. ut, Equis uetulis teneros anteponeere solemus. de Am. 105. b

Procera & tenera palma. de Leg. 156. a

Sic *Iuuentus* eam ætatem significat, quæ flores robore & uiribus.

Res quæ iuuentute geruntur & uiribus. de Sen. 80. a

DE PHRASIBVS

Imperia ascribebantur nouæ iuuentuti. pro D.

238.a

Mercurius iuuentutis custos & præses. in Verr.

274.a

L

LABEFACTO. Hærent ignari perpetuò cum Infirmare & conuellere aliquid exprimere alio uerbo debeant, & pro Labefacto Detrudo usurpant. Barbari etiã cum transferratur ad similia, Annihilo dicunt.

Iisdem machinis sperant me posse labefactari, quibus antea stantem perculerunt. pro Dom.

228.a

Ruere illa non possunt, ut hæc non eodem labefactata motu concidant. pro Pom. 7. b

Quæ cogitatio erat aliquantum labefactata atque conuulsa. Ep. 69. b

Perfringere ac labefactare conspirationem bonorum. in C. 123. b

Labefactare & rescindere ab alijs cõstituta. contra Rul. 88. a

Hoc adolefcentis præsidium equidem adhuc satis firmum esse confido; sed ita multi labefactant, ut ne moueatur, interdum extimescam. Brut. 276. b

Itaq; Milonis consulatus, qui uiuo Clodio labefactari non poterat, mortuo deniq; tentari cõptus est. pro Mil. 108. a

LABORO pro Operari, peruulgatum satis; sed cum Sollicitum esse, aut Curare significat, non item. ut, Non laboro. Quod omnes potius efferunt per Non curo, Nihili facio.

De cæte-

L I N G V A E L A T I N A E.

- De cæteris non laboro. in V. 215. a. &
 Non laborabat, quin malè audiret. 213. b. &
 Non laborabat, si esset moriturus. 170. a. &
 Si socijs prospicere non laboratis. 176. a. &
 Si quemadmodum socij à magistratibus tractentur, non laboratis. 174. b
 Græci nunquam laborant quemadmodū probent quod dicunt, sed quemadmodum se explicent dicendo. pro Flac. 148. a
 Laborare pro bonis uiris. de Orat. 127. b
 Laborare amici causā. pro Dom. 151. a
 Miror, te non tuis bonis delectari potius, quàm alienis malis laborare. Ep. 47. a
 Laboro autem non sine causā. de Fin. 91. a
 De fama nihil sanè laboro. At. 210. a. &
 Nec de me laboro; de pueris quid agam, non habeo. 114. a
 Homo de re magis, quàm de uerbis laborans. Or. 204. b
 Non id ago, neq; in eo nunc laboro. pro Quint. 7. b
 Sed hæc hæctenus, ut uidear *ωσπι μιν πρὸς στωικὸν εἶναι.* At. 210. b. &
 De republica gaudeo te non laborare. 246. b
 De republica nimium te laborare doleo. Quin. Fr. 313. a
Laborare pro Aegrotare & propriè & translattè hoc modo usus est Cicero.
 Ex quibus rebus respub. laborat, ijs maximè meri conuenit. pro S. R. 44. a
 Significant enim tuæ literæ, te prorsus laborare. At. 100. a

Quod

DE PHRASIBVS

Quod si omnes facerent, & respub. ex illis, & ip-
si ex inuidia nimis laborarent. pro S. R. 4. 3. b

Quibus incommodo ualetudinis laborandum
est. pro Mur. 135. a

Vtpote cum sine feбри laborassem. At. 71. b

Nec uerò quisquam stultus nō horum morbo-
rum aliquo laborat. de Fin. 61. a

Cum iam decimum diem grauius ex intestinis
laborarem. Ep. 107. a

Ceparius dixit te in lecto esse, quòd ex pedibus
laborares. Ep. 141. a

Ex renibus laborare. Tuf. 188. a. &

Cum audiisset eum grauius esse ægrum, quòd
uehementer eius artus laborarent. ibidem.

Non ignoro quantum ex desiderio labores: sed
erunt omnia facilia, si ualebis. Ep. 260. a

Ea satis diu ex inuidia laborauit. pro Clu. 60. a

Aliquanto ex inscitia leuius laborarent. de In.
62. a

Populus Romanus qui quondam in hostes le-
nissimus existimabatur, hoc tempore domesti-
ca crudelitate laborabat. pro S. R. 44. b

Nec externis hostibus magis quàm domesticis
laboramus. At. 278. b

Si esset in ijs fides, in quibus summa esse debe-
bat, non laboraremus. Ep. 3. a. &

Laboratur uehementer. 2. b

Non multū operæ in ea re uelim ponas. At. 191. b

L A T E T me, Non me latet, Neq; Cicero, neque
ueteres unquam dixerunt: sed Fugit, Non fugit
me. Cuius exempla in uerbo Fugio queras. Re-
sentiorum enim est, Græco more, dicere Latet,
aut,

L I N G V A E L A T I N A E.

aut, Non me latet. Cicero uno loco datiuū cum Latere coniunxit. ut,

Nihil agis, nihil assequeris, nihil moliris, quod mihi latere ualeat in tempore. in C. 100. b

L A U T U S. Huius nominis uis multis ignota est, quod pleriq; idem ualere putent quod Delicatus, et eum significare, qui his exquisitis suauissimisq; cibis fruatur. Sed aliud notat, splendorem & elegantiam scilicet, quæ in ipsis rebus inest. ut,

Cœna magna & lauta. Ep. 136. b. &

Valde iam lautus es. 102. a

Nihil apud me lautum, nihil elegans, nihil exquisitum, ne magnopere quidem quicquam præter libidines sumptuosum. in P. 94. a

In oratoris uero instrumento tam lautam supellectilem non uideram. de Or. 98. a

Libertis minus lautis seruisq; nihil defuit: nam lautiores eleganter accepti. At. 222. a

Sed illa ratio lautior ac splendidior. Off. 43. b

Patrimonium satis lautum dissipare. pro Flac. 163. b

Lautum & copiosum patrimonium. pro R. P. 123. b

Homo lautus & urbanus. in Ver. 79. a

Cur te lautum uoluit, cœnatum uoluit occidere? pro Deiot. 147. b

L A X A M diem statuere. uulgatū non est: nam Longum diem statuere, uulgus dicit. Cicero uero illo modo:

Ego diem statuo satis laxam, id est, Tempus satis longum. At 87. b

L E G A R E

D E P H R A S I B V S

LEGARE *aliquem.* pro, Legatum mittere. tri-
tum satis est: sed Legare sibi aliquem, quid signi-
ficet, non omnes sciunt. expresse-
runt enim eo La-
tini, Legatum sibi deligere, qui aut in prouinci-
as cum cōsularibus, aut in bellum cum ducibus
& imperatoribus irent.

Dolabella me sibi legauit. At. 243. a

Cæsar Casium sibi legauit. Ep. 84. a

Mesius defendebatur à nobis, sed de legatione
reuocatus: nani cum Cæsari legarat Appius.
At. 63. a. &

Ego me à Pompeio legari ita sum passus. 55. b

Ne legaretur A. Gabinius Cn. Pompeio expe-
tenti. pro Pom. 14. b

LEGERE pro Deligere, sapius à Cicerone,
quàm nostris hominibus est usurpatum.

Verba legenda sunt potissimum benè sonantia.
id est, eligenda. Or. 212. b

Hinc licet conditiones quotidie legas. pro Cal.
45. a

Vt hos iudices legeret, quorum lectione duplex
imprimeretur reipub. dedecus. in A. 197. b

Ex quibus cum optimos uiros legeret, non po-
tuit legere non studiosos mei. pro Mil. 105. b

Legere aliquem in senatum. Ep. 204. b. pro De-
iot. 229. b

Qui cum aruspiciam facerent, in senatu Romæ
legerentur. Ep. 91. b

Introduci uirtus nullo modo potest, nisi omnia
quæ leget, quæq; reiiciet, unam referantur ad
summam. de Fin. 115. a

Nudum nuces legere. de Or. 133. b

Homini

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Homini mortuo ne ossa legito. pro Leg. 105. b

LEVARE, pro Leuius facere & Imminuere.
nostri non utuntur ut ueteres.

Autoritas leuatur inconstantia. Acad. 18. a

Criminationem leuari. de In. 72. b

Perspicuitas argumentatione leuatur. de Nat.
61. b

Leuare annonam. pro Mil. 115. a

LIBENS, *tis*. Non obscura est nominis huius
uis; sed usus minus increbuit apud nostros,
quàm olim apud Romanos. nam hi in omni-
bus ijs uti solent quæ cōtraria sunt, Inuitus: nos
angustius multo usurpamus. Quàm uerò latè
pateat, à magistro loquendi discamus.

Iam id porro, utrum libentes, an inuiti dabant?
amabant credo Apronium inuiti? &c. in Verr.
173. b

LIBRARIJ uocabantur olim, qui libros, aut
quiduis describebāt. quare nostris temporibus
Librarios rectè appellaremus, quos Chalcogra-
phos, aut Typographos multi uocant.

Sed peto à te, ut quàm celerrimè mihi librarius
mittatur, maximè Græcus, qui mihi exscribat
hypomnemata. Ep. 265. b. a

Lex in publicum proponitur, concurrunt iussu
meo plures uno tempore librarij, descriptam
legem ad me afferunt. contra Rul. 68. b

Illas tabulas describi statim ab omnibus libra-
rijs imperaui. pro Syl. 175. a

Legi literas non tuas, sed librarij tui. At. 96. a

Lippitudinis meę signum tibi sit librarij manus.
At. 131. b

L I C E T

DE PHRASIBVS

LICET, cum Subiunctiuo modo iungebāt
Latini, & eadem significatione qua, Si uideatur,
Si placet, Si uelis. ut,

Verū quoniam ita Chryfogono uidetur, artifi-
cium obliuiscatur & studium deponat licebit.
pro S.R. 26. a

Hanc si quis partem putat esse orationis, sequa-
mur Hermagoram licebit. de Inuen.

Toram uitam hominis rationemq̄, quam sequi-
tur in philosophia derideamus licet. Ep. C.
Memmiō.

Clodium fregi in senatu tum altercatione eius
modi, ex qua licet pauca degustes. At.

Vel ipsi hoc dicas licet. ibidem.

Noli inquam de uno pede sororis queri, liceat
alterum etiam tollas.

LINEA non significat Versum, quod multi
putant, qui uersus ordine in libris conscriptos
Lineas uocant: sed id quod propriè tantū notat.

LITVRA. Prorsus interijt huius nōminis
uis & usus & pro litura, id quod deletū est, quod
expunctum est, consuetudinē iam diuturna est
receptum. Barbari etiam Maculaturam appella-
lant. Latini uerò sic sunt locuti:

Oppianicus qui digito legata deleuerat, ne litu-
ris coargui posset, testamentum in alias tabu-
las transcriptum, signis adulterinis obfigna-
uit. pro Clo. 25. b

Cum mendum scripturæ tollatur litura. Ep. 87. a
His igitur tabulis nullam lituram in nomen A.

Licinij uidetis. pro Arch. 187. a

Deinde in codicis extremam ceram nōmen infu-
mum in

L I N G V A E L A T I N A E.

mum in flagitiosa litura fecit. in V. 95. a

Cur id nomen infimum in litura sit. ibid. &
Videtur ne totum hoc nomen, coram ubi facit
delatum esse in litura: quid fuit isthic antea scri-
ptum, quod mendum ista litura correxit? 129.
b. &

Tabulae sunt in medio, quae se corruptas atque in-
terliras esse clamant. ibidem. &

Caudam illam Verris tanquam in luto demer-
sam esse in litura. 147. a. &

Litura unius nominis commotus est. pro Archi-
187. b

L O C O. pro, In loco pono, aut id cui Condu-
co respondet. notum satis est: sed cum significet
id cui opponitur Redimo, hoc est, faciendum aut
curandum aliquid alicui certa pecunia commit-
to. non satis a nostris est tritum.

Dolobella locum illum sternendum locavit. At-
tic. 130. b

Vtque quaestores eam basin statuamque faciendam,
& in rostris statuendam locent. in A. 224. a

Locare opus faciendum maxima pecunia. in V.
107. b. &

Opus quod tu HS DLX. millibus faciendum
locasti. 105. b

Anseribus cibaria publice locantur in Capito-
lio. pro S. R. 27. b

Non palam uiuorum funera locabantur. in V.
260. a

Sic etiam homines se locant, qui alijs suam o-
peram praestant: quod uulgari more dicitur, Ser-
uire alicui pro pecunia.

C Nemo

DE PHRASIBVS

Nemo enim illum ex trunco corporis spectabat, sed ex artificio Comico aestimabat. nam illa membra merere per se non amplius poterant duodecim æris: disciplina quæ erat ab hoc tradita, locabat se non minus HS CCCLIII.
Qu. Ros. 49. b

LONGE. Vis uocabuli non tam est retrusa, quam usus, ut Longe esse dixerunt ueteres, pro, Distare procul locum à loco, aut, Aliquem longe abesse.

Quam longe est hinc in saltum uestrum Gallicanum. pro Quin. 14. b

Isti Neruij quam longe sint, nescio. Quint. Fra. 327. a

Longe absum, audio serò. Ep. 21. a. &

Cum tam longe abfuturus essem. 44. b

Longissimè abesse ab aliquo. pro Plan. 262. a

Longe cum quibusdam uerbis iunctum, per uulgatum non est. ut,

Horum defensio repetita quam longe est. de D. 133. a

Longe ad uirtutem processerunt. de Fin. 111. a

In posterum quam longissimè prouidere. Ep. 22. a

Sol longe lateq; collucet. de N. 37. b

Dij uim suam longe lateq; diffundunt. de D. 97. a

Longe lateq; peregrinari. de N. 12. b

A quo mea uoluntas longissimè abhorret. in Ver. 110. b

Multum inter se distant istæ facultates, longeque sunt diuersæ atq; seiunctæ. de Or. 103. a

De Quinto fratre nihil longe recusavi. Ep. 232. b

L I N G V A E L A T I N A E.

Cum Positiuo & Superlatiuo gradu.

Et erat huic iudicio longè aissimilis illa contentio. pro Syl. 176. a

Longè diuersus. Top. 225. a

Cæsaris aut longissimè diuersa ratio. de D. 84. b

Vir longè post natos homines improbissimus. de Cla. 185. a

T. Coruncanus longè plurimum ingenio ualuit. de Cla. 169. a

Quod longissimè sit ab imperitorum intelligentia sensuq; disiunctum. de Or. 86. a

Longum est dicere, longius facere aliquid. Quàm olim crebris sermonibus à Romanis usurpabantur, tam nunc ab omnibus penè negliguntur, pro ijsq; in ore habent, Nimis longum aut prolixum esse, Totum aut omnia dicere.

Longum est dicere, sed hoc breue dicam. pro S. 5. a

De omnibus longum est dicere. in Ver. 108. a

Iam ut, &c. & quibus, &c. longum est mihi dicere, præsertim ad alia properanti. pro Clu. 25. a

Iam de Platonis incōstantia longum est dicere. de N. 8. a

Syllaba producta atq; longa. de Or. 160. a

Non faciam longius, huc enim pertinet. de Leg. 160. a

Non opus est exemplis hoc facere longius. de Fin. 128. a

Nihil longius alicui esse, quàm &c. Non tam usitatum nostris, quàm, Nullum tempus fuisse longius quàm. Cicero uerò hoc modo:

Nihil ei longius uidebatur, quàm dum illud

DE PHRASIBVS

uideret argentum. in Ver. 208. b
 Tum ille nihil fuisse sibi longius, quàm ut me uideret. Ep. 181. a
 Nec mihi longius est quicquam, quàm uidere hominum uultus. pro R. P. 123. a
 Nec longius est quicquam, quàm uobis, quàm dextræ gladium dum accommodet alter. Tuf. 219. a

Sic pro *Longus*, sæpe *Prolixus* ab imperitis usurpatur, de quo in uoce *Prolixus*.

L V C E T olim Latini, cum pura & integra adhuc lingua esset, dicebant: nunc uerò obscurum adeò hoc est à barbaris linguis, ut nunquã penè à quoquã audiatur. nouũ enim uocabulũ *Diescere* pro eo finxerunt, aut, *Diem esse*, aut *fieri*, dicere cõsueuerũt. Latini uerò sic sunt locuti: Ad quartum idus *Octobris* cum aduesperasset, expedito exercitu ita noctu iter feci, ut ad 3. idus *Octobris* cum lucefceret, in *Amanum* ascenderem. Ep. 245. a

Nondum legere poteramus, nam & lumina dimiseramus, nec satis lucebat: cum autem luce-
 ret, &c. At. 259. b

Sic *Lucis* uocabulo *Diem* Latini significabãt, cui noctem opponebant.

Luce noctẽ, nocte lucem expectas. ad Her. 35. b
 Pridie iduum hæc scripsi ante lucem. Q. Fr. 309. a
 Centesima lux est hæc ab interitu P. Clodij. pro Mil. 120. a

Quis audeat luci, quis in militari uia, quis bene comitatum, &c. aggredi. in A. 244. b
 Luce palàm in foro saltare. Off. 70. b

Metellus

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Metellus prima luce in campum currebat. Att.
56. b

L V D I B V N D V M *aliquid facere, aut aliquò ue-
nire, ij ignorant quid sit, qui dicunt, Ludentem,
aut ludendo aliquò peruenire, aut efficere.*
Inde austro leuissimo ad Hydruntem ludibun-
di peruenimus. Ep. 259. b

Si Vulteiū habebis, omnia ludibundus perfici-
cies. in Ver. 183. a

Per alios multa ludibūdos libidinosē apud Ver-
rem effecisse uidit; ad omnes eosdem patere a-
ditus arbitrabatur: facilius uos efficiebatis lu-
dibundi, quæ uolebatis à Verre, quod multa
eius ludorum genera notatis. ibidem.

L V M E N. Pauci hoc nomine significant par-
tem illam ædium qua lux hauritur, aut lucem
quæ ædes illustrat, quam hoc uocabulo Latini
expresserunt.

M. Buculeius cum ædes L. Fusio uēderet, in man-
cipio lumina ut tum erant, ita recepit. de Or.
99. b

Quod cuiunque particulæ cœli officeretur,
quamuis esset procul, mutata lumina putabat.
ibidem.

Sic Catonis luminibus obstruxit hæc postero-
rum oratio. de Gla. 179. b

Nec mentis aciem quasi luminibus officit altitu-
do fortunæ. pro R. 129. b

Sic *Lumen* appellabant, quam uulgus Cande-
lam, quæ nisi materia qua lumen præbetur, ex-
primit.

Noctu lumine apposito, experfecta nutrix ani-
māduertit

D E P H R A S I B V S

mauertit puerum. de D. 97. a

Vos mihi in tantis tenebris clarissimum lumen
prætulistis. pro Syl. 74. b

Sic *Lumina* pro *Oculis*.

Natura duo lumina ab animo ad oculos perforata nos habere uoluit. de N. 61. b

Democritus luminibus amissis, alba scilicet & atra discernere non poterat. Tus. 250. a

Ille cum nihil uideret sciens, quod nefas esset, lumina amisit. pro Dom. 234. b

M

MALVM Increpandi uocem in oratione hoc modo collocabant Latini:

Quæ nam (malum) est ista uoluntaria seruitus? in A. 155. b. &

Quæ (malum) est ista ratio? 228. a

Quæ (malum) stulticia fuit? pro QR. 54. a

Quæ (malum) ista amentia fuit? in Ver. 117. a

Quod te malum rationis in istâ spem induxit? Off. 44 a

MANCEPS significat eum qui aliquid con-
ducit, aut redimit à populo.

Mancipes ciuitatis pro frumento pecunias exegerunt. in Ver. 60. a. &

Quid ageret, cœpit cogitare, si opus pupillo redimeretur, si res abiret ab eo mancipe quem ipse apposuisset, sibi nullam prædam esse. 104. b

MANCIPIVM propriè rem significat quæ possidetur, quam multi Dominium nunc uocant. Sic, Rem mancipio dare, aut accipere, significat alij ius possidēdi cedere aut accipere; quod uulgus uocat Dominium tradere alij.

L I N G V Æ L A T I N Æ E.

Sum enim *χρήσι μόν* tuus, & *νήσει* Attici nostris
 go fructus est tuus, mancipium illius. Epistol.
 108. b. &

Attici propriū te esse scribis mancipio & nexu,
 meum autem usu & fructu. 109. b

Finge mancipio aliquem dedisse id quod man-
 cipio dari non potest, num idcirco id eius fa-
 ctum est qui accepit? aut num is qui mancipio
 dedit, ob eam rem se ulla re obligauit? Topic.
 224. b. &

Sic tibi nos ad id quod quasi mancipio dare de-
 buimus, ornamenta quædam uoluimus non
 debita accedere, quasi iure emptionis & uen-
 ditionis. 229. b

Multę sunt domus iure mancipij & iure nexi. de
 Art. 247. a

Cum omnia tua iure mancipij sint, ea possis ne
 retinere. pro Cec. 299. a

Res quas eum dolo malo mancipio accepisse de
 Vario diceret. At i. b. item,

Lex mancipij, Quicquid in mancipio uitij fue-
 rit, uenditor si scierit, nec emptori dixerit, id
 præstato

Cum Marius ædes Auratę uendidisset, neq; ser-
 uire quandam earum ædium partem ex man-
 cipij lege dixisset, defendebam quicquid fuis-
 set incommodi in mancipio; id si uenditor scis-
 set, neq; declarasset, præstare oportere.

Ædes Sergio seruibant, sed in mancipio Mario
 us non dixerat. Off. 65. a

In ijs rebus repetendis quę mancipij sunt, is
 periculum iudicij præstare debet, qui se nexu

D E P H R A S I B V S

obligauit. pro Mur. 124. b

Arma quærenda puta uimus, ut esset sui iuris ac
mancipij resp. At. 285. a

Nexorum ac mancipiorum iura. de Or. 99. a

MANDARE alicui magistratum, aut honores,
pro, Concedere. non tam in usu nunc est, quàm
olim fuit. Mandare magistratum alicui existima
bant. pro Mur. 142. a

Mihi magistratum populus Rom. mandauit. in
V. 242. b

Populus mandandis magistratibus non inanis
est dignitatis iudex. pro Plan. 260. a

Populus per religionē sacerdotia mandare non
poterat. contra Rul. 69. b

Autoritatis tantum in me est, quantum uos ho-
noribus mandandum esse uolulistis. pro Pom.
4. a

Sic, Mandare literis, monumentis, historijs, uersibus,
scriptis, animis, memoriæ, dicuntur ea quæ conserua
ri uolumus.

Literis consignamus, quæ monumentis manda
re uolumus. Acad. 1. b

Athenis primùm monumentis & literis oratio
est cœpta mandari. de Cla. 167. a

Instituenti mihi sermonem referre & mandare
huic tertio libro, quem &c. de Or. 142. b

Hæc monumentis annaliū mandatur. pro Sest.
24. a

Simiæ Dodonæque improbitatem historijs Græcis
mandatam esse demiror. de D. 122. b

Mandare uersibus æternum laborem alicuius.
præconium. pro Arch. 189. b

Mandare

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Mandare scriptis actiones suas. Off. 33. a

Mandare factum alicuius immortalitati. pro D.
228. b

Socratis sermones immortalitati scriptis suis
Plato tradidit. de Or. 148. b

Percipite quæso diligenter quæ dicam, & ea pe
nitus animis uestris mentibusq; mandate. in
Catil. 102. a

Quare mihi crede, & memoriæ manda, &c. Ep.
90. a

*Tenebris, uinculis, uetustati ad seruandum includere,
aut condere.*

Cæsar non dubitat P. Lentulum æternis tene
bris uinculisq; mandare. in C. 120. b

Mandare aliqua condita uetustati. de N. 56. b

Vitam suam fugæ solitudiniqu; mandare. in C.
101. b

Mando, pro Relego.

Dimittere aliquem ab se, & mandare in ultimas
terras. pro Syl. 178. a

Is non modò ex numero uiuorum exturbatur,
sed etiam, si fieri potest, infra mortuos manda
tur. pro Quin. 9. a

M A N O quid propriè significet, & quibus re
bus tribuatur, exempla ipsa facilè declarabunt.

Quæ natura fluunt atq; manant. de N. 10. a

Herculis simulacrum multo sudore manauit. de
D. 96. a

Multaq; à luna manant & fluunt, quibus animan
tes alantur & augetur & pubescant. de N. 36. a

Æternis causis naturæ necessitate manantibus,
uerum est id quod &c. de Fat. 144. a

C § **Manare**

DE PHRASIBVS

- Manare & fundi per omnes partes. *Tuf. 242. b*
 Cum serperet in urbe infinitū malum, idēq; manaret in dies latius. in *A. 153. b*
 Homines qui terram incolunt, interruptos ita esse, ut nihil inter ipsos ab alijs ad alios manare possit. de *Som. 129. b*
 Idēq; eorum nomen usq; ad Pythagoræ manauit ætatem. *Tuf. 229. b*
 Aliquid sine capite manare, & eius autorem nō extare. pro *Plan. 271. a*
 Latius opinione disseminatum est hoc malum, manauit non solum per Italiam, sed etiā transcendit alpes, obscurē serpens occupauit multas prouincias. in *C 119. b*
 Manarat sermo in cōsilio, pecunię quandā mentionem inter iudices esse uersatā. pro *Clu. 32. b*
 Genera quatuor ex quibus honestas officiumq; manaret. *Off. 12. b. &*
 Omnis honestas manat à partibus quatuor. *31. a*
 Cum hoc triduo tristis à Mutina fama manaret. in *A. 261. a*
 Contagiones malorum quæ à Lacedæmonijs profecta manarunt latius. *Off. 50. a*
 Peccata ex uitijs manant. *Parad. 120. a*
MAXIME. Vñs huius uocis nō omnibus est notus, præsertim cum *Qui*, aut *Cum* coniungatur. idem enim tum significat quod, Vt magis non potest: quod elegantius ueteres dixerunt per *Qui maxime*, aut *Cum maxime*.
 Domus celebratur ut cum maxime. *Qu. Fr. 311. b*
 Tam sum amicus reip. quàm qui maxime. *Ep. 60. b.*

Quod

LINGVÆ LATINÆ.

Quod indoctiores sic proferrent, Tam sum
amicus reipub. ut nullus maior esse potest.

Maximè quòd, aut Etiam ne quòd, pro In primis,
uel Præsertim. peruulgatum non est.

Ego consilijs tuis usus sum, maximè quòd &
grauitatem in congressu nostro tenui & ad ur-
bem, &c. At. 154. a

Atq; ego me recessum & solitudinem quærere,
maximè quòd liçtores haberē. laudabat con-
siliū. At. 158. a

Putauī aliquid scribendū esse: id maximè, quòd
ostendis te pendēre animi. At. 177. b

Maximè quòd is locus id temporis uacuus es-
set. de Fin. 114. a

Et eos maximè, qui te maximè debuerunt, &
plurimum potuerunt iuuare. Ep. 6. a

Intuemini paulisper animis iuuentutem & ma-
ximè eos, qui &c. pro Dom. 222. b

Quod ego cum audissem ex alijs, maximè ex
meo fratre cognoui. Ep. 11. b

Cognoscat etiam res gestas, maximè scilicet no-
stræ ciuitatis. Or. 207. b

ME DIO S uocarunt Latini, quos nunc uul-
gò Neutros, ut qui neutri parti in bellis aut con-
tentionibus gerendis sunt addicti. ut,

Nam qui se medium esse uult, in patria manet:
qui proficiscitur, aliquid de alterutra parte iu-
dicare uidetur. At. 164. a. &

Lex Solonis, qui capite sanxit, si quis in seditio-
ne non alterutrius partis fuisset. 154. b

Sic *Media*, quæ Neutra genera bonorum: hoc
est, neq; bona, nec mala,

Iis ipsis

D E P H R A S I B V S

his ipsis alia interiecta & media numerabat. At.
45. b.

Neutra autem in medijs relinquebat. ibidem.

In medijs ea momenta nulla esse censuit. 33. a

De medio, in medio, aut medium, è medio, & uarij &
reconditi alicuius sensus sunt,

De medio tollere, remouere, recedere. significant ex
conspetu hominum.

De medio tollere. id est, interficere. pro S. R. 21.
b. & ad Her. 11.

Recede de medio, per alium transigam. pro S.
R. 37. a. & 22. a

Remouere aliquid de medio. in V. 144. a

Sumere de medio, pro ex ijs quæ omnibus nota
erant.

Verba sumpta de medio. Or. 212. a

Hæc non sunt quæ sita ex occulto, aliquo gene-
re literarum, sed sumpta de medio, & rebus pa-
lâm per magistratus actis. pro Dom. 241. a

In mediũ uenire, proferre, procedere, uocare, Germa-
nicè, Zum vorschein bringen / Herfür thun /
Zum augenschein bringen / Kommen lassen.

Primum ueniat in mediũ Epicuri ratio. de Fin.
51. b

Venire in medium, & procedere in medium. de
In. 67. b. in V. 254. a. & 144. a

Proferre in medium aliquid. in V. 71. b. & de Fin.
80. b. & Ep. 242. b

Vt quæ quis cogitarit, in medium proferat. de
Orat. 118.

Quæstus forensis in medium proferebatur. pro
Clu. 38. b

Itaq;

L I N G V A E L A T I N A E.

Itaq; indices incensi suspicione rem in medium
uocare cœperunt. pro Clu. 34. a

In medio ponere, est, esse, relinquere: idem ualer,
quod Omnium iudicio, aut usui, aut uoluntati
bus aliquid liberum & cōmune facere, aut esse,
Tabulæ sunt in medio. in V. 129. b. &

Quæ in medio posita sunt) (obscura. 60. a

Dicendi ratio in medio posita. de Or. 86. a

Obscenas uoluptates faciles, communes in me-
dio fitas esse dicunt. Tus. 246. b

Proponere aliquid in medio. in Ver. 82. a

Neminem nominabo, tantum in medio relin-
quam, si quis &c. pro Cæl. 47. b

Rem in medio ponam in V. 268. b

Ponam in medio sententias philosophorum. de
N. 4. b

At hic quidē ipse & sese ipsum nobis, & eos qui
ante se fuerant, in medio posuit, ut cæteros &
seipsum per se cognosceremus. de In. 63. a

È medio tollere, ea quę iacent erigere, extollere.
Cum uerba iacentia sustulimus è medio. de Or.
159. a

Pellere è medio, idē quod De medio remouere.
Hoc quidem deliberantiū genus pellatur è me-
dio. Off. 59. a

M E M I N I. Iungebant ueteres hoc uerbum
cum præsentis tempore Infinitiui modi, eadem
ratione qua cum præterito. ut,

Memini Pamphilum hospitem meum mihi nar-
rare se &c. in Ver. 206. b

Memini tibi librum afferri à Demetrio Magne-
te. At. 125. b

Dixi

DE PHRASIBVS

Dixi me non meminisse ullum tempus laudandi, aut locum dari, id est, datum esse. Ep. 37. a

MEMORIA. Propria vis huius nominis factis nota in uulgus: sed cum pro aetate & tempore usurpatur, minus nunc usitatum uidetur. ut, Omnia bella quæ memoria nostra fuerunt. At. 28. b

Nostra autem memoria Philo. pro Fon. 276. b. & Tuf. 176. b

Perlongo interuallo propè memoriæ temporumq; nostrorum. contra Rul. 66. a

Cn. Pompeius omnium seculorum omnis memoriæ facilè princeps. Postquam. 205. a

Quod sacrificium nemo, nisi P. Clodius, omni memoria uiolauit, nemo unquam adiit. de Ar. 252. b

Cratippus noster princeps huius memoriæ philosophorum. Off. 55. a

Multi etiam superiori memoria. pro Cor. 60. b

Consules non modò ex memoria, sed etiam ex fastis euellendi. pro Sest. 10. a

Tanta multitudo, quanta mea memoria nunquam ullo in iudicio fuit. ibidem. b

Quod in hac repub. non modò factum antè nunquam est, sed in omni memoria est omnino inauditum. in Vat. 35. b

Res ab nostra memoria propter uetustatem remotæ. de In. 42. a

Quia memoria sic esset proditum, quem pater, &c. de Or. 100. a

Quid quod usu patrum memoria uenit. ibid.

Memoria pro Scriptis, hoc est, monumentis, quibus

L I N G V Æ L A T I N Æ .

quibus res gestæ aut factæ comprehenduntur
& conseruantur.

Istum doctum uirum fuisse, memoriæ traditum
est. Parad. 120. a

Nam hoc memoriæ traditum est pro Mur.
Prodere sermonem alicuius memoriæ. de Orat.
144. a. & 100. a

Monumentum quod positum est, ut esset indi-
cium oppressi tenatus ad memoriam sempiter-
nam turpitudinis. pro Dom. 235. b

Amplissimis monumentis consecrare memori-
am nominis sui. Qu. Fr. 298. b

Sed loquor de ijs quos uidemus, aut de quibus
memoriam accepimus. Am. 103. b

M E R C E S. Vulgò ignotum est, notari hoc
nomine pensiones quæ de fundis & prædijs dan-
tur, quos Redditus annuos inscitè plerique ap-
pellant.

Vt sumptus huius peregrinationis accõmodet
ad mercedes Argileti & Auentini. At. 197. a

Velim quæras ab Erote, ubi mercedes insula-
rum. At. 246. a. &

Mercedes dotalium prædiorum. 247 b

Vides igitur, si amicitiam emolumento metia-
re, summas familiaritates prædiorum precio-
forum mercede superari. de Fin. 82. b

Sic Mercedula.

Vt constituere mercedulas prædiorum At. 207. a

M E R E O. Propria uis & nota huius uerbi
cognita illis nõ est, qui utuntur. Lucrari pro Me-
reri. ut, Operarius lucratur tres barzios in diem
dicunt, cum significare uelint, ea mercede eum
operam

DE PHRASIBVS

operam dare alijs. Hoc Latini per Merere protulerunt. ut,

Nam illa membra merere per se non amplius possunt duodecim æris. pro Qu. Ros. 49. b
Roscius HSCCCLIII. merere & potuit & debuit. Qu. Ros. 48. b

Quid enim mereas, ut Epicurus esse definas? de N. 14. b

Quid enim mereri uelis iam cum magistratum inieris, &c. quid merearis igitur ut te dicas. de Fin. 30. a

Hinc Merere, mereri stipendia, equo. pro, Militari alicui.

Murena adolescens patre suo imperatore meruit. pro Mur. 126. b

P. Seruilius, quo tu imperatore Labiene meruisti. pro Rab. 94. b

Clamabat se meruisse cum L. Præcio. in V. 168. b

Meruisse stipendia bello. pro Mur. 126. b

Asellus merens stipendia. de Orat. 132. b

Mereri stipendia. pro Cæl. 39. a

Benè aut malè merere, aut mereri de aliquo. usu satis trita.

METIOR quid significet, planū est: sed monendi indoctiores hic sunt, ne Mensurare, quod barbarum est, dicere assuescant; neq; item Mensurator, pro quo Cicero Metator, Decempedator, & Decempeda: sed Metator potius eorum erat, qui castris locum & spacium designabant. posteriora uerò duo Latine notant, quæ imperi ti inscite Mensuratorem uocant. ut,

Saxa peritus metator urbem iam decempeda
sua

L I N G V A E L A T I N A E.

sua diuiferat. in Acad. 260. a

Qui cum architectis & decempedis uillas multorum hortosq; peragrauit. pro Mil. 115. b

Solis magnitudinem quasi decempeda metiri. Acad. 32. a

L. Antonius æquissimus agri publici & priuati decempedator. in A. 255. a

M I C O. Cicero hoc uerbum quoq; uenis & arterijs attribuit, quarū motum alij potius per Pulsare expresserunt. ut,

Iam uenæ & arteriæ micare non desinunt. de N. 30. b

M I H I. Latini sæpe non significationis, sed orationis implendæ causâ utuntur, idq; eleganter: quod & nostra lingua sæpe quoq; imitatur. Tu mihi cum in circulo decipiare aduersarij stipulatiuncula, ego tibi ullam causam maiorem committendam putem: de Or. 99. a

Tu mihi, cum in prouincia tam malè te gesseris, hic tibi perfugium speres futurum. in V. 93. a

Hinc mihi afferunt mediocritates. Tus. 206. b

Sic enim tinctus mihi literis, &c. de Or. 116. b

Is mihi etiã gloriabitur, se omnes magistratus sine repulsa assecutum. in P. 79. b

Is mihi etiam queritur. in V. 107. b. &

Tu mihi ita defendas: 113. b

Quas tu mihi intercessiones, inquis: in Acad. 157. b

Tu mihi id arripis: quod: pro Mur. 127. a

Tongyllum mihi eduxit, quem, &c. in C. 105. a

Quid mihi damnatos ambitus colligitis: pro Clu. 41. a

D Nouem

DE PHRASIBVS

Nouem tibi orbibus connexa sunt omnia. de
Som. 1. 8. b

Id monstrum sibi ipsum est. de Ar. 2. 4. 9. b

MILLE substantiuū, singulari numero non
tam usitatum est, quàm plurali: Cicero tamen
utroq; numero eodem modo est usus.

Septa cingemus excelsa porticu, ut mille passu-
um conficiatur. At. 66. b

Quo in fundo facilè mille hominum uersare-
tur. pro Mil. 11. a

Qui mille modium dedisset HS VIII. millia da-
re coactus est. in Ver. 193. b

Scutorum in ludo M. fuerunt. At. 11. b

Mille talentum accessionem factam esse. pro R.
P. 127. b

Imagines mille uerborum. ad Her. 23. a

Hic numerus est hominum mille XXX. At. 138. a

Quis unquam in illo lano inuentus est, qui L.
Antonio mille nummum ferret expensum? in
A. 208. a

MINVS. Quemadmodum Plus & Amplius
uarijs casibus iunguntur, ita quoq; Minus: sed
uulgare nunc non est, cum nominatiuus conse-
quatur. ut,

Iussit, ut quæ statuæ C. Verris ipsius & patris &
filijs essent, eas quæstores demoliendas locarēt:
dumq; ea demolitio fieret, senatores triginta
non minus adessent. in Ver.

Sic alio modo Minus pro Pauciores.

Cum si uno minus damnarent, condemnari re-
us non posset. pro Cecin. 290. a

MISCRE, & Dare bibere dixerunt uete-
res, quod

L I N G V A E L A T I N A E.

res, quod nunc à multis per Infundere, Dare potum, Propinare etiam ab ignaris significationis eius uerbi exprimitur.

Qui alteri misceat mulsum, ipse non sitiens. de Fin. 67. b

Pòst deinde quod iussi, ei date bibere. Teren. in Andria

Bis in die id faciet, meridiè bibere dato. Cat. de Rerustic.

MISERATIO, pro Misericordia & Cõmiseratione pauci quotidiano sermone usurpant. Miseratione mens iudicum permouenda est.

Or. 209. a

Tua illa pulchra laudatio, tua miseratio, tua cohortatio. in A. 177. b

Odia incitãtur, & miseratio nascitur. Part. 234. b

Non fuit hæc sine meis lachrymis, non sine dolore magno miseratio. de Or. 126. b

Miserationibus & cõmunibus locis uti. de Clar. 171. b

Quem enim nostrum moriens Epaminundas non cum quadam miseratione delectat? Ep. 68. a

MISEROR, *aris*, Commiseror) (Inuido.

Non queo satis huius euentum fortunamq; miserari. pro Mur. 137. a

Quare quid inuidendũ Murenæ sit in hoc præclaro consulatu, non uideo: quæ miseranda sunt, uos perspicere potestis. pro Mur. 145. a

MITTO. Sæpe Cicero hoc uerbo usus est eodem modo quo Omitto, cum ea significet, quæ commemorare noluit. Quod cum rarius nunc

D a à plerisq;

DE PHRASIBVS

à plerisq; fiat, adiungendum alijs, quæ negliguntur uulgò.

Mitto prælia, prætereo. pro Mur. 132. a

Mitto de amissa maxima parte exercitus. in P. 89. b

Mitto illam fugam, &c. cætera per occupationē, At. 115. a

Mittere sanguinem, dixerūt Romani, quod multi incitè Græco more nunc proferunt per Phlebotomare: qui uerò paulo melius loqui uolūt, Secare uenam dicunt: quod uerbo Incidere Cicero protulit.

Appius *ἢ ἀφαιρέσις* prouinciam curarit, sanguinem miserit, quicquid potuit detraxerit, mihi tradiderit enectam, & *πρὸς αὐτὸν ἐπέσειπεν*. Attic. 84. a

Vocem mittere, *ἢ* iacere, ac Mittere ridicula. pro Dicere: nō tam nobis usitatum, quàm olim Romanis fuit.

Vocem pro repub. nemo misit. pro Sest. 12. a

Vox quæstura nulla missa est. pro Flac. 147. a

Iacere ac mittere ridicula. Orat. 205. a

Missum facere, aut esse aliquem, significat eum qui aut in nostra potestate, aut nobiscum est, à nobis dimittere.

Aequum est me à te impetrare, ut cohortes quæ ex Piceno uenerunt, missum facias. At. 130. b

Iurauitq; se illum interfecturum, nisi sibi iusurandum dedisset, se patrem missum esse facturum. Off. 74. b

Easq; legiones bello confecto missas fieri placet. in A. 205. a

Quibus

L I N G V A E L A T I N A E.

Quibus de causis missi fieri debeant. Ep. 118. a

Duo præfecti fabrûm Pompeij, qui in meam po-
testatem uenerunt, & à me missi sunt. Ar. 141. a

Et eum statim missum feci. ibidem.

Qui cum iudicatum non faceret, addictus Her-
mippo, et ab hoc ductus est, postea missus. pro
Flac. 156. b

Dicebat quisq; quos missos sciret esset. in Verr.
256. a

Remotis, siue omnino missis lictoribus. Attic.
134. b

Missam facere rem aliquam, idem ualet quod O-
mittere, Prætermittere, Dimittere.

Sed hæc missa faciam, quæ iam facta sunt. pro S.
R. 40. a

Qui uoluptatibus ducuntur, missos faciant ho-
nores. pro Sest. 26. a

Hos agros missos facio. in Ver. 256. a

Missos faciant patronos, ipsi prodeant. Or. 219. a

M O D E R O R, Accusatiuo iunxerunt ueteres
æquè ac Datiuo. Quòd cum rarius, nunc accu-
sandi casui attribuunt, autoritate Ciceronis stu-
diosi ad uerum usum adducantur.

Causæ quibus ratio moderatur. Tus. 242. a

Oratio sine uinculis sibi ipsa moderatur. de Or.

Lurco moderatus est in testimonio dicendo re-
ligioni suæ, pro Flac. 162. b

Auditorum aures moderantur oratori pruden-
ti. Part. 231. a

Sentio iudices moderandum mihi esse iam ora-
tioni meæ, fugiendamq; uestram societatem.
in V. 169. b

DE PHRASIBVS

Moderari uerò animo & orationi, cum sis iratus, non mediocris ingenij est. Qu. Fra. 297. b

Te hortor, ut omnia gubernes, ac moderêre prudentia tua. Ep. 21. a

Moderari nauim ex scapha. de In. 51. b

Sententiam aliquam tanquam nauigiũ aliquod ex reipub. tempestate moderari. pro Cor. 67. b

Moderari uerba. pro Flac. 148. b

Tibicines, ijꝫ qui fidibus utuntur, suo, non multitudinis arbitrio cantus numerosqꝫ moderantur. Tus. 248. b

Tempus dicendi prudentia & grauitate moderabimur. de Or. 131. b

Moderari religionem. de Nat. 12. a

MODICVM & Modicè, nõ significant solum Paucum & Parum: sed etiam, quod multi nesciunt, Mediocre & Mediocriter, Moderatè; quod exempla ipsius Ciceronis planius declarabunt. Hæc ipsa nimia in quibusdam futura non fuerunt, nisi quædam essent modica natura, de Finib. 131. b

Quæ in patribus aguntur, modica sunt. id est, modesta atqꝫ sedata. de Leg. 162. a

Si modò temperatis escis modicisqꝫ potationibus est affectus. de D. 104. a

Sed tamen modici fuimus in apothefi. At. 57. b

Vtendum est exercitationibus modicis. de Sen. 84. a

Genus dicendi subtile, modicum, uehemens. Or. 203. a

Actio iactatione corporis. Orat. 204. b

Item, *Modica Interualla.*

A' princi-

L I N G V Æ L A T I N Æ .

A' principio enim cōiurationis usq; ad reditum nostrum, uidetur mihi modicum quoddā corpus confici posse. Ep. 67. b

Modicè.

Nos agemus omnia modicè. Ep. 259. b

Quantuā me de ea timidè modicèq; dicitur. pro Syl. 182. a

Modicè & scienter uti aliqua re. de Or. 96. a

Modicè ferre aliquod malum. de Fin. 58. b

Sed quoniam is fortasse arbitraretur, me hanc rempub. non putare, si perpetuò facerem, modicè hoc faciam, aut etiam intra modum.

MODO, cum uarietatem & inconstantiam notet, uulgare minimè est: præsertim cum non iteretur.

O' Academiam uolaticam, modò huc, modò illuc. At. 112. b

Modò hoc, modò illud audire. ad At. 30. b

Carneades modò ait hoc, modò illud. de D. 93. b. &

Modò hoc modo, modò illo modo affici. 127. b

Modò unum, tum autem plures. N. 8. a. b. &

Modò mundum, tum mentem putat. 9.

Modò egens, repente diues. in A. 173. a

MODVS. Latini hoc nomine significabant, quod Barbari musici Tactum, aut Mensuram in cantu uocant: præterea ipsum cantum & canendi concentum ipsum.

Non sunt in oratione tanquā tibia percussio num modi, sed uniuersa cōprehensio. Or. 116. b

Carmen & rebus & uerbis & modis lugubre. Tuf. 200. a

DE PHRASIBVS

Vt in muficis numeri, & uoces, & modi. de Or.
100. b

Surdus uarietates uocum, aut modos noscere
non potest. de D. 120. a

Antiquus uocum modus, & uarij canendi soni,
de Leg. 177. b

Oculos ceruicesq; pariter cum modorum flexio
nibus torquent. ibid.

Preffi & flebiles modi. Tul. 171. a

MOMENTVM. Varia hoc nomen signifi-
cat, sed in nullo ferè sensu notum est in uulgus;
quod ut è tenebris reuocetur, uarias notas expli-
cabis, usumq; eius ostendemus, & in primis
idem ualeat quod Punctum.

Omnia momenta obseruabimus, neq; ullū præ-
termitemus tempus tui iuuandi. Ep. 88. a

Nec ullo minimo momento plus ei uitę tribuo,
quàm Stoici, de Fin. 145. b

Minimis momentis maximæ inclinationes tem-
porum fiunt. in A. 199. b

Paruis enim momentis multa natura aut affin-
git, aut mutat, aut detrahit. de D. 195. a

Omnia ex altera parte collocata uix minimi mo-
menti instar obtinent. Off. 54. a

Sæpe etiã notat hoc nomen pondus aut uim,
& ut Barbari dicunt, ualorem qui est in rebus.

Id est maximi momenti & ponderis. in Vat.
30. b

Ad unamquamq; rem existimandã, momentoq;
suo ponderandam. pro Fon. 278. b

Cato diligentissimè perpendens momenta offi-
ciorum omnium. pro Mur. 124. b, &

Quæstura

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Quæstura utriusq; propemodum pari momen-
to fortis fuit. 128. a

Paria in contrarijs partibus rationum momen-
ta. Acad. 47. b

Non semper ex iisdem argumentorum momen-
ta sunt. Or. 201. a

Hoc nihil habet momenti. de Fin. 72. b

Ita sunt in plerisq; contrariarum rationum pa-
ria momenta. Acad. 31. b

Petunt aliquid publicani, caue quicquam habe-
at momenti gratia. pro Mur. 139. a

Hæc res nullum habet momentum ad beatam
uitam. de Fin. 117. a

Ne minimi quidem momenti ad summum bo-
num adipiscendum. ibid. &

Qui ad appetitionem rerum esse in his momen-
ta diceret. ibid.

In his momenta sunt maxima ad beatè uiuen-
dum. de Fin. 133. a

Hoc plus aut ad beatam, aut ad miseram uitam
affert momenti, quàm eorum utrumuis. de Fi-
nib. 60. b

In repub. permagni momenti est ratio atq; incli-
natio temporum. in V. 272. b

Astra forma ipsa figuratq; sua momenta sustinēt.
de N. 49. b

Occasionem aut mutationē quoq; significat.
Non enim ignoras quanta momenta sint in re-
pub. temporum. Bru. 90. b

An ignoratis cætera uectigalia perleui sæpe mo-
mento fortunæ, inclinatione temporis pende-
re. contra Rul. 82. a

DE PHRASIBVS

MORDICVS auferre auriculam alicuius. Hanc & similes loquendi modos Barbari, qui dicunt Demordere, ignorant; Cicero uerò & alij autores non Demordere, sed hoc modo sunt locuti. In urbem introisset, ad inimicitias res uenisset/ cum Aesernino Samnite Pacidianus comparatus uideret. auriculam fortasse mordicus abstulisset. Qu. Fra. 324. a

MORARI aliquid aliquè, aut aliquam rem. tritum nō est. nam Impedio pro Moror uulgo utitur. Si quid eum uel impediēt, uel remorabitur. Ep. 93. b

Multa eum in Asia dicuntur morari. At. 182. b

Si me nauigatio non morabitur. Ep. 250. a

Tamen legatorum nomen belli celeritatem morabitur. in A. 199. b

Curtius cogitat Dibaphum, sed eum infector moratur. Ep. 27. b

Libri ad Varronem morabantur. At. 112. a

Si modò meo casu reip. periculum morari possum. Ep. 148. b

MOVEO. Propria uis uerbi nota est, sed quædam formæ loquendi minus usitatæ omnibus, ut, Loco, tribu, senatu, possessionibus mouere, Mouere se loco, aut ex aliquo loco.

Vrgere illi, ut loco nos mouerent. Qu. Fr. 308. a

Mouere aliquem senatu, pro Clu. 42. b

Postquam ille Canusio mouerat. At. 134. b

Sed moueri possessionibus. amicissimis sedibus ac dijs penatibus. negant oportere. cōtra Rul. 77. a

Vt ueros hæredes moueat, in eorum locum ipse succedat. Off. 67. a

Ne te

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Nete moueas isthinc tam infirma ualetudine.

Ep. 77. b

Ego me de Cumano moui ante diem. At. 60. a

Mouere castra ex aliquo loco, & uasa colligere.

in V. 209. a

MULTO cum Comparatiuo iunctum uul-
gare est, sed cum Superlatiuo non item. quis eo
nim de uulgo sic loquitur?

Quantum mihi semper frequens conspectus ue-
ster multo iucundissimus est uisus. pro Pom. 4. a

Magna uero multo maxima pars eorum qui in
tabernis sunt. in Catil.

Magna ac multo maxima parte, non modo uti-
litas, sed & dignitatis atque imperij caruit. pro
Pomp. 4. a

Nam cum omnis arrogantia odiosa est, tum illa
ingenij atque eloquentiae multo molestissima.
in Ver.

Qui agri Acunenſis multo maximam partem pos-
sident. ibid.

In ciuitate totius Siciliae multo maxima. ibid.

Quae pars sine dubio multo maxima est. de Or.

MULTVS, a, um. Significantur nonnunquam
quaedam hoc uerbo à Latinis, quae à nostris pror-
sus negliguntur. ut, Multum esse in aliqua re, pro
eo quod uulgo dicitur, Nimis prolixum esse aliquod.
Accius in orationibus. multus, & ineptus ad mul-
tam impudentiam. de Leg. 157. a

Antipatrumque qui multus in eo fuisset, reprehendebant. Acad. 5. b

Qui in aliquo genere aut inconcinuus, aut mul-
tus est, is ineptus dicitur, de Or. 110. a

Nolo

DE PHRASIBVS

MORDICVS *auferre auriculam alicuius.* Hanc & similes loquendi modos Barbari, qui dicunt Demordere, ignorant; Cicero uerò & alij aures non Demordere, sed hoc modo sunt locuti. In urbem introisset, ad inimicitias res uenisset/ cum Aesernino Samnite Pacidianus comparatus uideret. auriculam fortasse mordicus abstulisset. Qu. Fra. 32. 4. a

MORARI *aliquid aliquē, aut aliquam rem.* tritum nō est, nam Impedio pro Moror uulgo utitur. Si quid eum uel impedit, uel remorabitur. Ep. 93. b

Multa eum in Asia dicuntur morari. At. 182. b

Si me nauigatio non morabitur. Ep. 250. a

Tamen legatorum nomen belli celeritatem morabitur. in A. 199. b

Curtius cogitat Dibaphum, sed eum infector moratur. Ep. 27. b

Libri ad Varronem morabantur. At. 212. a

Si modò meo casu reip. periculum morari possum. Ep. 149. b

MOVEO. Propria uis uerbi nota est, sed quædam formæ loquendi minus usitatæ omnibus, ut, Loco, tribu, senatu, possessionibus mouere, Mouere se loco, aut ex aliquo loco.

Vrgere illi, ut loco nos mouerent. Qu. Fr. 308. a

Mouere aliquem senatu, pro Clu. 42. b

Postquam ille Canusio mouerat. At. 134. b

Sed moueri possessionib. amicissimis sedibus ac dijs penatib. negant oportere. cōtra Rul. 77. a

Ut ueros hæredes moueat, in eorum locum ipse succedat. Off. 67. a

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Nete moueas isthinc tam infirma ualetudine.

Ep. 77. b

Ego me de Cumano moui ante diem. Ar. 60. a

Mouere castra ex aliquo loco, & uasa colligere.

in V. 209. a

MULTO cum Comparatiuo iunctum uulgare est, sed cum Superlatiuo non item. quis enim de uulgo sic loquitur?

Quantum mihi semper frequens conspectus uerter multo iucundissimus est uisus. pro Pom. 4. a

Magna uero multo maxima pars eorum qui in tabernis sunt. in Catil.

Magna ac multo maxima parte, non modo utilitatis, sed & dignitatis atque imperij caruit. pro Pomp. 4. a

Nam cum omnis arrogancia odiosa est, tum illa ingenij atque eloquentiae multo molestissima. in Ver.

Qui agri Acunenſis multo maximam partem possident. ibid.

In ciuitate totius Siciliae multo maxima. ibid.

Quae pars sine dubio multo maxima est. de Or.

MULTVS, a, um. Significantur nonnunquam quaedam hoc uerbo à Latinis, quae à nostris prorsus negliguntur. ut, Multum esse in aliqua re, pro eo quod uulgo dicitur, Nimis prolixum esse aliquem. Accius in orationibus. multus, & ineptus ad multam impudentiam. de Leg. 157. a

Antipatrumque qui multus in eo fuisset, reprehendebant. Acad. 5. b

Qui in aliquo genere aut inconcinuus, aut multus est, is ineptus dicitur. de Or. 110. a

Nolo

DE PHRASIBVS

Nolo hac in re multus uideri. de N. 49. b

Theophrastus est multus in laudanda magnificencia. Off. 44. b

Ne in re nota & peruulgata multus & insolens sim. de Or. 141. b

Sic, *Multum esse aliquid*, aut *Multi existimari*. pro, Magni æstimari, quoq; apud Ciceronem est. ut, Nomen nostrum multum est in his locis. Epist. 23. a

Nonnulli dum operam suam multi existimari uolunt, uolitant. Or. 118. a

Multa nocte fieri aliquid, pro eo quod dicimus, Valde serò, Valde uesperì.

Multa nocte ueni ad Pomp. Qu. Fr. 310. b

Munire uiam ad aliquid, aut *in aliquem locum*. pro, Facere, & Tutam reddere. peruulgatū non est. Munire sibi tutam uiam ad retinendas opes. At. 15. b

Qui primū tibi munisti ad te audiendum uiam. de Or. 127. b

Munire sibi uiam in cœlum. Tus. 155. a

Sic Munito.

Nunc quam uiam munitet, quod iter affectet, uidetis. pro S. R. 42. a

MVTARI ciuitate aliquem. pro, Alterius ciuitatis ciuem fieri, & commutare ciuium ius: uulgarè genus loquendi minimè est, sic tamen Cicero est locutus:

O' iura præclara, atq; diuinitus iam inde à principio Romani nominis à maioribus nostris comparata, ne quis nostrū plus quàm unius ciuitatis esse possit (dissimilitudo enim ciuitatum ua-

L I N G V Æ L A T I N Æ .

tum uarietate iuris habeat necesse est) ne quis inuitus ciuitate mutetur, ne'ue in ciuitate maneat inuitus. pro Cor. 61.

Vt & ciuitate illum mutatum esse fateretur, & ius ciuitatis honore dignissimum iudicaret. pro Cor. 63. b

Mutare ciuitatem aliquem, idem. ibid.

M V T V O R. Quonia uulgus ignorat uim huius uerbi, ea pro eo quotidiano sermone usurpat, quæ apud optimos Latinæ linguæ autores nusquam extent, ut, Accipere mutuuum, aut mutuo: quod Cicero Sumere mutuuum dixit, non accipere. Nunquam uero neq; mutuo dare, neq; sumere, neq; accipere, ut recentiores quidã: sed mutuuum. ut, Frumentum mutuuum dare, Sumere pecuniam mutuam: non Mutuo dare aut sumere aliquid.

Cum abundare debeam, cogor mutuari. Attic. 245. b

Tu quicquam ab alio mutuaris. Q. Fr. 326. b

Age, à Cælio mutuabimur. At. 103. b

Mutuemur hoc quoq; uerbum. de N. 44. a

Quæ sunt oratori cum illis communia, non mutuo ab illis. de Orat. 89. b

A uiris uirtus nomen est mutuata. Tuf. 184. b

M V T V V S, a, um.

Ille mihi HS quatuordecim non reddit, quæ dedi eius filio mutua. At. 165. a. &

Dare pecuniam mutuam alicui. 171. b

Dare frumentum mutuū alicui. contra Rul. 82. b

Sumere pecunias mutuas. in V. 81. b. in A. 229. b.

& Bru. 91. a

NARRO,

NARRO, pro Confirmito & Dico, peruulgatum non est.

Narro tibi, Quintus exultat laticia. At. 247. b

Narro tibi, planè relegatus mihi uideor, postquam in Formiano ium. &

Narro tibi, loca uenusta sunt. 246. a

Narra mihi, reges Armenij patritios salutare nõ solent. At. 26. b

NATV. Obseruandum est in usu huius uocis, non solum dici, Minor, aut minimus, & Maior, aut maximus natus, sed Grandis natu quoq;, pro Senec. ut,

Grandes natu matres. in V. 262. a. &

Grandis natu parens. 91. b

Non admodum grandis natu, sed tamen ætate prouectior. de Sen. 79. a

NAVO. Omnino hoc uerbũ nunc ab indoctioribus negligitur, & quæ sit eius uis, ignoratur. significat enim id quod uulgari more dicitur, Opere ipso & effectu aliquem iuuare, aut Aliquo magno conatu præstare, aut Operam dare alicui.

Vtinam aliquod in hac miseria reipub. *uoluntate* opus efficere & nauare mihi liceat. At. 147. a

Nemo est tam afflictus, qui si nihil aliud studet, nisi id quod agit, non possit nauare aliquid & efficere. Ep. 79. b

Equidem iam mihi uideor nauasse operã, quod huc uenerim. de Or. 111. a

Tibi omnes nauare operam & studium uolunt. At. 277. b

Qui

LINGVÆ LATINÆ.

Qui etiã si suffragandi studia nõ nauant, tamen
afferunt petitori aliquid. Qu. de Pet. 207. b

Quam uellem Bruto studium tuum nauare po-
tuiffes. At. 240.

At petitionis quidem tuæ ratio mihi semper ex-
plorata, sed tamen operam nauare uolebam.
Ep. 250. b

Et si minus in curia atq; in foro, ac in literis & li-
bris, ut doctissimi ueteres fecerunt, nauare reip.
& de moribus ac legibus scribere. Ep. 127. a

Sed si me audiant, nauent aliam operam, aliam
ineant gratiam. pro Cæl. 52. a

Nauare operam alicui, atq; ei sese uenditare. pro
Dom. 243.

Nauare operam reipub. Ep. 159. b

Qui nauarat miles operam imperatori. de Clar.
191. a

NE, uarij usus est. de quo copiose & planè in
libro de Particulis. Sed genus hoc loquendi, Ne
plura, Ne multis, Ne longum faciam, nõn ita usi-
tatũ est nostris hominibus, ut olim fuit Roma-
nis, qui potius omisso uerbo, dicebãt, Ne multis
Ne plura, quàm, Ne plura dicã, Ne multisagam.
Ne multa, perquiritur à coactoribus inuenitur
ea ferrula &c. pro Clu. 55. b

Si peccat magis ineptijs, quàm improbitate peccat.
sed ne plura. Ep. 202. b

Ne multa nihil me in illo itinere præter consci-
entiam meam delectauit. At.

Et ne longum sit, omnium uicinorum summam
esse in hunc beneuolentiam confirmamus.
pro Clu.

Sic

D E P H R A S I B V S

Sic *Ne dicam*, dicebant Latini, cum id maximè efferebant, quòd his uerbis tacere uelle simula-
bant.

Doleo te in tam leues, ne dicam, in tam ineptas sententias incidisse. de N. 13. a

Pleriq; peruersè, ne dicam impudenter, uolunt. Am. 241. a

Gallia Bruti nutum ipsum, ne dicam imperium, sequitur. in A. 241. a

Abfui simul cum repub. ne dicam maxima cum dignitate. pro Dom. 230. b

N E D V M, non modo, quo minus.

Epistolæ nostræ tantum habent mysteriorum, ut eas ne librarijs quidem ferre cõmittamus, nedum cui libet. At. 67. a

Tamen in scelere religio non ualeret, nedum ualeat id quod, &c. pro Dom. 241. a

Homo priuatus uix facilè sese continet, &c. nedum isti non conquisituri sint aliquid sceleris. contra Rul. 85. b. item imò uerò etiam hoc magis.

Me uerò nihil istorum ne iuuenem quidem mouit unquam, nedum senem. Ep. 143. a

Vix in ipsis tectis frigus uitatur, nedum in mari & uia sit facile abesse ab iniuria temporis. Ep. 259. a

Ei non permitterem, ut illud faceret, &c. nedum nunc istud patiar, cum &c. de In. 56. a

Optimis temporibus nõ potuerunt, &c. nedum his temporibus. pro Clu. 37. b

N E C T O, *his*, de ijs quæ copulantur & coniunguntur, dicitur.

Videtis

L I N G V A E L A T I N A E.

Vidētis ne, quanta series rerum sit, atq; ut ex alio alia neſtantur: de Leg. 166. b

Quid non ſic ex alio neſtitur, ut non ſi unam litteram moueris, labent omnia. Acad. 6. b. de Finib. 105. b

Cum cauſa cauſæ nexa rem ex ſe gignit. de D. 106. b

Ex hoc genere cauſarum factum à Stoicis neſtitur. Top. 225. b

NEFAS eſſe, habere aliquid, pro Non licere. non ſatis increbuit.

Tibi licet, mihi nefas eſt obliuiſci: Ep. 256. a

Illi uerò dicebant id ſibi nefas eſſe. in V. 217. a

Mercurius quem Aegyptij nefas habent nominare. de N. 70. b

Cælius putabat nefas eſſe publicanum indicare contra publicanum. pro Flac. 148. a

Si ſcleratos interfici nefas eſſet. pro Mil. 103. a

Idq; ab ijs nefas eſt decretum. At. 8. a. & 7. b

Nefas dictu eſt, miſerã fuiſſe talem ſenectutem. de Sen. 79. b

Nefas eſt, legi non obtemperare. de In. 79. a

Is cui nihil unquã nefas fuit, nec in facinore, nec in libidine. pro Mil. 115.

NEGANTIA & aientia Cicero appellat, quæ recentiores Dialectici Affirmatiua & Negatiua. ut,

Deinde addunt coniunctionum negantiam ſic, non ſi hoc eſt & illud, hoc autem non, igitur illud. Top. 225. b

NE MO homo, Non nemo, Vnus nemo, dixerunt Latini, quod noſtri homines ignorare uidentur, cuti

E tur, cuti

D E P R A S I B V S

tur, cum nunquam sic loquuntur.

Per biduum nemo hominem homo cognouit.

de N. 45. a

Non nemo etiam in illo sacrario Reipub. in ipsa inquam curia non nemo hostis fuit. pro Mur.

Cum esset non nemo in senatu, qui diceret non oportere. pro Pomp.

Vt non nemo putaret. pro Cor.

Nam quod fortasse non nemo uestrum audierit istum à Syracusanis publicè laudari. in Ver.

Vnus omnes partes artis consequi nemo potuerit. ad Her. 25. b

NEPOS Latine non cognatum aut consanguineum significat, quemadmodum uulgo putat: sed solum eum qui ex filio aut filia natus est. Metellum multi filij, filie, nepotes, neptes, in rogam imponerunt. Tus. 166. a

Qui nepos auum in discrimen capitis adduxerit. pro Deiot. 144. a

Ex filia nepos. de Clar. 185. a

NON sum nescius, modus loquendi Latinis fuit, qui nunc tritus parum est.

Iratum te regi Deiotaro fuisse, non erant nescij. pro Deiot. 145. a

Non sum nescius Crasse, ista inter Græcos dici solere. de Or. 88. b. &

Non sum ignarus, quibus rebus. 92. a

Nec tamen hæc cum scribebam, eram nescius quantis oneribus premerere. Ep. 67. a

Non eram nescius Brute. de Fin. 49. a

Non sum nescius, quantum &c. ad Her. 21. a

Hæc

L I N G V A E L A T I N A E.

Heus tu, ne fortè sis nescius, Dolabella me sibi legavit, ad 4. non. Aprilis. At. 143. a

NIHILDVM, pro Nondum, aut Nihil tum Latina consuetudine usurpatum olim, nunc uerò ab usu profus intermissum.

Brundusio nihildum erat allatum. At. 135. b

A te nihil dum certi exquiro. At. 109. b

Eum nihildum suspicantem ad me uocaui. in C. 112. a

Summatim adhuc ad te, nihil dum enim ab Albo. At. 240. b

NOMEN quid propriè sit, notum est satis: sed significabant quoq; Latini hac uoce id, cuius causa alicui pecuniam credebant, aut causas ob quas, & personas quibus dedissent, nominibus notabant: quos Articulos uulgò uocant. appellant enim Articulum, quo in expensarum libro tanquam in capite aliquo certo creditæ pecuniæ continentur.

Homo stultissime & amentissime, tabulas cum conficeres, & cum extraordinaria pecunia crimen subterfugere uelles, satis te elapsurū, omni suspitione arbitrabare, si quibus pecuniam credebas, ijs expensum non ferres, neq; in tuas tabulas ullum nomen referres, quum tot tibi nominibus acceptum Curtij referrent? quod proderat tibi te expensum illis non tulisse? in Ver.

Cum æris alieni aliquantum esset relictum, quibus nominibus pecuniam Romæ curari oporteret. pro Qu. 3. a. &

Moritur C. Quintius, qui tibi, ut ais, certis nominibus

DE PHRASIBVS

nibus grandem pecuniam debuit. 6. b

Nam aut bono nomine centesimis contentus erat, aut non bono quaternos sperabat. At. 83. b

Non refert parua nomina in codicem, imò omnibus summas. pro Qu. R. 45. b.

Leue hoc nomen H S C C C L I I I. sunt: ibidem.

Ego sum hoc assecutus, ut bonum nomen existeret. Ep. 63. b. &

Nomen erat sestertij XXX. 75. b

Et si nomina iam facta sunt, uel induci, uel mutari possunt. At. 228. a

Caninius nomina facit, negotium conficit. Off. 63. b

Vtrum igitur me conturbare oportet: an ceteris cum cuiusque dies uenerit hoc nomen quod urget, nunc cum petitur, dissolueret. pro Plan. 273. b

In nominibus esse, & in tabulis deberi. Topic. 222. a

Pecuniam alicui esse in nominibus, numeratam non habere. in V. 238. a

Exigere nomina sua. in V. 81. a

NOMINATIM, idem quod Singulariter, cui Generatim opponitur. ut, Non nominatim, sed generatim proscriptio est informata. At. 173. a

NVBO. Sunt quaedam loquendi formae huius uerbi neque nostris notae, neque à uulgo Grammaticorum notatae. nam non solum dixerunt Nubere alicui, sed cum aliquo, & in domum alicuius. Parthorum filius, quo cum esset nupta regis Armeniorum soror. Ep. 243. a

Viri,

L I N G V A E L A T I N A E.

Viri, cum quibus nuptæ erant. in V. 231. b
Cum mulier fuisset nupta cum eo, cui connubij
ius non esset. Top. 22. a

Cui cum ex amplissimo genere in amplissimam
familiam nupsisses. pro Cæl. 44. b

Mulier in familiae luctum atq; in priuignorum
funus nupsit. pro Clu. 57. b

N V M B R O pro Soluo, & ut uulgus loqui-
tur, Satisfacio pecunia quam debeo, ueteres us-
surparunt; nos Dare pecuniã magis, quã Nu-
merare triuimus.

Numerare stipendium militibus. in P. 98. b

Exponere & numerare pecuniam alicui. At. 70.
b. &

Nam numeratum, si cuperem, non erat. 76. b

Si prætor dedit, à quæstore numerauit. pro Fla-
155. b

Postridie rogarunt eum, cui numerari iuberet.
Tuf. 246. b

Atticus pecuniam numerauit de suo. At. 261. a

N V M B E R V S. Aestimationem aut locum sæ-
pe Latini hoc nomine significarunt. ut, Esse in
numero aliquo, Venire in numerũ: quibus mo-
dis uostri raro utuntur.

Quos aliquo uideo in numero oratorum esse.
de Clar. 173. a. & 174. a

Esse in aliquo numero. Or. 217. a

Esse aliquo numero. Ep. 17. b

Esse in nullo numero. Or. 162. b

Qui nullo in numero oratorum fuit, de Clar.
175. a

Cum is tibi parentis numero fuisset. in V. 64. b

E s E o n u s

DE PHRASIBVS

Eo numero & loco. in V. 135. b

Quidam in oratorū numerum uenire possunt.
de Or. 94. b

Is in aliquem patronorum numerum peruene-
rat. de Cla. 187. a

Is aliquem numerum obtinebat. de Cla. 180. a

Errantes stellæ numerum deorum obtinent. de
N. 69. b

Magnus numerus frumenti, uini. peruulgata non
sunt.

Magnus numerus frumenti. pro Planc. 272. b

Mellis uis maxima. in V. 144. b

Tantus frumenti pecuniæq; numerus. in V. 171. a

Maximus uini numerus fuit. in A. 173. a

Numerus. Mensuram qua metimur, aut mo-
dos in cantu, aut uoces in oratione Latini hoc
nomine notarunt. Barbari in cantu *Tactum &*
Concordantiam & Conuenientiam uocant.

Quicquid sub aurium mensurā aliquam cadit,
etiam si abest à uersu numerus, qui Græcè *ἀριθ-
μὸς* dicitur. Or. 203. a

Vt in musicis numeri & uoces & modi. de Ora.
130. b

Numerus in cantu. de Leg. 158. a

Vt in fidibus, si nullæ earum ita contentæ nume-
ris sint, ut concentum seruare possint, omnes
æquè incontentæ sunt. de Fin. 123. a

Explere numeros & conficere uersus, eius est
qui fidibus utitur. Acad. 7. a

Aures hominum uocem natura modulantur i-
psa, quod fieri non potest, nisi inest numerus
in uoce; numerus autem in continuatione nul-
lus est,

L I N G V A E L A T I N A E.

Ius est, distinctio & æqualium & sæpe uariorum interuallorum percussio numerum conficit. de Or. 610. a. &

Numerum in cadentibus guttis, quod interuallis distinguuntur, notare possumus. ibid.

Isoocrates uerbis solutis numeros primus adiunxit. Or. 214. a

Modus & numerus in pede. Or. 216. a. &

Histrion astrictus certa quadã numerorum moderatione & pedum. 107. b

NUNCIUS. Si ab optimis Latinæ linguæ autoribus loqui discere uelis, quod recetiores quidam, & omnes illiterati Nuncium neutro genere uocant, hoc est, rem quæ nunciatur, id tu masculino genere proferes. nam sic non Cicero solum, sed & ante eum, & sua ætate omnes sunt locuti. ut,

De Qu. Fratre nuncij nobis tristes, nec uarij uenerant. At. 47. b

Cum graues de Parthis nuncij uenirent, perrexit in Ciliciam. At. 79. a

Nolite per deos immortales hunc illi acerbum nuncium uelle deferri, ut audiat, &c. pro Cor. 68. a

Quidam boni nuncij non optimis tamen autoribus. At. 103. a. &

Quidam boni nuncij me Thessalonicae tenebãt. 44. a

Tristes de Bruto nuncij afferebantur. ad Bru. 90. b

At ex hoc uestigali nunquã malus nuncius auditus est. contra Rul. 82. b

DE PHRASIBVS

Item obseruandum est, Nuncios eos non esse uocandos, quorum munus est literas ferre, sed Tabellarios. Nuncij mandata tantū perferebāt. Philotimus non modò nullus uenit, sed ne per literas quidem, aut per nuncium certiozem facit me quid egerit. At. 184. b

Domesticarum rerum tuarum habes & scriptores & nuncios. Ep. 19. a. item

Cæsarem quidam improbissimis literis ac fallacibus interpretibus nuncijsq; corruperunt.

Optatissimi nuncij & literę uenerunt. in A. 251. b

Et si non dubitabam, quin hanc epistolam multi nuncij, fama denique ipsa esset sua celeritate superatura, tamen existimaui, &c. Quint. Fra. 289. b

A Cæsare hoc ipso C. Pansa mihi nuncium perferente, concessos fasces laureatos tenui. pro Liga. 138. a

Is qui una die, uno nuncio, atq; una literarum significatione ciues Romanos necandos trucidandosq; denotauit. pro Pomp. 5. a

Meis literis, meis nuncijs, meisq; cohortationibus omnes ad patrię præsidium excitauit. I. A. 262. a

O

OBDURESCERE ad, aut contra aliquid, modus loquēdi Latinis usitatus, nostris non item.

Sed iam ad ista obduruimus, & humanitatē omnem exuimus. At. 204. b

Nisi diuturna desperatione rerum obduruisset animus ad dolorem nouum. Ep. 26. b

Obdure

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Obdurescunt enim quotidie magis ad uocem
tributi. ad Brut. 289. a

Obduruisseq; se contra fortunam arbitrantur.
Tull. 295. a

O B B O. Sublatum omnino hoc uerbum de
lingua Latina uiderur, ita pauci sunt qui utun-
tur. putant enim usitatum nõ fuisse, nisi coniun-
ctum morti, aut diei, pro moris: sed alijs reb. præ-
terea multis tribuitur, quæ omnes duabus penè
significationibus continentur. Propria est, cum
idè ualeat quod Circumire, inspiciendæ aut effi-
ciendæ alicuius rei causa, locisq; potissimum tri-
buitur.

Cur ipse Pythagoras & Aegyptum lustrauit, &
Persarũ magos adiit. cur tantas regiones Bar-
barorum pedibus obiit? de Fin. 145. a

Cum obierit Legatus Aegyptum & Syriam. de
Som. 127.

Vt nostras uillas obire, & mecum lecticula con-
cursare possis. Ep. 95. b

Cui nostrũ non licet fundos suos obire? aut
res rusticas inuisere? de Or. 106. b

Obire omnes prouincias. contra Rul. 73. a

Quo facilius & nostras obire domos, & ipse à
suis coli posset. pro Cæl. 41. a

Ego Siciliam totam quinquaginta diebus obiit.
in V. 133. b

Altera nota est, cum tribuatur rebus aut ne-
gotijs quæ exequimur aut peragimus.

Quantum cæteris ad res suas obeundas conce-
ditur temporis. pro Arch. 188. a

Cum neq; priuatam rem maritimam, neq; pu-
blicam

DE PHRASIBVS

- blicam iam obire possemus. pro Pom. 14. a
 Obire negotia. pro Pomp. 10. b
 Qui tantum modò reciperet, quantum uideret
 se obire posse. Qu. de Pet. 121. a
 Id enim, etsi erat deliberationis, tamen obire nõ
 potui, id est, mare transire. At. 128. b
 Tantum restitisset urbis, quantum flamma obi-
 re non potuisset. in C. 116. b
 Sic, *Tempus, iudicium, comitia obire*, pro *Adesse*, ut
 aut præstemus, aut peragamus quod debemus.
 Iudicia priuata magnarũ rerũ obire. de Or. 99. a
 Obieris Qu. Fratris comitia. At. 3. a. &
 Obire aucttionis diem facile poteris. 208. a
 Eoq; magis, quod his proximis Non. cū in hor-
 tos D. Bruti Aug. commentandi causa, ut affo-
 let, uenissemus, tu non affuisti, qui diligentissi-
 me semper illum diem & illud munus solitus
 esses obire. de Am. 96. b
 Annum petitionis suæ non obierunt. Ep. 159. b
 Multa mihi ipsi ad mortem tam tempestiua fue-
 runt, quæ utinam potuissem obire. Tus. 172. a
 Antonius diem edicti obire neglexit. in A. 187. a
 Nec ulla uitiorum sacra solennia obeunto. de
 Leg. 173. a
 Quam concionem Clodius, nisi obire facinoris
 locum tempusq; uoluisset, unquam reliquis-
 set. pro Mil. 106. b
 Sic *Obire* pro *Occidere*. unde *Obitus*.
 In oriētis aut obeūtis solis partib. de Som. 129. b
 Qui siderum ortus, obitus, motusq; cognoue-
 runt. de D. 107. a. & (116. a
 Natura omniũ rerũ interitus atq; obitus cõficit.
 Qui

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Qui dies post obitum occasumq; nostrum reip.
primus illuxit. in P. 86. b

Obitus filia tua. Ep. 49. b. &

Obitus consulum. 172. a

OBLIGARE. Propria uis & nota est Cir-
cumligare, si sic loqui liceret, aut Ligare, ut uul-
nus, & eius generis alia. sic enim Cicero ait, Ae-
sculapius qui primus uulnus obligauisse dici-
tur. de N. 71. a. Tus. 187. a. Sed crebro usi sunt pro
Obstringere, quod nunc non adeo apud omnes
inrebuisset uideretur.

Obligetur non solum iurifuradi atq; æstimationis
periculo, sed etiam communi sententia. in V. 144. b

Magis illum pro quo sponendi, quam me obli-
gari. ad Brut. 289. a (1. b)

Obligare aliquem secundo militie sacramento. Off.
Multi, quorum pro salute se hic Syllæ obligauit,
pro Syl. 180. b

Num is qui mancipio dedit, ob eam rem se ulla
re obligauit. Top. 224. b

Obligatus in eadem significatione.

Patria & parentes, cuius beneficijs obligati su-
mus. Off. 12. a

Te ita existimare uolo, quibuscunq; rebus Atti-
cum obstrinxeris, iisdem me tibi obligatum fo-
re. Ep. 212. a

Magno beneficio eius, magnoq; merito sum ob-
ligatus. Ep. 175. b

OBSEQVIVM. Reconditus sensus est in
hoc nomine, neque significat quod uulgo puta-
tur, Ministerium, aut Cultum, aut Reuerentiam
quam alicui exhibemus: sed ut Obsequor id ex-
primit,

DE PHRASIIS

primit, quod uulgò dicitur, Facere quod alicui placet, et Accommodare se ad alicuius nutum et uoluntatem, sic Obsequium eam facultatē qua alicuius uoluntati seruiamus.

Omne meum obsequium in illum fuit cum multa seueritate. At. 157. a

Obsequia in homines. de Leg. 164. b

Comprehendere multos amicitia, tueri obsequio. pro Cæl. 40. a

Abuti obsequio alicuius ad omnes res. Ep. 152. b

Itaq; effeci omni obsequio, ut neutri illorū quicquam esset me charior. At. 98. b

OBSERVANS, Observantia, Obseruo. Si hæc satis peruulgata essent, indoctiores non dicerent, In honore habere, tenere aliquem; neq; Obseruans & Observantia id significat, quod indotum uulgus Monachorum fratres uidelicet, quos Obseruantes, aut de Observantia uocant; sed Obseruans alicuius hominis dicitur is, qui colit & amet aliquem. Observantia, honoris exhibitio. Sic Obseruare, honorem exhibere.

Obseruandissimus uerò pro eo quem maximè obseruare, aut cui obseruantiam debemus; non extat apud Ciceronem. sic enim nunquam scripsit, ut nunc uulgus, Domino meo obseruandissimo, colendissimo, reuerendissimo: quæ barbara omnia sunt: sed, Quem obseruare, colere, reuereri maximè, & in primis debeo.

Colere & obseruare aliquem. Ep. 43. a

Qui me sicut alterum parentem & obseruat, & diligit. Ep. 65. a

Neq; hoc liberis nostris interdicendum est, ne obseruent

LINGVÆ LATINÆ.

obseruent tribules suos, ne diligāt. pro Plan.

267. a

Aulus Fufius obseruantiffimus nostri. Ep. 203. a

Cognoui te mei ira cupidum, ut paucos æquē
amantes atque obseruantes me habere existi-
mem. At. 262. a

Sex. Aufidius obseruantia qua me colit, accedit
ad proximos. Ep. 199. b

Amicos obseruantia, rem parsimonia retinere.
pro Quint. 10. b

Mea tibi obseruantia nunquam defuit. Ep. 64. b

OBSIGNO. Quanta in obscuritate uersatur
hoc uerbum, loquuntur, uel me tacente, ea quæ
uulgus, & usu triuit, ut rem quam obfigno no-
tat, exprimerēt. Hinc Subscribere, hinc Sigillum
suum appendere, Chirographum suum subscri-
bere, Suum sigillum addere, & similia multa. La-
tini uerò hoc uerbo significabant, Impressione
signi aut testari & confirmare aliquid, aut oc-
cludere.

Lex tabulas iudicum signis obfignari iubet. pro
Flac. 150. b

Cum obfignes tabulas clientis tui, quibus id sit
scriptum, quo ille capiatur. de Or. 99. a

Decretum quod obfignatum est ab ampliffimis
uiris. At. 262. b. &

Decretum quod ego obfignauit cum multis am-
pliffimis uiris. 264. a

Eius rei conditionisq; tabellas obfignauerunt
uiri boni plures. pro Qu. 12. a

Obfignare tabellas signis amicorum. in Verr.
156. b. &

Quòd

D E P H R A S I B V S

Quòd tum codicem obfignassem. 106. b

Quæ cognoui egomet apud istum in ædibus,
cum obfignandi causa ueniffem. in V. 86. a

Hæc quæ est à nobis prolata laudatio, obfignata
erat creta illa Asiatica, qua utuntur omnes in
publicis & priuatis literis. pro Flac. 154. a. &

Noftra igitur laudatio confignata creta est. ibid.
Curiij testamentum, Ciceronum signis obfigna-
tum. At. 100. b

Occludere, & signo cauere ne effringatur. ut,
Epistolâ obfignare: qd uulgò Claudere dicitur.
Furacem feruum solum esse, cui domi nihil nec
obfignatum fit, nec occlusum. de Or. 131. a

Literas obfignandas publico signo curauit. in V.
232. b

Obfignata iam epistola, superiore quàm & c. At.
112. & 64. b. &

Obfignaram iam epistolam meam, quam te pu-
to perlegiffic. 78. b. &

Admiratus sum, ut uidi epistolam obfignatam,
breuitatem eius. 97. a

Quædâ matrona uifa est in quiete obfignatam
habere naturam, & c. nam inane obfignari ni-
hil solere. de D. 138. a

Obfignare lagenas inanes. Ep. 266. b

O B S T R U O. Quòd magis in obseruatione
quàm præceptione linguæ Latinæ studium po-
fitum fit, hoc uerbum satis declarat. quis enim
ex uulgaribus præceptis, nisi multum studiosèq;
in bonis autoribus uersatus diceret, Obsruere
luminibus: sic enim consuetudine potius, quàm
ratione Latini sunt locuti, quod Germanicolati
nè nunc

L I N G V A E L A T I N A E.

nè nunc uulgò dicitur, Capere alicui lumen, aut lucem, Prospectū alicui capere. Latini uerò hoc modo.

Primò se luminibus eius obstruendum esse minabatur. pro Dom. 236. a

Sic Catonis luminib. obstruxit hæc posteriorū, quasi exaggerata altius oratio. pro Clu. 70. b

OBTTESTOR. Hoc uerbo ueteres quasi supplices obsecrabant, & implorabant alicuius auxilium: quod cum rarius nunc uulgus utitur, peruulgandum esse censui.

Vestram fidem obtestor, misericordiam implo-ro. pro Mur. 144. b

Quem enim alium appellem? quem obtester? quem implorem? pro Flac. 146. b

Iure igitur uos obtestor, quos mihi & debere, & posse intelligo opitulari. Antequam. 193. a

Idēq; ut facias te obtestor, atq; obsecro. pro Sest. 28. b

OBTINEO, pro Teneo & habeo, ut prouinciam, insulam, academiam, principatum, aut aliam quam rem.

Verrem totam insulam obtinebat. Cyclops Actam solam tenuisse dicitur. iu V. 265. b

Obtinere prouinciam cum imperio. Ep. 12. b

Suam quisq; domum obtinebat tum. in A. 169. b

Salustio Africā interiorē obtinente. in Sal. 275. a

Academiam Carneades & Clitomachus obtinebant. de Or. 88. b

Q. Hortensius, qui hoc iudicio partes accusatoris obtinet. pro Qu. 1. b

Sol qui astrorū obtinet principatum. de N. 35. b

Obtinemus

DE PHRASIBVS

Obtinemus ipsius Cæsaris summam erga nos
humanitatem. Ep. 57. a

Quorum alter apud me parentis grauitatem, al
ter filij suauitatem obtinebat. pro Syl. 170. a

Calamitas mihi maledicti locum, aut criminis
obtinebit. pro Dom. 230. b

Necessitudinem quæ est nobis cum publicanis,
obtinere & conseruare possumus. Q. Fr. 297. a

OBTINGIT, quod fortibus contingit ali
cui. Vulgus dicit, Hoc mihi cecidit. Obuenit idē
significat.

Cum tibi Aquaria prouincia sorte obtigisset. in
Vat. 31. a

Quod cuiq; obtigit, id quisq; teneat. Off. 5. a

Quam mihi obtigisse dicis *οτι απραυ*, nunquã de
seram. At. 20. a

Cum optatissimum nunciũ accepissem, te mi
hi quæstorem obtigisse. Ep. 29. b

Deinde si quid obtigerit, æquo animo paratõq;
moriar. in C. 118. b

Cum ei obtigisset, ut bellum gereret cum rege
Perse. de D. 101. b. &

Talia cuiq; exta esse, qualis cuique obtigerit ho
stia. 116. a

OBTVTVS, Videndi uis & aciei oculorum
actiõ, quam recentiores Visum appellarunt: sed
Cicero Visum, fetisum uidendi aut cernendi, uel
Obtutum uocauit.

Quodam obtutu oculorum duo lucernæ lumi
na pro uno uideri. de D. 133. b

Cum idem obtutus esset ambõrum oculorum.
de N. 61. b

Qui

L I N G V A E L A T I N A E.

Qui uultum eius obtutumq; oculorum in cogi-
tando probè nosset. de Or. 144. a

Animus oculorum effugit obtutū. de Vn. 199. b

Oculorum obtutus. Off. 29. b

Oculorum coniectus. pro Plan. 263. a

Figere obtutum aliquò. de N. 47. a

Fortibus oculis spectare aliquem. At. 242. b

Obtutum in cauda maioris figere dicas. de Na.
47. a

O B V E R S A R I *aliquid ante oculos, aut alicui, usi-
tatum nunc non est. itaque usum ab optimis dis-
scamus.*

Sed mihi obuersatur ante oculos reipub. digni-
tas. pro Sest. 4. a

Respub. obuersatur ante oculos exterminato-
ris sui. pro Dom. 242. b

Obuersentur species honestæ animò. Tusc. 186. a

Non ne ipsa ueritas & grauis & recta ratio mi-
hi obuersetur? Acad. 35. a

O C C U R R O, Cum obuiam eo alicui, aut ue-
nio ad aliquem, aut aliquid, significat. notum et
peruulgatum non est. ut,

Scripsi ad eum, ut mihi Heracleam occurreret.
At. 276. b

Cur non antè occurrit, ne in uilla resideret? pro
Mil. 111. a

Non quo me ad tempus occursum putarem,
sed & c. in A. 154. b

Occurrens ad Lentulum. At. 124. a

Hinc, *Occurrere aliquem, aut aliquid alicui rei.* pro
quo uulgus Anteuertere, Præuenire: sed usu mul-
tum differunt, ut in differentijs ostendemus.

DE PHRASIBVS

Sed ego occurram expectationi uestræ iudices
etiam &c. pro Clu. 30. b

Bruti erit officium, occurrere ei. Ep. 153. a

Futura quoq; nisi antè sit occursum explores, ne
se insinuent. At. 286. a

Chrysippus illi rationi sic occurrit. de Fat. 148. b

Varietas occurrit satietati. Or. 214. b

Consilij Catilinæ occurri atque obstiti. in C.
114. b

Huic loco sic soletis occurrere. de N. 73. b

OFFENDO. Propria uis huius uerbi uulgò
nō nota est. pro eo enim intrōdixerūt, Trudere
se ad aliquid, Impingere ad aliquid. Latini uerò
sic loqui sunt soliti.

Quis est tam Lynceus, qui in tantis tenebris ni-
hil offendat: nusquam incurrat: Ep. 126. b

Is ex equo cecidit, et latus offendit uehementer.
pro Clu. 54. b

Offensio.

Corporum offensiones sine culpa accipere pos-
sunt, animorum non item. Tus. 215. b

Quæ si suscipiamus, pedis offensio nobis & ster-
nutamenta erunt obseruanda. de D. 126. a

In fragili corpore odiosa est omnis offensio. de
Sen. 90. b

OFFERRE se alicui rei, aut ad aliquid: quod
Barbari proferunt per, Præsentare alicui suum
officium, suam uitam, aut quod suum est ad ali-
quid.

Cur mihi te offers. At. 137. a

Qui obtulerūt hanc prædam Chryfogono. pro
S. R. 36. a

Utrò

LINGVÆ LATINÆ.

Utrò se offerre alicui, & proijcere se. pro Cæl.
41. b

Qui se pro salute uestra obtulerint inuidiæ periculisq; omnibus. in C. 117. a

Offerre alicui, quod ipse sibi optare deberet.

Vir fortis se acriter morti offerens. pro S. R. 37. b

Sed tamen obtulit se ad ferramenta prospicienda. pro Syl. b

OFFICERE *luminibus*, ferè idē est quod Obscurare luminibus. hoc est, Obscurare lumē, quo minus illustret ædificia. idem enim uulgus quoque per Capere lumen dicit.

Demoliri ædes, quarum altitudo officeret auspicijs. Off. 65. a

Nec mentis quasi luminibus officit altitudo fortunæ. pro R. 129. b

Cuicunq; particulæ cæli officeretur, quamuis esset procul, mutata lumina putabat. de Orat.
99. b

Sic, *Apricanti*, aut *alieni officere*, significat id quod uulgo dicitur, Stare aliquem in sole, in lumine.

Offecerat uidelicet apricanti. Tus. 246. b

Vmbra terræ soli officiens, noctem efficit. de N.
35. b

OFFVNDERE *tenebras*. pro, Obscurare aliquid. sæpe Cicero, qui latinè optimè locutus est, usurpauit: nunc maximas tenebras barbaries ei offundit.

Si quid tenebrarum offudit exilium. Tus. 208. a

Quod in naufragio reipub. tenebris offusis demerso populo. pro Dom. 241. a

Tu tuis maioribus uitæ, quam turpiter egisti,
F 2 magnas

DE PHRASIBVS

magnas offudisti tenebras. in Salust. 272. b
 Hic error & hæc indoctorum animis offusa cali
 go est. Tuf. 229. a

Philosophia quæ lucē eriperet, & quasi noctem
 quandam rebus offunderet. de N. 3. a

Ergo ut illis aqua, sic illis aer crassus offunditur.
 Acad. 20. b

○ M N E S. Sæpe significarunt Latini hoc no-
 mine idem quod uoce Torus: quod nunc longa
 consuetudine intermissum est.

Omne cœlum totamq; cum uniuerso mari ter-
 ram mente complecti. de Fin. 88. a

Si tibi persuaseris, non esse tui muneris, si quid
 rogatus fueris ut facias: sed totum tuum esse,
 omne onus perficies. Ep. 86. a

Totum palatium erat ciuitate omni, cuncta Ita-
 lia refertum, in P. 81. b

Tota mente atq; omni animo intueri aliquem.
 de Or. 117. a

In profundenda uoce omne corpus intenditur.
 Tuf. 187. a

Sanguis per uenas in omne corpus diffunditur.
 de N. 45. a

○ P A C O, Vmbra tego, Vmbra facio. tri-
 tum satis non est.

Sol ita mouetur, ut terras modò his, modò illis
 partibus opacet. de N. 35. a. &

Cum terras nox opacasset. 45. a

Platanus ad opacandum aliquem locum patu-
 lis diffusa ramis. de Or. 87. a

Ораци, Vmbra tectus, coopertus, cui opponi
 tur Apricus.

Locus

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Locus opacus) (Locus apricus. Part. 233. a

Locus opacus & frigidus in sylua. de Or. 144. b

In uiridi & opaca ripa in ambulare. de Leg. 159. a

Opaca nubes. in Arat.

OPERÆ, arum. Hoc nomine conductā multitudinem Latini appellabāt, qua aut efficiebant aliquid operis, aut uim alicui afferre uolebant: quod nunc paucis notum esse uidetur.

Quantum paucae opere & mercedes fabrorum tulerunt. in V. 106. a

Operæ mercenariæ, multitudo conducta. in A. 157. a. &

Publicis operis disturbare domum aliquā. 155. a

Nauem tibi operis publicis esse ædificatam. in V. 245. a

Operas suas Clodius confirmat, manus ad Quirinalia paratur. Qu. Fr. 308. b

Plancius in operas plurimos misit. pro Planc. 263. b

Erat mihi contentio cum operis conductis. pro Sest. 11. a. &

Is uenditabat se operis, a quibus. 6. b

Operæ Clodianæ pontes occupauerunt. Attic. 9. b. &

Qui erant mecum, facile operas aditu prohibuerunt. 56. a

OPORTVNITAS. Multos iam fugit, Opportunitatis uocabulo idem ueteres sæpe significasse, quod Commoditatis, aut Utilitatis.

Amicitia plurimas oportunitates habet. de Am. 99. b

Cum ad cæteras summas utilitates hæc quoque

DE PHRASIBVS

oportunitas adiungatur. pro Pomp. 13. b

Considera, quæ sit utilitas, quæq; oportunitas
in homine membrorum. de Nat. 19. b. & 37.
a. b. &

Natura prouida utilitatū oportunitatumq; om
nium. At. 120. a

Enumerari non possunt fluminum oportunita
tes. de N. 52.

Omitto oportunitates habilitatesq; reliqui cor
poris. de Leg. 161. b

Itaq; hac oportunitate annuli usus, reginæ stu
prum intulit. Off. 59. b

Sic *Oportunum* pro *Commodo*.

Cætera res quæ expetuntur, oportunæ sunt fin
gulæ rebus ferè singulis, diuitiæ ut utare, opes
ut colere. de Am. 100. a

OPTIME. Cicero sæpe eo uerbo solo, sine
adiunctione aliorum, significat, quod pluribus
explicaremus: Bene se habet, Optimè; aut, Bene
dicis, Optimè facis.

Non me quidem, inquit, sed sapientem dico sci
re, optimè, nempe ista scire, &c. Qu. Fr. 311. a

Homò ingeniosus & peracutus, optimè, inquit,
nempe scriptum ita est. Acad. 29. a

Optimè uerò, inquam, etenim & ipse Cotta sic
disputat. in Ver. 134. a. de D. 81. b

Tribuni nobis sunt amici, consules se optimè o
stendunt, prætores habemus amicissimos. Ep.
57. b. Q. Fr. 305. a

OPVS, *eris*. Peruulgatum nunc minimè est,
significari hoc nomine id quod arte aliqua in
sui effectum est.

Hæc

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Hæc omni antiquo opere & summo artificio facta. in Ver. 210. b

Quarum iste non opere delectatur, sed pondere. in V. 229. a. &

Hydria præclaro opere, grandi pondere. 206. b

Galeæ cælatae opere Corinthio. in V. 223. a

Exornare sepulchrum opere tectorio. de Leg. 183. a

Stragulum magnificis operibus pictum. Tusc. 240. a

Erit igitur extracta moles opere magnifico, in cisaq; literæ. in A. 264. a

ORBIS. Orbem saltatorium Cicero appellat, quam Barbari Rotundam choream.

Cum illum suum saltatorium uersaret orbem. in P. 84. a

ORDINE, aut ex ordine aliquid facere, idem ualeat, quod Facere id quod & quomodo aliquid debet. Extra ordinem aliquid fieri, quod aut quemadmodum non decet fieri aliquid.

Domestica ordine administrantur. At. 161. a

Rectè, ordine, è republica facere aliquid. in Ver. 192. a

Rectè atq; ordine aliquid factum esse. pro Qu. 4. b

Ut quisq; ætate antecedebat, ita sententiam dicebat ex ordine. in V. 233. a

Quam tu mihi ex ordine de legis scripto recita populi Rom. actionem. contra Rul. 75. b

Collocare aliquid ex ordine. ad Her. 22. a. &

Item putamus oportere ex ordine hos locos habere. 25. b

DE PHRASIBVS

Aliquem rectè atq; ordine exq; repub. fecisse & facere. in A. 191. a

Literas Bruti rectè & ordine scriptas uideri. in A. 201. a

Plurima bella Cn. Pompeio extra ordinē sunt commissa. pro Dom. 216. b

Negat oportere quicquam uni extra ordinem decerni. ibid.

Cum prouinciam extra ordinem decernebant. de Pro. 73. a

Iudicem pecuniam ab reo clam atq; extra ordinem accepisse. pro Cluen. 35. b

ORTVS. Nomen hoc quo Latini signabant originem & initium alicuius, ita nunc temporibus obscuratum est, ut sublatum de lingua putetur. ut itaq; è tenebris reuocetur, à Cicerone usum discamus.

Non solum nobis nati sumus, sed ortus nostri partem patria, partem parentes uendicant. Off. 5. a

Cato ortu Tusculanus fuit, ciuitate Romanus. de Leg. 170. a

Simulacrum solis ortum curiamq; conspiciens. in C. 115. a

Quæ ortum habere gigni q; diximus. de Vniu. 195. b. &

Quod semper est, neq; ullum habet ortum. ibidem. &

Mundum nullo ortu fuisse generatum. ibid.

Sol ab ortu ad occasum commeans. de N. 35. b

Signorum ortus & obitus seruant. de In. 54. a

Siderum ortus obitusq; cognoscere. de D. 107. b

Ortus

L I N G V A E L A T I N A E.

Ortus occasusq; siderum non fieri eodem tempore apud omnes, de D. 127. b

OS, pro Impudentia aut temeritate, in ore nunc paucis est: pro eo vulgus nunc Faciem dicit, aut Oculos.

Video P. C. in me omnium uestrum ora atq; oculos esse conuersos. in C. 118. a

Mihi uidetur ore durissimo esse, qui praesente

Roscio gestum agere conetur. pro Quin. 14. a

Os suum alicui tradere, pro S. R. 41. b

Præbere os alicui ad malè audiendū. At. 17. a. &

Tu, cuius mihi os ante oculos solet uersari. 91. b

Sic etiam Conspectum significat.

Ora iudicum aspicere, & os suum populo ostendere. in V. 76. b

Os suum alicui tradere, pro S. R. 41. b

Præbere os alicui ad malè audiendū. At. 17. a. &

Tu, cuius os mihi ante oculos solet uersari. 91. b

O T I U M. Latini sæpe significabant hoc nomine tempus, quo aut bellum non erat, aut etiam quo externarum rerum curis uacabant, literisq; operam dabant,

Ergo tunc cum bello fugitiuorum tota Italia arderet, Cn. Norbanus summo in otio fuit. in V.

237. a

Si antea auditum erit, otium esse in Syria. Epist.

28. b

Tempus studiorum, uacuum alijs curis.

Honestæ studia per otium concelebrata ab optimis uiris. de In. 42. b

Philosophi in angulis otium cōsumunt. de Or.

89. b

DE PHRASIBVS

Græci nō solum ingenio & doctrina, sed etiam otio studioq; abundantes. de Or. 86. b

Istam oscitantem & dormitantem sapientiā Scæ uolarum, & cæterorum beatorum otio concedamus. de Or. 121. b

In studijs cognoscendi semper aliquid atque discendi, remoti ab oculis populi omne otium tempusq; contriuimus. de Am. 115. b

Otiosus in utraq; significatione.

Quidam enim nō modò armatis, sed interdum etiam otiosis minabantur. in A. 133. b

Quo in studio hominum ingeniosissimorum otiosissimorum totas ætates uidemus esse contritas. de Or. 103. b

Otiosi dies dicuntur ij quibus populus otiaur, quos Festos uocamus.

Idq; perficiam his supplicationum otiosis diebus. Qu. Fr. 327. a

P

PAR. Similitudo propriè hoc nomine notatur: sed quidam modi sunt loquendi non usitati nostris, ut ueteribus, præsertim cum consequantur uoces Ac, Atq; Et, Cum: quos ut discamus, exempla subijciam.

Neg; mihi par ratio cum Lucilio est ac tecum fuit. de N. 60. a

Si par in nobis atq; in illo scientiâ fuisset. de In. 62. b

Omnia fuisse in Themistocle paria & Coriolano. de Cla. 168. b

Quædam sunt mihi paria cum illo, quædam superiora. de Clar. 184. b

Libertate

LINGVÆ LATINÆ.

Libertate esse parem cum cæteris, principem dignitate. in A. 159. a

Mihi omnia paria cum illo sunt. pro Lig. 141. a

Sic Pariter atq; pro Aequè, Atque & pariter pro æquè aut pari modo.

Qui domi tuæ uidet pariter accusatorum atque iudicum confociatos greges. Parad. 124. a

Nam & lætamur amicorum lætitia æquè ac nostra, & pariter dolemus angoribus. de Fin. 63. a

Sed ea non pariter omnes egemus. Off. 39. a

Vt nostra in amicos beneuolentia, illorum erga nos beneuolentiæ pariter æqualiterq; respondeat. Am. 106. b

Pariter cum, pro Vnà cum.

Vt ille qui hæc non uidit, & uixisse cum repub. pariter & cum illa simul extinctus esse uideatur. de Or. 143. b

Pariter cum uita sensus amittitur. Tus. 153. a

Tua laus pariter cum republica cecidit. Off. 42. b

Animus uoluptatem pariter cum corpore percipit. Tus. 174. a

Studia doctrinæ quæ pariter cum ætate crescunt. de Sen. 87. b

Sed ea non pariter omnes egemus. Off. 39. a

Respub. me secum pariter reportauit. Postquam. 112. a

PARS. Varium usum habet hoc nomen in lingua Latina; modi uerò qui ignorantur, pluri mi sunt. ut, Magna ex parte, maiore, maxima ex parte: & magna parte.

His locis plerunque omnibus maiore aut parte semper poterit uti. de In. 78. a

Aut

DE PHRASIBVS

Aut omnino, aut magna ex parte liberatus. Tuf.
148. a. &

Tibi nos, ut antea magna ex parte, sic nunc peni-
tus totosq; tradidimus. 229. a

Si magna parte quidem ad uerum ipsum acce-
dunt. Acad. 10. b. &

Si ex omni parte eiusdem modi sint. 11. a

Ex maxima parte. Ep. 146. a

Ex maiore parte plerasq; res nominari. Tufcul.
232. b

Si multo maiore & grauiore ex parte bona pro-
pendent. Tuf. 245. a

Cuius mors te aliqua ex parte releuauit. pro
Flac. 154. a

Quod ab ijs uerè quadam ex parte, non totum
dicitur. Or. 214. a

Sic *Magnam partem*, crebrum est apud bonos
autores, pro Magna parte, aut Magna ex parte.
Magnam partem ex iambis nostra constat ora-
tio. Orat. 215. b

Stoici magnam partem in his partiendis occu-
pati sunt. Tuf. 211. a

Nam mulieres filijq; parui &c. itineribus neces-
sarijs, aut magnā partem tectis ac tenebris con-
tinebantur. Post. 199. b

Etsi abfui magnam partem consulatus tui. Ep.
47. a

Amabo te, cura hoc: soles libenter, ut ego, maio-
rem partem nihil curare. Ep. 119. b

Cum magnam partem noctis uigilasses. de D.
93. a

Maiorem partem diei sedere alicui. in V. 212. a

Remis

L I N G V A E L A T I N A E.

Remis magnā partem. id est, nauigauit. At. 225. a

Nullam partem noctis requiescere. pro S. R. 35. a

In partem aliquam, latè quoq; patet: sed exempla usum ostendent.

Hoc tua nullam in partem multum interest. Ep.
202. a

Moueor his rebus omnibus, sed in eam partem ut salui sint nobiscum omnes. in C. 118. a

Magna uis est in fortuna in utramq; partem, uel ad secundas res, uel aduersas. Off. 36. b

Durum hoc fortasse uideatur, neque ego ulla in partem disputo. in V. 237. a

In eam partem potius peccant, quæ cautiore est. pro S. R. 27. a

In hanc partem errare malo, ut faciam &c. Ep.
121. b

In hanc partem tutum erit tibi gratificari in Ap-
pium. Ep. 115. b

Accipere aliquid in optimam partem. At. 156. a

Quæ profectò in optimam partem accipies. Ep.
168. a

Id ego in eam partem accepi, hæc oppida. &c.
At. 117. b

Mitior in partem interpretare. pro Mur. 139. b

Alter multos planè in omnes partes fefellit. pro
Sest. 7. a

Præcepta quibus in omnes partes usus uitæ con-
firmari possit. Off. 2. b

Cum suspicarer multum interesse rei familiaris
tuæ, te quàm primum, idèq; in omnes partes ua-
lere. Ep. 55. a

Partes alicuius dicuntur quoque distributa offi-
cia, hoc

DE PHRASIBVS

cia, hoc est, quod uulgus Vices appellat.

Suscipere officia & partes pro dignitate alicuius. Ep. 44. a

Si erit bellum, ut uideo fore, partes meæ non de siderabuntur. At. 117. a

Ac maximè partes istius officij sunt pueri Ciceronis. de Orat. 111. a

De mea beneuolentia erga te, etsi potes ex eodem Phania cognoscere, tamẽ uidentur etiam aliqua partes meæ. Ep. 30. b

Sed certæ hæ partes fuerunt tuæ de illustranda oratione ut diceres. de Or. 156. a

Sed cur impedimus Antonium? cuius audio esse partes &c. de Or. 111. a

Sed transactis iam meis partibus, ad Antonium audiendum uenistis. de Or. 110. a

Iudicabam duriores partes mihi impositas esse ab offensione nostra. At. 162. a

Næ multo uestræ maiores grauiores que partes sunt ad cogitandũ, quàm ad dicendum meæ, pro Fon. 278. b

Qu. Hortensius, qui hoc iudicio partes accusatoris obtinet. pro Quin. 1. b

Sic *Partes* in *Actionibus* aut *Sermonibus* per sonæ dicuntur, quæ loquuntur.

Cum te ex fratre meo, ne tum quidem, cum tibi propè esset eas agere partes, inimicum mihi fuisse cognossem. Ep. 41. a

Nobis à natura constantiæ, moderationis, temperantiæ partes datæ sunt. Off. 20. a

Tibi dedi partes Antiochianas, mihi sumpsi Philonis. Ep. 130. a

Ego

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Ego has partes lenitatis & misericordiæ, quas me natura ipsa docuit, semper egi libenter: illam uerò grauitatis seueritatisq; personã non appetiui, sed à rep. mihi impositam sustinui.
pro Mur. 125. a

Nisi hanc personam & has partes possem sustinere. de Ar. 258. a

De me autem suscipe paulisper partes meas, & cum te esse finge, qui ego sum. Ep. 44. a

Quis unquam Græcus, comœdiã scripsit, in qua seruus primarum partium non Lydus esset?
pro Flac. 160. a

An meæ partes in ea causa non præcipuè fuerunt?
pro Dom. 215. a

Munus hoc meum nõ est, cum meæ partes sunt hospitem recipiendorum, id libenter facio. in V. 89. a

Et suscipere partes suas. At. 103. & 104. a

Quid de auguribus loquar? tuæ partes sunt, tuum inquam auspicioꝝ patrociniũ debet esse. de D. 101. b

Cum tuas partes suscipio, cur tuum onus sustineo? in V. 218. b

Suscipere officia & partes pro aliquo. Ep. 40. a

Vt in actoribus Græcis fieri uidemus, sæpe illũ qui est secuudarum aut tertiarũ partium, cum possit aliquod clarius dicere, quàm ipse primarum, multũ summittere, ut ille princeps quàm maximè excellat. in V. 62. a

Partes eleganter omittitur, cum primas, secundas, aut numerus additur.

Huic primas dedisse Demosthenes dicitur, huic secundas;

DE PHRASIBVS

secundas, huic tertias. de Orat. 162. b. &
 Demosthenes tribuit & primas & secundas a-
 ctioni. Or. 202. b
 Pericles cui primæ sine cōtrouersia deferrebātur.
 Et si utriq; primas, priores tamen deferunt Læ-
 lio. de Clar. 172. a
 Velleius, ad quem tum Epicurei primas defere-
 bant. item
 Primas in causis agebat Hortensius. de Cla. 193.
 b. &
 Hortensius facilè primas tenebat. 196. a
 Ex his illi duo facilè primas tulerunt. de Clar.
 182. a

*Pro mea parte, aut pro aliqua parte aliquid facere, si-
 gnicat, Quantū meæ partes, aut res aliqua per-
 mittit, efficere, Quantum alicui uideatur, Quan-
 tum potest.*

Omnia ista perinde ut cuiq; data sunt pro rata
 parte, à uita longa aut breuia dicuntur. Tusc.
 168. a

In his artibus pro mea parte uersor, quarum il-
 le princeps fuit. in V. 219. a

Ego pro mea, tu pro tua, pro sua quisque parte
 ferre potuisset. Ep. 252. b

Ac debeo pro ciuili parte rempub. uelle saluam.
 Ep. 150. a

Pro illa tenui infirmaq; parte nobilitatem defen-
 di. pro S. R. 41. a

Omnes qui adsunt, pro sua parte atq; autoritate
 defendunt. pro Syl. 167. b

P A X. Pace alicuius aliquid dicere, Latinis
 proprius modus loquendi: pro quo multi nunc
 dicunt,

L I N G V Æ L A T I N Æ.

dicunt, Non agrè ferēs quòd dicā. Quod etiā alio modo protulerunt. ut, Accipies in bonam partem.

Pace mihi liceat cœlestes dicere uestra, &c. de N. 17. a

Cuius ego iudicium (pace tua dixerim) longè antepono tuo. Tul. 230. b. & de Leg. 190. a

Tu uix ullam cæteris oratoribus (pace magistrī dixerim) laudem reliquisti. de Or. 91. a

Pace magistrī dixerim. de Fat. 141

Peccauit igitur (pace uel Quirini uel Romuli dixerim) Off. 60. b

Bona tua uenia dixerim. de Leg. 191. a

Equites ordini Senatorio cōcordia coniunctissimos esse cupio. pro Clu. 50. a

Pace tua patria dixerim (metuo enim ne sceleratè dicā in te, quod pro Milone dicam piè) pro Mil. 121. b

PECCO. Peccare aliquid, non usitatum est nunc multis. Sed cum his tantum uocibus aut similib. iungas oportet, Aliquid, Quid, Multum, nihil.

Siquid in te peccaui, ac potius quoniam peccaui, ignosce: in me enim ipsum peccaui uehementius. Att. 46. a

At ego te uerissimè dixerim peccare nihil. Item

Xenophon eadem ferè peccat. de N. 28. b

Non multa peccas, inquit ille. pro Mur. 138. b

PEIUS *odisse*. Locutio latinis propria: quam multi proferunt per Magis, aut Plus.

Quo neminem peius odi. in A. 233. a

Oderam multo peius hunc, quàm illum ipsum

G Clodium

DE PHRASIBVS

Clodium. Epistol. Famil. 96. a

PENDERE. Propria uis nota. Sed coniun-
gi etiam ablatiuo tam sine, quàm cum præposi-
tione uulgatum non est. non solum dicitur pen-
dere ex aliqua re, sed etiam aliqua re. ut,
Promissis ijs quæ ostendis, non ualde pendeo.

Q. Fr. 325. b

Salus nostra quæ spe exigua extremaq; pendet,
pro Mur. 146. b

Suspensus & incertus obscura spe & cæca expe-
ctatione pendeo. contra Rul. 79. a

Cætera uectigalia perleui sæpenuero fortunæ,
inclinacione temporis pendere. cõtra Rul. 28. a

Ego quidẽ uehementer animi pendeo. Ep. 114. b

Pendeo animi expectatione Corfiniensi. At. 112.
a. & Tuf. 216. b

Animi pendeo de te & de me. Att. 259. b

Si expectando & desiderando pendemus ani-
mis, cruciamur, angimur. Tuf. 169. a

Ne diutius pendeas, palmam tulit. Att. 62. b

Ex quo uerbo lege Apuleia, tota illa causa pen-
debat. de Or. 118. b

Non in tabellis paucorum iudicum, sed in tabel-
lis omnium iudicum famam, nostram fortu-
nam pendere. I. P. 101. a

Cui omnis spes & ratio & cogitatio pendet ex
fortuna. Parad. 118. a

PER. Latè patet usus huius præpositionis. Sed
modos tantũ eos notabimus, quos peruulgatos
fatis non putamus. Et primũ cũ permissionẽ si-
gnificet. ut, Per ualeitudinem nõ posse: id est, uale-
tudine nõ permittente: aut, propter ualeitudinẽ.

Hoc

L I N G V A E L A T I N A E.

Hoc neq; per naturam fas est, neq; per leges licet.
pro Mil. 110. b

Si mihi non licet per aliquos ita gloriari. de Pro
uinc. 78. a

Omnes consulares, qui per ualetudinem exequi
fugam illam non possunt. in A. 172. a

Nunc per auspicia longam moram uideo. Attic.
276. b. Ac. 23. b. Epist. 110. Tusc. 219. a. pro Dom.
223. b

Hoc neq; per naturam fas est, neq; per leges li-
cet. pro Mil. 116. a

Factus es ei filius contra fas, cuius per ætatem pa-
ter esse potuisti. pro Dom. 220. b

Ille tibi loco filij per ætatem esse potest. ibid.

Per cum medium aut instrumentum notet, la-
te patet.

Illam copiam cum per risum ac per iocum conte-
mnerent. contra Rul. 85. a

Honores ad quos per ludos & negligentia per-
uenistis. in V. 273. a

Tranquilla republ. sine me ipso, sed per me ta-
men perfruantur. pro Mil. 120. a

Pax deniq; per eum per liberos cum ciuibus con-
firmata est. in A. 153. a

Exturbare aliquem, qui & per se, & per suos, &
uerò etiam per alienos defendatur. pro Mur.
135. a

Cum meam dõmum refertam uiris bonis per
amicos suos complerent. pro Dom. 224. b

Nihil interest, utrum per procuratorem agas, an
per te ipsum. At. 66. b

Recede de medio; per aliũ transigã. pro S. R. 37. a

D B P H R A S I B V S

Per binos tabellarios misi Romam literas. Att.
86. b

Tu autem saepe dare potes tabellarijs publicano-
rum, per magistros scripturæ. Att. 76. a

Homo per se cognitus, nulla commendatione
maiorum. in C. 103. a

Hoc quid sit, per seipsum non facile interpretor,
sed ex eo quod sequitur, suspicor. de Ar. 253. a

Virtus splendet ipsa per sese semper, nec alienis
unquam sordibus obsolescit. Pro Sest. 16. b.

Ignis per seipse ac sua sponte mouetur. de N. 32. a

Tu qui rationem dicendi per teipsum, usum au-
tem per nos percipere uoluisti. de Or. 109. b

Per tempus quoq; signat. ut,

Duo fratres per idem tempus dissimiles inter se,
de Clar. 191. b

Tenuisti prouinciam per decem annos, non tibi
à Senatu, sed à teipso per uim & factionem da-
ros. Att. 108. a. &

Hunc per annos decē aluimus contra nos. 104. b

Per tot annos rep. diuexata. Ep. 145. a

Consecuti sunt dies comitiales, per quos Sena-
tus haberi non poterat. Q. Fr. 307. b

Per ista tempora iidem fuerunt. pro S. R. 31. a

Per illam uim atque uictoriam L. Syllæ, id est eo
tempore. pro Clu. 22. b

Ludi decem per dies facti. in C. 115. a

Vtiq; eius rei causa per dies comitiales Senatum
haberent. Ep. 117. b

Tamen te penitus rogo, ne te uix per hiemem ni-
si bene firmum committas. Ep. 259. a

Neque tamen dubito, quin per eos dies matuti-
na temo

L I N G V A E L A T I N A E.

na tempora lectiunculis cōsumpseris. Ep. 94. b
 Binæ uenationes per dies quinque magnificæ.

Ep. 95. a

PERAG^RO. Neque propria uis, neque trans-
 lata huius uerbi in uulgus nota est, significat iter
 faciendo omnia loca lustrare.

Plato Aegyptum peragrauit. de Fin. 145. a

Agros & nemora peragrare. de Ar. 249. a

Cum quidam omnes prouincias se peragrasse
 gloriaretur. de Or. 132. b

Cilices, qui campos & montes hieme & æstate
 peragrant. de D. 100. a

Peragrare, lustrare, pedibus obire. de Fin. 145. a

Et ob eam causam urbe relicta rura peragrantes
 sæpe soli sumus. Off. 52. b

Eloquentia omnes peragrauit insulas, & pere-
 grinata tota Asia est. de Clar. 169. a

Possum omnes latebras suspicionum peragrare
 dicendo. pro Cæl. 48. b

Oratorem dicendo peragrare per animos homi-
 num, sensus, mētesq; pertractare. de Or. 104. a

Maria pedibus peragrare, classibus montes. de
 Or. 88. a

Fama de interitu Clodij fines imperij Ro. iam
 peragrauit. pro Mil. 120. b

Cn. Pompeij res gestæ omnes gentes cum claris-
 sima uictoria terra mariq; peragrarunt. pro

Cor. 57. b

PERCELLO. Huius uerbi nisi præteritum
 Perculi & Perculsus apud Ciceronem est, signifi-
 cat enim perturbare, affligere, deijcere.

Hæc te uox nō perculit; nō perturbauit. I. V. 177.

DE PHRASIEVS

Quæ quamuis etiam medioerium delictorum
conscientiam perculissent. pro Mil. 113. b

Ne adolescentiam plenam spei maximæ percussisse atque afflixisse uideamini. pro Cæl. 54. b
Iisdem machinis sperant me restitutum posse labefactari, quibus antea stantem perculerunt.
pro Dom. 215. b

Mars communis, qui sæpe spoliantem iam & exultantem euertit et perculit ab abiecto. pro Milon. 112. a

Quos amissimus ciues, eos Martis uis perculit, non ira uictoriæ. pro Mar. 133. b

PERCREBBESCO. Verbū hoc nondum satis percrebuit. paucis enim in ore est.

Res percrebuit, in ore atque sermone omnium cepit esse. I. V. 120. a

Cum hoc percrebrescit plurimos nostros amicos inueniri. Att. 1. a

Cum uoces nefarij percrebuisent, qua &c. pro Mur. 236. a

Quod cum percrebuisset Pythias quidam. Offic. 63. b

Fama ipsa, quæ de tua uoluntate percrebuit, magnam es laudem consecutus. Ep. 149. a

Cum hæc fama de cupiditate nostrorum hominum percrebuit. I. V. 215. b

Opinio apud exteris nationes omnium sermone percrebuit. I. V. 66. b

PERCVTIO. Neq; hoc uerbo uulgus utitur, ut latini sunt usi. putant enim plerique idem ualere quod Verbero: sed usu differt. non enim dicimus, gladio, securi, lapidibus, aliquem uerberare,

L I N G V Æ L A T I N Æ .

rare, sed percutere. Verbero enim uirgis, aut fistibus, Percutio instrumentis fit, quibus uulnera grauiora infliguntur, aut occiduntur homines. Rabocentum Bessicæ gentis principem securi percussisti. in P. 97. b

Deinde gladio percussus est ab uno de illis. pro Mil. 114. a

A quibus ille se lapidibus appetitum & percussum esse dixit. pro Dom. 215. b

M. Aemilium lapide percussum esse constat. de Or. 126. b

Non quæro quis percusserit, cuius manu sit percussus non laboro. pro S. R. 34. b

Hunc igitur Iupiter fulmine non percussit. de N. 77. a

Turres de cælo esse percussas. in C. 115. a

Translatè.

Is cum ad me Laodiceam uenisset, repente percussus est atrocissimis literis. Ep. 142. b

Qui uos mortuos inani cogitatione percussit. pro Mil. 117. a

Quodcumq; nostros animos probabilitate percussit. Tuf. 234. b

P E R D U C C O, pro Adduco aliquem ad aliquid. tritum non est.

Aiacem quidem ira ad furorem mortemq; perduxit. Tuf. 210. a

Octavius ueteranos perduxit ad suam sententiam. At. 257. a

Perducere aliquem ad suas condiciones iniquis rationibus. pro Qu. 4. b

Expositis suis difficultatibus hominẽ ad H S so.

G 4 perducit;

DE PHRASIBVS

perducit, eamq; ei pecuniã numerat. I. V. 123. a
 Scaptius rogat, ut eos ad talenta ducenta perdu-
 cam. Att. 83. a

Perducere ad, aut Vsq; ad, quod uulgus nunc di-
 cit per Extendere.

Is ad centesimum annum uitam perduxit, de Se-
 nect. 89. b

Ita usque ad assum uitulinum opera perducitur,
 Ep. 138. b

PERFUGIUM. Vfitatius est Ciceroni hoc
 nomen quã Refugium; nostris contrã. itaq; sic
 ab eo eius usum licet discamus.

Spero hunc locum eius fortunæ miseræ atq; ia-
 ctatæ portum ac perfugiũ futurum. pro Clu.
 19. a

Tota domus, quę spectat in nos solos, neq; aliud
 potest habere perfugium. Off. 12. a

Perfugium & præsidium salutis reipublicæ. pro
 Rab. 91. a

Munite communem arcem bonorum, obstruite
 perfugia improborum. pro Syl. 182. a

Hæc studia rebus aduersis perfugiũ ac solatium
 præbent, pro Arch. 188. b

Domus commune perfugium. I. C. 118. a

Somnus est perfugium omnium laborum ac so-
 licitudinum. de D. 139. a

A portu & perfugio excludere aliquem. Ep. 71. b

Postremo illo desperatissimo perfugio uti pos-
 set. in V. 129. a

Senectuti uerò celebrandæ quod honestius po-
 test esse perfugium: item,

Vnũ perfugiũ, una spes reliqua est. pro S. R. 43. b

Portum

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Portum potius paratum nobis & perfugium putemus. *Tuf. 174. b*

PERFVNDQ. Quoniam nos rarius transferimus hoc uerbum ad ea quæ rebus quasi aqua perfunduntur, Cicerone autore quemadmodum fieri debet, discamus.

Multitudo audiens ducitur oratione, & quasi uoluptate quadam perfunditur, *de Clar. orat. 181. b*

Perfundere animum uoluptate. *Tuf. 213. a*

Perfundere aliquem uoluptate, *de N. 23. b*

Phalereus suauis fuit, sed suauitate ea qua perfunderet animos, non qua perfringeret. *de Clar. 168. a*

Dij immortales, qui me horror perfudit. *Attic. 122. b*

Mihi uideris Eruti una mercede duas res assequi uelle: nos iudicio perfundere, accusare autem eos à quibus mercedem accepisti. *pro S. R. 31. b*

PERFVNGOR, Fefo aut perfero aliquid. idem quod defungor. *Tritum nunc non est.*

Nam dum sumus in his inclusi compagibus corporis, munere quodam necessitatis & graui opere perfungimur. *de Sen. 93. a*

Mihi iam optanda mors est perfuncto rebus ijs, quas adeptus sum, quasq; gessi. *in A. 183. a*

Aetas nostra perfuncta rebus amplissimis. *de Cl. 165. b*

Senex perfunctus honoribus & reip. muneribus. *de Or. 101. b*

Qui eadem pericula, quibus nos perfuncti sumus, ingrediuntur. *pro Mar. 124. b*

D E P H R A S I B V S

Cum & honoribus amplissimis, et laboribus maximis perfuncti essemus. Ep. 9. a

Reminiscere illam omnibus bonis perfunctam esse. Ep. 58. b

Resp. perfuncta est hoc misero fataliq; bello. pro Mur. 136. a

Ab Hercule iam perfuncto laboribus sacra didicisse. pro Dom. 240. a

Ceteris uero nulla perfunctis propria molestia. Ep. 68. a

Aut quod se perfunctos iam esse arbitrantur, cum de reo iudicant. pro Cl. 41. b

Equidem iam perfunctus sum, expleui animos inuidorum. pro Dom. 222. b

Ut mihi tam multa pro se perpeffo atq; perfuncto concederet. Ep. 11. b

Et dignitatem perfuncturus es. Ar. 180. a

PERHORRESCO. Quid significet hoc uerbū & exprimat, facile exempla declarabunt: sed non uulgatum est.

Nemo ciuis est, qui hos non oculis fugiat, auribus respuat, animo aspernetur, recordatione deniq; ipsa consulatus uestri perhorrescat. pro Sest. 21. a. in P. 89. a

Tu illius diei memoriam non perhorrescis? in A. 253. a

Tu imagines ipsas non perhorrescis? de Orat. 129. b

Tum lamentationem matrumfamilias, tum fugam uirginum ac puerorum perhorresco. in C. 120. b

Hanc tantā religionē non perhorrescis. I. V. 218. a
Quorum

L I N G V A E L A T I N A E.

Quorum frequentiam & confessum non modo

Quintius qui de capite decernit: sed quiuis qui
extra periculum sit, perhorrescat. pro Qu. 13. a

Etsi hoc quidem est in uitio, dissolutionem na-
turæ tam ualde perhorrescere. de Fin. 131. b

Non solum commoueor animo, sed etiam toto
corpore perhorresco. in V. 61. a

Sed quid est tandē quod perhorrescas? At. 212. b

PERICLITOR, Periculum facere aut subia-
re rei alicuius: sed uulgus sæpius idem per Expe-
rior significat, quàm Periclitator.

Homines in prælijs belli fortunā tentare ac peri-
clitari solent. in V. 262. b

Non est sæpius in uno homine salus periclitan-
da reipub. in C. 199. a

Omnia circumspexit Quintius, omnia periclita-
tus est. pro Qu. 18. a

Periclitari omnium iura, si similitudines accipi-
antur. id est, periculum subire. de In. 81. a

Subeundus usus omnium, periclitandæ uires in
genij, & illa commentatio inclusa in ueritatis
lucem proferenda. de Or. 97. b. &

Mihi non est difficile periclitari & c. 156. a

Babylonij CCCCLXX. millia annorū in pe-
riclitandis experiundisq; pueris quicunq; nati
essent, posuerunt. de D. 128. b

Itaq; potius periclitari uolui, si possem mea præ-
sentia exercitum facere meliorem, quàm nimis
cautus uideri. Ep. 154. a

Vt utamur quasi equis temperatis, sic amicitijs,
aliqua ex parte periclitatis moribus amicorū.
de Am. 108. a

Periclitemur

DE PHRASIBVS

Periclitemur (si placet) in ijs quidem exemplis,
in quibus &c. Off. 66. a

Periculum. Quidam modi loquendi proprij
Latinorum sunt, quos uulgus rarius usurpat, ut
periculum esse ne &c. pro quo magis in ore ha-
bent, Metuendum est, Timendum est ne.

Quæ qui recordetur, aut sanè periculum est, ne
&c. Tuf. 251. a. &

Ne mouear, &c. periculum non est. 163. a

Nullum periculum est, ne quid tu, &c. de Orat.
102. b

Summum erat periculum, ne si nihil impetrarèt,
à senatu alienarentur. At.

Suo, aut alicuius periculo aliquid facere, dixerunt ij,
qui purissimè sunt loquuti: qui uerò ab ijs disce-
dunt, aliter loquuntur. ut, *Suo damno, Suo sum-
ptu, Alicuius damno aliquid facere.* Latini uerò
sic sunt loquuti.

Sumptu periculoq; suo armatam nauem aliquò
mittere. in V. 246. a

Periculo suo uersari in aliqua re. in V. 148. a

Quid tu meo periculo gurges patrimonij hel-
luabare? pro Sest. 25. a

Brutus scripsit rem illam suo periculo esse. Att.
85. b

Iniustè facis, si putas periculo nostro uiuere tu-
os contubernales. pro Flac. 154. b

Ego qui periculo reipub. uiuebam, pro Sest. 14. a

Quòd equidem tibi nummi meo periculo sint,
At. 59. a

Sed etiam atq; etiam dico, tuo periculo fiet. Att.
211. b

L I N G V A E L A T I N A E.

Dux enim suo periculo progredi cogitat. de
Leg. 188. a

Periculum facere, Experiri. tritum non admo-
dum est.

Facere periculum innocentiae alicuius. I. V. 72. b

Tu uero qua in re specimen ceteris aliquod de-
didisti? quando tute tui periculum fecisti? in V.
59. a

Si quis fortunae muneribus amplissimis orna-
tus, saepius eius deae periculum facere nollet.
de Pro. 76. a

Fac huius odij tanti ac uniuersi periculum, si au-
des. in P. 93. b

Qui quotidie periculum fortunae facit. I. A. 197. a

Dij discriminum periculorumque comites. de N.
59. b

Maximo in periculo res est. At. 102. b

Domitium periculo obsidionis liberari cupio.
At. 129. a

Adire periculum capitis. pro S. R. 36. b

Qui, nisi a gubernaculis recesserint, maximū ab
uniuerso naufragio periculum est. Epist. 267. a

Si ei subito sit allatum periculum discrimenque
patriae. Off. 31. a

Atque id erat periculum, de cuius &c. in A. 288. a

Adducta est enim res in maximum periculum,
& extremum penē discrimen. in A. 209. b

Ita fiet, ut meo periculo semper peccet Antoni-
us. in A. 242. b

PERIMO, pro Occido, Supprimo, Tollo. di-
uulgatum non est, praesertim cum etiam inani-
mis tribuitur,

Nec

DE PHRASIBVS

Nec potest miser quisquam sensu perempto. Tu
scul. 167. b. &

Sin autem perimit ac delet omnino, quid melius?
174. b

Si ludi non intermissi, sed perempti atq; sublati
sunt. de Ar. 249. a

Si mihi uis aliqua maior reditū peremisset. pro
Planc. 280. b

Si causam publicam mea mors peremisset. pro
Seft. 13. b

Vbi tam teneros uolucres matremq; peremit.
de D. 84. a

Luna &c. stellanti nocte perempta est. de D. 84. a

Nec uos ulla mortis unquam fata periment. de
Vn. 202. a

PERINDE, idem penè ualet quod Aequè,
& consequuntur utrunq; eadem uoces, Vt, Qua
si, Ac, Atq;. uulgò uerò non perinde notum est,
ut Aequè.

Non possum dicere, me hæc perinde ut dicam,
discenda esse, didicisse. de Or. 149. b. &

Sed hæc omnia perinde sunt ut aguntur. 162. b

Habes à patre munus magnum, sed perinde erit
ut acceperis. Off. 76. b

Benè facis cum id efficis, mihi crede, perinde ut
tu existimare non posses. Ar. 201. a

A te peto, ut meas iniurias perinde doleas, ut
me existimas dolere tuas solere. Ep. 122. b

Perinde quasi.

Atq; hæc perinde loquor, quasi debueris. pro
Qu. 15. b

Perinde stultissimum regem in luctu capillum
sibi

L I N G V A E L A T I N A E.

fibi euellere, quasi caluitio mœror leuaretur.
Tuf. 204. a

Quod nunquã factum est, perinde quasi factum
fit confirmare. pro Qu. 8. a

Metelli sperat sibi quisq; fortunam, perinde qua
si certi quicquam sit in rebus humanis. aliter,
proinde quasi. Tuf. 166. b. & in V. 96. a

Perinde ac.

Quod ego perinde tuebar, ac si usus essem. Att.
129. b

Perinde habebo, ac si scripsisses nihil esse. Attic.
44. b

Perinde habere aliquid, ac si non esset. Par. 237. a

Perinde ac si & c. perinde dicemus. pro S. R. 47. a

Perinde ac si iam uicerint. Ep. 179. b

Philosophia non perinde ac de hominum est ui
ta merita laudatur. Tuf. 129. a

Perinde atq;.

Vereor, ut hoc quod dicam non perinde intelli
gi auditu possit, atq; ego ipse cogitans sentio.
pro Mar. 132. b

PERMISCEO, idem quod Admisceo, Mi
sceo: sed non æquẽ nota, atq; usitata.

Ne tuas sordes cum claris, uirorum splendore
permisceas. in Vat. 31. b

Et illa excellens opinione fortuna cum labori
bus & miserijs permista esse uideatur. de Or.
128. a

Interualla longa & breuia, quibus implicata &
permista oratio est. Or. 215. a

Ego fructus magna acerbitate permixtos tuli.
pro Planc. 279. a

Oratio

DE PHRASIBVS

Oratio permista et temperata numeris. Or. 216. a
Non modò illa permisit, sed etiam in his tur-
bavit. in V. 133. b

Omnia potius permiscuerunt, quàm ei legi con-
ditioniq; parèrent. pro Plan. 267. b

Cuius immanitas naturæ, ne uinò quidè per-
mixta, temperari solet. in A. 244. b

In qua temperatione animum uniuersæ naturæ
temperans permiscebat. de Vn. 202. b

PERMVLCEO, Demulceo significat: sed
uulgatum non est.

Duæ sunt res quæ permulceant aures, sonus &
numerus. Or. 212. b

Eum qui audit permulcere atq; allicere. de Or.
138. a

Aram quam flatu permulcet spiritus austri. de
N. 48. b

At ille pellit, qui permulcet sensum uoluptate.
de Fin. 71. b

Nam læduntur arteriæ, si antequam leni uoce
permulsæ sint, acri clamore compleantur. ad
Her. 20. a

Præterita enim ætas, quamuis longa, nulla con-
solatione permulcere posset stultam senectū-
tem. de Sen. 78. a

PERMVTARE pecuniam, & Permutatio, Mo-
di loquendi ualde ignoti nostris hominibus, i-
dem enim ualent, quod uulgus suo more di-
cit, Pecuniam accipere de mensâ: pecuniam hic
aut alibi accipere, quæ alio loco reddatur. Vul-
gari lingua nostra, Geld auffnemmen.

Quare uelim permütetur Athenis, quod sit in
annuum

L I N G V A E L A T I N A E.

annuum sumptum satis M. At. 245.

Sed quæro quod illi opus erit Athenis permutari, ut possit. At. 194. a

Ipsi permittam de tempore nummorum, quantum opus erit ut permutetur, tu uidebis. At. 195. a

Scriserat ut XII. HS. permutaret, tantum esse reliquum de argento. At. 184. b

Quæ quo plus permutasti ad fructum insularum. At. 251. a

Significat quoque id quod imperiti nunc dicunt, Dare pecuniam ad mensam, Dare pecuniam, ut alibi reddatur.

At permutata aliquando pecunia est, ductæ merces, &c. item

At se curasse, ut cum quæstu populi pecunia permutaretur. Ep. 29. a

Permutatio.

Ego rationem Philogeni permutationis eam quam tecum feci, edidi. At. 73. a

Ibi perpaucos dies, dum pecunia accipitur, quæ mihi ex publica permutatione debetur, commorabor. Ep. 33. a. b

Quadrantaria permutatio. pro Cæl. 50. b

Partim emptiones, &c. partim permutationes, ad hunc Tusculanum montem extruendum. Or. 208. a

PERNOCTO. Pro hoc uerbo multis in ore, Tota nocte dormire alicubi, nocte alicubi esse. Cicero uerò sic est locutus.

Senator populi Rom. in uestro oppido iacuit, & pernoctauit in publico. in V. 205. a. &

H Matres

DE PHRASIBVS

Matres miseræ pernoctabant ad ostium carceris. 259. b

Sedulius propter inopiam tecti in foro pernoctans. pro Dom. 229. a

Hæc studia pernoctant nobiscum, peregrinantur, rusticantur. pro Arch. 139. a

Cum is apud mulierculā quandā pernoctaret, & ibi diem posterū cōmoraretur. pro Clu. 25. a

Pernoctant uenatores in niue. Tuf. 185. b

Animum cum his habitantem pernoctantemq; curis, &c. Tuf. 241. b

Bis in die saturum fieri, nec unquam pernoctare solum. Tuf. 247. b

PERPETVITAS, pro ea re quæ continua & immutabilis est, ab usu nunc prorsus intermissum.

Malus custos diurnitatis metus: cōtraq; beneuolētia fidelis est, uel ad perpetuitatē. Off. 37. a

Magis uoluntaris perpetuitatē, quam promissorum exitum expecto. Q. Fr. 325.

Vt constare in uitæ perpetuitate possimus nobismetipsis. Off. 24. a

Quod perpetuitatis causa machinata natura est. de N. 51. b

Non ex singulis uocibus Philosophi sunt spectandi, sed ex perpetuitate atq; cōstantia. Tuf. 234. b

Qui autem diffidit perpetuitati bonorum, timeat necesse est. de Fin. 82. b

Perpetuitas & constantia dictorum. Tuf. 234. b

Perpetuitas consequentis temporis. Tuf. 169. b

Perpetuitas, & quasi conuersio orationis) (Oratio mems

L I N G V A E L A T I N A E.

tio membris intercisa. de O. 160. b

In perpetuitate dicendi. Or. 197. b

Genus facetiarum quod in perpetuitate sermonis est. de Or. 129. a

Perpetuitas pro immortalitate. de Vn. 202. a

Perpetua oratio, disputatio, scriptum, historia continens est, & non interrupta sermone personarum.

Qui omnes à perpetuis suis historijs ea quæ dixi bella separauerunt. Ep. 67. b

Valde sum cupidus te in illa longiore & perpetua disputatione audiendi. de Or. 110. a

Cato Pompeium oratione perpetua tanquam reum accusauit. Q. Fr. 308. a

In illo genere perpetuæ festiuitates. de Or. 129. a

Hortensius aut uehemēter admirans, quod quidem perpetuo Lucullo loquente fecerat. Acad. 16. b

PERQUAM, pro ualde, admodum, usitatum nunc non est.

Quod mihi quidem perquam puerile uideri solet. de Or. 118. b. &

Hoc perquam optandum nobis. 132. b. &

Sic illud perquam breuiter perstrinxi. 127. a

Perquam flebiliter Vlysses lamentatur in uulnere. Tus. 185. b

Hic quam ille dignior perquam graue est dictum, pro Plan. 262. a

Illud uerò perquam inane. Tus. 171. b

PERSCRIBO. Paucis constat hoc uerbo significari ea quæ in tabulas referuntur, aut priuatas aut publicas, ut,

DE PHRASIBVS

- Pecuniam in ædem sacram reficiendam se per-
 scripsisse dicunt. pro Flac. 155. b
- Aequè enim tabulæ condemnantur eius qui ue-
 rum non retulit, & eius qui falsum perſcribit.
 pro Q. R. 45. a
- Ego' ne hanc manum impellere potui, ut falsum
 perſcriberet nomen' ibid.
- Rationes enim perſcriptæ erant ita ſcitè, & lite-
 ratè, ut ſcriba, &c. in P. 92. b
- Conſtitui ſenatores, qui omnium iudicū dicta
 perſcriberent. pro Syl. 175. a.
- Et quoniam nondum eſt perſcriptum ſenatus
 conſultum, ex memoria uobis, Quirites, quid
 Senatus cenſuerit, exponam. in C. 113. b
- Senatus autoritas eſt perſcripta. Ep. 3. b
- Iis uerbis ea de me Senatus autoritas declarata
 eſt, ut nemini ſit triumphus honorificentius,
 quàm mihi ſalus reſtitutioq; perſcripta. in P.
 87. a
- Et eundem id quod in autoritatibus perſcriptis
 extat, ſcribendo aſſuiſſe. de Or. 143. a
- PERSEQVOR. Latè ſatis hoc uerbum pa-
 tet. Modos uerò, qui obruti ignoratione iam
 ſunt, ſolum perſequemur. Primùm pro Vindi-
 care uſurpatur.
- Iniurias ſuas per nos ulciſci ac perſequi ſtatu-
 runt. in V. 110. b. &
- Qui iniurias ſuas perſequi uolunt. 65. a
- Is mortè eius ſe perſequi uelle dixit. pro D. 223. a
- Perſequi mortem alicuius. in A. 255. b
- Vt tuas iniurias perſequar, id eſt à te factas. pro
 Cec. 291. a

Cum

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Cum pœnas à seditioso ciue per bonos uiros iudicio persequi uellet. Ep. 13. a

Persequi ij dicuntur quoque, qui oratione aliquid consecantur, siue scribendo, siue dicendo. Brutus sic philosophiam Latinis literis persequitur, nihil ut &c. Acad. 41. a

Persequi omnia literis. Ep. 147. a

Has res Xenophon commodissimè persecutus est in eo libro, qui &c. Off. 51. b

Persequi tenuissima quæq; pro Cæl. 291. a

Nunc reliquorum oratorum ætates & gradus persequamur. de Clar. 175. b

Epicurus uoluptates persequitur omnes nominatim. de N. 23. & 77. a

Nec sum copiam quam potui, &c. persecutus. de Fin. 140. a

Longum est persequi cæteros, &c. in A. 165. b

Is diligentissimè res Annibalis persecutus est. de D. 90. b

Qui consuetudine & celeritate scribendi facillimè quæ dicerentur, persequi possent. pro Syl. 175. a

Quæ uersibus persecutus est Ennius. de Sen. 80. a

PERSTRINGERE *aciem, oculos.* Nota hæc sunt: sed Dicendo aliquem describere, reprehendere, non precrebuit apud omnes.

Vt eos quorum scelere essem uiolatus, uocis libertate perstringerem. pro Sest. 5. a

Ille L. Crassi uoluntatem asperioribus uerbis sepe perstrinxit impunè. pro Plan. 266. b

Nemo unquam me tenuissima suspicione perstrinxit, quem non præuenterem. pro Syl. 275. b

DE PHRASIBVS

Breuiter, celeriter, leuiter, aut perstringere sine adiun-
ctione. pro, Breui, paucis dicere aliquid.

Rei magnitudo me breuiter perstringere atroci-
tatem criminis non finit. in V. 225. a

Sic quid esset illud, perquam breuiter perstrinxi
atq; attigi. de Or. 127. a

In animo est leuiter transire, aut tantummodo
perstringere unamquamque rem. pro S. Ros.
33. b

Nunc reliquum cursum uidete, quem quidem
celeriter perstringam. ad ea enim, quæ &c. festi-
nat animus. in A. 169. b

Consulatus meus illum leuiter perstrinxit. de
Cla. 195. b

Itaq; perstringam sine ulla contumelia. At. 258. a

PERTINEO. Quæ propria uis sit huius uer-
bi, uulgò ignoratur. ea enim est, quam uulgus
uocabulis Peruenire, Tendere, Extendere, Ire,
Attingere nunc profert, quæ locum non habent,
cum significandum aliquid quod diffusum sit
in longitudinem, aut latitudinem. propriam i-
taq; uim & usum à Cicerone discamus.

Viæ quæ pertinent ad iecur, eiq; adherent. de N.
53. b. &

Venæ in omnes partes corporis pertinentes. 54.
a. item

Nerui toto corpore pertinentes. ibid.

Aspera arteria ad pulmones usque pertinet. de
N. 53. a

Quæ potest igitur contagio ex infinito penè in
teruallo pertinere ad lunam, uel potius ad ter-
ram. de D. 127. b

Ratio

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Ratio quedam pertinens per omnem rerum naturam. de N. 9. a

Vis quedam sentiens atq; diuina, quæ toto confusa mundo est. de D. 115. b

Vis vitalis per omnem mundum pertinens. de N. 30. b. &

Deus pertinens per naturam cuiusq; rei, per terras Ceres, per maria Neptunus. 40. a

Vt si iam concedamus aliquid uim cœlestem ad eos qui in terra gignuntur, pertinere. de D. 127. b

P E R T U R B O. pro Confundo rebus attributum. diuulgatum non satis est.

Non discerpitis sententijs, non præposteris temporibus, non confusis personis, non perturbato ordine. de Or. 147. a

Ita perturbatis sacris, contaminatis gentibus factus es filius, &c. pro Dom. 220. a

Id ita perturbatum, itaq; permutatum est. de Ar. 254. a

Vt perturbem ætatum ordinem. de Cla. 185. a

Sic *Perturbatio.*

Quicquid peccatur, perturbatione peccatur rationis atq; ordinis. Pzrad. 120. a

Omnis perturbatio & rerum motus cernitur. Off. 19. a

Perturbatio uitæ & magna confusio. de N. 1. b

P E R V A D O. Nulli hoc uerbum nostrorum hominum notum est, nisi qui ab optimis autoribus Latine loqui didicerunt.

Gernitis iudices quantum incendium peragros peruaserit. in V. 161. b

DE PHRASIBVS

Opinio quæ per animos gentium barbararum
peruaserat. pro Dom. 8. b

Nulla ora tam deserta, quò non illius diei fama
peruaserit. pro Pom. 12. a

Quas oras maximè quasi morbus quidam illius
furoris peruaserat. pro Syl. 177. a

Pars eius belli in Italiam peruaserat. in V. 236. b

Ne quid in aures, quod noceat, possit perua-
de- re. de N. 55. a

Quacunq; iter fecit, ut quædam calamitas perua-
dere uidebatur. in V. 85. a

PERVAGATVS, *a, um*, Nihil minus perua-
gatum est, quàm huius uocis usus: cum ea Latini
nominare solent id quod omnibus commune
& notum & peruulgatum est.

Hæc causa apud Græcos peruagata est. de In. 53. a
Vulgaris & peruagata declamatio. pro Planc.
268. b

Res peruagata & uulgaris. Or. 216. a

Pars autem est peruagatio. id est, communior,
de In. 67. b. & in V. 214. a

Commune & peruagatum uitium. de Or. 128. a

De communibus & peruagatis rebus loqui uel
audire. de Or. 98. b

Vulgare, quotidianū, peruagatum. de Or. 160. b

Peruagatus pro diuulgato. pro Plan. 279. b

Peruagata, aliter Peruulgata. de Or. 120. a

Longè & latè peruagata bona) (Angusta. Top.
226. b

In re tam clara, tam testata, tam abs te ipso per-
uagata, tabulas publicas corrumpere aude-
re. in V. 129. b

Illustris

LINGVÆ LATINÆ.

Illustris & peruagata fama alicuius rei. pro Mar.
135. a

PERVERTO. Vulgo notum non est usur-
pari à Latinis sæpe eadem significatione qua E-
uerto, Inuerto.

Cræsus hostium uim sese peruersurum putauit,
peruertit autem suam, de D. 132. b. 90. b

Tum uisam beluam immanem quacung; incede-
ret, arbusta, uirgulta, tecta peruertere. de Ar.
257. b

Ceciditq; cum eos imitari cœpit, quos ipse per-
uerterat. de Cla. 190. a

Qui sacra occulta inexpiabili scelere peruertit.
de Ar. 357. b

Quintius Iunium peruertit. pro Clu. 40. a

Orestes nisi attulerit facti rationem, peruertit de-
fensionem. ad Her. 5. b

Quidam propositis malorum & bonorum fini-
bus, officium omne peruerterunt. Off. 2. a

Temeritas C. Cæsar, qui omnia iura diuina &
humana peruertit. Off. 6. a

PERVULGO, omnibus commune facio,
edere, & proponere aliquid omnibus, tritum
non est.

Illas tabulas describi ab omnibus statim libra-
rijs, diuidi passim & peruulgari atq; edi popu-
lo imperaui. pro Syl. 175. a

Præmia uirtutis cum improbis communicari, &
cum mediocribus hominibus peruulgari non
oportet. de In. 76. b

Veteres illi peruulgari artem suam uoluerunt.
de Or. 106. b

DE PHRASIBVS

Tu uerò peruulga Hircium. At. 202. a

De re in uulgu peruulgata loquitur. de Fi. 67. a

Mulier quæ se omnib. peruulget. pro Cæl. 45. b

P E T O, Proficiscor, iter facio, sæpe significat, quod exemplis declarandum est, quia ea significatione uulgu rarius utitur.

Grues loca calidiora petentes, mare transmittunt. de N. 51. a

Crotonem petamus. At. 154. a

Per Macedoniã Cyzicum petebamus. Ep. 235. a

Naues Rhodum petentes uidi. Off. 62. a

Iter à Vibone Brundisium petere contendit. pro Plan. 280. a

Dyrrhachium petere contendit. ibid.

P L A C E T. Qui huius uerbi usum ignorant, pro placet, bonum uidetur. latini uerò hoc modo: Itaque postridie placuit, ut breuiter sententias dicereceremus. Ep. 3. a

Postea mihi placuit, eo quod sum usus adolescens, ut explicarem. de Or. 97. b

Cautio placuit repente iudices pronunciare. pro Clu. 32. b

Quod scribere non auderem, nisi idem placeret Panætio. Off. 43. b

Vt doctissimis sapientissimis que placuit. de D. 103. a. &

Nam non placet Stoicis &c. ibid.

Vtrum igitur percurri omnem Epicuri disciplinam placet? de Fin. 54. b

Placitum est.

Ita nobis placitum est, ut scriberemus, &c. ad Heren. 6. a

Cum

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Cum in his uersarer angustijs, placitum est mihi, ut postulare legationem. D. Brutus. Ep. 167. a

Placitum est mihi, ut Brundusiū ducerem hanc copiam, &c. item

De prouincijs placitum est, ut coram Pompeio ageretur. Ep. 114. a. b. At. 129. a

PL V S. Vis nota satis uidetur, sed usus non item. nam uulgus rarò proponit illi ablatiuū: cum accusatiuo iungit nunquam. deinde Plus ut Amplius, singulari numero pro plurali sæpe usurpatur; nos uerò semper numeri rationem habemus, quasi nunquam aduerbium esset.

Ego te nimio plus diligo. At. 162. a

Affuit, sed nō plus duobus aut tribus mensibus.

Ep. 217. a

Molestum est, uno digito plus habere. de Nat.

21. a

Nunquam Romæ plus triduo fuit. pro S. Ros.

30. b

Dimidio plus scripsit Clodia. At. 143. a

Additur medimnis M M. dimidio ferè pluri quam anno superiore. in V. 164. b

At tecum anno plus uixit. pro Quin. 7. a

Accusatiuo iunctum.

Non plus annum possum assequi, quod uolo.

At. 193. a

Vt hoc nostrum desideriu, ne plus sit annum.

At. 68. a

Hoc est non plus annum obtinere prouinciã.

At. 95. b

Ferre plus dimidiati mensis cibaria. Tus. 182. b

Aduerbia

DE PHRASIBVS

Aduerbialiter.

Fieri non potest, ut plus una uera sit. de N. 2. a
 Sentio in columba plures uideri colores, esse
 plus uno. Acad. 20. a

Tribunum plebis plus uiginti uulneribus acce-
 ptis iacentem uidistis. pro Sest. 21. b

Neq; enim plus quam tres aut quatuor reliqui
 sunt. Ac. 179. a

PONDVS. Nota quidem est propria uis hu-
 ius nominis, sed quidam modi loquendi eo fi-
 unt, quos uulgus raro usurpat. ut, Magnū, gran-
 de pondus auri, argenti, &c.

Magnum optimi pondus argenti. in A. 173. a

Grande pondus argenti. pro Cecin. 287. a

Magnum auri pondus. de Sen. 88. a

Aureum amiculum grandi pondere. de N. 76. b

Audistis ex aede Mineruæ grande auri pondus
 ablatum. in V. 85. a

Tu tanto pondere auri discessum illum sustenta-
 sti. pro Rab. P. 130. a

Pondus id est quod momentū, autoritas, quod
 barbari Valorem dicunt.

Persona non qualiscunq; testimoniij pondus ha-
 bet. Top. 227. a

Id maximi momenti est & ponderis. I. Vat. 30. b

Quod in utramq; partem in mentem multa ue-
 niebant, magnum pondus accessit ad tollen-
 dam dubitationē, iudicium & consiliū tuum.
 Ep. 132. b

Sed idem scribit meas literas magnum pondus
 apud te habituras. Ep. 12. b. & (30. a

Sed tuæ literæ maximi sunt apud me pondus.

Si

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Si minus plures causæ & maiores ponderis plus habebunt. Off. 10. a

Ea nõ ita magni ponderis apud me esse debent. pro Plan. 259. b

Eius filius eodem est apud me pōdere, quo fuit ille. At. 154. b. &

Addis etiam ijs qui pondus habent, factum nostrum probari. 171. a

ἐπιβατα in uerbis pingendis habent pondus. de Cla. 177. a

PONO. Plurimis rebus hoc uerbum tribuitur. In quibus uerò usus & uis uulgo ignoratur, hæc sunt. Primum ponere, dare, concedere, aut efficere in disputationibus significat, quod barbari Supponere dicunt.

Sed primum positum sit, nosmetipsos commendatos esse nobis. de Fin.

His igitur ita positis, sequitur magna contentio, quæ pertractata est à Peripateticis mollius. Secundo de Fin.

Positum sit igitur in primis, quod post magis intelligitur, sine philosophia non posse effici quem quærimus eloquentem. In Orator. ad Brutum.

Sic Ponere quæstionem, aut aliquid, quod alij proponere quæstionem, proponere de quo disputetur.

Ponere iuebam de quo quis audire uellet. Tus. 149. b

Quid mihi nunc uos, inquit Crassus, tanquam alicui Græculo ocioso & loquaci, & fortasse docto atque erudito quæstiunculam, de qua meo arbitratu

DE PHRASIBVS

- arbitratu loquar ponitis: de Or. 93. b
Ponere tempus. studium, curam se in aliqua re.
 Ponere multum operæ in aliqua re. de C. 174. a
 Ponere tempus in aliqua cogitatione uel negotio. de Or. 144. a
 Ponere tempus in aliquo loco. At. 7. b
 Ponere tempus in aliquo magno officio. Epist. 242. a
 Nonis Maij in Ciliciam cogitabam. ibi cum Iunium mensem consumpsissem, Quintilem in reditu ponere. At. 91. a
 Babylonij CCCCLXX. millia annorum in experiendis pueris, quicunq; nati essent, posuerunt. de D. 118. b
 Ponere diem cum aliquo. Ep. 77. a
 In quibus multum operæ studijq; ponendum est. Off. 16. a
 Ponere totum animum atq; omnem curam, operam, diligentiaq; suam in aliquo negotio. pro Mur. 135. a
 Respub. in qua omnis mea cura, cogitatio, opera poni solebat. Off. 33. b
 Ponere se totum in contemplandis rebus. Tusc. 157. b
 Sed tantum studium, tamq; multam operam ponendam in eo non arbitrantur. de Fin. 49. a
In laude, in uitio, metu aliquid ponere, pro Laudare, Vituperare, Metuere. In loco beneficij, crimine: pro, Accipere tanquam beneficium, crimen, obijcere.
 Ipsum latinè loqui in magna laude ponendum. de Cla. 177. a

Consilio

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Consilio iuuare ciues, magna in laude ponendum est. Top. 227. a

Neg; ego hoc in tua laude pono. in Ver. 196. a

Confidens mala consuetudine loquendi in uitio ponitur. Tus. 192. a

Ponere aliquid in loco beneficij, uel testimonij, uel iudicij. Ep. 246. a

Ponere aliquid loco sceleris. Ep. 166. b

Obijcere aliquam rem in magnis criminibus. I. V. 244. b

Non continuo si quis motus populi factus esset, id C. Norbano in nefario crimine atq; in fraude capitali esse ponendum. de Or. 127. a

Hoc in aperto delicto positum est. ad Her. 13. b

Ponere beneficium, aut aliquid apud aliquem, bene uel male ponere. quod uernacula lingua dicimus, *Wol/oder nit wol anlegen.*

Ponere beneficiū apud ingratos homines. Epist. 223. b. &

Bene ponere beneficium apud aliquem. 216. a. &

Bene ponere studium suum, & officium apud aliquem. 224. b. &

Apud ipsum præclarissimè posueris. 227. a

Quare non *oixirat* industria tua, sed præclare ponitur. At. 84. a

Operam apud aliquem optimè poni. Q. de Pet. 212. a

Ponere, pro Aestimare, tribuere aliquid alicui.

Ponere aliquid in minimis. Ep. 54. b

Ponere mortem in malis. de Fin. 96. a

Ponere multum in aliqua re. id est, magni aestimare. Ac. 23. a

Tantum

DE PHRASIBVS

Tantum ego in excellente oratore pono esse or
namenti uniuersæ ciuitati. de Or. 116. a

Credibile non est, quantum in prudentia tua &
fide ponam. At. 38. a

POPVLARIS meus, tuus, suus, alicuius. ut, Ci-
uis meus, tuus, &c. signat id quod uulgò dicitur
Conterraneus. Gentilis non ciuem aut popula-
rem, sed qui aut eadem gente ortus est, aut eoa-
dem nomine uocetur. Populares rectè etiã pos-
se ij omnes appellari uidentur, qui non tam mœ-
nibus quàm legibus, aut principe, & rege, aut
lingua eadem utantur. uulguſ eos Conterrane-
os, aut Patriotas barbarè uocat.

Sesèq; non popularem alicuius loci, sed ciuem
totius mundi, quasi unius urbis agnouerit. de
Leg. 168. b

At hoc Thales Anaximandro populari & sodali
suo non persuasit. Acad. 29. b

Ego uerò Solonis popularis fui, & ut puto, eti-
am mei legem negligam. At. 154. b

PORTORIUM, est uestigal quod pendi-
tur de quacunque re: sed Portorij nomen minus
notum est in uulguſ, quàm Vectigalis.

Singulis rebus, quæcunq; uenirent, portorium
imposuit. in P. 98. a

Titurius Tolosæ quaternos denarios in singu-
los uim amphoras portorij nomine exigit.
pro Fon. 278. a

Quæ sine portorio Syracusis erant exportata. in
V. 143. b &c.

Res exportatæ sine portorio. 145.

Portoria Italiæ sublata sunt. At. 31. b

Portitoris

L I N G V A E L A T I N A E.

Portitor, qui portorio aut uestigali exigendo præst.

Ciues, qui non tam de portorio, quàm de nonnullis iniurijs portitorum querebantur. Qu. Fr. 296. a

Decemuiros portitores omnibus omnium pecunijs constitui. contra Rul. 78. a

Quæstus qui in odia hominum incurrunt, ut portitorum & sceneratorum. Off. 30. a

POSSVM. Præcipui aliquid significare hic modus loquendi uidetur, Non possum quin, aut ut: quem si sciret uulgus, non dicerent, Non possum omittere, Non possum intermittere, ego debeo scribere.

Non possum quin exclamem, ut ait ille in Trinumo, ita mihi uim oratoris exprimere subtiliter uisus es. At. 132. a de Or. 112. a

POST hominum memoriam, Post homines natos hos uerè Romanos loquendi modos ignorat uulgus, habetq; pro ijs in ore, Quàm diu stetit mundus, Quàm diu homines fuerunt, & ab initio mundi, & nescio quæ alia quæ non à Latinis, sed Germanis aut Gallis prodierunt.

O post hominum memoriam fortissimi consules. Ar. 247. a

Cicero magnificentiss. post hominum memoriam consul factus. in Vat. 30. a

Instat post hominum memoriam paratior, uigilantior, copiosior. in Ver.

Vt ego hunc unum eiusmodi reum post hominum memoriam fuisse arbitror, cui damnari expediret. ibid.

I Qui

D E P H R A S I B V S

Qui me duo sceleratissimi post hominum memoriam, non consules, sed latrones non modo deseruerunt in causa praesertim publica, & consulari, sed prodiderunt. Postquam.

Pauci post genus hominum natum reperti sunt, qui, &c. pro Cor. 60. a

Quid homini post homines natos turpissimo? pro Dom.

Sed res erat post homines natos pulcherrima. i- bidem.

POSTULO, pro Accusare, tritū non satis est.

Postulare aliquem de ui. Postquam. 208. a

Pylus de repetundis eum postulauit. Ep. 116. a

Ego Appium eadem lege postulauit. Ep. 122. b

Postulare seruos in quaestionem. pro S. R. 31. a

Sestius a Nerio de ambitu postulatus est. Q. Fr. 308. b

POTESTAS. Dare, habere, facere, tradere potestatem: in potestate alicuius esse: potestatem alicui esse alicuius rei, nota & peruulgata sunt: sed Exire ex potestate, non item: quod uulgo pro eo usurpet, Incidere in ecstasin. Exire de potestate; uulgo, non esse apud se.

Qui igitur exisse de potestate dicuntur, iccirco dicuntur, quia non sunt in potestate mentis. Tuscul. 192. a

Itaque iratos dicimus exisse de potestate, id est, de consilio, de ratione, de mente, quorum potestas in totum animum esse debet. Tuscul. 226. a

POTIO, non solum significat medicamenta ut uulgo putat, sed potum, hoc est id quod bibitur, significat.

Demus

L I N G V A E L A T I N A E.

Demus scutellam dulciculę potionis. *Tuf. 200. b*
 Cui cum ipse poculum dedisset, subito illa me-
 dia potione exclamauit, se maximo cum dolo-
 re mori. *pro Clu. 23. b. & 25. b*

Id petunt fieri occultius in potione, uel in cibo.
pro Deiot. 47. a

P O T I O R. Quod potissimum studium lin-
 guę Latinę positum esse debeat in obseruandis
 ijs, quę præcipua aliqua consuetudine loquen-
 di quàm cõmuni ratione dicantur, hoc uerbum
 quoq; declarat. nam cum genitiuo semper iun-
 gitur à Cicerone, cum significat, habere scilicet
 imperium, aut summam potestatem habere, Do-
 minari, Dominum omniũ esse, Principem esse:
 ut potiri, aut potiri rerum, regni, ciuitatis ali-
 cuius.

An cuncter & tergiuerfer, & ijs me dem, qui te-
 nent, qui potiuntur? *At. 109. b*

Cleanthes solem dominari & rerum potiri pu-
 tat. *de Fin. 32. a*

Quod ij qui potiuntur rerum præstaturi uiden-
 tur. *Ep. 9. a. &*

Ciuitates quę rerum potitę sunt. *73. a*

Dum ea ciuitas rerum potita est. *pro S. R. 29. b*

Atheniensium potiti sunt Spartiatę. *Ad Her. 32. a*

Si exploratum tibi sit, posse te illius regni potiri.

Ep. 7. a

P O T I O R. Aliquid potius esse aliqua re, aut
 quàm aliqua res: pro Præponere, Præferre, An-
 tecellere. tritum nunc non est, ut olim. ut itaque
 fiat, uti rectè à Cicerone discamus.

Non quo mihi potior sit officij mei, quàm hu-
 iusc

DE PHRASIBVS

- iufce falutis defenfio. pro Mur. 124. a
 Mors, quæ ciuibus Romanis femper fuit feruitu
 te potior. in A. 228. b
 Res eft potior oratione. Ep. 180. a
 Filius plus pollet, potiorq; eft patre. Tuf. 224. b
 Qui hæc legere affueuerit, iudicabit nulla ad le-
 gendum his efle potiora. de Fin. 51. a
 Si quid eiusmodi acciderit, ne quid tibi fit fama
 mea potius. At. 251. b
 Illa femper potiora duxifti, quæ ad fapientiã spe-
 ctarent. de Or. 150. b
 Itaq; ciues potiores funt quàm peregrini, pro-
 pinqui quàm alieni. de Am. 99. a
 Topice, quæ ad ufum potior erat. Top. 221. b
 Quid potius: id eft, quid melius. in V. 98. a
 Nemini concedo, qui tibi potior uerufate ne-
 cefsitudinis poffit efle. Ep. 144. b
 Cum in Africam ueniffem, nihil mihi fuit poti-
 us, quàm ut Mafaniffam conuenirem regem.
 de Som. 126. b

PRÆ. Cum aut comparationem fignificet,
 aut caufam, ignotum penè eft in uulgo. animad
 uertendum itaq; quomodo Cicero hac præpofi-
 tione fit ufus: & primùm cum caufam notat.
 Non hercule præ lachrymis poffum reliqua fcri-
 bere. At. 148. a. &
 Præ fletu & dolore. 175. a. &
 Præ follicitudine ac ftomacho multa fcribere non
 poffum. 181. a
 Præ mœrore loqui non poffum. pro Plan. 250. a
 Præ cupiditate officij fui rationem non habet. in
 V. 28. a. &

Præ

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Præ luçro præda' que nullius habere rationem.
176. a

Præ multitudine, id est propter multitudinem.
At. 36. a

Solem præ iaculorum multitudine non uidebitis, & sagittarum umbra, Tus. 170. b

Præ cura iocari non poteram. At. 95. a

Comparisonem significat hoc modo:

Illi Romam præ sua Capua irridebant, & c. contra Rul. 85. b

Illa præclara, in quibus utilitatis species præ honestate contemnitur. Off. 61.

Qui in ipsa senectute præ cæteris floruiſſet. de Amic. 96. a

Hegeſias uerò illos Atticos præ se penè agrestes putat. de Clar. 191. b

Illa mihi fuerunt præ his de uictoria gratulationibus. At. 138. a

Omnia pericula præ salute sua leuia duxerunt, in V. 140. a

At contra nobis non tu quidem uacuis molestijs, sed præ nobis beatus.

Diuitiæ nec magnum bonum, & præ rectis honestisq; contemnendum. de Fin. 122. b

Hominem præ se neminem putare. pro S. R. 41. b

Præ se neminem ducere hominem. ad Her. 30. b

Præ se alios pro nihilo ducere. in V. 116. b

PRÆCIDO, pro Amputo propriè: translate uerò pro Auferre, Abrumpere alij & præciſe negare. peruulgatum non est.

Cleomenes anchoras præcidi imperat. in Verr. 253. b

DE PHRASIBVS

- Naues præcidere aut incendere. At. 138. b
 Cotem nouacula posse præcidi. de D. 87. a
 Cinna collegæ sui consulis C. Octauij præcidi
 caput iussit. Tul. 139. a
 Præcidere alicui manum gladio. de In. 69. b
 Amicitiam decet magis sensim dissuere, quàm re
 pentè præcidere. Off. 24. b
 Præcidere fistulas, quibus aqua suppedatur ali
 cui loco. pro Rab. 96. a
 Tenedia libertas securi Tenedia præcisa est. Qu.
 Fr. 313. a
 Præcidere & abscindere sermonē, ut hic qui, &c.
 nolo plura dicere. ad Her. 41. a
 Iam tibi maximam partem defensionis præcide
 ris. in V. 139. a. &
 Præcidere alicui spem faciendi aliquid. 80. a
 Per abscisionem, si cum incipimus aliquid dice
 re, præcidimus. ad Her. 41. a
 Præcidere sibi ipsi licentiam, libertatemq; uiuen
 di. in V. 148. b
 Is sibi ipse reditum præcidit. in P. 90. b
 Præcide inquit, statue aliquando quod libet. Ac.
 33. b
 Nunquã reo tam humili, tam nocenti, tam præ
 cise negaui, quàm hic mihi planè sine ulla exce
 ptione præcidit. At. 121. b

PRÆCIPITO, Præceps feror, quod uoce
 actiua passionem sine adiunctione pronomi
 nis se ut uidetur significet, ratione Grammatica
 non fit, sed consuetudine Latina: quemadmo
 dum ergo Cicero usus fit, necesse est diligenter
 obseruemus,

Sustinenda

LINGVÆ LATINÆ.

Sustinenda potius omnis assensio, ne præcipitet,
si temerè processerit. Acad. 17. b

Me certè ad exitum præcipitantem retinuisse.
At. 47. a

Sol iam præcipitans. de Or. 162. b

Respub. præcipitans. pro Syl. 167. a. &

Præcipitanti reipub. subuenire. 184. a

Vrgere iacentes, aut præcipitantes impellere in
humanum est. pro Mil. 122. b

Præcipitare isthic est non descendere. de N. 19. a

In anni præcipitante numerum notare non pos-
sumus. de Or. 160. a (170. b)

Fibrenus ex eo loco præcipitat in Lirem. de Leg.

Loca ubi Nilus præcipitat ex altissimis monti-
bus. de Som. 129. a

Præcipitantem igitur impellamus, & perditum
prosternamus. pro Clu. 32. a (nectus.

Præcipitata atus Senectus dicitur, sic præcepte se
An quod adolescens præstiti, cum etiam errare

cum excusatione possem, id nunc ætate præci-
pitata cõmutem, ac me ipse retexam? Ep. 180. a

P R A E C I P V B'. Tam pauci sunt qui huius
uerbi uim intelligunt, quàm qui uerè Latinæ lin-

guæ studiosi. quis enim non putat idem ualere
quod Præsertim? Qui uerò sciunt significatione

magis cum Singulariter conuenire, & ei opponi
Communiter, Cõmune, Vniuersum, Maximè,

& similia, ab optimis autoribus in quibus uersa
ti sunt, didicerunt.

Nihil sibi appetit, præcipuè Pomp. uult se in com-
muni atq; eodem quo cæteri iure uiuere. cõtra

Rul. 78. a

D E P H R A S I B V S

Neg ego nunc præcipuè de consularibus dispu-
to, uniuersi senatus communis est ista laus. pro
Syl. 183. a

Labor in hoc defendendo præcipuè meus est,
studium uerò conseruandi hominis commu-
ne mihi uobiscum esse debet. pro Rab. 91. a

Hæc una res in omni libero populo, maximeq;
in pacatis ciuitatibus præcipuè semper floruit,
de Or. 87. b

Ergo homini qui cæteris animantibus præstat,
præcipuè à natura nihil datum esse dicemus,
de Fin. 88. a

Nihil tibi præcipuè timendum est. Ep. 58. b

Sed ueeor, ne quia complures tibi præcipuè cõ-
mendo, exæquare uidear ambitione quadam
commendationes. Ep. 218. b

Nos isti hominum generi præcipuè debere uide-
mur. Q. Fr. 295. b

Sic Præcipuus, a, um. non maximus, ut uulgus
opinatur, sed singularis & ferè idem quod pro-
prius significat: cui Communis opponitur.

Tum communib. malis, tum præcipuis oppres-
sus sum. At. 179. a

Tum communibus, tum præcipuis patris tui pe-
riculis commouebatur. pro Syll. 169. a

Quod mihi consuli præcipuum fuit præter cæte-
ros, id iam priuato cum cæteris est commune.
pro Syll. 168. b

In communibus miserijs præcipuo quodam do-
lore angi. Ep. 47. a

Vt enim cætera paria sint, &c. hoc certè præcipu-
um Tuberonis fuit. pro Lig. 141. b

Nisi

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Nisi in multitudine optimorum ciuium impetus animi mei fuerit singularis, & opera præcipua, nihil uolo, &c. Planc. Ep. 149. a

Præcipuum illum & proprium sensum doloris mei à sententia dicenda amouebo. de Pro. 69

An meę partes in ea causa non præcipuę fuerūt. pro Dom. 215. a

Ingeneratę in primis præcipuum quendam amorem in eos qui procreati sunt. Off. 3. b

PRÆCURRO. Vis huius uerbi non adeo obscura est, ut noranda hic fuerit; sed solum more hic uolui studiosos, Ciceronem uerbo Præcurrere significasse, quod alij per uerbum Præcedere, quo nunquam est usus; sed Antecedere eius loco, aut Præcurrere. In quo uerbo & hoc obseruandum est, tam accusatiuo iungi, quàm ablatiui, quod uulgius ignorare uidetur,

Auditio & cogitatio, quę studio & diligentia præcurrit ætatem. de Or. 120. a

Horum uterq; Isocratę ætate præcurrit. Or. 214. a

Efficiendum autem est, ut appetitus rationi obediat, eamq; neq; præcurrant, neq; propter pigritiam aut ignauiam deserant. Off. 20. b

Vobis uerò illum tanto minorę præcurrere uix honestum est. At. 164. b

Ita præcurrit amicitia iudicium. de Am. 108. a

Vt homo iners hominem diligentem præcurrat, sine magna negligentia fieri non potest. Q. de Pet. 209. a

PRÆDICARE. Quid sit, nimirum amplius celeriter aliquid commemorare, uulgatum est; sed Prædicari, Prædicamenta, trita nimis in scho

DE PHRASIBVS

lis sunt, pro latinis, cum nunquam sic latini sint locuti. nam quod Græcè κατ'υποβήδαι, latinè dici de aliquo Cicero uertit. κατ'υποβήματα, quæ ut in scholis Prædicamenta, quæ dicuntur de quodam aut quibusdam. quod ex ipsis uerbis Ciceronis malunt intelligi. Sic enim scribit in Tusculanis quæstionibus, pag. 213. b. Libido earum est rerum quæ dicuntur de quodam aut quibusdam, quæ κατ'υποβήματα Dialectici appellant: ut habere diuitias, habere honores.

PRÆFARI honorem, quid sit planè uulgus ignorat: & pro eo dicit, Sit uenia dicto, facto, Cū uenia, & c. Item Præfari aliquid alicui, peruulgatū omnino nō est. quid uerò significetur eo modo loquendi, ex Ciceronis uerbis intelligetur.

Nos autem ridiculè si dicimus, ille patrem strangulauit, honorem præfamur: sin de Aurelia aliquid aut Lolia, honos præfandus est. Ep. 140. b. Cætera addit, quæ si appelles, honos præfandus sit. de Fin. 71. a

Antiqui omnibus rebus agendis, quod bonum, faustumq; esset, & c. præfabantur. de D. 101. a

PRÆFINIO, eadem significatione est qua Præscribo, Præstituo, sed nō in eodem usu nunc apud omnes.

Tu uerò, ut uidetur: nam præfinire, non est meum. Tusc. 232. b

Sed eo uidisti multum, quod præfinisti, quo ne plus emerem. Ep. 96. a

Sed ego cætera non tam restrictè præfinio. de Legib. 179. a

Nec de illo quicquam tibi præfinio, quo minus in

L I N G V A E L A T I N A E.

nus ingenio mecum contendas. I. V. 271. b

Deinde aliquanto post eam diem uenerunt, que dies lege præfinita est. pro S. R. 40. a

Quod superiore parte legis præfinitū fuit, id rursus liberum infinitumq̄ fecerunt. contra Rul. 62. b

Præfinire diem alicui. de Pro. 76. b

Cal. Ianuarias tibi præfinitas esse. Ep. 86. a

A Platone sumptus funerum præfinitur ex censibus a minis quinque ad minam. de Leg. 85. a

• P R A E I U D I C I U M. Longè alia uulgus hoc nomine significat ac latini olim: qui Præiudicium uocarunt id tantum, quod ante statutū futuri iudicij tanquā exemplar erat. Sed uerum tamen, hoc est ipsam iudicium non erat, iccirco opponit Cicero illi iudicium.

De quo non præiudicium, sed planè iudicium factum putatur. I. V. 56. b. &

Cum diceret Metellus præiudicium se de capite C. Verris per hoc iudicium nolle fieri. 181. b

Exceptio extrà quàm in reum capitis præiudicium fiat. de In. 69. b. &

Non oportet in recuperatorio iudicio eius iudicij, de quo inter sicarios quæritur, præiudicium fieri. ibid.

Iudicium accusatoris in reum pro aliquo præiudicio ualere. pro Mur. 138. a

Cur non eius damnatione aliquid ad hoc iudicium præiudicij comparasti. pro Plan. 270. b

Nimis graue præiudicium in ordinem nostrum. At. 87. b

Sic Præiudico, & Præiudicata,

De ali-

DE PHRASIBVS

De aliquo homine non modò præiudicare, sed etiam grauiſſimè iudicare. in V. 182. a

Quod nondum Senatus cenſuit, nec pop. Rom. iuſſit, id arroganter non præiudico, neq; reuoco ad arbitrium meum. A. 275. a

Satis ne cauſæ ſit, quare de aliquo maiore maleficio præiudicetur. de In. 69. b

Vt per illum qui attulit uenenum, de hoc præiudicaretur. pro Clu. 54. a

Primum poſtulo id quod æquiſſimum eſt, ut ne quid huc præiudicati afferatis. pro Clu. 18. a. &

Si non ex cauſis ipſis iudicabimus, ſed ad cauſas iudicia iam facta domo deferemus. ibid. &

Res ſemel atq; iterum præiudicata. 27. a

Tantum opinio præiudicata poterat, ut etiam ſi ne ratione ualeret autoritas. de N. 4. a

Quaſi præiudicata res ad has cauſas deferri ſoleat. pro R. P. 127. b

PRÆSENS animus, pro non perturbato, aut commoto: ſed idoneo ad cogitandum & officium faciendum. recentiores uocāt Intrepidum animum, Intrepidè aliquid facere dixerunt. uulgo Audacem animum, Audacter, quod aliud ſignificat.

Fortis uerò animi, & constantis eſt, non perturbari in rebus aſperis, nec tumultuantē de gradibus deiſci, ut dicitur; ſed præſentis animi uti conſilio, nec à ratione diſcedere. Off. 16. b

Animus acer & præſens, & acutus idem atq; uerſutus inuictos uiros efficit. de Or. 116. b. A. 96. a

Præſens remedium, auxilium, & alia iſtiusmodi, pro Certo, Prompto, Parato uſurparunt ueteres.

Præſentes

L I N G V A E L A T I N A E.

Præsentes ad nocendum vires habere. At. 241. a
Etenim multa sæpe prodigia uim eius, numen-
que declarât: multis sæpe in difficillimis rebus
præsens auxilium. in V. 225. b
Hercules tantus & tam præsens deus. Tusculan.
154. b

Illud uerò non ne ita præsens est, ut Iouis nutu
factum uideatur. At. 241. a

In rem præsentem uenire. uide Venio.

P R A E S E N S I O. Alij Præsagia, quo uocabu-
lo Cicero non est usus.

Atque etiam per exta inuenta præsensio. Topic.
227. b

Predictiones & præsensiones rerum futurarum.
de N. 27. a

Diuinitio, id est, præsensio & scientia rerum fu-
turarum. de D. 80. a

P R A E S E S. Deos & deas præsides uocant
Latini: quos uulgus nunc Patronos, & patronas.
Custos ac præsides templi. pro Dom. 242. a

Vos qui huic urbi & reipub. præsides estis. ibid.
Mercurius iuuentutis custos & præsides. in Verr.
274. a

Sic Præsidere, Patronum, aut Patronam esse.

Vos dii patrij, qui huic urbi atq; imperio præsi-
detis. pro Syl. 183. b

Deæ, quæ cunctæ Siciliae præsidetis. in V. 274. b

Dij qui huic urbi præsidet. in A. 250. a

Testor omnes deos, & eos maxime, qui huic lo-
co temploq; præsidet. pro Pom. 17. a

P R A E S T A R E, pro, Aliquid suo periculo ef-
se, diuulgatum non est. imperiti enim pro eo dis-
cunt, Se

DE PHRASIBVS

cunt, Se, aut sua interponere pro aliquo, Recipere in se, Spondere pro aliqua re, Sponsorem esse pro aliquo, Promittere se satisfacturum, & alia istiusmodi quæ excogitarūt, ut id efferrēt, quod propriè uerbo Præstare dicitur.

Is periculum iudici præstare debet, qui nexu obligauit. pro Mur. 114. b

Cuius inuidiã capitis periculo sibi præstandam putabat. pro Sest. 17. a. &

Quæ quidem ea conditione gesseram, ut meum factum semper omnes boni præstare tueriq; deberent. 11. a

Perge uerò Crasse, inquit Mutius. istã enim culpam quam uereris, ego præstabo. de Orat. 94. a

In pariete communi demoliendo, qui damni infecti promiserit, non debet præstare quod fornix uitij fecerit. Top. 222. a

Si quid offendimus in genere nostro, quod quidem ego præstare non debeo. At. 111. b

Nihil præstandum in uita præter culpam. Epist. 73. b. &

Nihil est sapientis præstare, nisi culpam. 155. a

Culpa nulla est, cum id quod ab homine nõ potuerit præstari, euenerit. Top. 197. a

Impetus populi quos præstare nemo potest. de Orat. 120. a

Id est, ut communem & incertum casum, quem neq; uitare quisquam nostrum, neq; præstare ullo pacto potest, sapienter ferres. Ep. 73. a

De Dionysio, si me amas, confice; quamcunq; ei fidem dederis, præstabo, Ep. 66. b

Quis

LINGVÆ LATINÆ.

Quis istam uoluntatem potest præstare sapien-
ti. de Fin. 83. b

Socios autoritate nominis nostri saluos præsta-
re poteramus. pro Pom. 14. b. &

Pericula facere (ut hominem præstare oportet)
innocentia tecti pellemus. 17. b

Quod de te sperare, de me præstare possum. Ep.
59. a. &

Ego tibi præstare nihil possum. 4. b

Præstabo, si Cæsarem bene noui, eum tuæ digni-
tatis rationem habiturum. At. 141. b

Ego Messalam Cæsari præstabo. Q. Fr. 327. b

Me non ingratum esse præstabo. de Pro. 79. a

Prædones nullos fore quis præstare poterat?
pro Flac. 152. a

Prætor omnes ministros imperij sui socijs & ci-
uibus & reipublicæ præstare debeat. Qu. Frat.
291. b

Horum non modò facta, sed etiam dicta omnia
præstanda nobis sunt. Q. Fr. 292. a

Præstabo sumptum nusquam melius poni posse.
Q. Fr. 318. b

Fœlicitas, quam præstare de seipso nemo potest,
meminisse & commemorare de altero possu-
mus. pro Pom. 13. a

Quis igitur mihi præstat Lentonem uno capite
esse contentum? in A. 244. a

Quicquid enim inest prædio uitij, id iurisconsul-
ti statuerunt, si uenditor sciret, nisi nominatim
dictum esset, præstari oportere. Off. 64. b

Damnum præstari oportere. Off. 65. a

Præstid esse, idem quod Adesse. uulgare non est.

Quadruo

DE PHRASIBVS

Quadruplatores ad fretum præstò fuerunt. I. V.
112. b. &

Constitui cum hominibus, quo die Messanæ mi
hi præstò essent. 122. a

Macroni uix uideor præstò esse posse. At. 61. a. &
Dionysius uobis præstò fuit. ibid.

Togulæ licitoribus ad portam præstò fuerunt. I.
P. 91. a

Quibus quidem causis tu etiam præstò fuisti. de
Cla. 195. b

Vt ad omnia quæ tui uelint, ita sim præstò, &c.
Ep. 53. b

Si officia mea, si operæ tui uelint, ita sim præstò,
&c. pro Syl. 172. b

Si officia mea causis, tu etiam præstò fuisti. pro
Syll. 172. b

Vt ad omnia, quæ si operæ, si uigiliæ deserui-
unt amicis, & præstò sunt omnibus. Ep. 53. b

De mea autem in te uoluntate sic uelim iudices,
me opera & consilio, studio quidem certè rei,
famæ, saluti tuæ præstò futurum. Ep. 58. b

Hostiæ ad sacrificium præstò non fuerunt. de In.
74. b

Est boni auguris, meminisse maximis reip. tem-
poribus præstò esse debere. de Leg. 192. b

Is tibi uictori non solum ad hospitium, sed etiam
ad periculum atq; ad aciem præstò fuit. pro De
iot. 148. a

PRÆTER ceteros, modus loquendi La-
tinis ualde usitatus. quem nostri homines his
uerbis proferre solent, Magis, aut Plus quam
alij.

Atticè

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Artici in eo genere præter cæteros excellunt , de
Or. 128. b

Quæ me res igitur præter cæteros impulit? pro
S. R. 8. b

Gustatus dulcitudine præter cæteros sensus comi-
mouetur. de Or. 152. b

Nihil de diuinatione habeo, quod præter cæte-
ros ipse sentiam. de D. 82. a

Segesteis præter cæteros imponebat, aliquanto
amplius quam ferre possent. I. V. 217. b

Mulieres nostræ præter cæteras Romæ reman-
serant. At. 111. b

P R A E T E R E A . Qui putant hanc uocem
iunctam ex Præter & Is, tanquam parum lati-
num non audent coniungere cum nominibus
masculini aut fæminini generis, solum iungi pu-
tant nominibus neutri generis. Sed à Cicerone
discant, omnium generum nominibus adiungi.
Agerent enim tecum lege primùm Pythagorei
omnes atq; Democriti, cæteriç in suo genere
Physici, &c. urgerēt præterea philosophorum
greges. de Or. 88. b

Erat Metrodorus. uigebat auditor Panætij Mne-
sarchus, & Peripatetici Critolaus & Diodo-
rus, multi erant præterea præclari, &c. ibid.

Num qui exules restituti: unum aiebat, præterea
neminem. in A. 153. a

Quas cum recitauissem, cecidit Seruilius, multi
præterea. ad Brut. 90. b

Sed nos possumus & huius esse ciuitatis, & cu-
iusuis præterea. pro Cor. 60. b

Duo præterea testes nihil dixerūt. pro Cec. 190. d

D E P H R A S I B V S

Se & alios præterea tres factos esse dixit. pro Cl.
22. b

Multos præterea & nostra ciuitas & Græcia tulit singulares uiros. de N. 59. a

Hoc ab unum ab hostibus metui, præterea neminem. pro Pomp. 4. b

Præter communem fidem quæ omnibus debetur, præterea nos isti hominum generi præcipuè debere uidemus. Q. Fr. 295. b

Nihil ne uobis in mentem uenit, quod præterea à Crasso requiratis. de Or. 98. a

P R A E T E X T V S. recentiorum est uocabulum. Cicero Simulationem sapius appellauit. Causam etiam, & Speciem, & Nomen, & Excusationem. de quibus suis locis.

P R A E U A R I C A R I dicuntur actores causarum, qui ab aduersarijs pecuniam accipiunt, ut causam quam receperunt, proderent. inde Præuaricator, & Præuaricatio.

Clodius à Catilina pecuniam accepit, ut turpissimè præuaricaretur. de Ar. 253. b

P R I M O quoq; tempore, modus loquendi Romanis usitatus: nobis non item. addimus enim uerbum Possum semper. ut, Venias quam primum possis, Primo quoq; tempore possis. Cicero uerò illo modo est locutus. ut,

Scio quanti reip. intersit, omnes copias in unum locum primo quoq; tempore conuenire. Att.
122. b

Magnum pondus argenti, auctionem, præter prædia, primo quoq; tempore fieri oportere. Att. 219. b

L I N G V Æ L A T I N Æ.

Sentiebam & dignitati & existimationi tuæ maximè conducere, te primo quoq; tempore ferre præsidium labenti & inclinatæ penè reipublicæ. At. 289. a

Peto, ut primo quoque die Luceriam aduenias. Att. 130. a

PRINCEPS. In quanta ignorantione vulgus latinę linguę nunc uersetur, cum alia multa, tum in primis hoc nomen ostendit. quo cum nihil tritius, nihilq; latius diffusum fuit apud Romanos, nos tantum hoc nomine appellamus, qui regnis aut rebus pub. præsumt. Latini enim non solum hominibus tribuerunt, sed rebus etiam omnis generis. significatq; idem quod primus, aut summus: etiam cuiuscunq; rei, non modò populi alicuius. ut,

Tres enim trium disciplinarum principes conuenistis. de N. 5. a

Pericles plurimos annos princeps consilij publici fuit. de Orat. 103. a

Princeps sententiæ in senatu, dux regendæ ciuitatis, autor publici consilij. de Orat. 148. b

Hi tum in Asia rhetorum principes numerabantur. de Clar. 194. b

Longè omnium quicunq; fuerunt, grauitate dicendi princeps Plato. Orat. 202. b

Princeps ingenij & doctrinæ Plato. Q. 295. b

Senatus princeps salutis, mentisq; publicæ. de Ar. 257. b

Longè omnium in iure ciuili esse principem. de Clar. 178. a

Is qui princeps in agendo est. I. V. 62. a

D E P H R A S I B V S

Eudoxus in Astrologia facillè princeps. de Diu.
126.b

Aliquis consilio ac lingua princeps. de Or. 93.a

Princeps ad omnia pericula. Ep. 153.b

Cum essem in principibus patronis quinquen-
nium uersatus. de Clar. 195.a

Ille se principem ciuem putat. de N. 59.b

Natura huius boni princeps est. de Or. 141.a

Amor princeps est ad beneuolentiã coniungen-
dam. de Am. 101.a

Qui in mea salute principem auctoritatemq; te-
nuistis. pro Dom. 243.a

Cum nostri imperatores ad illam ipsam aram
uota persoluerent. de Ar. 250.a

Princeps idem quod primus, cum hominibus
tribuitur, autorem alicuius rei significat.

Harum disputationũ inuentor ac princeps Pla-
to. de Or. 89.a

Zeno qui inuentor ac princeps Stoicorum fuit.
Ac. 33.b

Et nimirum is princeps ex Latinis hæc tractauit.
de Cla. 171.b

Gorgias princeps ex omnibus ausus est. de Or.
154.b

Herodotus ille, qui princeps genus hoc orna-
uit. de Or. 113.b

P. Decius princeps in ea familia consulatus. de
Fin. 77.b

Earum qualitatũ sunt aliæ principes, aliæ ex
ijs ortæ. Ac. 44.a

Exordium princeps omnium debet esse. de In.
46.b

Sicilia

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Sicilia princeps se ad amicitiam populi Romanū applicuit, & prima omnium prouincia est appellata. I. V. 109. a

Principem sententiam dicere. de Pro. 69. a

PRINCIPATVS. locus princeps. neq; tam obscura est uis huius nominis, quàm ipsum nomen neglectum ab ijs, qui pro eo primatum dicunt, quod latinum non est.

Theophrastus menti diuinum tribuit principatum. de N. 9. a

Eloquentiæ ergo à maioribus nostris est in tota dignitate principatus datus. Off. 47. a

Tenere principatum. Tus. 152. a

Sol qui astrorum tenet principatum. de N. 35. b

PRINCIPIO. Hac uoce latini in oratione rem aliquam tractandam exordiebantur. quod cum nunc in usu minus sit, exemplis declarabimus, quomodo Cicero initio eo uerbo fit usus. Sic enim incipit enumerare oportunitates amicitia:

Principiò cui potest esse uita uitalis, ut ait Ennius, qui non amici mutua beneuolentia cõquiescat. de Am. 99. b. Sic item quod in primo libro Officior. tractare proposuit:

Principiò generi animantium omni est à natura tributum, ut se, uitam, corpusq; tueatur. de Off. 3. a

His quoq; de rebus pauca dicantur. Principiò corporis magnã natura ipsa uidetur habuisse rationem. de Off. 25. b

Principiò inquam in Phycis, quib; maximè gloriatur, primùm totus est alienus. de Fin. 52. a

DE PHRASIBVS

Principio, idem aliquando quod *primūm*.

Ius augurum diuinationis opinione principio constitutum est, postea reipub. causa conseruatum ac retentum. de D. 124. a

Si forte quæreretur, quæ esset ars imperatoris, constituendum putarem principio quis esset imperator: tum adiungeremus. de Orator. 102. b

Græci commonent, ut attentum principio faciamus iudicem. de Or. 138. b

PRIVILEGIUM. Aliud longè ueteres significarunt hoc nomine ac nunc uulgò fit. Usurpatur enim iam ferè ab omnibus pro donis & muneribus quæ à Principibus aut Regibus ciuitatibus, populis, aut etiam singulis ciuibus conceduntur, ut si uestigali aut alijs oneribus liberentur, dicunt se habere priuilegia, quod ueteres dixerunt, Liberare uestigalibus, Vestigales liberare, Tollere portorium, Immunitate donare, Immunitas, Immunes esse. Cum alijs rebus tribuitur, ut si quid iuris habeat alia ciuitas præ alia, non Priuilegium, sed Ius & Legem ueteres appellabant, qui non in laude modò, sed maxime in uitio priuilegium ponebant: ut cum irrogaretur priuilegium alicui, ut exularet. Differt itaq; Priuilegium à Lege, quòd ea ad omnes eius ciuitatis, aut ad omnes alicuius certi ordinis homines pertinet. Priuilegium singulorum est, non multorum: quod ex ipsis uerbis Ciceronis planius intelliges.

Quo iure, quo more, quo exemplo legem nominatim de capite ciuis indemnati tulisti: uerant leges

L I N G V A E L A T I N A E.

leges sacratae, uetant XII. tabulae leges priuatis hominibus irrogari. id est enim priuilegium. pro Dom. 222. a

In priuatos homines leges ferri noluerunt, id est enim priuilegium. de Leg. 193. a

Cum XII. tabulis sancitum esset, ut neque priuilegium irrogari, neque de capite ciuis nisi comitijs centuriatis rogari posset. pro Sest. 17. b

Sed quid ego communes leges profero, quibus omnibus es exul? familiarissimus tuus de te priuilegium tulit, ut si in opertum Bonae deae accessisses, exulares. Parad. 121. b

An licuit tibi de peste ciuis indemnati ferre non legem, sed nefarium priuilegium? pro Dom. 213. b. &

Cum indemnatum exturbares priuilegij tyrannicis irrogatis. 235. b

Priuilegij uim & crudelitatem autoritate honestissimorum hominum & publicis literis consignauit. Post. 210. b

T. Libo rogationem in Galbam priuilegij similem tulit. de Cla. 172. b

Quod cum Curione de priuilegio locutus es, est aliquid. Ar. 46. b

Priuilegia ne irrogato. de Leg. 186. a

Quod uero alij barbarè Priuilegium, aut ut recentiores Iurisperiti Priuilegiarium uocant, Cicerone nominatim Praemijs affectum dicit. ut, Mitto ereptam libertatem populis, ac singulis qui erant affecti praemijs nominatim: quorum nihil est quod non sit lege Iulia, ne fieri liceat, sancitum diligenter. in Pis. 99. a

DE PHRASIBVS

PRO. Varijs rebus hæc præpositio tribuitur; modi uerò qui ignorantur, uulgo hi sunt. Primum significant Latini hoc uerbo, quod Græci præpositione *ναρά*, quam, quòd cum nostra ueracula lingua magis congruat, solet uulgus Secundum tuam dignitatem, Secundum nostram familiaritatem, reddere. Latine uerò, Pro tua dignitate, familiaritate, &c. quod explicaremus his uerbis, Quantum postulat tua dignitas, familiaritas.

Spe tamen deducebar ad eam cogitationem, ut te pro tua admirabili ac singulari sapientia de concordia ciuium agi uelle arbitrarer. Attic. 147. b

Horum uobis pro uestra sapientia est habenda ratio. pro Pomp. 7. a

Non enim pro tua prudentia debes illud solum animaduertere? At. 130. b

Reliqua tu pro tua prudentia considerabis. Ep. 55. b

Hæc pro tuo ingenio considera. Ep. 257. b

Quem omnes amare meritissimò pro eius eximia suauitate debemus. de Or. 105. a

Qui à me pro eximia sua uirtute, summis honoribus, quos &c. honoris causa nominatur. pro Clu. 42. a

Videndum est, ut cuiq; pro dignitate tribuatur. Off. 9. b

Pro, idem quod Ante, aut Ad.

Pro æde Castoris sedens, &c. At. 189. a. & 198. b. &

Pro æde Iouis Statoris. 172. b

Antonius sedes pro æde Castoris dixit. I. A. 189. a

Ulla

L I N G V A E L A T I N A E.

Illæ præsidia, quæ pro templis omnibus cerni-
tis. pro Mil. 101. a

PROBE idem ualere quod Bene & Rectè,
uulgus ignorat: nam his semper utitur, negle-
cto illo.

Antipater ille, quem tu probè Catule memini-
sti. de Or. 161. a

De aquæ ductu probè fecisti. At. 205. a

Probè teneo. de In. 56. b

Quod cum probè scirem. Ep. 24. b. &

De Saturnino curasti probè. At. 68. a

Quem hominè probè commeminisse se aiebat,
de Or. 104. b

Amanum exercitum adduxi, satis probè orna-
tum auxilijs. Ep. 23. a

Oculus perturbatus non est probè affectus ad
suum munus fungendum. Tus. 193. b

Hoc igitur probè stabilito. Tus. 167. a

Thucydides res gestas narrat grauius, sanè &
probè. de Or. 199. b

Itaq; probè diffinitur à Stoicis fortitudo. Offic.
13. a

Illud probè iudicas. At. 102. a

De Seruio probè dicis. de Cla. 178. a

Probè dicis. Tus. 180. b

PROCEDO. Propria uis uerbi non obscura
est, sed alijs rebus multis, quib. olim ueteres, no-
stri homines ignoratione eius usus non tribu-
unt. ut, Procedere in uirtute, in aliqua re, dixe-
runt: quod idem significat quod Proficere, Pro-
gressus facere.

Nihil ergo adiuuat procedere & progredi in uir-
tute,

DE PHRASIBVS

tute, quo minus miserrimus fit, antequam ad
eam peruenerit. de Fin. 120. b. &

Longè ad uirtutem processerunt natura ac do-
ctrina. 111. a

Qui processerit aliquantulū ad uirtutis aditum.
de Fin. 100. a

Actate procedere, Latine est: quod Barbari di-
cunt, Seniore, aut Antiquiore fieri.

Isocrates se tantum, quantum etate procedebat,
relaxabat à nimia necessitate numerorum. O-
rat. 214. a

An hoc uidit puer, si etate processerit, non uide-
bit? in Acad. 204. a

Liuius usque ad adolescentiam meam processit
etate. de Sen. 87. a

Isocrates cum etate processerit, aut in hoc ora-
tionum genere cui nunc studet, tantum quan-
tum pueris reliquis præstet. Or. 200. b

Sic, *Procedere honoribus longius*, pro Peruenire
ad maiores honores.

Is processisset honoribus longius, nisi semper
infirma atque ægra ualitudine esset. de Clar.
180. b

Cotta in mediocrium oratorum numero dicen-
di non ita multum laude processerat. de Clar.
176. b

Ratione et uia orationem procedere: quod multi di-
cunt, Methodicè orationē instituere, Secundum
methodum aliquid dicere.

Primum igitur agam sic, ut ipsi auctori huius di-
sciplinæ placet, constituam quid & quale sit id
de quo quærimus: non quo uos ignorare arbi-
tror, sed

L I N G V Æ L A T I N Æ .

trer, sed ut ratione & uia procedat oratio. de Finib. 54. b

Crebrò etiam usurpatur eadem significatio-
ne, qua Succedere.

Nonnunquam summis oratoribus, non satis ex
sententia euentum dicendi procedere. de Or.
95. a

Omnia, ut spero, prosperè procedent. Ep. 187 a
Cui benè quid processerit, eum multum prouidi-
disse dicimus. pro Mil. 122. a

Quibus cum parum processisset, & c. Ep. 122. a
Alicui nequaquam ut sperasset, ea quæ cogita-
set, procedere. pro Clu. 55. a

Pergit in mea maledicta, quasi uerò ei pulcherri-
mè priora processerunt. in Acad. 256. a

PRODEO. Hoc uerbum tam tritum nò est,
quàm Exeo apud uulgus. sic enim loquitur, E-
go rarò, aut nunquam exeo. Latini uerò cum si-
gnificare uellent, ne in publicum, aut etiam ali-
quid inanimi in lucem & conspectum omnium
proferre, hoc uerbo utebantur. ut,
Paulo pòst esse ferunt nunciatum Simonidi, ut
prodiret. de O. 141. a

Scio te in publicum non prodire. At. 125. b
Cauendū est etiam si ædifices, ne extra modum
sumptu & magnificentia prodeas. Off. 23. a

Vt in scenam sine subligaculo prodeat nemo.
Off. 26. a

Citat præco uoce maxima Legatos Aemonen-
ses, procedit unus Asclepiades; prodeant. pro
Flac. 153. a

Testes una ex domo prodeunt. pro Flac. 150. b
Prodire

DE PHRASIBVS

Prodire in aciem. Ep. 79. a

Si hæc consuetudo serpere ac prodire cœperit. L.
V. 65. b

Prodire obuiam alicui. pro Mur. 140. b

An ego tibi obuiam non prodirem? Ep. 39. a

Missos faciant patronos, ipsi prodeant. Or. 219. a

Eloquentia serò prodijt in lucem. de Cla. 168. a

Cauendum est etiam si ædifices, ne extra modū
sumptu & magnificentia prodeas. Off. 23. a

PRODO. Non solum ea actio qua hostibus
aliquid tradimus insidiosè, contra æquitatem et
leges: sed & aliæ res quoq; quæ in lucem edun-
tur, & alijs præsertim posteris traduntur, prodi
quoq; dicuntur.

Sacra deinceps familijs produntur, & sunt per-
petua. de Leg. 179. b

Rem aliquam deinceps à patribus acceptam po-
steris prodere. de Som. 130. a

Gloria tua tibi est cōmunicanda mecum, & pro-
denda liberis. Qu. Fra. 298. b

Itaque eorum uocabula nobis prodiderunt. de
Vn. 201. a

Ne periculosam imitationem in posterum pro-
deretis. pro Flac. 151. b

In hoc reo ne quod perniciosum exemplū pro-
datur pertimesco. pro Flac. 151. b

Imagines ad memoriā posteritatis prodendam.
aliter, posteritatemq; in V. 243. a

Quia memoria sic esset proditū, &c. de Or. 100. a
Sermonem L. Crassi memoriæ prodamus. de
Or. 144. a

Quod est proditum memoriæ ac literis. I. V. 85. b
Ante

L I N G V A E L A T I N A E.

Ante Solonis ætatem de nullo ut diserto memorie proditum est. de Clar. 168. a. & 169. b

In uirorum fortium factis memorię prodendis, Ep. 89. b

Cuius ne nomen quidem proditum est. Tuscul. 170. b

Hæc de sapientissimis uiris mōnumenta nobis literæ prodiderunt, &c. pro Plan. 279. a

PRODUCERE, Significabant hoc uerbo ueteres, quod Barbari nunc nouo uerbo Prolongare. ut,

C. Marius apud populū criminatus est, bellum illud producere. Off. 67. b

Producere sermonem longius. de Cla. 187. b

Produci dies est in III. iduum Feb. Q. Fr. 307. b

Sermonem producere in multam noctem. de Som. 126. b

Varrō uitam Neuij producit longius. de Clar. 170. a

Producere aliquem conditionibus. ad Her. 31. a

Dolores longinquitate producti, uehementius torquent homines. Tus. 251. a

Conuiuium ad multam noctem uario sermone produximus. de Sen. 86. b

Eodem penē modo & significatione Proferre diem, tempus, Latine dicitur.

Dices igitur amicis auctiōnem proferant. Attic. 207. b. &

Auctiōnis diem latius proferre. 208. a

Quod si latius uolent proferre diem, poterunt uel biduum, uel triduum, uel ut uidebitur. nihil enim interest. At. 208. a

PROFL

DE PHRASI BVS

PROFITEOR. Peruulgatum omnino non est, hoc uerbo significari actionem illam qua edimus & indicamus censoribus aut magistratui, quantum uini, olei, frumenti, possessionum, & bonorum omnium possideamus. idcirco imperiti ignoratione huius uerbi dicunt, Afsignare, Insinuare, Indicare magistratui. Latini uero hoc modo:

Edixerat ut aratores operam suam profiterentur. in V. 155. b. &

Nemo erat decumanorum, qui grano amplius sibi quàm deberetur, deberi professus esset. 153. b

Si sexaginta diebus apud prætorem essent professi. pro Arch. 186. b. &

Archias professus est apud prætorem Qu. Metellum & c. 187. a

Quin etiam eorum iussu miserim qui profiterentur, ita enim oportere dicebant. professus est Philotimus libertus. At. 216. a

Professio in eadem significatione.

Tu uero confice professionem, si potes, etsi hæc pecunia ex eo genere est, ut professionem non egeat. Ep. 262. b

Archias ijs tabulis professus est, quæ solæ ex illa professione collegioꝝ prætorum obtinent publicarum tabularum autoritatem. pro Arch. 187. a

Iugerum subscriptio ac professio. in V. 171. a. & Iudicium de professione. 155. b

Semel ne putas mihi dixisse Balbum & Faberium professionem relatam. At. 215. b

Quos

LINGVÆ LATINÆ.

Quos uerò recentiores Professores uocantur,
Cicero Magistros aut Doctores semper appel-
lat, nunquam Professores.

PROFVNDO, pro Largè effundo: rebus ijs
præsertim tributum, quæ ut liquores fundi na-
tura nõ possunt, sed similitudine tantum, apud
uulgus non percubuit.

Equidem uim lachrymarum profudi. de Som.
127. b

Lachrymæ se subito profuderunt. At. 175. a

Lachrymas profundo. pro Fon. 284. a

Voluptates, quæ cum inclusæ diutius, & prima
ætate compressæ & constrictæ fuerunt, subito
se non nunquam profundunt, atq; eijciuntur
uniuersæ. pro Cæl. 53. b

Omne odium inclusum nefarijs sensibus impio-
rum in me profudistis. in P. 82. b

Qui in causâ animam profudit. pro Mar. 136. a

Profundere uitam pro patria. Offic. 17. a. & in A.
263. b

Profundere uocem. Tus. 187. a

Sed profundendo clamore multitudinis conci-
tatæ. pro Flac. 149. a

Patrimonia sua profuderunt, fortunas suas ob-
ligurierunt. in C. 106. a

Profusis sumptibus uiuere. pro Qu. 17. b

Omnes profudi uires animi atq; ingenij. At. 16. b

Si totum se ille in me profudisset. At. 102. a

Nihil est in natura rerum omnium, quod se uni-
uersum profundat, & quod totū repente euo-
let. de Or. 138. a

Sed tanquam sanguis profusus est per totum
corpus

DE PHRASIBVS

corpus orationis. ad Heren. 38. a

Res iam uniuersas profundam, Acad. 22. a

Profundere & perdere laborem. Ep. 62. b

Pecunias profundere in eas res quarum memoria aut breuem, aut nullam sint relicturi omnino. Off. 44. b

Sanguis qui profusus est in morte. in Ar. 221. b

Quæ frugibus ac baccis terræ sætu profunduntur. de Leg. 161. a

Inde *Profusus, a, um*, Immodestus.

Quis tam profusus ac perditus nepos sic dissolutus fuisset? pro Quin. 7. a

Priuata luxuria, profusæ epulæ. pro Mur. 141. b

Profusæ luxuries. pro Cæl. 46. b

Lætitiâ profusam hilaritatem efficit. Tus. 212. a

Profusis sumptibus uiuere. pro Quin. 17. b

Quanti & quàm profusi sumptus. pro Clu. 25. a

Ipsumq; genus iocandi non profusum neq; immoderatum, sed ingenuum & facetum esse debet. Off. 21. a

PROGIGNO, Cicero: quod recentiores

Progenero.

In seminibus inest uis earum rerum quæ ex his progignuntur. de D. 170. a

Sic hic, qui hoc lumen progenuit, ex filio est nominandus. Off. 65. a

PROGRESSVS. Hoc uerbo protulerunt ueteres, quod recentiores uerbo Profectus. ut, Philosophi nunquam in suis studijs tantos progressus facere potuissent. Tus. 118. b

Lucillus Balbus, qui tantos progressus habeat in Stoicis. de N. 5. a

Progressum

L I N G V A E L A T I N A E.

Progressum ætatis expectari non oportet. in A.
203. b

Ratio quæ causas rerum uidet, earumq; progres-
sus quasi antecessiones non ignorat. Off. 3. a

PROIECTVS pro Extensus, de lingua La-
tina sublaturum uidetur.

Brachium procerius proiectū, quasi quoddam
relum orationis. de Or. 163. b

Quarum unā est ea quam dixi insula, quæ duo-
bus portibus cincta, in utriusq; portus ostium
aditumq; proiecta est. I. V. 227. b

Vrbs proiecta in altum. I. V. 204. b

Exin proiectæ clarō cum lumine Chelg. in Arat.

Translatè hoc modo:

Illi quorū eminet audaciā atq; proiecta est. pro
Clu. 56. b

Proiecta quædam & effrenata cupiditas. pro Dō
mo 236. a

Proiectus ad audiendum. I. V. 76. b

PROLIXVS pro longus nunquam Cicero
usurpat: sed idem ferè hoc nomine significat, qd
per liberalis, largus, facilis, & promptus in dan-
do & conferendo aliquid. non enim uocauit Ci-
cero literas aut orationem, aut sermonem lon-
gum, prolixum, sed longum. Quomodo uerò
nomine Prolixus sit usus, exempla declarabunt.

Prolixa & benefica natura. Ep. 38. b

Aliquid animo libētī prolixoq; facere. At. 264. a

Animo gaudenti & libenti &c. At. 25. a

Cætera spero prolixa esse, his duntaxat urbanis
competitoribus. At. 1. b

Atiobarzanes non in Pompeium prolixior per
L ipsum;

DE PHRASIBVS

- ipsum, quàm per me in Brutum. At. 93. a
 In quo parum prolixè respondent Campani co-
 loni. At. 111. b
 Prolixè, liberaliter, beneficè, promptè.
 Is mihi, quæ meum tempus postulare, satis pro-
 lixè pollicitus est. pro Dom. 219. a
 Quod statuerat facere, nō solum fecit, sed etiam
 prolixè cumulateq; fecit. item,
 Id autē est, ut hoc, quod te tua sponte facturum
 esse certò scio, honoris nostri causa libenter,
 non prolixè, sed celeriter facias. aliter, Non so-
 lum libenter & prolixè, sed etiam celeriter fa-
 cias.
 Nec minus & prolixè de tua uoluntate promisi,
 quàm eram solitus de mea polliceri.
 PROMEREOR, idem ualet quod Mereor:
 sed nostris non ita notum.
 Non conuenit enim, cum ad promerendum offi-
 cium tam fuerim expeditus, nos ad referendā
 gratiam esse tardiores. Antequam. 193. a
 Optimè de repub. promereri. in A. 191. a
 Si possunt, non amittunt occasionem promeren-
 di. Qu. de Pet. 109. a
 Is suo beneficio promeritus est, se ut ames, & si-
 bi ut debeas. Qu. Fr. 209. a
 Aliquem fuisse diligentissimum in promeren-
 do, ut sibi maximi honores haberentur. Q. Fr.
 295. b
 Homines tenues unum habent in nostrum ordi-
 nem aut promerendi, aut proferendi beneficij
 locum. pro Mur. 140. b
 Leuius punitus quàm promeritus sit. de In. 72. b
 Paratas

L I N G V A E L A T I N A E.

Paratas ad bene promerendum. Off. 44. a

P R O M O. Tribuitur uulgò tantum hoc uerbum, uino, liquoribus, qui ex uasis aut cupis emittuntur: sed Cicero ea omnia, quæ recondita & conclusa fuerunt, ut omnibus non potuerūt, promi dicit, si proferantur. ut,

Cum tibi senatus ex ærario pecuniam prompsisset atq; adnumerasset. in V. 192. a

Promere aurum ex armario. pro Cæ. 48. a

Tu L I I I. ex arca proferebas, ille C C C. ex artificio promebat. pro Qu. R. 49. b

Animus qui semper ex se promat, quod alios delectet. Ep. 70. b

Medicamenta illa tanquam de narthecio promant. de Fin. 69. a

Ne ipsa aliquid à me prompsisse, sed fortuito in hunc sermonem incidisse uidear. de Or. 94. a

Est aliquid quod ex obscuriore aliqua scientia fit promendum atq; assumendum. de Or. 90. a

Loci sunt quasi sedes, è quibus argumenta promuntur. Top. 221. b

Promere libros è bibliotheca. de Fin. 91. a

Voces tristificas chartis promebat Hetruscis. de D. 84. b

Promptus, a, um, & In promptu: quæ non recondita, sed ad manum sunt.

Prompta & parata in respondendo celeritas. de Cla. 178. a

M. Marcellus promptus & non inexercitatus ad dicendum fuit. de Cl. 176. b

Eius facultatis adiumenta ut prompta & parata sint, cura. Qu. de Pet. 205. a

DE PHRASIBVS

Discutienda sunt ea quæ obscurant, & ea quæ
sunt eminentia & prompta, sumenda. de Ora.
163. a

Eius rei facilis & prompta est responsio. de Or.
105. b

Quod omnibus patet, & æquè promptū est mi-
hi & alijs. pro Mur. 130. a

Tametsi hoc quidē minimè latet, quod ita prom-
ptum & propositum est, ut, pro S. R. 38. a

Hic quod animo sentiebat, & uultu promptum
habuit & lingua. pro Plan. 266. a

PROPE. Præpositionis uis nota satis, sed
quia latè patet, usus in quibusdam non satis dis-
uulgatus, præsertim cum accusatiuo non iun-
gitur. ut,

Cum in Italia bellum, tum propè à Sicilia, tamē
in Sicilia non fuit. in V. 236. b

Tam propè ab domo detineri. in V. 110. b

Antiquitas, quæ quo propius aberat ab ortu &
diuina progenie, hoc melius ea cernebat. Tuf.
153. b

Tu illam manum mihi cura, ut præstes, quoniam
propius abes. At. 1. b

Stellæ aliæ propius à terris mouentur, alię remo-
tius. de N. 18. b

At tū illo tempore apud socrum tuam propè à
meis ædibus sedebas, non extinctor, sed autor
incendij. in Pis. 85. a

*Si Propius nihil est factum, quin: quod cum uulgus
ignoret, aliena ualde lingua latina in ore habet.*

Nec quicquam propius est factum, quàm ut ul-
lum persequeretur, & collo obrorto ad subse-
lia redu-

LINGVÆ LATINÆ.

lia reduceret, ut cætera posset perorare. pro
Clu. 29. b

*Properè, Properanter ueteres. Cicero Festinan-
ter, Celeriter.*

PROPIOR, *us.* Quoniam multi mala consue-
tudine dicunt Proximior, ut ego sum proximi-
or, illud est proximius, docere hic exemplis uo-
lui, quemadmodum ueteres sunt locuti. Nam &
Proximior, & Proximius prorsus barbarum est:
proq; eo dixerunt Propior, Propius.

In quib, erant omnia, quæ sceleri propiora sunt
quàm religioni. I. V. 226. b

Sed hæc uetera, propiora uideamus. de In. 76. a
Omnibus sua sibi propiora esse pericula, quàm
aliena. pro Sest. 11. b

Pòst autem causa fuit propior, & cum exitu iun-
ctior. de Clar. 194. b

Et dicendi ardore eram propior, & ætate con-
iunctior. de Clar. ibid

Tibi propior me nemo est. pro Quint. 18. a

Nos autem altum portum propiorem huic æta-
ti uidebamus. At. 254. a

Prius de ijs rebus quæ uirtuti propiores sunt, di-
xerimus. Off. 37. a

Societas quæ latissimè patet, &c. interior, &c.
propior, &c. Off. 65. b

Proportionaliter barbarū est. Cicero dixit Pro-
portione.

Fuere aliquando apud Siculos perq; qua propor-
tione cætera. in V. 210. b

Qui quum omnes Asiæ ciuitates proportionem
in prouincias descripsisset, illam rationem in

DE PHRASIBVS

imperando sumptu & Pompeius & Flaccus secutus est. pro Flac. 152. b

Quemadmodum ignis animæ, sic anima aquæ: quodq; animæ aqua, id aqua terræ proportione reddit. de Vn. 197. b

Aequaliter quoq; idem significatur.

Vestigal, quod Græcis æqualiter Sylla descripserat. Q. Fr. 296. b

PROPTER, cum causam notat, uulgatum fatis. Sed cum idem ualeat quod Propè, aut Apud, non item. ut,

Vulcanus tenuit insulas propter Siciliam, quæ Vulcaniæ nunc minantur. de N. 70. b

Fluuius Eurotas, qui propter Lacedæmonem fluit. contra Rul. 76. a

In pratulo propter Platonis statuam cõsedimus. de Clar. 167. a

Duo filij propter patrem cubantes. pro S. R. 29. a

Hic iacet propter illum. de N. 48. a

Propter est spelunca quædam. I. V. 225. a. &

Propter introitum portus. 252. a. &

Propter ædem Vulcani. 139.

Hic uir clarissimus, qui propter te sedet L. Gellius. I. P. 80. b

PROROGARE diem, imperium, prouinciã, uulgo non fatis nota, quia Prolongare imperiti dicunt, aut prolatare, aut extendere tempus, pro Prorogare.

Ne quinquennij imperium Cæsari prorogaretur. J. A. 165. a

Impetrat à Senatu, ut dies sibi prorogaretur. in V. 96. a

L I N G V A E L A T I N A E.

Ne prouincia nobis prorogetur, per fortunas dum ades prouide. At. 73. a

Differre bellum, neq; solum prorogare: sed etiam concedere uictoriam. in A. 242. a

Rogo atq; oro te, ne patiaris mihi quicquam ad hanc prouincialem molestiam temporis prorogari. Ep. 21. b. &

Illud pugna atq; enitere, ne quid nobis temporis prorogetur. 40. b

Cæsar paucos tibi ad soluendum propter inopiam tuam prorogauit dies. I. A. 174. b. &

Numerum annorū prouincijs prorogauit. 181. a

Illud probè, ne pateretur, quantum esset in ipso prorogari nobis prouincias. At. 69. a. &

Ipse enim adsum, nisi quid tu prorogas. 216. b

Quod si tibi bellum administranti prorogatum imperium uiderem, intelligerem etiam fortunæ potestatem in nos prorogatā. Q. Fr. 290. b

PROSA oratio, recentius uocabulum. Cicero Solutam aut Liberam orationem uocat, aut quæ numeris non est astricta & deuincta.

PROSCRIBO. Quæ uis sit huius uerbi, uulgus omnino ignorat: præsertim quod eo significetur id quod rudes dicere solent, Inscribere domum, Esse uenalem, Proclamare, aut Publicare, ut loquuntur, Vendere uelle domum, agros, bona, &c. Quod latini protulerunt hoc uerbo Proscribere domum, agrum, &c

Sic tu cum ædes proscribas, tabulam tanquam plagam ponas, dum propter uitia uendas. Of. sic. 65. a

Racilius tabulam proscripsit, se familiam Cato-

DE PHRASIBVS

nianam uenditurum. Q. Fr. 311. b

Auctionem in Gallia se facturū esse proscripsit.
pro Q. 3. a. &

Proscribere bona alicuius. 9. a. &

Eum non posse quæ proscripsisset uendere. 3. a

Ille quod placebat proscripsit, tu quod placebat
emisti. Off. 62. b

Possessiones uenales ac prosriptas hac lege ui-
deo. contra Rul. 89. a

Horti quam in diem prosripti sint, uelim ad me
scribas. Att. 203. b

Iste locare incipit nō proscripta neq; edicta die.
I. V. 104. b

Tusculanum proscripsi. At. 55. b

Vt quid si uictus, proscribare: si uiceris, tamen
seruias. At. 105. a

Itaq; sese scripturum aiebat, ut uenationem etia-
am, quæ postridie ludis Apollinaribus futura
est, proscriberent. At. 253. a

Buthrotium agrum prosriptum uidimus. Att.
262. a

Proscribere etiam significat Damnare & In exi-
lium eijcere,

Cum proscriberentur homines, atq; ex omni re-
gione caperentur ij, qui aduersarij fuisse puta-
bantur. pro S. R. 21. a

Lex Cornelia prosriptū iuuare uetat. I. V. 101. a

PROSEQVOR, honoris aut officij causa a-
liquem sequor, uulgatum satis non est.

Publicani Domitiū cum equis prosequuti sunt.

Q. Fr. 314. b

(I. A. 192. b

Legio quarta C. Cæsaris exercitū profecuta est.

Cum

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Cum te prosequeretur paludatum. Ep. 205. a. &

Cum te Puteolis prosequeretur. 42. a

Is me in discessu meo non lachrymis solum suis,
sed animo, corpore, copijs prosecutus est. pro
Plan. 275. a

Minturnenses C. Marium linquentem eam ter-
ram quam seruauerat, lachrymis uotisq; prose-
cuti sunt. pro Plan. 264. a

Inanimis quoq; tribuitur.

Opportunitatem uero mortis illius beneuolen-
tia potius, quam misericordia prosequamur,
de Cla. 165. a

Quæ tam ingratae literæ reperientur, quæ non
eorum gloriam immortalitatis memoria pro-
sequantur: in A. 167. a

Genus orationis fufum atq; tractum prosequen-
dum est. de Or. 114. a

Quocirca & mortui uiuunt, tantus eos honos,
memoria, desiderium prosequitur amicorum.
Am. 190. a

Prosequi laudes clarorum uirorum ad cantus
& ad tibicinem. de Leg. 182. b

Laudo uos Quirites, cū gratissimis animis pro-
sequimini nomen clarissimi adolescentis. I. A.
191. b

Populus Rom. maximo clamore & plausu Bru-
ti memoriam prosequabatur. in A. 225. b

Prosequi aliquē omnibus officijs. Ep. 249. b. &

Qui paternam amicitiam nullis ipsi officijs pro-
secuti sunt. 91. a

Mirabilis cum omnium beneuolentia. Epistol.
254. a

D E P H R A S I B V S

Te uerò profecuta est, &c. quibus studijs profequamur. pro Mar. 132. a

Alicuius uirtutem grata memoria profequi. in A. 263. a

Prosequi aliquem plausu. aliter, Persequi. de Ar. 256. a

Deinde impudentia profequor, sed idem sarcia. Ep. 226. a

Prosequi aliquem uerbis uehementioribus. in V. 123. b

In dicendo aut scribendo profequi aliquid, pro Persequi.

Et id non profequar longius, quàm mea fides postulabit. pro S. R. 32. a

Nec ab ultimo repetamus, ne longius profequamur. ad Her. 3. b

Date nobis hanc ueniam, ut ea quæ sentitis de omni genere dicendi, subtiliter profequamini. de Or. 91. a

Eum locum Possidonius profecutus est. Ar. 258. b
Accusator rerum ordinem profequitur. Parad. 131. a

Ne hæc difficiliora ad profequendum esse uideantur. de Or. 160. b

PR O S T I T V O, recentiorum quoq; est. Cicero, Vulgare se omnibus, Diuulgare se ad omnes libidines, Omnibus se peruulgare, Collocare se in uita meretricia palam.

PR O T E C T O R E M uulgus uocat, quem Latini aut Patronum, aut Defensorē, aut Parentem, aut Deum etiam.

PR O T E S T A R I apud idoneos autores nõ legitur,

L I N G V Æ L A T I N Æ .

legitur , nouum enim est. Latini testari , Conte-
stari dicunt.

PROVEHERE. Transfertur hoc uerbum
ad multa à Cicerone: quod cum rarius nunc fiat
uulgo, usum eius exemplis ostendemus.

Sentio me esse longius prouectum , quàm pro-
posita oratio postularet. de Fin. 105. b

In altumq; prouehitur imprudens . Tusculan.
217. b

Paulo longius oratio mea prouecta est . pro Q.
R. 50. a

Vestra in me attentè audiendo benignitas pro-
uexit orationem meam. pro Dom. 219. b

Cum prospero flatu fortunæ utimur , ad opta-
tos exitus prouehimur . Off. 36. b

Sulpitium longius quàm uoluit, popularis aura
prouexit. de Ar. 254. a

Quorum usq; ad extremum spiritum prouecta
est prudentia. de Som. 82. b

Si longius in amicitiam prouecti essent, si amo-
rem ad adolescentiam perduxissent. de Amic.
102. b

Nec ita multum prouectus, reiectus sum. in An.
154. a

Atq; etiam homines agrestes inani spe ad aquas
usq; Puteolanas prouehuntur. in A. 216. a

Ecquò te tua uirtus prouexisset: ecquò genus: in
A. 251. a. b

Sed prouehor amore, non enim id propositum
est huic epistolæ. At. 282. a

Milo uitam suam nunquam in periculum sine
custodia proueherebat. pro Mil. 112. a

Adagium

DE PHRASIBVS

- Adagium uetustū uiderur. Cicero Prouerbiū,
 PROXIME' cum Accusatiuo, ut Propè &
 Propius, nostri non iungunt, ut olim ueteres
 Latini. sic enim ij sunt locuti:
 Proximè hos chari, qui studiorum tuorum sunt
 æmuli. Qu. Cass. Ep. 189, b
 Brutus operā det, ut cum suis copijs quàm pro-
 ximè Italiam sit. in A. 229. b
 Nihil est necesse, quàm proximè Italiam esse. At.
 45. b
 Habere exercitum quàm proximè hostem. Att.
 95. a
 Proximè autem & secundum deos homines ho-
 minibus maximè utiles esse possunt. Off. 35. a
Aequè aut proximè.
 Non possum non proximè atq; ille, aut etiam æ-
 què laborare. Ep. 132. b
 PVLVINAR, non idē quod Puluinus apud
 Ciceronem; sed locus ille quò recumbebant di-
 ui in templis. Quod uerò alij Puluinar, Pului-
 num semper appellat.
 Ad omnia puluinaria supplicatio decreta est. in
 C. 116. a
 Puluinaria deorum. Tus. 210. a
 Qui puluinariibus Bonæ deę stuprum intulit. de
 Ar. 245. b
 Ea aram & ædiculam & puluinar sub saxo sacro
 dedicauit. pro Dom. 240. b
 Qui sacerdotem ab ipsis aris puluinariibusq; de-
 traxistis. de Ar. 250. a
 Diuus Iulius habuit puluinar, simulacrum, fasti-
 gium, flaminem. I. A. 181. a

L I N G V A E L A T I N A E.

PVLVINVS, ni.

Tum Crassum puluinos poposcisse, & omnes in
ijs sedibus quæ erant sub platano, consedisse
dicebat. de Nr. 87. a

Lectica in qua erat puluinus, melitensi rosâ fra-
ctus. in V. 241. a

Sella tibi erit in ludô, eam puluinus sequetur.
Ep. 138. a

PVSILLANIMVS, *Pusillanimitas, Pusillani-
miter*, recentiorû est. Veteres, Paruum animum,
Angustias animi, pectoris, Angustum animum,
abiectum, fractum, Infirmiorem animi. Quæ ti-
mido animo, humili, demisso & abiecto fiunt,
Parui animi esse, angusti, humili, fracti, dicere
consueuerunt.

QV A'. Non solum significatur hac uoce,
quod uulgus putat, motus per locum, ut
Grammatici loquuntur: sed alijs rebus
quodq; tribuitur, signatq; id quod alij potius di-
cunt per Quoad, quod significatione differt: eti-
am uulgus per quantum pertinet ad proferre so-
let. Sed idem ualere uidetur quod Quatenus.

Quà dominus, quà aduocati sibilis cõcissi sunt.
At. 34. a. &

Intelligo te distentissimum esse, quà de Buthro-
tjjs, quà de Bruto. 246. b

Quàm expedita consilia tua, quàm euigilata tu-
is cogitationibus, quà itineris, quà nauigatio-
nis, quà congressus sermonisq; cum Cæsare.
At. 148. a

Nimia potentia quid agat, quomodo aggredia-
tur iu-

DE PHRASIBVS

tur iudicem, quã deniq; digitum proferat non
habet. pro Cec. 298. a

Prædico uobis eum, quã possit, habiturum. I. A.
206. b

Omnia conuestiuit edera, quã basim uillæ, quã
intercolumnia ambulationis. Qu. Fr. 310. a

Mihi licet uagari quã uolo. de Or. 91. a

Omnes introitus, quã adiri poterat in eum fun-
dum. pro Cæcin. 283. b

Ipse in templum nescio quã per cuniculũ ascen-
dit. At. 187. b

Quã autem & quò, nihil scimus. At. 120. b

Q V A D R A R E orationem, aut in quadrum redi-
gere, pro Explere & perficere numeris, Cicero
dixit. ut.

Coniunctionem uerborum sicuti uersum nume-
rosẽ cadere, & quadrare & perfici uolumus. de
Or. 159. a. &

Sic minimẽ animaduertetur delectationis au-
cipium, & quadrandæ orationis industria. 216. a

Redigere sententias in quadrum numerumq;.
Or. 217. a

Si alicuius inconditi arripias dissipatã aliquam
sententiam, eamq; ordine uerborum paulum
commutato in quadrum redigas. Or. 220. a

Q V A E R O. Significatur hoc uerbo à Lati-
nis actio ea, qua iudex inquirat aut de facto,
aut de personis quæ cõmiserunt, siue disceptan-
do, siue uerbis, aut tormētis urgendo & premen-
do aliquem. ut,

Senatus censuit, ut de ijs qui ob iudicandam pe-
cuniam accepissent, quæreret, At. 15. a

Quærere

L I N G V A E L A T I N A E.

Quætere de pecunijs repetundis. in V. 71. a

Quætere de morte alicuius. pro S. R. 38. a. &

In dominos quæri de seruis iniquum est. ibi-
dem.

More maiorum de seruis in dominum ne tor-
mentis quidem quæri licet. pro Deiot. 144. a. b

Cuius de morte tanquam de ceremonijs uiola-
tis quæritur. pro Mil. 112. b

Maiores nostri in dominum de seruis quæri no-
luerunt. ibid.

Scauola Tribun. pleb. tulit ad plebem, uellent
ne de ea re quæri, quæ plebiscito decreta à Se-
nату est consuli quæstio Cn. Scipioni. de Fin.
75. b

Inde *Quæstor* is qui quæstioni præest, uoca-
tur. ut,

Tormenta gubernat dolor, moderatur natura
cuiusq; regit quæstor. pro Syl. 182. a

Hunc quæstorem & iudicem fugiebant. pro S.
R. 32. b

Sapiens iudex, æquus quæstor. pro Fon. 278. b

Consilium uarium, quæstor grauis & firmus.
Quin. Fra. 323. b

Etsi quætor edendus fuisset, quem potius. pro
Plan. 267. b

Sic *Quæstio*.

Construitur quæstio de furto. pro Clu. 56. a

Quo tempore à quæstione ad nullum aliud mu-
nus reipub. abduci licebat, eo tempore ad quæ-
stionem ipse abreptus est. ibid.

Postulare seruos in quæstionem de morte pater
na. pro S. R. 31. a. &

Mortis

DE PHRASIIBVS

Mortis paternæ de seruis paternis quæstionem
habere filij non licet. 31. b. &

Dare seruos in quæstionem. 38. b

Sassia quæstionem habere de uiri morte consti-
tuit. pro Clu. 54. b

C. Viselius iudex quæstionis. de Clar. 189. a

C. Iunius huic quæstioni præfuerat. pro Cluen:
36. a

Cum prætor quæstionem inter sicarios exercu-
isset, aperte capit pecunias ob rem iudican-
dam. de Fin. 75. b

Quæstio ueneficij. pro Clu. 18. a

Quæstus peculatus, ex altera parte lachrymæ, ex
altera cathenæ. pro Mur. 134. a

Socios illa die quæstione fuisse liberatos. de Cla.
172. b

QVA' M. Quoniam uulgus ferè semper hæ-
rent in hac uoce Quàm, cum alijs nominibus tri-
buatur, quàm quæ sunt Comparatiui gradus, et
ea sæpe etiam ablatiuum præpositum habent,
exemplis usum declarabimus.

Numa magnus uir habendus est, cum eam sapi-
entiam constituendæ ciuitatis duobus propè
seculis antè cognouit, quã eam Græci notam
esse senserunt. ne Or. 122. b. &

Seculis multis antè gymnasia in uëta sunt, quàm
in ijs philosophi garrirè cœperunt. uo. b

Postero die quàm illa acta erant, Catulus uenit.
de Or. 109. b

Vndecimo die postquam à te discesseram, hæc
scripsi. Att. 185. b

Tertio die postquã in curiâ floruiisset. pro Cael.
Postridiè

L I N G V A E L A T I N A E.

Postridie ueni quàm apud Catulum fui. Ac. 3. b
Eam mihi Philotimus postridie quàm acceperat, reddit. At. 127. a

Antè tenentur astricti, quàm quod esset optimū iudicare potuerunt. Ac. 3. a

Tabellarij uenerunt post diem quadragesimum & sextum, quàm à nobis discesserant. Epistol. 264. a

Q V A M O B R E M. Nostri homines hæc uocæ in oratione cum causam notare uelint, nō uentur, ut ij qui optimè latinè sunt locuti. Quis enim nunc est de uulgo qui sic loquitur?

Nihil tibi committendum est, quamobrem eorum quos laudas, non te similem præbeas. Ep. 89. b

Iste multa signa dederat, quamobrem aliquibus responsum non uideretur. I. V. 272. b

Verum illud est quamobrem hæc commemorarim, quod &c. I. V. 231. b

Si nulla uel minima res reperietur, quamobrem &c. pro S. R. 19. b

Multa mihi ueniebant in mentem, quamobrem ita fore putarem. Ep. 40. a. &

Vno utar argumento, quamobrem. 133. b

Nihil rationis affers, quamobrem si libertas admi nullo modo possit, ciuitas possit. pro Cæc. 303. b

Quid est quamobrem quisq; nostrum censorias subscriptiones omnes fixas & in perpetuum ratas putet esse oportere. pro Clu. 41. b

Quæ fuit enim causa, quamobrem uenenum is si mulieri uellet dare Cælius. pro Cæl.

M Q V A M

DE PHRASIBVS

QVAMPRIDEM, *Quamdudum, Quammox.*
 Vulgo omnino ignoratur harum uocum usus.
 Quem itaq; discamus licet ex ijs quæ de his accu-
 ratè obseruauit uir doctissimus Hadrianus Car-
 dinalis. Sic enim de his uocibus tradidit: Nemo
 (nisi fallor) nemo, &c

QVANDO. Elegantissimè ueteres hac uoce
 & præsertim in oratione causam, aut idem quod
 uerbo Cum, significarunt. Quod cum iam de
 consuetudine sublatum sit, restituendum omni-
 no optimorū autorum exemplo uidebatur. ut,
 Magna enim se & inueterata inuidia, nec turpi
 iactura, quando erat ædilis, nec maxima libe-
 rauit. Off. 45. b

Ego tamen adscripsisse malle, quando te id
 uideo desiderare. Ep. 76. a

Eam facultatem habes maximam; quam, quan-
 do complexus es & tenes, perfice. Ep. 151. b

Rationem haberi absentis non tam pugnaui ut
 liceret, quàm, ut, quando ipso Consule pugna
 te populus iusserat, haberetur. Ep. 83. b

Omnes deniq; (quando unam societatem homi-
 num esse uolumus) propter se expetendi sunt.
 de Fin. 141. a

Quid ergo? Aius iste, quando nemo cum norat,
 aiebat & loquebatur. de D. 123. a

Vt quãdo ea loca uideamus, in quib. de Fi. 124. b

QVEMADMODVM. Propria uis huius
 uerbi uulgo nescitur. nam ea cum eadem sit quæ
 uerbi Quomodo, pauci sunt qui pro eo usur-
 pant. quod tamen latini tam eleganter quàm cre-
 bro fecerunt, ut,

Velim

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Velim exquiras quemadmodum illi nunc se gerant. Ar. 127. a

Prætor te quemadmodum restituat, non habebit. pro Cec. 291. b

Magnificentius est dicere, quemadmodum gesserimus consulatum, quam quemadmodum ceperimus. I. P. 80. a

Semper uigilavi & prouidi, quemadmodum salui esse possimus. I. C. 111. a. b

Mihi maiori curæ erit, quemadmodum quidem uobis gratiam referam, quam quemadmodum inimicorum iniurias persequar. Postquã 202. b

Sed isti qui Clodij leges timuerunt, quemadmodum cæteras obseruarunt. pro Dom. 225. a

Id est omnium sermone celebratum, quemadmodum iste omnia præposteris uerbis pronunciarit. pro Dom. 241. b

Solus ille cognouit, quemadmodum istum uinci oporteret. de Ar. 245. a

Si non reliquit, quemadmodum ab eo exegisti. pro Q. R. 54. a

Vt possis uidere quemadmodum. de Cl. 193. b

Valerius mihi scripsit, quod ego maximo cum fletu legi, quemadmodum à Vestæ ad Tabulam Valeriam ducta esses. Ep. 233. b

Q U E R O R. Quid hoc uerbo significetur, notius est, quam quemadmodum latini semper uentantur. nam non solum dixerunt, Queri de aliquo apud aliquem: sed etiam Queri aliquã rem, & Queri cum aliquo. ut,

Accedebat ut hæc tu pro rep. queri existimarere. de Or. 126. b

M 2 Non

D E P H R A S I B V S

Non enim omnia quę dolemus, eadem iure que-
ri possumus. pro Flac. 158. a

Multa nos quidem questi sumus. Ep. 31. b

Drusus multa de Philippo questus est. de Orat.
143. a

Audiui Milonem meum queri per literas iniu-
riam meam. At. 71. b

Quę si queri uelim præterita, nil agam. Q. Frat.
304. a

Quererer tecum atq; exoptularem, nisi, &c. E-
pist. 41. b

Quid est quod aut illa cum fortuna hoc nomine
queri possitis. Ep. 50. b

Quererer cum dea. Acad. 20. b

Q U I D. Varijs modis usi sunt latini hoc uoca-
bulo, qui ferè omnes uulgo negliguntur: ut cum
contendendi sit uox, cum aliquid grauiore inter-
rogatione proferendum est, latini id faciebant
per Quid, coniuncto signo interrogandi. ut,

Quid? tu nec hoc tibi madaſſe existimas. Ep. 22. a

Quid Theodorum, &c. nonne miramur? Tusc.
170. b

Quid, ille signa cęnea in insidijs posuerat? pro De
iot. 147. a

Quid? eundem in septemuiratu nonne defitui-
ſti? I. A. 179. a

Quid est Catilina? quid? attendis? quid? animad-
uertis horum silentium? I. C. 161. a

Sic *Quid enim*, eodem modo in cōtentionibus
Cicero est usus.

Quid enim? isthuc si Consul esses, minus facere
potuisses? I. A. 175. b

Quid.

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Quid enim ad amicos ne confugiam? Ep. 71. a

Quid enim tu solus aperta non uidebas? Epist.
20. b

Quid enim cēses, si L. Mummius uideret? Parad.
123. a

Item & *Quid ergo*, eandem ferè rationē habet,
& proferendi modum.

Quid ergo? istam uoluptatem Epicurus igno-
rat? de Fin. 65. a

Quid ergo? ad hæc mediocri opus est pruden-
tia: an & ingenio præstanti & eruditione per-
fecta? de D. 135. b

Quid ergo? ut M. Arullum ut Cæsarem etiam a
repub. remoueremus?

At lætatus sum, quid ergo? in tanta læticia cun-
ctæ ciuitatis me unum tristem esse oportebat?
in Ant. 164. b

*Quid ad te, quid mihi tecum, aut cum aliqua re, dixe-
runt Latini: quod Barbari nūc dicunt, Quid ha-
beo tecum faciendum.*

Quid mihi cum ista summa sanctimonia? pro
Quin. 10. b

Quid huic cum habitu? nihil. pro Clu.

Cum Illyrico uerò, & cum Vatinij legionibus
quid erat Antonio?

*Quid quòd, Modus loquendi usitatus, cum Ro-
mæ Latina lingua floreret: nunc uerò obscura-
tus barbarie. sic enim uulgus loquitur, Quid ti-
bi uideretur, Quid dicis?*

Quid, quòd eadē illa ars quasi Penelope telam
texens, tollit ad extremum superiora, utrum
ea uestra, an nostra culpa est? Acad. 23. b

DE PHRASIBVS

Quid? quòd si ista uera sunt, ratio omnis tollitur: ibid.

Quid, quòd Theseus exegit promissum à Neptuno: Off. 71. a

Quid, quòd sapientissimus quisq; animo æquissimo moritur: de Sen.

Quid, quòd salus sociorum summum in periculum ac discrimen uocatur: pro Pomp. 6. a

Quid, quòd dixisti, inquit, Crasse, si hic hodie apud te maneremus, te morem nobis esse gesturum, nihil ne ad fidem tuam putas pertinere: de Or. 93. b

Quid quòd eiusdem hominis in meum aliq; aliæ in tuum? quid, quòd earum rerum quæ nunquam omnino fuerant, neq; esse poterant, ut Scyllæ, ut Chimæaræ? quid, quòd hominum, locorum, urbium earū quas nusquam uidimus? quid, quòd simul ac mihi collibitum est, præstò est imago? quid, quòd etiā ad dormientem ueniunt inuocatæ: de N. 22. b

Quid, quū ipse Antiochus dissentit quibusdam in rebus ab his quos amat Stoicis, non ne iudicat non posse illa probanda esse sapienti? Aca.

Quid fiet illi, aut quid faciam illi, dicebant ueteres: quod noui nostri Latini nunc suo more sic proferunt, Quid fiet cum illo, quid fiet de illo, quid faciemus cum illo.

Etsi nos premet eadem fortuna, quid puero mi sero fiet: Ep.

Quid fiet porro populo Vlubrano, si tu statueris *πελευθεῖσαι* non oportere: Ep. 101. b

Sed quid ijs fiet, si huc Paulus uenerit: At.

Quid

LINGVÆ LATINÆ.

Quid illi fiet quem reliquero? eidem.

Quæro si qui uolunt uendere, non fuerint, quid pecuniæ fiet? idem in Rul.

Occurrebat illi ratio, quid Cleomeni fiet? idem in Ver.

Si comprehensio perceptioq; nulla fit, quid fiet artibus? in Acad.

Quid multa? pro, Quid opus est multis uerbis? aut, Ut paucis dicam.

Grauatè ille, primò, quid multa? impetrat. Off. 63. b

Quid multa? uereor ne hæc iniecta bonis à defensione, magnorum reip. malorū causa sit. A. 8. a

Quid commemorem, quid dicam, quid proferam, quid loquar, dicebant latini in enarrandis rebus plurimis isto modo loquendi exaggerabant orationem.

Quid ergo irrigationes? quid agri fossiones restipinationesq; proferam? de Sen. 88. a

Quid ego uitium satus, ortus, incrementa commemorem? ibid.

Quid de pratorum uiriditate dicam? de Senect. 89. a

Quid de utilitate loquar stercoreandi? de Senectut. 88. a

Sed quid ego argumentor? quid plura disputo? &c. pro Mil. 110. a

Nam quid Accium memorem? de Leg. 175. a

Quid est cur, aut quamobrem, aut quòd, &c. pro, Quæ nam est causa cur aut quamobrem. ualde tritum Romano olim sermone, sed eorum qui hodie latinè loquuntur, non item.

M

Quid

D E P H R A S I B V S

Quid enim est, quamobrem abs te Q. Hortensi factum clarissimi atq; ornatissimi uiri non reprehendatur, reprehendatur meum. pro Syl.

Quid enim est, quamobrem ciui Gaditano in hanc ciuitatem uenire non liceat. pro Bal.

Quid est, quamobrem putes te tuam culpā non modò deriuare in aliquem, sed communicare cum aliquo posse? in Ver. u8. b

Quid est Naso, cur tu in hoc loco sexto sedeas? pro Clu.

Quid est, quòd tu alios accuses? in Ver.

Q U I D E M. Sunt & huius uocis quidam modi loquendi quasi Ciceronis proprij. ut, Ille quidem, Is quidem, Quidem certè negligentia optimorum autorum nunc ab omni usu remoti. Sed in Ille & Is quidem, obseruandū hoc est, ferè semper secundo loco poni Quidem.

Ille quidem.

Quod ab tuis familiaribus, optimis illis quidem uiris, sed in rep. rudibus non probatur. ad Brutum. 283. b

Atq; hoc loco philosophi quidam, minimè mali illi quidem, sed non satis acuti, fictam & commentitiam fabulam dicunt prolatam à Platone. Off. 59. a

Est tamen philosophi, non tam gloriosa, quam uera quærentis, &c. ut reliqua non illa quidem nulla, sed ita parua sint, &c. de Fin.

In ijs autem in quib. sapientia perfecta non est, ipsum illud quidem perfectum honestū nullo modo esse potest. Tertio de Offic.

Alter est res, ut cum ita sis affectus animo, ut su
prà die

L I N G V A E L A T I N A E.

prà dixi, res geras magnas illas quidem, & maximè utiles. Primo Off.

Ita totum animal mouebatur illud quidem, sed immoderatè, & fortuitu. de Vniu.

Is quidem eodem modo quo Ille quidem.

Antonius cum una legione, & ea quidem uacillante, L. fratrem expectat. in Ant. 189. a

Plurimis nostris exemplis usus es, & ijs quidem illustribus. de D. 110. a

Illa enim quæ sunt à nobis bona corporis numerata, complent ea quidem beatissimam uitam, de Fin.

Illa autem altera ratio & oratio, quæ simul & opinionem falsam tollit, & ægritudinem detrahit, est ea quidem utilior, sed rarò proficit. Tus.

Quædam autem sunt ægritudines, quas &c. propter mala is quidem angatur: sed alia quædam ad eum fit admouenda curatio. Tus. 5.

Q V I N. Varijs modis usi sunt ueteres hac uoce, quos uulgus penè omnes ignorare uidetur: iccirco eos maximè qui negliguntur, ex Cicero ne indicabimus. Apud quem hoc in primis obseruauimus plerunq; Quin pro Vt non, consequi in oratione uoces negandi aut dubitandi. Imperiti pro Quin, dicunt semper Quod non, rarò Vt non: quod idem ualet nonnunquam quod Quin.

Prorsus nihil abest, quin sim miserrimus. Attic. 180. a

Abesse nõ potest, quin eiusdem hominis fit, qui improbos probet, probos improbare. Orat. 120. a

DE PHRASIBVS

- Prætores autem cum &c. aberit non longè, quin hoc à me decerni uelit. At. 143. b
- Non quòd dubitaretis, quin ab isto nihil iure esset actum. pro Dom. 227. a
- Non recusauit quin acciperetis &c. pro Qu. 11. b
- Quis ignorat? quin tria genera Græcorum sint. pro Flac. 159. b
- Nullus locus est, quo in loco reipub. nomen sit, quin eòdem perscriptum hoc iudicium peruenit. pro Syl. 175. a
- Non prætermittam quin pro sim &c. Octa. 329. b
- Teneri nò potui, quin tibi apertius declararem. At. 245. a
- Non dubitabat Zeno, quin ab Areopagitis inuito Memmio impetrari non posset. At. 74. a. & Dionysius non dubitabat, quin ei crederemus. 90. a
- Dubitabis quin hunc uindices? pro Flac. 154. b
- Hortensius non dubitauit, quin P. Syllam defenderet. pro Syl. 167. b
- Sin omnia in unum locum contrahenda sunt, non dubito, quin ad te statim ueniam. Attic. 126. b
- Tamen facere non possum, quin ad te mittam. At. 195. a
- Non possum, quin exclamem, &c. de Or. 111. a
- Dubium est, faciamus. de Fin. 82. a
- Non, quin dissentiam, sed quòd. Ep. 52.
- Non, quin rectum esset: sed quia &c. At. 177. a
- Quin, personis aut rebus tribuitur. pro Qui aut Quæ non. ut,
- Nemo est, quin existimet &c. Ep. 4. b

Nemo

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Nemo esset, quin hoc se audisse diceret. in Verr.
178. a

Nemo est, quin malit. Ep. 78. a. &

Nemo nostrum est, quin fecerit. 85. a

Vt ne quis à me dies intermittatur, quin dem ad
te literas. At. 128. b. &

Nullum intermisi diem, quin. 112. a

Nego ullam gemmam aut margaritam fuisse,
quin quæsierit, inspexerit, abstulerit. I. V. 200. a

Quis musicis penitus se dedit, quin cõprehen
derit. de Or. 85. b

Dies ferè nullus est, quin hic Satrius domum me
am uentiter. At. 1. b

Quin pro Cur non, post negandi uocem.

Cum in altera re causæ nihil esset quin secus iudi
caret ipse de se. pro Quin. 5. b

Nonis Februarij si Romæ fuit, causæ nihil dici
mus, quin tibi uadimonium promiserit. pro
Quin. 10. b

Initio, sine negatione antecedenti.

Quin prodis, mi Spuri, ut quotiescunq; gradum
facias, toties tibi tuarum uirtutum ueniat in
mentem. de Or. 131. a

Quin tu aspicias ad te uenientem patrem Pau
lum? de Som. 127. b

Quid moror in terris? quin huc ad uos uenire
propero. ibid.

Quin tu urges occasionem istam. Ep. 99. a

Quin continetis uocem iudicem stulticię uestre.
pro Rab. Post. 94. a

Quin tu huc aduolas, & inuisis illius nostræ rei
pub. germanæ. At. 66. a

Quin

D E P H R A S I B V S

Quin in sententijs quibus exaggeratur oratio pro Imò aut quin potius sæpe idem Cicero ponit. ut,

Quid enim simile habet epistola aut iudicio, aut concioni, quin ipsa iudicia non solemus omnia, tractare uno modo. Ep. 139.

Ego uerò iam te nec hortor, nec rogo ut domũ redeas: quin hinc ipse euolare cupio, & aliquò peruenire. Ep. 109. a

Quin nisi ego successorem, te antea quàm tibi successum esset, decessurum fuisse. Ep. 34. a

Quin tu me uides, qui & c. Pomp. 92. b

Quin hoc tempore ipso. pro Mil. 120. b

Quin mihi nunc deest, & c. At. 14. b

Quin ea ipsa quæ antè commemorantur, secus ab eo in me ipsum facta esse non memini. Att. 142. b

Quin ego cum fauerem ei, & c. mihi uisus sum captus esse. Ep. 112. b

Arbitrabantur non dubitaturum fortem, quin cum suo periculo salutem reipub. afferret. pro Mil. 113. a

Quin etiam, exaggerat multo uehementius: quòd penè contrarium antecedenti constituat. Epistolam meam quòd peruulgatã scribis esse, non fero molestè, quin etiam ipse dedi multis describendam, At. 123. a

Equidem credibile non est, quantum scribam die, quin etiam noctibus: nihil est enim somni. At. 213. a

Delectatio nulla extitit, quin etiam misericordia consecuta est. Ep. 95. a

Horum

L I N G V A E L A T I N A B.

Horum ego sermone non mouebar, quin etiam
leuari me putabam. Ep. 34. b

Negꝫ uerò hac in causa modò, sed constanter sæ
pe in senatu, quin etiam Marcello & Philippo
Cons. &c. Ep. 11. a. & 96. b

Quid autem absurdius, hoc metuere, alterum in
metu uon ponere? quin etiam hoc tempore
multa *ῥωσὸδωσινά*. At. 236. a

Quin etiam si, &c. tamen. At. 286. b

Nec uerò somnia grauiora, si quæ ad remp. per-
tinere uisa sunt, à summis consilio neglecta
sunt, quin etiam memoria nostra templum Iu-
nonis refecit &c. de D. 80. b

Non enim tam autoritates in disputādo, quàm
rationis momenta quærenda sunt: quin obest
plerunqꝫ ijs qui discere uolunt, autoritas eo-
rum qui se docere profitentur. de N. 4. a

Tanta uis uirtutis atqꝫ ingenij peregrinata abfuit
it ab oculis & fori & curiæ, quin etiam cum ui-
ctor à Mithridatico bello reuertisset, inimico-
rum calumnia triennio tardius quàm debue-
rat, triumphauit. Acad. 1. b

Q U O M O D O pro Sicut, Vt, Quemadmodū.
peruulgatum iam non est.

Et sua concio risit hominē, quomodo ipse glo-
riari solet ducentis confixum senatusconsul-
tis. de Ar. 245. a

Postulatio breuis (& quomodo mihi persua-
deo) aliquanto æquior. pro S. R. 19. b

Sed ita me consulem fecistis, quomodo pauci in
hac ciuitate facti sunt. contra Rul. 76. a

Quem quomodo nunc intendit, ne uiuum qui-
dem

D E P H R A S I B V S

demtum putabat. pro Quint. 16. b
 Cum id petitur, quod honestè promittere non
 possumus, quomodo si quis roget. Qu. de Per.
 212. a

Nam quomodo nunc est, pedem ubi ponat in
 suo non habet. At. 204. b

Multa præclara in eo uiro cognoui, sed nihil est
 admirabilius, quàm quomodo ille mortem si-
 lii tulit. de Sen. 97.

Illud ad uos Cotta & Sulpiti, quomodo nunc se
 istorum artes habent, pertimescendâ est multi-
 tudo causarum. de Or. 121. a

R

RECENS, Tribuitur hoc nomen quibus-
 dam rebus ueteribus, quibus nunquam à
 recentioribus nostris Latinis. dixerunt e-
 nim illi, Recentes literæ, Recens sermo, Recen-
 tia, & eius generis alia, quæ ab imperitis alijs bar-
 baris modis obscurantur.

In altera epistola, quæ mihi recentior uidebatur.
 Ep. 43. a

Recentissima tua epistola Cal. data, in qua &c.
 At. 133. a

Recentissima quæq; sunt emendata & correctâ
 maximè. Acad. 41. b

Itaq; non ex sermone hominum recenti, sed ex
 annalium uetustate eruenda est memoria no-
 bilitatis tuæ. pro Mur. 127. b

Quocirca Segulium negligamus, qui res uouas
 quærit, non quo ueterem comederit, nullam
 enim habuit, sed hanc ipsam recentem nouam
 deuorauit. Ep. 177. b

Recenti

LINGVÆ LATINÆ.

Recenti illo tempore, tu omnia, ad Bru. 91. b
 Expecto recens aliquid. id est, nouum. Ar. 208. b
 Datam inter omnes recenti negotio constabat.
 in V. 97. a

Inuidiaq; non recenti, sed uetere ac diuturna fla-
 graret. Ep. 73. a

Quanquam recentiora audiebam ex ijs qui ad
 me ueniebant. Ar.

Homerus, qui recens ab illorum ætate fuit. de
 Na. 62. a

Cum è prouincia recens esset. in V. 67. b

Rhegyni quidam uenerunt ut Roma sanè recen-
 tes. Ar. 256. a

Recentes quoq; uocant Latini, quos Neoteri-
 cos multi, nescio qua ratione appellant.

Attulisti aliud humanius horum recentiorum,
 nunquam dictum ab ipso illo, quod sciam. de
 Fin. 81. a

Non modò Curij illi, &c. sed hi recentes Marij,
 pro Mur.

REDIGO. Hoc uerbo Latini protulerunt,
 quod nunc multi, non rectè Terentium imitan-
 tes, pro Corradere pecuniam. nam cùm signifi-
 catione, tum usu etiam differt Corrado à Redi-
 go. Est enim Redigere pecuniam ex aliqua re, fe-
 rè idem quod Conficere, aut quod Germanicè
 dicimus, *Gelt lösen / Gelt auffbringen / Zii
 gelt machen.*

Redigere pecuniam ex bonis uenditis. I. V. 63. b

Redigere pecuniam ex uectigalibus. cōtra Rul.
 86. a

De pecunia ex bonis redigenda. pro R. P. 129. b
 Scripsi

DE PHRASIBVS

Scripti ad eum, me quicquid posset nummorum
ad apparatus sperati triumphu ad te redacturum. At. 99. b

Redigere in memoriam Latine significat, quod uulgo dicitur, Fac me meminisse, aut recordari. Quidq; sibi de me recepisset, in memoriam redigit. Ep. 11. b

Quid autem tibi uenit in mentem, redigere in memoriam nostram &c. in Acad. 163. b

REDIMO. Maximæ tenebræ offusæ sunt huic uerbo. nam quis est de uulgo, qui pro Conduco aliquid faciendum, aut curandū utitur: quod cum nesciant imperiti significari uerbo Redimo, dicunt, Recipere aliquid faciendum, aut curandum. Pro precio aliquid aut administrandū, aut colendum suscipere.

Qui pecuaria de P. Cornelio L. Mummiō censorio redemisset. de Clar. 172. a

Redimere fundum. At. 178. b

Publica malè redempta. Q. F. 296. b

Redimere hostias. de In. 74. a

Rem illam redemptam esse à iudicibus confitentur. Att. 12. b

Roscius societatis, non suas lites redemit, cum, &c. pro Q. R. 50. b

Redemptio in eadem significatione.

Publicanos temeritate redemptionis penè esse euersos. de Pro. 71. a

Redemptor eodem modo.

(Fr. 309. a

Redemptori tuo dimidium pecuniæ curauit. Q.

Redemptor qui columnam illam de Torquato conduxerat faciendam,

Nisi

L I N G V A E L A T I N A E.

Nisi ad sacrificium quoddam redemptor hostias
præbuisset. de In. 74. a

RED V N D O. Hoc uerbo exprimitur à Ci-
cerone, quod nunc recentiores per Superfluum
esse. ut,

Verba efferuescentia, & paulo nimium redun-
dantia. de Or. 116. a

In uerborum definitionib. neq; abesse quicquid
debet, neq; redundare. ibid.

Vt nihil neq; prætermittatur, neq; redundet. Or.
207. b

Neq; in Antonio defuit hic ornatus orationis,
neq; in Crasso redundauit. de Or. 144. a

Cum pituita redundet aut bilis in corpore. Tu-
scul. 213. b

Redundantiam idem quod Superfluitatem bar-
bari.

Ipsa illa pro Roscio iuuenilis redundantia mul-
ta habet attenuata, quædam etiam paulo hila-
riora. Or. 106. b

R E F E R O. Quia uarijs rebus hoc uerbum,
uaria etiam eo significatur. ut, Referre animum,
oculos ad aliquid, pro aduertere animum, ocu-
los.

Age nunc refer animum sis ad ueritatem & con-
dera. pro S. R. 6. a

Referre nunc animum ad hominum figuram.
de Or. 159. b. &

Referre animum ad studia. 85. a

Refere oculos & animum ad aliquem. pro Qu.
8. b

Referre se ad studia literarum. Ep. 9. a

N

Referre

DE PHRASIBVS

Referre aspectum aliquò. de Pro. 77. a

Vt simul ac posita sit causa, habeant quò se referant. de Or. 119. a

Referre aliquid in commentarium, uolumen, tabulas, codicem, pro eo quod uulgo dicitur, Annotare, Ascribere.

Illà quæ in commentarium meum retuli. de O. rator. 102. b

Referre epistolas in uolumina. Ep. 263. a

Referre nomina in codicem accepti & expensi. pro Q. R. 45. b

Cum scirem ita iudicium in tabulas publicas relatum. pro Syl. 175. a

Nisi fortè si quid memoriæ causa retulit in libellum, id numerabitur in actis. I. A. 156. b

Referre in tabulas, quodcunq; commodum est, & inferre rationes falsas. pro Flac. 150. a

Inde Referre acceptum, aut in acceptum, Referre datum, quod uulgo dicit, Scribere in libro Recepti aut receptorum, aut datorum, uel expensorum.

Ego amplius HS ducenties acceptum hæreditatibus retuli. I. A. 163. a

Negabat opus in acceptum referre posse. in Ver. 106. b

Cum illam pecuniam nominatim Flacco datam referrent. pro Q. R. 45. b

Cum operi publico referunt, & in ædem sacram faciendam perscribunt ibid.

Expensa Chryfogono HS sexcenta, accepta pupillo Malleolo retulit. I. V. 95. a

Quas pecunias ferebat ijs expensas, quibus cum
contra-

LINGVÆ LATINÆ.

contrahebat, eas ipsi isti referebat acceptas. in
V. 43. a. b

Se habere ait argentarij tabulas, in quibus sibi
expensa pecunia lata sit, acceptaq; relata. pro
Cec. 288. a

Referre rationem: nos potius per Rationem da-
re: quod quidem à Cicerone usurpatur, sed alijs
potius rebus, quàm pecuniarijs tribuitur.

Rationes ad ærarium retuli continuo. I. V. 96. a

Quid relatum, quid residuum sit. I. P. 92. b

Horum erit nullum iudicium quantæ cuiusque
manubiæ fuerunt, quid relatum, quid residuū
sit, contra Rull. 78. a

Ne quis corona donaretur in magistratu, prius-
quam rationes retulisset. de Op 244. b

Referre aliquid ad senatum, aut de aliqua re Consul
dicebatur, qui Senatui quæ uidebātur propone-
bat. Nunc uulgo Proponere aliquid Senatui di-
citur.

Referre & deferre ad senatum. pro Dom. 239. b

Qui cum ei per scriptum esset, ne quid sine Sestij
nostri sententia ageret, neq; ad ullum, neq; ad
quenquam nostrum reulit. At. 253. a

P. Lentulus de solenni religione retulit. Post-
quam. 200. b

Si tuis placuisset de his literis referri. ad Brutum.
91. b

Pluribus de rebus uno sortitu retulisti. pro Do-
mo 223. b

Rem omnem ad P. C retuli. I. C. 107. a

Ad alios quoq; referimus, qui explicent ali-
quid ut interpretes.

D E P H R A S I B V S

Quæsiuitq; , qua de re ad Crassum retulisset. ad Brut. 288. b

Ad sapientes hæc, non ad diuinos referri solent. de D. 110. b. &

De rebus obscuris & incertis ad Apollinem cen- seo referendum. 105. b

Cum uicini omnes ad unum de rebus suis refer- rent, erat in magno honore et gloria. de Diu. 87. a

Referre & deferre aliquid ad interpretem. de D. 138. a

REFICIO, idem ualere quod Recreo, obscu- rum non est: sed quoniam pro illo à multis Re- focillare sumitur, quod recentiorum est, mone- re lectorem uolui, Ciceronem, & omnem anti- quitatem, Reficere dixisse.

Tantum cibi & potionis adhibendum ut refici- antur, non opprimantur. de Sen. 84. a

Tironis reficiendi spes est in M. Curio. At. 103. b

Ego hic cogito commorari, quoad me reficiam. Ep. 107. b

Conspectus confessusq; uester reficit & recreat mentem meam.

Ego in Arpinati summa cum amœnitate flumi- nis me refeci. Q. Fr. 317. b

REFVTO. Omniũ ferè opinio est, uerbum hoc solum disputationibus tribui, idemq; uale- re quod Diluere, & argumenta adducta infir- mare: sed grauioribus contentionibus, ut belli- cis & hostilibus & inimicitijs, is etiam attribu- tum inueniet, qui iudicio & diligentia in autori- bus optimis uersatur. Sic enim Cicero loquitur de illis

L I N G V A E L A T I N A E.

de illis, quibus bello resistendum & reprimendum esse uoluit.

Semper illas gentes nostri imperatores refutandas potius, quàm bello laceffendas putauerunt. de Pro. 57. a

Et ut magis appareat Reprimere & Coercere significare, quàm Redarguere, plura exempla afferam.

Obsoleuit ista oratio, re multo magis quàm uerbis refutata. pro Pomp. 13. b

Si in me impetum facere conabitur, resistam, & eius conatum refutabo. de Ar. 245. a

In primisq; refutetur ac reiiciatur Philocteius ille clamor. Tus. 187. a

Libidinem tuam libertas mea refutabit. de Or. 143. a

Quam quidem fortunam non modò non aspernari, & refutare, sed etiam complecti atq; augere debetis. pro R. P. 120. b

REGIFICE. Quod alij Regaliter.

Auro, ebore instructam regificè. Tus. 200. a

REGNYM, latinè significat, quod multi nunc græcè Monarchiam, Tyrannidem. ut,

Ad Lupercalia C. Cæsaris Dictatori perpetuo M. Antonius Consul populi iussu regnum detulit. I. A. 177. a

Qui sunt Romæ regnum occupare conati. pro Syl. 172. a

Qui regnum occupare ueluerunt. I. A. 197. b

M. Manlius regnum appetisse est iudicatus. pro Dom. 233. b

Incidere in suspicionē regni appetendi. pro Mil. (115. a)

DE PHRASIBVS

C. Seru. Hala Sp. Melium regnum appetentem
& occupantem interemit. de Sen. 89. a

Non regno, sed rege liberati sumus: interfecto
enim rege, regios omnes nutus tuemur. Epist.

183. a

Quidam propter suspicionem regni appetendi
sunt necati. I. A. 182. a

Tib. Gracchus regnū occupare conatus est, uel
regnauit is quidem paucos menses. de Amicit.

104. a

Multi iniqui atque infideles regno, pauci boni
sunt. Off. 69. a. &

Nulla sancta societas, nec fides regni est. 6. a

Nisi eos timere putas, ne sub regno sint. Attic.

106. a

RELATIONEM, *Relatiua*, uocarunt recen-
tiores barbarè, quam Cicero Comparationem,
Collationē, Quæ cum aliquo conferuntur, Quæ
sub eandem rationem cadunt.

RELAXO, contrarium ei est Astringo. no
his non tam notum, quam olim fuit Romanis.

Alius tum astringitur, tum relaxatur. de Natur.
53. b. &

Cibi reliquæ depellentur tum astringentibus,
tum relaxantibus se intestinis. 54. b

Quicquid ego astringi, ille relaxat. At. 159. a

Si tu à contentionibus, quibus summis uti sole-
bas, quotidie relaxes aliquid. de Leg. 158. a

Animus somno relaxatus, solutè mouetur & li-
berè. de D. 129. a

Cum se planè corporis uinculis relaxauerint. de
Sen. 74. a

Constru-

L I N G V A E L A T I N A E.

Constructio uerborum tum conjunctionibus
copuletur, tum dissolutionibus relaxetur. Par.
231. b

Idem contingit insanis, ut & incipientes furere
sentiant, &c. cum relaxantur, sentiant. Acad.
14. a

RELEVO, non ita tritum est ut Leuo, cum
idem ualeat.

Cibi satietas atq; fastidium aut subamara aliqua
re releuatur, aut dulci mitigatur. de In. 47. b

Vt animus molestijs potissimum releuaretur. de
D. 109. b

Ad breue quoddam tempus cura & metu releua
ri. in C. 103. b

REMITTO. Ignotum in uulgus est, hoc uer
bo significari id cui Intendo, Ingrauesco, & eius
generis alia contraria sunt, ut,

Vt onera cōtentis corporibus facilius feruntur,
remissis opprimuntur: simillimè animus inten
tione sua pressum depellit omne ponderum,
remissione autem sic urgetur, ut se nequeat ex
tollere. Tus. 187. a

Oculi sunt, quorum intentione, tum remissio
ne, tum coniectu, tum hilaritate uirtus animo
rum significatur. de Or. 163. a

Oculorum obtutus, superciliorum remissio aut
contractio. Off. 29. b

Demosthenes una continuatione uerborum bi
nas contentiones uocis & remissiones contine
bat. de Or. 128. a

Iste ardet furore, nec remittit aliquid, sed indies
ingrauescit. At. 156. b

D E P H R A S I B V S

Ad infirmitatem laterum persciter contentio-
nem remittere. de Cla. 182. b

Contenta uox) (Remissa uox. Or. 202. a

Adducere habenas) (Remittere habenas. Amic.
104. b

Varius canendi sonus tum remittit animos, tum
contrahit. de Leg. 177. b

Respondit in agro ambulanti ramum adductū
cum remissus esset, in oculum recidisse. de D.
195. b

Remittere Latinè etiam id signat, quod Germa-
nicè *Nachlassen*: quod cum magis per Condo-
nare uulgus proferat, animaduertat quomodo
Cicero id sit solitus exprimere.

Illum uiris fortissimis iudicarunt Patres Cons.
dimittere de summa non potuisse. te mulieri
teterrimæ rectè remisisse Senatores iudicabūt,
in Ver. 165. b

Nec enim fuit Gabinij, remittere tantum de suo.
pro R. P. 127. a

Remisit D. Bruto CX. milia. in V. 106. b

Remisisti quod non oportebat, accepisti quod
non licebat. in V. 247. b

Nauem imperare ex fœdere debuisti, remisisti in
triennium. in V. 204. a

Menses mihi tres cum eripuissetis ad agendum
maximè appositos, reliquū omne tempus hu-
ius anni me uobis remissurum putastis. in V.
82. a

Terogo, ut procuratoribus Flauij remittas de
diminuendo &c. Q. Fra. 301. a

Meam animaduersionem & supplicium, quo
usurus

L I N G V Æ L A T I N Æ.

ufurus eram in eum quem cepiffem, remitto tibi & condono in V. 197. a

Noli putare id omnino à me effe omiffū, fi quid est tibi remiffum atque concessum. pro Syll. 176. a. &

Sed etiam fi quid mihi conceditur, id reddo ac remitto. 183. a

Tibi remitto atq; concedo, ut eum defendas. pro Plan. 275. a

Ego uerò tibi isthuc mi Antoni remitto. At. 225. a

R B M V N E R O, & Remuneror. Peruulgatū factis hoc uerbū non est, neq; ufus notus. nam accufatiuū ei adiungūt latini: imperiti uerò datiuū. Quibus officijs T. Annij beneficia remunerabo? Postquam. 210. b

Confiderandum est, quò nam te remunerer genere. Ep. 20. a

Vt à te ipfo fumerē aliquid ad me reficiendum, teq; renumerandū, fi non pari, at grato tamen munere. de Cla. 166. a

Tu fi tibi eadem caufa est, me remunerere fanè uelim. At. 118. a

Et quoniam nullum aliud tempus futurum fit, ubi tibi referant gratiā, hoc te officio remunerent. Q. de Pet. 210. b

R B N V N C I O, pro Nuncio fæpe ufurpari, aut Nunciū referre, notum fortaffe factis est. Sed significari Latine hoc uerbo, quod nostra lingua diceremus *Zufffagen*/diuulgatum omnino non uidetur.

Itaq; renunciat Rabonius illam decisionem tutoribus, accurrunt tamen ad tempus tutores:

D E P H R A S I B V S

digitum tollit Iunius Patruus. in Ver. 104. b

Renunciare hospitium alicui, & domo emigrare. in V. 126. b

REPONO. Reponere aliquem in numero, aut numerum, modus loquendi olim omnium Romanorum sermone tritus: nunc plerisque ignotus.

Quos equidem in deum immortalium cœtu ac numero repono. pro Sest. 27. b

Tamen hunc in numero non repono. de Opt. 244. a

Reponere stellas in numero deorum. de Nat. 36. b

Reponi in numero proborum hominum. in V. 195. b

Reponi in locum alterius. Brut. At. 285. a

Reponere aliquid in numerum fabularum. de In. 51. a

Homines mortuos reponere in deos. de N. 9. b

Reponere aliquem in suis. At. 162. a

Si placuerit, uos hanc defensionem in aliquo artus loco reponetis. de Or. 126. b

Nam, si alij propterea laudantur, quod pro libertate arma ceperunt, cur non M. Brutus in eadem causa reponatur? in A. 227. a

REPRÆSENTO. Sublatum prorsus de lingua Latina hoc uerbum uidetur, adeo pauci sunt qui eo utuntur. ignorance enim eius, uulgus dicit, Prompta pecunia soluere, Cum pecunia prompta emere. Latini uero, Repræsentare, aut Repræsentatione emere, explicare.

Reliquæ pecunię usuram Sillio pendemus, dum à Faberio repræsentabimus. At. 194. b

Si qua

L I N G V A E L A T I N A E.

Si qua etiam iactura facienda sit in repræsentan-
do. At. 196. a

Dies promissionum adest, quem etiam repræ-
sentabo, si adueneris. Ep. 262 b

Repræsentatio, onis.

Si Faberianum uenderem, explicare uel repræ-
sentatione non dubitarem. At. 196. b

Nomen Dolabellæ iam expeditum uidetur, ut
etiam repræsentatione concludam. ad Attic.
214. b

RESCINDO. Vis propria huius uerbi non
fatis nota est: pauci enim sunt qui utuntur, cum
significare uelint, Irritum facere aliquid.

Acta Antonij rescidistis, leges refixistis. I. Anton.
246. b

Rescindere constituta ab alio. I. V. 1. 7. a

Rescindere iniurias alterius, & irritas facere. in
V. 121. b

Rescindere iudicium) (Ratum habere iudiciū,
pro Plan. 261. a

RESIDEO. Propriā uim huius uerbi igno-
rant qui dicunt, Ponere se ad sedendū. nam hoc
per Residere latini protulerunt, ut,

Sed refideamus, inquit, si placet. itaq; fecimus. de
Fin. 91. b

Residere, deinde spaciari. pro S. R. 282

In oppido aliquo malleme resedisse. At. 173. a

Omnia quæ commota fuerant, pace & ocio rese-
derunt. in Salust. 273. b

Marcelli impetus resederunt. Ep. 112. b

Cur non antè occurrit, ne in uilla resideret. pro
Mil. 11. a

Inde

DE PHRASIBVS

Inde translate, *Aliquid residere in aliqua re.*
 Periculum autem residet, & erit inclusum pe-
 nitus in uenis atq; uisceribus reipublicæ. in C.
 103. b

Cuius non in sententia solum, sed etiam in nutu
 residet autoritas. de Sen. 90. a

Res gestæ in quibus nulla potest residere inertig
 suspicio. Q. Fr. 292. b

Cum timor animo resedisset. Tus. 196. a

RESPECTVS, mutato dicendi genere (in-
 quit doctis, uir Adrianus Cardinalis) dici cœ-
 ptus est hoc modo &c.

Feci amicitie respectu.

Feci respectu iusticie. quo loco diceretur lati-
 nius, Feci amicitie causa uel ratione.

Feci ratione iusticie. Respectus nomen est à
 Respicio ueniens, ut Conspectus à Conspicio,
 Perspectus à Perspicio. Alio dicendi modo à Ci-
 cerone eloquentie principe usitato; qui de Diui
 natione remigem inquit quendam ex quinque
 remi Rhodiorum uaticinatum &c. fugientibus
 miserabilem respectum incendiorum fore.

In Philippica quinta: Itaq; cum respectum ad se-
 natum &c. haberet.

RESTAVRO recentiorum uocabulum est.
 Veteres Instauro, Reficio, Refarcio, Restituo.

RESTO, pro Maneo & Consisto proprie à
 Latinis usurpatum esse, omnibus notum non est
 se puto. (74. a

Ita incolumis in patria Regulus restitisset. Offic.
 Ligarius post aduentum Vari in Africa restitit.
 pro Lig. 137. b

L I N G V A E L A T I N A B.

At si restitero, idem fecero quod L. Flaccus, id est,
si non discedam. At. 120. b

Qui ab illo in speculis relictis, in ceruicibus no-
stris restiterunt. pro Mur. 143. a

REVELLO. Diuulgatum non est, hoc uer-
bo significari id quod fixum est, tollere: & in pre-
terito nou Reuulsi, sed Reuelli, ut caetera uerba
a Vello apud Ciceronem habere.

Nec prius illam crucem quæ fixa est ad portam,
reuellistis. in V. 205. b

Honorificisq; uerbis omnes iniurias reuellimus
superiores. At. 79. a

Reuelli clausura, effringi fores. I. V. 211. b

Ianua quæ effracta & euulsa tota patéret prouin-
cia. pro Mur. 132. a

Id autem templum sublato aditu, reuulsis gradi-
bus, armis tenebatur. I. P. 84. b

Nisi septis reuulsis introiri potest. in A. 196. a

De corpore alicuius tela reuellere. I. P. 85. a

Tabulam in qua nomina ciuium incisa erant, re-
uelli iussit. Ep. 219. b

Qui ius ciuile contemnendum putat, is uincula
iudiciorum reuellit. pro Cæc. 298. a

REVIVISCO. Vis uerbi fatis manifesta. Sed
recetiores Refurgo pro Reuiuisco usurparunt.
Sed nos optimos autores sequimur, qui sic sunt
locuti.

Is ubi galli cantum audiuit, auum suum reuixisse
se putat. I. P. 94. a

Si reuixissent hi, qui hæc penè delerunt. Postquã.
204. b

Sed ne patri meo, si reuiuiscat, cõcesserim. ad Br.
Si reui-

D E P H R A S I B V S

- Si reuiuiscant illi. de Fin. 119. b
 Ut facilius reuiuiscat Pompeianorum causa totiens iugulata. I. A. 255. b
 Qui si eadem lege reuiuiscere posset, lex data nunquam esset. pro Mil. 117. a
 Ut speciem aliquam uidear uidere, quasi reuiuiscantis reip. Ep. 49. a
 Ut iam simul cum repub. necessario reuiuiscat, atque recreetur. Ep. 88. a
 Cum autem sol illuxisset, tum reuixisse sibi uidentur. de N. 45. a
 Cum ex illorum metu mortis, quasi luce libertatis recreatus reuixisset. in V. 268. b
 Auentu nostro reuiuiscunt iusticia, abstinentia tui Ciceronis. At. 76. b
 Ciuitates suis legibus suetae, *αὐτονομίαν* adeptae reuixerunt. At. 90. b
 Senatus ad autoritatis pristinae spem reuiuiscit. in A. 209. b
 Reuiuiscere, respirare à metu cædis, emergere à fluctibus seruitutis. de Ar. 255. a
 Res erat & causa nostra eo loci, ut erigere oculos, & uiuere uideretur. pro Sest. 18. b
 Reuiuiscat M. Curius, &c. Parad. 123. a
 Tempia in quibus reuiuiscente iam libertate, deinde rursus oppressa, Senatus nihil consulitur. Oeta. 329. a
 R O G A R E legem, prouinciam, dicebant Latini, quod populum rogarent, placeret ne ferri, aut decerni quod proposuerant.
 Cum lex abrogatur, illud ipsum rogatur, quomodo eam abrogari oporteat. At. 50. b

Leges

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Leges, quæ de ciuium reorum supplicio rogatæ sunt. in C. 103. a

Hæc lex rogata est iure. pro Dom. 223. a

Si quid ius nõ esset rogari, eius ea lege nihilum rogatum. pro Cecin. 303. b

Illo die mihi perniciēs, Gabinio & Pisoni prouincia rogata est. pro Sest. 15. a

Cedò illum legitima, quæ Consules populum rogauerunt. hoc enim à maioribus accepimus ius rogandi, populus quæ iure sciuerit. in Aca. 157. b

Inde Rogatio.

Rogatio quæ de Pompeio à Gellio lata est. pro Cor. 61. b

Sylla illam rogationem de se ferri non uult. pro Syl. 179. b

Promulgatur ab eodem rogatio de mea perniciē. pro Sest. 8. a

Rogatio & huic finitima percontatio. de Orat. 182. a

Promulgare rationem. At. 40. b. & 8. a

Tribuni ex templo pulsī, cum rogationi intercedere uellent. de Or. 126. b

Rogator.

Qui rogator centuriæ fuisset. de D. 87. b

Aruspices responderunt, non iustum fuisse comitiorum rogatorem. de N. 28. a

S

SALTO Latinè id est, quod alij Ducere choras dicunt: Cicero etiã Versare orbem saltatorium, cum circuli instar saltent dixit.

Cum collegæ tui domus cantu & cymbalis personaret,

DE PHRASIBVS

sonaret, cumq; ipse nudus in conuiuio saltaret, in quo ne tum quidem, cum illum suum saltatorium uerfaret orbem, fortunæ rotam pertimescebat. in P. 84. a

Negarem posse eum satis facere in gestu, nisi palæstram, nisi saltare didicisset. Or. 150. b

Qui in conuiujs nudi saltare consueuerunt. in G. 109. b

Nemo enim ferè saltat sobrius. pro Mur. 127. a

Deiotarum in conuiuio nudum saltauisse. pro Deiot. 148. a

Saltatio, quam *Choream* uocant.

Intempestiui conuiuij, multarum deliciarum comes est extrema saltatio. pro Mur. 127. a

Sex. Tytius tam mollis & solutus in gestu, ut saltatio quædam nasceretur, cui saltationi Tytius nomen esset. de Clar. 185. & 132. a

Actio histrionis est, saltatio saltatoris. de Finib. 95. a

Saltator, *Saltatrix*. Barbari *Chorizatorè*, *Chorizatricem* appellant.

Adde his, si placet, unguentarios, saltatores. Offic. 30. b

Si saltatorem auum habuisses. pro Deiot. 149. a

Cum illa saltatrice tonsa. in P. 83. a

SALVBO. Quod nunc omnium sermone tritum est, in congressibus familiares inter se salutare his uerbis, Bonus dies, Bonus uesper, aut istiusmodi modis alijs: ueteres fecerunt per Saluè & Vale. exempla apud comicos inuenies. Cicerò coniungit etiam Vale & Saluè, cum scribit ad familiares, Ex quo discemus Saluè nō solum uocabu-

L I N G V A E L A T I N A E.

uocabulum esse, quo se inter se salutant congre-
dientes, aut occurrentes: sed modum quasi pro-
prium Romanis esse, quo etiam absentes salu-
tabant. Inde separatim saluere iubere aliquem,
quod ineptè dicunt pleriq; Valedicere alicui alia
cuius nomine.

Valebis igitur, & ualere Piliam & Cæciliam no-
stram iubebis, & saluebis à meo Cicerone. At-
tic. 91. a

Vale, salue. Ep. 260. a

Dionysium iube saluere. At. 62. a. &

Dionysium uelim saluere iubeas. 63. a. &

Alexim humanissimum puerum uelim saluere
iubeas. 106. a

SALV T A R I S, *salubris*, quod poetæ Saluti-
ferum uocant.

Salutare remedium. Octau. 329. a

Accessus ad res salutare, à pestiferis recessus. de
Nat. 32. b

Res utiles & salutare, deorum esse uocabulis
nuncupatas. de N. 9. b

Cultura agrorum hominum generi uniuerso est
salutare. de Sen. 89. a

Tractatio literarum mihi salutare fuit. de Clar.
166. a

Salutare seueritas uincit inanem speciem clemē-
tiæ. At. 274. a

Salutare & uitalis calor. de N. 31. b

Nec amœnum, nec salubrem locum censeo. de
Or. 135. b

Gratulor Baijs nostris, siquidem, ut scribis, salu-
breis factæ sunt. Ep. 132. b

○ Salu

DE PHRASIBVS

Salubris' ne, an pestilens annus futurus sit. de D.
107. b

Sunt partes agrorum alia pestilentes, alia salu-
bres. de D. 97. a

Qui salubri & moderato cultu atq; uictu quieti
se tradiderit. de D. 93. b

SARTVM tectum, aut Sarta tecta, dicebantur
in aedificijs quæ integra & perfecta essent, ut ni-
hil desideraret locator à redemptoribus. ut,
Cum L. Octavius, C. Aurelius Coss. gdes sacras
locauissent, neq; potuissent omnia sarta tecta
exigere, neq; ij prætores quibus erat negotium
datum C. Sacerdos & M. Cæsius, factum est Se-
natusconsultum, quibus de sartis tectis cogni-
tum & iudicatum non esset. I. V. 103. a

Quæsiuit quis ædem Castoris sartam tectam de-
beret tradere. Post.

Monumenta illa ne amplitudine, illo opere quã
uis sartum tectum integrumq; esset, &c. ib.

Quod explicatur eadem pagina alijs uerbis. ut,
Venit ipse in ædem Castoris: considerat templũ,
uidet undiq; tectum, pulcherrimè laqueatum,
præterea cætera noua atq; integra. ib.

In sartis tectis dominari aliquem. I. V. 104. a

Quorum quidem omnia commoda, omnesq; fa-
cultates, quibus & sacra conficere, et sarta tecta
ædium sacrarum, locorumq; communium, tue-
ri possit, consistunt in his uectigalibus, quæ,
&c. Ep. 108. b

Translatè hoc modo est usus Cicero.

Debetis quoq; mihi prospicere, qui hoc imperij
domicilium numini deorum consecratum, sar-
tum te-

L I N G V Æ L A T I N Æ.

tum tectum ab omni periculo conseruau. Antequam.

Hoc mihi da, ut M. Curium factum tectum, ut adiungunt, ab omni detrimento conserues. Ep. 222. b

SCIBILIS. Barbarum est. Cicero, Quod scientia comprehenditur, Quod sciri aut intelligi potest.

SCIO. Latinè, græcè scire, dixerunt latini. nostri uerò noui latini ignorant omnino hos modos loquendi: quos, si uelint, à Cicerone licet discant.

Non tam præclarè est scire latinè, quàm turpe nè scire. de Cla. 177. a

Omnes qui latinè sciunt. de Fin. 76. b. &

Cum græcè ut uideor luculenter sciam. 67. a

SCITE', non pulchre aut uenustè, sed idem ferè quod scienter significat. Sed quoniam neutrum in uulgari usu est, utrumq; exemplis illustrabimus.

Statua scitè facta & uenustè. I. V. 126. a

Et ille cui mandauit, satis scitè & commodè tempus ad te cæpit adeundi. Ep. 175. a

Hæ rationes, quæ satis scitè nobis instructæ & compositæ uidentur. de Leg. 163. b

Rationes ad ararium retuli, ita perscriptas scitè & literatè, ut scriba. I. P. 92. b

Scitè dicere aliquid. At. 235. b. &

Satis scitè hoc quidem. 250. b

Satis enim scitè me nostri sermonis principium esse uoluisti. de Fin. 126. a

Scienter, intelligenter. Sciens) (Inscienter.

his quæ habeas, modicè ac scienter uti. de Or. 96. a

DE PHRASIBVS

Scienter ac peritè dicere. de Or. 109. a. &
Scienter uersari in aliqua re. 214. a. &
Scienter interpretari aliquid. de D. 99. b
Iis quibuscunq; congregamur, uti moderatè &
scienter. Off. 36. b

Scitus, a, um, Ingeniosus, Doctus, Acutus.
Scito sermone & Attico loqui. de N. 19. b
Ego autem id quod mihi scitum esse uideatur,
non aspernor. pro Plan. 266. b
Scitum est enim quod Carneades dicere solebat
Clitomachum &c. Or. 201. b
Vetus autem illud Catonis admodum scitum est,
qui dicebat se &c. de N. 119. a
Scitum est enim, causam conferre in tempus, &c.
de Or. 164. b

SCOPVS, quoniam Græcum est, operæpre-
cium uidetur, discere quemadmodum Latine di-
catur, uno uerbo uero, per finem, propositum,
ultimum reddi puto.

Quid est igitur propositum his reipub. gubernā-
toribus, quò intueri, & quò cursum suum diri-
gere debeant? &c. pro Sest. 23. b

Ac mihi quidem uidetur huc omnia esse referen-
da ab ijs qui præsunt, ut ij eorum in imperio
sunt, sint quàm beatissimi. Qu. Fr. 294. a. b

Nihil nisi sempiternum spectat. pro Rab. 96. a
Hoc spectant leges, hoc uolunt, incolumem esse
ciuium coniunctionem. Off. 56. b

Cicero eò tendit, id agit, ad eum exitum prope-
rat, &c. At. 288. a

Nondum ad propositum mihi finem honoris
perueni. pro Dom. 169. a

Nihil

L I N G V A E L A T I N A E.

Nihil prodest studium perueniendi aliquò, nisi illud quod eò quò intendas, ferat deducatq; cognoris. de Or. 96. a

Commouere aliquem, quò quidq; referat. ibid. Cum omnes actiones, omnes sententię meę per uenerint ad eum exitum, qui mihi propositus est. in A. 243. b

Nihil aliud eis, præter officium fortis & magni uiri propositum fuit. Parad. 117. b

Quid egit Brutus in patria liberanda? quid reliqui item eiusdē consilij socij? quid spectarunt? quid secuti sunt? ibid.

Quē Barbari Scrupulosum aut Conscientiosum hominē appellant, latini Iustum, Sanctum, Rectum uocant.

SCRIBERE mea, aut alterius manu, Latini dixerunt (inquit Cardinalis) nō propria manu: idq; his exemplis declarat.

Antequam aliquo loco confedero, neq; longas à me, neque semper mea manu literas expectabis. Att.

Obsignaram iam epistolam meam, quam puto te modò perlegisse, scriptam mea manu.

Ipse in Tusculano me referre in commentarium mea manu uoluit, quod idem in Asia mihi sua manu scriptum dedit. Eidem,

Noli putare pigritia facere me, quòd non mea manu scribam. Eid.

Alteram tibi eodem die epistolam dictaui, & prius die dederam mea manu longiorem.

Cum scripsissem hæc infima, quæ sunt mea manu. Q. Fr.

DE PHRASIBVS

Hæc inter cœnam dictaui Tironi, ne mirere alia manu esse. *ibid.*

Legimus literas & scriptum ipsius manu. *in C.*
Ad te statim manu mea scriptas literas misi. Testamento facto manu sua cauit.

Significentur ipsi libello manu sua subscripto.

SCRIPTURA quid propriè significet, notum est: sed quid præterea Scripturam uocabant Latini, ex his Asconij uerbis faciliè intelligitur. *Ex Card.*

Magister scripturæ, & portus quidam L. Carpinacius. *Cic. At.*

Mirandum uerò est, homines eos quibus odio sunt nostræ secures, nomen acerbitati, scripturæ decumæ, portorium morti, libenter arripere facultatem lædendi. *pro Lucio Flac.*

Portum autem & scripturas eadem societas habebat.

In scriptura Siciliae pro Magistro est. *in Ver.*

SECVNDVM. Prepositionis hic usus & uis multos fugit, quare generatim eos modos maxime, quos iam pridem latere putauimus, in lucem proferemus. Primum idè ualet quod Post: usu tamè loquendi differentia obseruari debet, quam alio libro indicabimus. quibus rebus tribuatur, exempla ipsa ostendent.

Tres hi homines ex Calen. Ianuarij non iudicabunt. *I. V. 71. b*

Tua ratio est, ut secundum binos mihi respondere incipias, mea ut ante primos ludos comperdinem. *72. b*

Sed opinor secundum hunc diem: nam satis multa

L I N G V Æ L A T I N Æ .

- multa hodie dicta sunt. de Or. 108. b
 Duo uulnera accepit: unum in stomacho, alterū
 in capite secundum aurem. Ep. 56. a
 In actione secundum uocem uultus ualet. de Or.
 rat. 164. b
 Vultus secundum uocem plurimum ualet. Or.
 202. a
 Lepidus secundum fratrem affines habet, quos
 odit proximos. ad Br. 90. b
 Secundum te nihil est mihi amicus solitudine.
 At. 190. a
 Si secundum principium, confirmatione uti-
 mur. ad Her. 18. a
 Secundum ea quæro an. &c. in Vat. 31. b
 Cæsar mihi secundum liberos nostros ita est, ut
 sit penè par. Q. F. 321. a
 Spem ostendis secundum comitia. At. 44. a. &
 Coss. de consilij sententia decreuerunt secun-
 dum Buthrotios. 263. b
 Proximè & secundum deos, homines homini-
 bus maximè utiles esse possunt. Off. 35. a
 Deinde Pro quoq; significat.
 Quisq; eorum multa secundū causam nostram
 iudicauit. At. 54. b. &
 Prætor secundum me decreuit. ibid. &
 Ut ea quæ Coss. decreuerunt secundum Cæsar's
 decreta, comprobes. 264. b
 Qui sententiam secundum Plotium se dicturum
 ostendit. pro Flac. 157. a
 Secundum tabulas alicuius litem dare, & secun-
 dum aliquem iudicare. pro Qu. R. 45. b. &
 Secundum nos iudicari uolumus. 47. a
 Qui

L I N G V A E L A T I N A E.

De sententia alicuius scribere aliquid. Ep. 6. b
Facere aliquid de sententia atq; autoritate alicuius. pro Cæl. 52. a

Nihil faciam, nisi de sententia tua. At. 104. b

C. Memmius, cuius de sententia tota res gesta est pro Syl. 177. a

Capere consilium de sententia alicuius. At. 40. a

Cum ei perscriptum esset, ne quid sine Sestij sententia ageret. At. 253. b

De amicorum sententia non defert ad senatum, pro Mil. 114. a

S E R M O. Hoc nomine significarunt Latini, quod Græci Dialogo: sed quoniam tritum magis est quam Latinum, Latine discamus ab ipso Cicerone oportet, qui Sermones à uarijs personis habitos, scriptis mandauit.

Hac me mente fuisse, tu in nostris sermonibus colloctionibusq; ipse sæpe uidisti. Ep. 10. a. & Feci sermonem habitum in Cumano inter nos. 130. a

Omnem autem sermonem tribuimus M. Cato- ni seni, quo maiorem autoritatem haberet oratio. de Sen. 77. b

Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne Inquam & Inquit sæpius interponeretur. atq; ideo feci, ut tanquam à præsentibus coram haberi sermo uideretur. de Am. 96. a. &

Is exposuit nobis sermonem de amicitia habitum ab illo secum, & cum altero genero Scæuola. 95. b

Incidere in sermonem alicuius. ibid.

Quo citius quod suscepimus, non mediocre munus,

DE PHRASI BVS

nus, conficere possumus, omiffa nostra adhortatione, ad eorum quos proposuimus, sermonem disputationemq; ueniamus. de Or. 109. b
 Habentur autem plerunq; sermones de domesticis negotijs. Off. 27. b

Curandum ut eos, quibuscum sermonem conferimus, & uereri & diligere uideamur. ib. &
 Habere quibuscum familiares possis conferre sermones. 40. b

Dare, excitare sermonem, In sermonem uenire, incidere, Latini modi loquendi: quos cum indoctiores ignorent, dicunt, Facere ut omnes de se loquantur, Aperire omnibus os.

Sed nuncij uarios sermones excitarunt. Epistol. 120. b

In sermonem hominum atq; in magnam uituperationem uenirem. in V. 202. b

Etsi uide quæso satis ne rectum sit nos hoc tanto incendio ciuitatis in istis locis esse. dabimus sermonem ijs qui nesciunt, nobis, quocunq; in loco simus, eundem cultum, eundem uictum esse. quid refert? tamen in sermonē incidimus. Ep. 127. b

SERUIO. Vis satis nota est. Sed tribui id etiā fundis & prædijs, quæ uectigalia sunt, peruulgatum nō est. iccirco uulgus pro Seruire alios barbaros modos in ore habet: quos omnes recensere, longum esset. corrigemus uerò, si obseruemus, quemadmodum latini id protulerunt.

Cum Marius ædes Auratæ uendidisset, neq; seruire quandam partem ædium in mancipij lege dixisset. de Or. 99. b

Ædes

L I N G V A E L A T I N A E.

Aedes Sergio seruibant, sed hoc in mancipio
Marius non dixerat. Off. 65. a

Quæ optima conditione sunt, libera, meliore iu-
re sunt, quàm serua; capite hoc omnia quæ ser-
uibant, non seruient. soluta meliore in causa
sunt, quàm obligata. eodem capite obligata
omnia, si modò Syllana sunt, liberantur. im-
munia commodiore conditione sunt, quàm
illa quæ pensitant. contra Rul. 89. a

Hinc *Seruitus* eisdem attribuitur eodem mo-
do. ut,

Aquæ iure constituto & seruitute illi fundo im-
posita. Qu. Fr. 318. b

Seruus, a, um, eodem modo. Vide exemplum in
uerbo *Seruire*.

S E X C E N T I, æ, a. Hoc nomine infinitū nu-
merum Latini significabant, quod recentes Latī
ni potius per Mille faciunt.

Cn. Sextium mille modium, sexcentos præterea
alios. in V. 132. b

Belli periculum, militum improbiras, sexcenta
præterea alia. At. 94. a

Sexcenta licet eiusmodi proferri. de D. 115. a

Et sexcenta sunt. At. 33. b. &

Ad annos sexcentos. 32. b

Venio ad epistolas tuas, quas ego sexcentas uno
tempore accepi. At. 100. a

Quod populari illi sacerdoti sexcentos ad bestias
amicos sociosq; misistis. in Pis. 98. b

S I C C V S latinè dicitur, qui non est repletus:
cui Vinolentus opponitur. Quod nomen cum
uulgus ignoret, alia inepta fingunt,

Vinolent-

DE PHRASIBVS

Vinolentorum & furiosorum uisa imbecilliora esse dicebas, quam siccorum & sanorum. Aca. 22. a

Hæc per deos immortales utrum esse uoles con filia siccorum, an uinolentorum somnia. &c. Vtrum cogitata sapientum, an optata furiosorum. contra Rul. 61. a

SIGNIFICATVM, Barbarum est. Latine Significatio, Notatio, Notio, Vis, Potestas.

SIGNVM non tam uulgatum est, quam Sigillum: cum idem tamen significant.

Tum ostendi tabulas Lentulo, & quæsiui, cognoscere ne signum, annuit. est uero inquam notum signum, imago aui tui. in C. 113. a

Literæ omnes integris signis prætoribus traduntur. in C. 112. a

Nec signum tuum in epistola, nec dies appositus est. ad Brut. 91. a

Tabulæ testamenti obsignatæ non minus multis signis, quam è lege oporteat. in V. 100. a

Obsignare literas publico signo. in V. 282. b

Signum publicum. pro Flac. 153. b

Signum in creta, quo epistola obsignata erat. in V. 213. a

Signum & manum meam requirent. At. 171. b

Librum tuum habeo sub signo, seruoq; diligentissimè. At. 145. a

Horreum belli sub signo claustrisq; positum. contra Rul. 64. b

Signum æneum, marmoreum, eburneum. I. V. 200. a

Signa ac tabulas propalam collocare. de Orat.

98. a

SIMI-

L I N G V A E L A T I N A E .

SIMILITER. Notus omnibus non est usus huius aduerbij, præsertim quæ uoces cum eo coniunguntur. Comparatur enim nonnunquam cum *Vt*, aliquando cum *Atq;*, etiam cum *Ac*.

Qui similiter faciunt, ut si &c. *Off.* 17. b

Similiter facit, ut si quis &c. *Tuf.* 2. 17. b

Cum Atq;.

Nec illum similiter atq; ego eram, commotum esse uidi. in *A.* 154. b

Hic excipit *Pomp.* simillimè ut mihi uidetur, atque in illa lege qua peregrini Roma eiiciuntur, excipitur *Glaucippus*, contra *Rul.* 63. a

Similiter à nobis commemorari de antiquis philosophis atq; seditiosi ciues. *Acad.* 18. b

Cum Ac.

Tu autem qui id quæris, similiter facis, ac si me roges, cur &c. de *N.* 61. b

Similiter consequitur nonnunquam *Vt*, secundamq; partem comparationis occupat.

Onera contentis corporibus, facilius feruntur: remissis, opprimunt: simillimè animus intentione sua depellit pressum omnem ponderum &c.

Tuf. 187. a

SIMPLICITER aliquid dicere, & coniunctè aut comparatè, aut cum adiunctione opponuntur. Imperiti longè aliter, Simpliciter & cum adiunctione, absolute & conditionaliter, aut cum conditione, absolute & relatiuè, absolute & respectiuè, aut respectu alterius: quam barbariem hac incorrupta loquendi consuetudine emendemus. sic enim *Cicero* est locutus:

Omne quod eloquimur, fit ut id aut esse dicamus,

DE PHRASIBVS

mus, aut non esse, & comparatè. Simpliciter dī-
ctum sit, suscipiunt Dialectici ut iudicent, uerū
ne sit an falsum: & si coniunctè sit elatū, et
adiuncta sint alia, iudicent recte ne adiuncta
sint. &c. de Or. 123. a

Cum autem quæritur quale quid sit: aut simpli-
citer quæritur, aut comparatè. Simpliciter, Ex-
petenda ne sit gloria: Comparete, Præponen-
da ne sit diuitijs gloria. Top. 228. a

Homines mortales necesse est interire sine ad-
iunctione; ut cibo utantur, non necesse est: nisi
cum illa exceptione, extra quam si nolint fa-
me perire. de Inuen. 83. b

Atque etiam hoc mihi uideor uidere, esse quas-
dam cum adiunctione necessitudines: quas-
dam simplices & absolutas. ibidem plura &
proxima pagina.

SIMVL, Simulac, Simul ut, Simulatq;, idem ua-
let quod Quamprimū, Cum; sed minus no-
stris hominibus cognitum.

Simul ac.

Vt simul ac posita sit causa, habeant quò se refe-
rant. de Or. 119. a

Quod simul ac mihi collibitum est, præstò est i-
mago. de N. 12. b. & Ep. 253. a

Simul ac primū ei occasio uisa est. in Ver. 83. &
104. a. &

Simul ac potestas primū data est. 118. a

Simul ac seipsa commouit. Acad. 13. b

Simul ut.

Omnes, eodem animo Lampfaceni simul ut hoc
audiuerunt, ad ædes conuenerunt. I. V. 89. b

Facile

LINGVÆ LATINÆ.

Facile apparet nostros omnia consequi potuisse, simul ut uelle cœpissent. *Tuf. 210. a*

Ego scribam simul ut uidero Curionem. *Attic. 158. b*

Simulatq; commodè, cum.

Alij simul atque hoc nostrum legerunt, nescio quo pacto retardantur. *At. 20. b*

Qui simulatq; uenit, statim &c. in *V. 112. a*

Simulatq; adeptus eris. *Ep. 39. b*

Simulatq; aliquid audiero, scribam ad te, de *O- rat. 128. b*

Is quotidie simulatq; luceret, &c. in *A. 219. b*

SINGVL, *α, 4.* Notum uix satis, opponi **V-**niuersum: quare terendum id est exemplis optimi auctoris.

Itaque me non singulæ uoces præconum, sed una uoce uniuersus populus consulem declarauit. in *C. 121. a*

Honestius eum agrum uos uniuersi, quàm singuli possideretis. contra *Rul. 83. a*

Beneficia, quæ singulis priuatimq; dantur) (uniuersis. Antequam.

Modi præterea sunt quidam loquendi, quibus nostri non ita utuntur ut ueteres. ut, Singulis ætatibus uix singulifuerunt: Singulis in ciuitatibus uix singulos inuenias, dixerunt Latini. Recentes uerò nostri Latini, Vix in una tota ætate, ciuitate, unum inuenias. Quod ut emendemus Ciceronis exemplo, sic posthac loquamur.

Vis singulis ætatibus bini oratores laudabiles confiterunt. de *Cla. 196. b*

Vix

D E P H R A S I B V S

Vix autem singulis ætatibus singuli oratores
tolerabiles inuenti sunt. de Or. 85. b

Etenim in singulis rebus eiusmodi materies est,
ut singulos dies possis consumere. pro S. Ros.

33. a

Hoc ferre ciuitas potest: ut singuli ciues singulis
uerficulis è ciuitate tollantur. pro Dom. 222. a

Ego singulos eius uersus, singula eius testimo-
nia puto. Ep. 259. a

Singula singulis addere. de Fin. 96. b

Plures deorum omnium, singuli singulorum sã
cerdotes sunt. de Leg. 175. b

Et singulos adiunxit ad singula. de Vn. 202. b

S I S T E R E se, aut aliquem, aut aliquid, ignorum
iniuulgus: nam pro Sisto in ore habet Compa-
reo, quod idem ualet quod Appareo.

Fac ut te ante Cal. Ian. ubicunque erimus, sistas.

At. 52. a

Te uegetum nobis in Græcia siste. At. 169. b

Rempub. sistere non posse. in V. 198. a

Vas factus est alter eius sistendi, ut si ille non re-
uertisset ad diem, moriendum esset sibi ipsi. Of-
fic. 61. a

Ita tamen discedunt, ut Idibus Septemb. P. Quin-
tium sisti Sex. Alphenus promitteret. pro Qu.
5. a. &

Venit Romam Quintius, uadimonium sistit. ibi
dem. &

Alphenus promittit Neuius sisti Quintium. 12. a

S O L A T I V M. Vulgus putat hoc nomine si-
gnificari recreationem & oblectationem: sed i-
dem ferè ualere quod Consolationem, ex his Cæ-
cetonis

L I N G V Æ L A T I N Æ .

ceronis exemplis facile intelligi potest. Multis enim Solamen quàm Solatiū usitatus & notius est. Sed Solamen poetarum magis, quàm oratorum uerbum uidetur.

Cuius luctus nullo solatio leuari potest. in Anton. 223. a

Sed non egeo medicina, me ipse consolor, & maxime illo solatio, quod & c. de Am. 97. a

Nos malo solatio; sed non multo tamen consolamur, quod ipsius uicem minimè dolemus. Ar. 58. a

In maximo meo dolore hoc solatio utor, quod, & c. Ep. 179. a

Sed fruatur sanè hoc solatio. de Pro. 72. a

Vos & præsentem me cura leuatis, & absenti solatia magna dedistis. de Clar. 165. b

Multa mihi dans solatia. Ar. 65. a

Hæc sunt solatia, hæc fomenta summorum dolorum. Tus. 188. a

Hæc studia rebus aduersis perfugiū ac solatiū præbent. pro Arch. 188. b

SOLITUDO. Non locorum solum est, ut uulgius putat, sed etiam hominum, qui aut deserti sunt, aut soli. ut,

Ebutius iste, qui iam diu Cæsenniae uiduitate & solitudine alitur. pro Cæc. 287. a

Quod si tu iudex nullo præsidio fuisse uidebere contra uim & gratiam, solitudini atq; inopiæ. pro Q. 1. b

Neque satis peruulgatum est, Celebritatem opponi Solitudini: locisq; ijs attribui quæ frequentia deseruntur.

DE PHRASIBVS

Solitudo loci) (Celebratas loci. de In. o. b

Tum erat ab oratoribus quædam in foro solitudo. de Cla. 185. a

Vt ista ab solitudine domum meam uindicarẽ. de Or. 101. b

Cum Crassus se de turba & à subsellijs in ocium solitudinemq; contulerit. de Or. 121. b

Ampla domus dedecori domino sæpe fit, si est in ea solitudo. Off. 28. a. &

Si solitudo tanta fit, ut hominem uidere nõ possis, excedas è uita. 31. a

SOLVM MODO. barbarum est. Latini Tan tummodo, Duntaxat, Solum.

SOMNICVLOSVS latinè significat, quod barbarè dicitur Somnolentus.

Iners, ignaua & somniculosa senectus. de Sen. 84. a

SONORVS Poeticum est. Alij Canorus.

SPACIVM. Cum interuallum aut temporis aut loci notetur hoc nomine, notum satis est. sed Latini etiam locum illum quo ambulare aut spaciari animi aut colloquendi causa, aut etiam quò currere & se exercere soleant, Spacium aut Spacia uocarunt.

Ciceronem oratorem non ex rhetorum officinis, sed ex Academiae spacijs extitisse. Or. 198. a

Qui ex constituto spacio defensionis in semihoræ curriculum coegisti. pro Rab. 91. b

Nostre spes in medio sæpe spacio franguntur. de Or. 143. a

In syluestribus spacijs. de Leg. 159. a

Postero autem die cum illi maiores natu satis quiescent,

L I N G V A E L A T I N A E.

quiescent, in ambulationem uentum esse dicebat. tum Scæuolam duobus spacijs tribus uel factis dixisse, Cur non, &c. de Or. 87. a

Si interdum ad forum deducimur: si uno basilicæ spacio honestamur, diligenter obseruari uideamur. pro Mur. 141. a

Vis'ne igitur, ut ille Crete cum Clinia, & cum Lacedæmonio Megillo, æstiuo quemadmodum describit die, in cupressetis Gnosiorum & spacijs syluestribus crebro insistens, interdum acquiescens. de Leg. 159. a

SPECIATIM, Latini aut nominatim aut præcipue uocarunt, quod barbari Specialiter. Sic quod Speciale imperitum uulgus dialecticorum appellat, Latini Præcipuum aut Singulare nominarunt.

SPECIES. Quare Cicero Formas potius uocari uelit, quas Species dialectici appellant, ex ipsius uerbis planè satis perspicitur. Sic enim in Top. scribit: In diuisione formæ sunt, quas Græci *εἴδη* uocant: nostri si qui qui fortè hæc tractant, species appellant: non pessimè id quidem, sed inuoluntate ad mutandos casus in dicendo. nolim enim ne si latinè quidem dici possit, specierum & speciebus dicere, & sæpe his casibus utendum est: at formis & formarum uelim. Cum autem utroque uerbo idem significetur, commoditatem in dicendo non arbitror negligendam.

SPONTANEVS. barbarum est, Latini Voluntarium uocarunt.

STATIM ut, quemadmodum Simul ut, de quo supra, peruulgatum non est.

DE PHRASIBVS

Literas scripsi statim, ut tuas legerem. At. 29. b
Malè se res habet, quæ statim ut dici cœpta est,
non melior fieri uidetur. de Or. 13. 7. b

Quæsiuit à te statim, ut Romam redijt. pro Qu.
10. b

De Vatinio autem reditus intercesserat in gra-
tiam per Pompeium, statim ut ille Prætor fa-
ctus est. Ep. 14. b. &

Megq; ab eo diligì statim cœptum esse, ut simulta-
tem deposuimus. 24. b

Philippus ut me salutauit, statim Romam profe-
ctus est. At. 97. b

ST O. Propria uis obscura non est. Sed collo-
catur hoc uerbum cum quibusdam uocibus ab
illis optimis linguæ latinæ autoribus à nostris
tam rarò, ut interijisse uideantur istiusmodi mo-
di loquendi. Stare enim ab aliquo, aut cum ali-
quo, cui opponitur contra aliquem, dixerunt
qui Romanam illam ueterem puritatem sunt se-
cuti. Recentiores uerò, Esse cum aliquo, cum a-
liqua parte, aut contra aliquem esse.

Nemo contra perditos ciues à Senatu & à bono-
rum causa stetit. de Cl. 190. a

Stare à mendacio contra uerum. de In. 79. a

À se potius quàm ab aduersarijs stare. ibid.

Probare rationem aliquam, quòd ab ea steterint
uiri probatissimi. ad Her. 24. b

Non stare cum ijs qui &c. de Fin. 116. b

Quemadmodum ei dicebamus, qui à scripto di-
ceret, hoc fore utilissimum, si quid de æquitate
ea quæ cum aduersario staret, derogasset. sic
hunc qui contra scriptũ diceret, &c. de In. 80. a

Stare,

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Stare, pro Certum & ratum esse. uulgus iam rarò utitur.

Modò nobis stet illud, unà uiuere in studijs. Ep.
127. a

Neg; adhuc stabat quo potissimum. At. 45. b

Stare conuentis, iudicio alicuius, cum ablatiuo id significat, quod recentiores dixerunt, Acquiescere alicuius iudicio, Seruare, Tenere, Sequi.

Stare conuentis. Off. 71. a

Qui his rebus iudicatis standum putat. pro Clu.
37. b

Extra quam si ita negotium gestum est, ut datum negauit, re iudicata stari non oporteat.
At. 37. b. &

Meo iudicio multo stare malo, quàm omnium reliquorum. 193. a

Censores ipsi saepe superiorum censorum iudicij non stant. pro Clu. 42. b

Si statuimus uestro nobis iudicio standum esse de nobis. pro Flac. 160. a

Non enim Regulus suo iudicio stetit, sed suscepit causam ut esset iudicium Senatus. Off. 74. a

Nec L. Gellij iudicio stetit Lentulus, neg; Lentuli existimatione cõtensus fuit Gellius, & uterq; censoris opinione standum non putauit. pro Clu. 45. a

Promissis standum esse. Off. 7. b

Omnes cupiebant Cæsarem stare conditionibus ijs quas tulisset. At. 112. a

Stare in eo quod sit iudicatum. de Fin. 58. a

C. Marius dedit fidem, sed in fide non stetit. pro Rab. 96. b

D E P H R A S I B V S

Si in eo quod ostenderat non stat, mihi placet,
ea quæ malè empta sunt reddi. At. 24. b

Vt illi planè suo iudicio stare non liceret. in P.
96. a

STOMACHVS pro bile, aut ira & indigna-
tione sæpe usurpauit Cicero.

Epistola plena stomachi & querelarum. Quint.
Fra. 326. a

Ne in me stomachum erumpant, cum sint tibi i-
rati. At. 252. b

Hæc mihi maiore stomacho, quàm ipsi Quintio
fuerunt. At. 68. b

Homo exarsit iracundia & stomacho. I. V. 118. b

Si mihi homini uehementer occupato stoma-
chum moueritis. pro Mur. 130. b

Nosti stomachi mei fastidium in dignitate ho-
minum insolentium. Ep. 26. b

Ridere in stomacho. Ep. 27. b

STVDEO homini alicui, & Studiosum esse alicuius,
pro Operam dare, Fauere, Adesse, percubuisse
sermone uulgari apud studiosos linguæ Latinæ
non uidetur: cum fuerit tamen nihil penè tritius
olim Romano sermone.

Si partes quibus illi student lædantur. ad Her.
14. a

Cur quenquam ut studeat tibi, ut te adiuuet, ro-
gas. pro Mur. 142. b

Nemo Arpinas non Plancio studuit. pro Plan.
263. b

Multi boni adolescentes illi homini nequam at-
que improbo studuerunt. pro Cæl. 39. a. & b

Cælius studuit Cætilinæ iterum petenti.

Pompeius

L I N G V Æ L A T I N A E.

Pompeius Scauro studet, utrum fronte an mente dubitatur. At. 62. b

Studiosus alicuius hominis.

Ego mei studiosos habeo Dyrrhachinos. in V. 50. a

Haber enim certos sui studiosos, &c. de Cl. 170. 2

Democritus studiosus nobilitatis. Acad. 31. a

Attici nostri te ualde studiosum esse cognoui. item,

Eques Romanus, uetus amicus suus, studiosus, amans, obseruans fui. pro Rab. Post. 129. b

Eodem modo & *Studium alicuius*, pro Fauore, amore erga aliquem.

Pro meo studio quod in uos habui semper. de In. 75. a

Tua erga me officia plena tui suauissimi studij. At. 113. b

Cognoui tua studia in amicos, etiam in te amicorum. At. 264. b

Tibi polliceor eximium & singularare meum studium. Ep. 64. b

Studium erga me tuum multis in rebus perspexi. Ep. 60. b

Hæc amicorum studia debilitant. pro Mur. 134. b

Te rogo, ut omnia tua studia in eam conferas. Q. Fr. 315. b

Pompeius significat studium erga me non mediocre. At.

Studere, pro Vehementer cupere, Operam dare.

Ego semper ocio studui. in Ac. 16. a

Cum sero sentiunt frustra se aut pecuniæ studu-

DE PHRASIBVS

isse, aut imperijs, aut opibus, aut gloria. de Finib. 61. a

Cælius studuit Præturæ pro Cæl. 42. b

Scire igitur studeo, quid egeritis. At. 210. a

Studeo ex te audire. Top. 229. b

Studeo facere aliquid. pro S. R. 42. b

Ars demonstrat ubi sit illud, quod studeas inuenire. de Ora. 122. a

Ego uerò, inquit, istis obsequi studeo. de Orat. 93. b

Quos ego non tam ulcisci studeo, quam sanare. I. C. 103. a

Gradus tuos, & quasi processus dicendi studeo cognoscere. de Cl. 186. a

Nostri imperatores ex hac una re maxima laudem capere student. Off. 38. a

Quem barbari studentem uocant, latini semper Studiosum, aut deditum doctrinæ, literis.

SVADEO. Vis & usus huius uerbi tritus satis est. Sed Cōsulo tibi, crebrò etiam uulgus pro Suadeo usurpat. quod ab optimis autoribus nō fit profectum, discamus à Latinis, quemadmodum Consilium dare alicui protulerunt.

Gaudeo te id mihi suadere, quod ego mea spon te pridie feceram. At. 249. b

Hęc eò spectant, ut te horter & suadeam, &c. Ep. 204. a

Nemo est qui sapientius tibi suadere possit te ipso. Ep. 21. a

De obuiam itione faciam, ut suades. At. 180. a

SVB. Cur dixerunt latini, Subijcere aliquid sub aspectum, & sub sensus, Cadere sub sensus, & non

LINGVÆ LATINÆ.

& non sub sensibus, consuetudine, non ratione factum puta. Ea enim potissima pars non huius tantum linguæ, sed omnium æstimatur. Itaq; uideatur in quibus Sub ablatiuo, in quibus accusatiuo iungatur.

Nulla posito sub oculis simulacro. de Vn. 201. b
Subijcere aliquam rem sub aspectum omnium. ad Her. 39. a

Quod sub ea causa subiectum est. Top. 225. b

Vt Cyprius rex sub præcone subijceretur. pro Dom. 223. a

Res subiectæ sensibus, & subiectæ sub sensus. Acad. 19. a

Sub cum locum significet, & situm, accusatiuo iungitur.

Vaporarium ex quo ignis erumpit, est sub tectū cubiculi. Q. F. 318. a

Negotiumq; transegisses, nisi se sub scalas tabernæ librariæ coniecisset. in Ant. 164. a

Sub cum tempus significat, accusandi casui præponitur.

Senatus fuit frequentior, quàm putabamus, esse posse mense Decembri, sub dies festos. Q. Fr. 306. a

Sub pro Post, de ordine.

Sed non statim sub mentionem & conuicium obtrectatorum. Ep. 114. a. &

Sub eas tuæ statim recitatae sunt. 153. a

Sub signis habere legiones, aut milites, est quod ueraculo sermone dicitur, Gemonsterte knecht haben.

Legiones habeo quinque sub signis & sua fide, uirtuteq;

DE PHRASIBVS

virtuteq; reip. coniunctissimas. Ep. 148. b

SVDITV s. Latine linguæ imperiti, iñq; præfertim qui optimorum autorum non sunt studiosi, hoc nomine significant eos qui subiecti sunt dominis, aut principibus: sed quàm inscite, illi sciunt, qui intelligunt id non notari eo nomine, sed alijs, quæ omnino uulgi ignorat. Vocant enim eos Latini non uno nomine, sed pluribus, Qui alicui subiecti sunt, Qui in potestate aut imperio alterius sunt, Qui sub regno sunt, Qui in ditione alicuius sunt, Quibus aliquis præest, Vectigales, Stipendiarii, Clientes etiam. Qua nam ratione quodq; dicatur, in differentijs ostendemus.

SVDVCO *aliquid*, pro Tollere, Auferre. uulgatum non est.

Subducibū athletæ: ferre nō poterit. Tus. 183. b

Subducere id quo nititur aduersariorum causa. de In. 80. a

Nec sciunt se illarum rerum fundamenta subducere. de Fin. 115. b

Subducere ratiocinatorum est.

Subducamus summam. At. 83. a

Assident, subducunt ad nummum, conuenit. ibidem.

Hoc quid intersit, si tuos digitos noui, certè habes subductum. At. 83. b

Subducere rationes. Ep. 12. a

Rationibusq; subductis summam feci cogitationum mearum. item,

Voluptatum ne calculis subductis prælium inuent. de Fin. 77. a

SVBIL

L I N G V A E L A T I N A E.

SUBIICERE. Vfus huius uerbi uulgò igno-
ratur, quare exempla omnia subiiciam, ut cum
commodius discamus.

Cum omnes à suis inimicis faces inuidiæ meæ
subiiciantur. pro Mil. 120. b

Tamen huic ordini ignem nouum subiici non si-
uisti. pro R. P. 120. a

Tectis omnibus subiectos prope iam ignes cir-
cundatosq; restinximus. in C. 111. a

Orator, qui scelus fraudemq; nocentis possit di-
cendo subiicere odio ciuium. de Or. 102. a

Subiicere fortunas innocentium ficto sermoni,
pro Plan. 271.

Sæpe rem dicendo subiiciet oculis. Or. 200. b

Subiicere rem aliquam sub aspectum. ad Heren.
39. a

Ne ipsi quæ contraria sunt taciti cogitationi ue-
stræ subiiciatis. pro Clu. 19. a

Subiicere se imperio ac potestati alicuius. Offic.
37. a

Omnia esse subiecta libidini Tribunitiæ. pro
Dom. 234. b

Subiicere sub potestatem alicuius. ad Her. 15. b

Vt Cyprius rex cum bonis omnibus sub præco-
ne subiiceretur. pro Dom. 223. a

Quæ comprehenduntur sub aliquo, subiici
dicuntur.

Omnes huic uerbo duas res subiiciunt. de Fin.
66. b

Subiicere rationes omnibus partibus. ad Her.
36. b

Neque uident sub hac uoce honestatis, quæ sic
subiicienda

DE PHRASIBVS

subijcienda sententia. de Finib. 74. b

Formæ quæ cuiq; generi subijciuntur. Top. 223. b

Orbis extimus, cui subiecti sunt septē. de Som.
128. b

Quæ subijciuntur sub uocabulo recti. ad Her.
17. b

Quod sub ea causa subiectum est. 225. b

Suppono quoque, aut Pono, uel Addo significat.

Mutata in quibus pro uerbo proprio subijcitur aliud, quod idem significet. Or. 205. b

Subijcere & supponere rationem. de In. 71. a

Et quidem cur sic opinetur, rationem subijcit, de D. 130. a

Iam uerò quod subijcit, &c. pro Syl. 178. b

Subijcere alicui aliquid, dicuntur ij, qui docentes & orationem habentes admonent quæ meminisse & dicere debent.

Hic mihi quasi ministrator aderat, subijciens quid in suos ciues dicerem. pro Flac. 157. a

Cupio mihi ab illo subijci, si quid prætereo. in V. 240. b

SVBLIME & humi opponi pauci sciunt. propterea multi pro In alto dicunt.

Eaq; scuta quæ fuerant sublimè fixa, sunt humi inuenta. de D. 122. b

Nihil mea interest, humi'ne, an sublimè putrescam. Tus. 170. b

SVBSCRIBERE dicuntur ij in iudicijs qui accusatoribus & unà rei nomen deferebant: nō quod uulgus putat, Obfirmare aut firmare literas significat.

Gabinium

L I N G V A E L A T I N A E.

Gabinium de ambitu reum fecit P. Sylla, subscribente priuigno Memmio. Q. Fr. 323. b

Inde *Subscriptio & Subscriptores.*

Iugurum subscriptio ac professio. in V. 172. a

Subscriptiones Censorum. pro Clu. 41. b

Qui subscriptionem sibi postularunt, cuiusque uos delationem dedissetis. in V. 62. b

At uenit paratus cum subscriptoribus exercitatis. in V. 62. a

Ille nouitius Ligur uenalis, a scriptor & subscriptor tuus. pro Dom. 223. a

Causam subscribere, aut in aliquem subscribere, est iudicium aliquod sua sententia approbare.

Video Censores animaduertisse in iudices quosdam illius consilij Iuniani, cum istam ipsam causam subscriberent. pro Clu. 42. a. &

L. Gellius in P. Popilium subscripsit, quod is pecuniam accepisset. 45. a

Quia parricidij causa subscripta esset. de In. 69. a

S V B E S S E, pro Non procul, aut non diu abesse, loco & tempori tributum, peruulgatum non est.

Præsertim cum dies comitorum subesset. pro Milon. 109. b

Subesse propinquis locis. Ep. 156. a

S V B S T A N T I A. Quomodo Latinè Cicero *ὑποστασία* & *ὑπόστασις* reddiderit, Perionius diligentissimus obseruator eorum quæ apud optimos auctores sint, in lucem primus protulit. Sic enim ille scribit in libro de Optimo genere interpretandi: Quoniam hoc loco quædam prædicamenta, quæ uocant, nominat, uolo quid eorum nominibus

DE PHRASIBVS

nibus sentiam dicere. Prima categoria est (malo enim sic dicere quàm prædicamentū) quod hic appellat *τι ἴδιον*, & quod paulo pōst *ἰδιον*. Hanc omnes substantiam hodie, Quintilianus essentiam, de sententia Flauij uocat tertio lib. cap. 7. quo nomina imponit his decem de quibus agimus elementis. Ac primū Aristot. elementa decem constituit, circa quæ uersari uideatur omnis quæstio *ἰδιον*, quam Flauius essentiam uocat, nec sanè aliud est eius nomen Latinum: sed ea quæritur an sit. Qualitatē, cuius apertus intellectus est. Quantitatem, quæ dupliciter à posterioribus diuisa est, quàm magnum, & quàm multum sit. Ad aliquid, unde ductæ translatio & comparatio. Post hæc, ubi & quando: deinde facere, pati, habere, quod est quasi armatum esse, & uestitum esse. nouisse *συνιέναι*, quod est compositū esse quodammodo, ut calefacere, stare, irasci. Miror equidem quid uenerit in mentem Quintiliano, nullum aliud esse nomen Latinum, quod *ἰδιον* exprimat, præsertim cum multis id locis à Cicerone dici naturam animaduernerit.

Aristoteles his omnibus (Platonem semper excipio) præstans & ingenio & diligentia, cum quatuor nota illa genera principiorum esset complexus, è quibus omnia orientur, quin tam naturam censet esse, è qua sit mens. primo Tuscul.

Omnem enim naturam necesse est, quæ non solitaria, neq; simplex &c. unde orientur rerum appetitus. 2. de Natura. Et paulo pōst, Atq; ex hoc quoq; intelligi poterit in eo inesse intelligentiam,

L I N G V A E L A T I N A E.

lignentiā, quod est mundus certè melior, quàm
ulla natura.

S V C C I N C T V S. Recentiores Accinctus.

Ser. Galbam eodem pugione succinctum uide-
tis. in A. 154. a

Gladio succinctus. ad Her. 40. a

S V F F I C I E N T E R barbarum est. Latini A-
bundè, Satis, Commodè. Item Sufficiencia, Lati-
ni, Quod satis est. Quod sufficit.

S V M M A. Ad summam dixerunt Latini, quod
cum ignoret uulgus, Summa summarum pro
eo usurpauit.

Ad summam dic M. Tulli, &c. At. 222. a

Ad summam ne agam de singulis. Off. 30. a

Ad summam forti animo sitis. Ep. 238. a

Deinde ad summam, arbitrū me statuebat, &c.
Att. 137. b

Summa reipub. rerum, consilij, ordinis, iudicij, in quo
tota resp. ordo, consilium iudicium positum est.
Illud certè caui, ne reipub. summa fallatur. Epist.
155. a

Voluntas mea de summa reip. semper eadē fuit,
quæ tua. ad Br. 91. a

Qui summam rerum administrabat. id est, Im-
perator. pro S. R. 33. b

Equites qui uobis summam ordinis consilijq;
concedunt. I. C. 121. b

In hoc summa iudicij, totaq; causa consistit. pro
Qu. 5. b

S V M O. Hoc uerbo Latini proferunt, quod
barbari per Præsumo.

Sed hoc mihi sumo, ut te consolet. Ep. 81. a

Tantum

D E P H R A S I B V S

Tantum mihi non sumo, ut meum consilium ualere debuerit, secutus sum tuum. At. 127. b

Mihi non sumo tantum iudices, neque arrogo, &c. pro Planc. 259. a

Quid ergo hoc tibi sumis, dicit fortasse quispiam. pro Syl. 183. b

Vide quid mihi sumpserim. Ep. 98. a

Sumpsi hoc mihi, ut scriberem. Ep. 222. b

Cum mihi tantum sumpserim, ut gubernacula reipub. prehenderem. ad Brut. 90. b

S V P E R O, pro Supersum. ignotum est in vulgus.

Cum emisisses, quanti esset quod superaret pecuniæ retulisses. in V. 192. b

In diuisione generum & deesse aliquam partem, & superare, mendosum est. de Or. 116. a

Quæ arma superabunt, &c. At. 129. b

De eo quod ipsis superat, alijs gratificari uolunt. de Fin. 134. a. & 135. a

Quintum delegabo, si quid æri meo alieno superabit. de Fin. 220. a

Vtèr igitur est ditior, cui deest, an qui superatur? Par. 125. b

Alterà pari numero præstans extremis, pariq; numero superata. de Vn. 199. a

S V P E R V A C A N E V S, Superuacaneum, quod recentiores Superfluum uocant.

S V P P E D I T O pro Satis esse, Sufficere, quotidiano usu non satis tritum est: præsertim nullum casum consequi in ea significatione.

Quocunq; loco bona suppeditant, ibi beatè possumus uiuere, Tus. 249. a

Si unquam

L I N G V A E L A T I N A E.

Si unquam mihi *ἐπιχειρήματα* suppeditarunt illo tempore. At. 9. a

Parare ea quæ suppeditent ad cultum & ad uitium & sibi & liberis. Off. 3. a

Cui si uita suppeditauisset, Consul factus esset. de Cla. 187. a

Carbo quod uita suppeditauit, in multis iudicijs est cognitus. de Cla. 174. a

Cuius pater, si uita suppeditauisset, Consul factus esset. I. A. 186. a

SUPPETIT, idem quod Suppeditat, & eodem modo.

Mihi ad remunerandum nihil suppetit, præter uoluntatem. Ep. 250. b

Ex quibus ad augendum permulta suppetunt. Part. 234. b

Vereor ne mihi uerba non suppetant. I. V. 82. a

Inscitia illius, cui res non suppetit, uerba non de sunt. de Or. 186.

Benefica uoluntate beneuolentia mouetur, etiam si res forte non suppetit. Off. 39. b

Sed tamen cui hæc suppetunt, adiuuant aliquantulum ad cætera. Off. 36. a

Cibi suppetunt nobis multo labore quærentibus. de Fin. 88. a

Vt ambitioni & quotidianis sumptibus copiam suppetant. Tus. 246. a

Namque regnum suppetebat mihi, ut scias, & c. Tuscul. 200. a

Et si tibi omnia suppetunt, quæ consequi ingenio aut usu homines, aut diligentia possunt.

Q. de Pet. 205. a

Q Non

DE PHRASIIS

Non potest fari hæc tantum dictis, quantum factis suppetit laboris. Tus. 183. b

An tu existimas, suppetere nobis posse, quod quotidie dicamus in tanta uarietate rerū? pro Arch. 187. b

Si uita suppetet. de Fin. 51. a

Illis ad largiendum suppetunt copiar. Off. 9. b

SVPPONERE, barbari dialectici dicunt, quod latini Ponere. uide Pono.

SVpra, cum Quam consequitur, usitatum non multis est. pro Comparatiuo poni uidetur. Homines sua terra habitantes, qui nunquam exissent supra terram. de N. 53. a

Sæpe supra feret, quam fieri possit. Or. 209. b

Hoc est supra quam illud. Top. 224. a

Hoc est infra quam illud. de N. 53. a

SVSCIPERE, pro Creare, Suscipi, Nasci, significare peruulgatum non est.

Sempiternam pœnam sustinerem mea uoluntate susceptam. Postquam. 198. a

Animo aut spe maiora suscipere. de Am. 115. b

Qui à parentibus suscepti educatiq; sunt. I. Ver. 260. a

Cum beatissimi sint qui liberos nõ susceperunt. Ep. 72. a

Atq; utinam suscepturus non essem. At. 196. b

In lucem suscipi. id est nasci. de Art. 357. b

Si remp, cui susceptus es, respicis. Att. 281.

SVSTINEO, idem ualere quod Fero, Sustento, perspicuum est. Sed Sustinere currum, se aut aliquid quod feratur, aut agatur, reprimere, aut retinere ne labatur, peruulgatum non est.

Non

L I N G V A E L A T I N A E.

Non enim uulgus dicit, Sustinere equū, currum
sed tenere, retinere.

Ego enim ut agitator callidus, priusquam ad fi-
nem ueniam, equos sustinebo: eoq; magis, si lo-
cus is quò ferentur equi præceps erit. Academ.
23. b

Nec melius est quicquam, quàm ut Lucullus sus-
stineat currum, equosq; ut bonus sæpe agita-
tor. At. 210. b

Sustinere se ab omni assensu. Ac. 13. a

Cum se à respondendo, ut aut approbet quid,
aut improbet, sustineat. Ac. 26. a

Qui de omnibus contineat se ab assentiendo. i-
bidem.

Sed arbitrabar sustineri remos, cum inhibere es-
sent remiges iussi. At. 210. a

Sustinenda est solutio nominis Cereliani, dum
de Faberio sciamus. At. 203. a. b

Qui modum uitio quarit, similiter facit, ut si
posse putet eum qui se è Leucade præcipitaues-
rit, sustinere se, cum uelit. Tusc. 217. b

Expectabam omnino iam diu, meq; sustinebam
ne ad te prius ipse quid scriberem, quàm, &c.
Ep. 129. b

Sustento in eadem significatione: aut pro Dif-
ferre.

Noster autem testis, ut seipse sustentat, ut omnia
uerba moderatur. pro Flac. 148. b

Aedificationem Arcani ad tuum aduentum sus-
stentari placebat. Q. Fr. 310. a

Q 2 T A B E R .

TABERNA. Locum ubi aliquid uenditur, significatum esse hoc nomine ignorat uulgus, iccirco officinas uocat, quæ sunt opificum, non uenditorum.

Tabernam illi instructam & ornatam Larini medicinae exercendæ causâ dedit. pro Clu. 55. b

Taberna libraria. Acad. 164. a

Cum ambo in quandam tabernâ diuertissent, simul cœnare uoluerunt. de In. 63. b

Cum edictis tuis tabernas claudi iubebas. pro Dom. 224. b

Ocludi tabernas iubes. Ac. 36. a

Leno quidam Lentuli concursat circum tabernas, precio sperans sollicitare posse animos egentium. I. C. 122. a

Oclusis tabernis quæstus minui solet. ib.

Tabernarius, qui aliquid uendit in tabernis.

Opifices & tabernarios, atque illam omnem secem ciuitatum quid est negocij concitare? pro Flac. 149. b

Clodius concitator tabernariorum. pro Dom. 215. b

Nisi ego cum tabernarijs & aquarijs pugnarem ueternus ciuitatem occupasset. Ep. 115. b

TACITVS. Ratione nulla, sed consuetudine tantum inductum est, ut Latini hoc nomine significarint, & eum qui tacet, & id quod tacetur. Quare quemadmodum usi sint, à Cicerone discamus.

Qui tacet.

Qui expectas auctoritatem loquentium? quorum uoluntatem

L I N G V Æ L A T I N Æ.

uoluntatem tacitorum perspicis. l. C. 101. b
De dignitate Cælius notis tacitus facilè ipse re-
spondet. pro Cæl. 38. a

Hoc tacitus nullo modo præterire possum, pro
Mar. 131. b

Quod tacetur, Quod mutū est, Occultus, a, um.
Sed hæc tacita mihi quodammo relinquenda
sunt. Ep. 36. b

Tacito ipso studio quod habebat. erga propin-
quum suum, quemuis commoueret. pro Qu.
14. a

Illud etiam si est uerissimum, tacitum tamen tan-
quam mysterium teneant. de Or. 148. b

Cætera si reprehenderis, non ferēs tacitum. At-
tic. 24. a

Nihil me mutum delectat, nihil tacitum. in C.
116. b

Si uoluntas tacitis uerbis intelligi posset, uerbis
non uteremur. pro Cecin. 295.

Tamen uocat me aliò iamdudum tacita uestra
expectatio. pro Clu. 30. b

Quo minus sæpe interpellere à nonnullis, aut ta-
cita existimatione reprehendar. de Pro. 77. a

T A N D E M aliquando, genus loquendi uerè
Romanum, nobis planè ignotum. sic enim illi
sunt locuti:

Tandem aliquando Romę esse cœpimus. Epist.
181. a

Spes est & hunc miserum atq; infelicem aliquan-
do tandem posse consistere. pro Quin. 17. b

Sin falsus, ut tandem aliquando timere desinam.
in C. 101. a

Q ; Tandem

DE PHRASIBVS

Tandem aliquando Quirites L. Catilinam ex ur
be eiecimus. in C. 104. b

TANTVM MODO, quod Barbari Solum-
modo.

Arbores tantummodo per stirpes aluntur suas.
de N. 41. a

Necq; eum oratorē tantummodo, sed hominem
non putant. de Or. 14. 7. b

Quæ omnia suppressa uoce dixit, tantummodo
ut uos qui ea probabatis, possētis exaudire.
pro Syl. 172. b

TEMPERATIO. Hoc nomine Cicero id
quod Græci *ἀναξισίαν*, quam recentiores Tempe-
riem appellarunt.

Commutationes temporum quadripartitas, ad
maturitatem frugum, & ad temperationē cor-
porum aptas. Tul. 215. a

Corporum temperatio. Tul. 162. b

Cæli temperatio, fecunditas rerum. de N. 28. b

Hoc temperatio lunæ cæliq; moderatio efficit.
de D. 128. a

Quæ à luna cæterisq; sideribus cæli temperatio
fiat. ibid. (de N. 31. a)

Semina temperatione caloris oriri & auferere.

Sol mens mundi & temperatio. de Som. 128. b

Deinde ad temperationem superiorem reuer-
tit, in qua omnem animum uniuersæ naturæ
temperans permiscebat. de Vn. 202. a

Tu illius æris temperationem, tu operum linea-
menta solus perspicias. in V. 223. a

Eodem ære, & eadem temperatione facere st-
gnum, Acad. 21. a

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Sic *Temperare, & Temperatus, & Temperatè.*

TEMPESTAS. Non solum quod uulgu
putat, hoc nomine notatur cœli intemperies, sed
etiam temperatio: ex quo apparet, quamcunq;
cœli affectionem significare.

Ad lacertas captandas tempestates non sunt ido
nea. At. 26. a

Tu uelim quàm primum bona & certa tempesta
te conscendas. Q. Fr. 307. b

Dummodo idonea tempesta sit, ne omiseris.
Q. Fr. 310. b

Tempestates, ac temporū uarietates, cœliq; mu
tationes. de N. 1. b

Alia Romæ, alia Tusculani euenit sæpe tempe
stas. de D. 128. a

Pridie quinquatrijs fuit egregia tempesta. Att.
149. a

TEMPESTIVVM conuiuium quid sit, Car
dinalis his uerbis docet: Hoc certè liquet non es
se id quod simpliciter uerba ostendūt: ut sit con
uiuium tempestiuum, quod conuiuium in tem
pore paratum. nam ut patet ex ijs, quas infra po
sui autoritatibus, aliquid præcipuè in eo erat
conuiuii, quod non erat item in alijs.

Audio à bonis uiris, qui & nunc, & sæpe antea
magno præsidio reipub. fuerunt, hanc cuncta
tionem nostram non probari, multaq; mihi &
seuerè in conuiuijs tempestiuis disputari. Cice
ro Attico.

Quantum alij tribuunt tempestiuis conuiuijs,
quantum alex. pro Syl.

Ego uerò propter sermonis delectationem tem
pestiuis

DE PHRASIBVS

pestiuis quoque conuiujs delector. & subdit,
Me uerò & magisteria delectant à maioribus
instituta, & is sermo, qui more maiorū à sum-
mo magistro adhibetur in poculo.

Quas enim cœnas & facere & obire scripsit ad
me Sextius? quàm lautas? quàm tempestiuas?
Attico.

TEMPVS. Plurali numero crebrius usi sunt
ueteres, cum aut tempus quoduis, aut memori-
am, aut ætatem aliquā significabant, quàm uul-
gus nunc faciat.

Non obliuione amicitia nostræ, neq; intermis-
sione consuetudinis meæ superioribus tempo-
ribus ad te nullas literas misi. Ep. 72. b

Ego te P. Sexti & primis temporibus illis, qui-
bus in inuidiam absens & in crimen uocabare,
defendi,

Tempora priora & prima) (Posteriora & pro-
xima, Ep. 73. a

Quis Thebanum oratorem scit fuisse tempori-
bus illis? de Clar. 169. a. & 173. a

Erat temporibus illis iucundus Q. Metello. pro
Arch. 186. b

Vt mihi temporibus illis multum in animo uer-
fabatur Marius. de D. 137. a

Temporibus illis difficillimis solutione. pro Ce-
cin. 287. a

In grauisimis temporibus ciuitatis. pro Sest. 3. b

Optimis hercle temporibus &c. pro Clu. 37. a

In periculis & asperis temporibus. pro Corn:
59. a. &

Duris quondam temporibus. 16. b

Meum,

L I N G V A E L A T I N A B.

Meum, tuum, aut alicuius tempus, significat, cum quis in periculis uersatur,

Tuorum tristissimo meo tempore meritorum erga me memoriam conseruabo. Ep. 57. b

Ego si ab improbis & perditis ciuibus reipub. teneri uiderem, sicut & meis temporibus scimus, & nonnullis alijs accidisse. Ep. 12. a

Heratini me ad sua tempora duxerunt, ut agerem causam. At. 62. a

A nullius unquam tempore aut commodum, aut ocium meum abstraxit. pro Arch. 188. a

Nisi fortè eam pecuniam in reipub. magnum aliquod tempus contulerit. Off. 71. a

Summo & difficillimo reip. tempore. in A. 203. a. in V. 66. b

TENE O. Cum animi affectionibus tribuitur, notum & peruulgatum non est.

Quæ te tenuit tanta dementia. in Vat. 35. b

Vt aliquando nos memoria mei, misericordia, desideriumq; teneret. Postquam. 198. a

Memirum desiderium tenet urbis, incredibile meorum, atque in primis satietas actæ prouincia. Ep. 24. a

Teneri studio alicuius rei. Acad. 39. a

Si deus nulla gratia, nulla hominum charitate tenetur, ualeat. de N. 25. b

Tenere se domesticis finibus. At. 100. b

Neq; ira, neq; gratia teneri. de N. 11. a

Me tantum odium urbis tenet, ut foràs euolare cupiam. in V. 80. b

Teneri aliqua re, pro eo quod recentiores dicunt, Obnoxium esse, uulgò notum non est.

DE PHRASIBVS

Ebutius hoc interdicto non tenetur. pro Cecin.
292. b

Si Senator iudicio quenquam circumuenerit, legibus eum teneri: si Eques Rom. hoc idem fecerit, non teneri. pro Clu. 48. a

Ciuitatem legibus teneri. ibid.

Leges de ui aliquem teneri. de Ar. 247. a

Teneri ea pœna quæ est de ui. Qu. Fr. 309. a

Iureiurando teneri. Off. 72. a

Teneri pro deprehendi, palàm argui, patere. Manifestò teneri in rebus turpissimis, & teneri in manifesto furto. I. V. 79. b

Quod non licet, id hoc tenetur, si arguitur non licere. Parad. 119. b

Dolum malum Aquilius tum teneri putat, cum aliud simulatum sit, aliud actum. de N. 75. a

Iam tenetur uenisse cum maximis copijs Pacorum Parthum. Att. 225. b

Fingi hæc putatis quæ patent, quæ nota omnibus, quæ tenentur. pro Mil. 116. a

TENTO. *Manu, pede aliquid tentare* latine significat, quod barbari dicunt Palpare manu.

Vt res propè manu tentari possit. ad Herenn. 39. b

Hoc flumen ita frigidum est, ut uix pede tentare id possim. de Leg. 170. b

Tentari morbo dicimur, cum morbi quædam injuria & signa sentimus.

Animi ualentes morbo tentari non possunt, corpora possunt. Tus. 215. b

Scripseras te quodam ualetudinis genere tentari. Attic.

Tentatio

LINGVÆ LATINÆ.

Tentatio in eadem significatione.

Valetudinem tuam iam confirmatam esse, & à uetere morbo, & à nouis tentationibus gaudeo. Att. 169. b

Tentare aliquid, pro experiri si capi aut infringi potest, uulgare non est.

Vt exul potius tentare, quàm Consul uexare remp. posses. I. C. 102. b

Iudicium pecunia tentatum esse nō à Cluentio, sed contra Cluentium. pro Clu. 19. b

Itaq; Milonis Consulatus, qui uiuo Clodio labefactari non poterant, mortuo denique tentari cæptus est. pro Mil. 108. a

Summa reipub. in huius periculo tentatur. pro Sest. 43. a

Nationes, quas nunquam populus Rom. neq; lacessendas bello, neq; tentandas putauit. pro Pomp. 8. b

Domus illa, quæ tentata scelere isto nefario dicitur, plena est integritatis. pro Cæl. 49. a

TESTOR deum, aut aliquem, id significat, quod barbari dicunt, Accipere, implorare Deum testem.

Deos testor integro me animo ac libero P. Syllæ causam defendere. pro Syl. 18. b

Ego omnes homines deosq; testor. pro Cæcin. 301. a

Preces illius & uota cognoscimus, quibus illa deos de suo scelere testatur. pro Clu. 197. a

Is me potissimum testatus est, &c. I. A. 166. a

Ipsium meum fratrem testatus est se egisse. Epist. 21. b

Atq;

DE PHRASIBVS

Atq; hoc uos iudices testor. &c. pro Syl. 173. b

Mentem alicuius testari. Antequam. 197. a

Stuprata per uim Lucretia à regis filio, testata ci
ues, seipsam interemit. de Fin. 78. b

TIBI, explet sæpe orationem, nihilq; signifi-
cat; sed mirandi plerunq; uox est.

Ecce tibi è transuerso. Acad. 30. b

Hic tibi strepitus. Ep. 112. &

Nunc tibi milites. Ep. 124. &

At tibi repentè. 126. b

Ecce tibi III. Non. Feb. manè accepi. At. 114. b

Alter tibi descendit de Palatio & ædibus suis,
&c. pro S. R. 40. b

Eos tibi & rem de qua mihi uelim curæ habeas.
Ep. 119. a. 118. b

Mihi eodem modo positum quo tibi. I. V. 93. a

Item de Pantheris, ut eos accersas, curesq; mihi
ut uehantur. Ep. 114. b

Hic tibi rostra Cato aduolat. At. 9. b

Ecce tibi nūcius, pueros uenisse Roma. At. 27. b

Ecce tibi, qui rex populi Rom. esse concupierit,
Off. 68. b

TINCTOREM Barbari, Latini appellant
Infectorem.

TOTIDEM. Barbari quia ignorant hoc no-
men, pro eo in ore habent, Aequè multū, Aequè
tot, Aequè tantum, Aequè tam multum.

Patroclus & Eurysthenes gemini fratres fuerūt,
at hi nec totidem annos uixerunt, anno enim
uita Procli breuior fuit. In. 82. a. de D. 127. a

Istum ego locum totidem uerbis à Dicæarcho
transuli. At. 90. b

Hoc

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Hoc totidem uerbis translatum caput est. pro
R. P. 124. a

Epistola, quam modò totidem uerbis interpre-
tatus sum. de Fin. 85. b

Totidem, quot dixit, ut aiunt, scripta uerbis ora-
tio. de Clar. 196. a

TORTURA Barbarorum uocabulum, Lati-
ni Tormentum.

TRADUÇO. Cum orationi tribuatur, qua
animos mouemus, peruulgatum non est.

Tum omnem orationem traduxi & conuerti in
increpandam Cepionis figuram. de Orator.
127. a

Et animos ad nostram defensionem conor tra-
ducere. de Or. 136. b

Quæ animos à minore cura ad summum timo-
rem traduceret. Ep. 5. a

Vt mihi uiderer animum hominis ab omni alia
cogitatione ad tuam dignitatem tuendam tra-
ducere. Ep. 3. b

Iudices à seueritate ad hilaritatem traducere. de
Clar. 195. a

Traducere eos qui audiunt, in magnam admira-
tionem. Or. 216. a

Is traduxit me ad suam sententiam. pro Cluen.
48. a

Tempus traducere.

Traducere tempus. Ep. 52. a

Vt antè commentemur inter nos, qua ratione
nobis traducendum sit hoc tempus.

Vitam ociosam & quietam sine ullo labore &
contentione traducere. de Sen. 94. a

O' adole-

DE PHRASIBVS

O' adolescentiã traductã elegãter. pro Pl. 265. b
Traducere uitam egregijs factis. ad Brut. 285. b

TRAIICIO & *Transmitto*. Vsum utriusq; uerbi discamus à Cicerone: quod multi eum ignorant: qui, Trajcio nullum casum, Transmitto uerò accusatiuum adiungunt. Sed contrã factum à Latinis, Trajcere exercitum, aliquem dixerunt: Exercitus, aliquis transmisit.

Exercitum Rhodanum traieci. Ep. 149. a. &

Cum Rhodanum copias traiecissem. 150. a

Si quo casu Hispam se traicerint. Fp. 174. a

Et si terra quidem, qui possim: si mari, quò traiciam. At. 116. a

Marius cum parua nauicula traiectus est in Africam. Post. 202. b

Cum exercitus nostri Brundisio transmiserunt. pro Pomp. 10. a

Cæsar in Africam transmisit. de D. 119. b

Lentulum antè puto transmissurum, quàm potuerit conueniri. At. 125. b

Aiebant prima nauigatione transmissurum. Q. Frat. 312. a

TRIBVO, pro Distribuo, paucis notum est. Eam didicit artem, quæ doceret rem uniuersam tribuere in partes. de Cla. 178. a

Sine philosophorum disciplina genus in partes tribuere non possumus. Or. 198. a

TVRBO. Verbum hoc satis tritum non est, significabãt enim eo Latini idem ferè quod uerbo Confundere & Commouere.

Aristoteles multa turbat à magistro Platone dissentiens. de N. 8. b

Et simul

L I N G V A E L A T I N A E.

Et simul ne quid ille turbet, uide. Q. Fr. 321. a

Omnia infima summis paria fecit, turbauit, mis-
scuit. de Leg. 188. a

At id ne feræ quidem faciunt, ut ita ruant atque
turbentur, ut earum motus atq; impetus quò
pertineant, non intelligamus. de Fin. 56. a

Mare quod sua natura tranquillum est, uento-
rum ui agitur atq; turbatur. pro Clu. 56. a

Miscere & turbare omnia. de Art. 254. a

Ad te ne hæc quidem scribo, quæ palàm in rep.
turbantur. Qu. Fr. 328. a

Non modò illa permiscuit, sed etiam in his tur-
bauit. in V. 133. b

Si in Hispania turbatum esset. pro Syl. 178. a

V

VACATIO. Ea huius nominis uis est, quã
imperiti tribuunt barbaræ uoci Vacan-
tiæ. pro qua Vacatio dicendum Latine
posthac erit.

Vacationem augures, quo minus iudicijs ope-
ram dent, non habere. de Clar. 175. a

Me neq; rerum gestarum uacatio, neq; ætatis ex-
cusatio uendicat à labore. pro Syl. 172. a

Nos uitam beatam in uacatione omniũ rerum
ponimus. de N. 12. a. I. V. 147. b

Vacationes quoq; dicuntur Immunitates mu-
nerum, quam Libertatem multi uocant.

His liberisq; eorum militiæ uacationem esse pla-
cet. Acad. 204. b. &

Delectum haberi sublatis uacationibus. 200. b

Pro hisce rebus uacatio data est laboris & sum-
ptus & militiæ & rerum omnium. I. V. 204. b

In hoc

Quæ

DE PHRASIBVS

tudinis tuæ tenuit, quo minus ad ludos uenires, &c. Ep. 94. b

Propter infirmitatem ualitudinis non potuit si milis esse patri. de Off.

Valetudinem istam infirmam (si me amas) noli uexare. Ep. ad Tir.

VALOR barbarum. Latini Precium.

VBI terrarum, gentium, latinæ linguæ proprii modi: quos nulla alia uia nisi diligenti obseruatione discimus.

Nunc uerò quid agitur? ubi terrarū sumus? pro Rab. 1. 8. b

O' dij immortales, ubi nam gentium sumus? in Catil.

Et si mihi nihil propositum ad scribendum, quia quid ageres, ubi terrarum esses, ne suspicabar quidem. At.

Neque adest isthuc, neque ubi terrarum sit scio. ibidem.

Fortunæ cedendum, ex Italia migrandum Rhodum, aut aliquò terrarum arbitror. D. Brut. Cass. & Brut.

Qui ubi terrarum sit, quid agat, uiuat denique an mortuus sit, quis aut scit, aut curat? I. A.

Vbicunque terrarum sint, ibi est omne reip. præsidium. ib.

VBIQUE apud Ciceronem non est. Sed omnibus locis dixit pro ubique. Sic enim in Tuscul. inquit:

Vt omnibus locis à Platone differitur. Tuscul. 160. b

VECTORES. eos qui uehuntur, significari hoc

L I N G V A E L A T I N A E,

hoc uerbo, uulgo notum non est.

Malè uehi malo alio gubernante, quàm tam ino-
gratis uectoribus bene gubernare. At. 28. b

Summi gubernatores in magnis tempestatibus
à uectoribus admoneri solent. I. A. 214. a

Si id uectores negarent. pro Sest. 12. b

Vectores timidi aduersa tempestate. de N. 78. a

Nauis eius, & ipso conuectore me usurum putò.
At. 169. b

VEHENS, passiuè eum qui uehitur significa-
rari, peruulgatum non est.

Cuius in adolescentiam per medias laudes, qua
si quadrigis uehentem, transuersa incurrit mi-
sera fortuna reip.

Sic Inuehens.

Triton natantibus inuehens beluis. de N. 17. a. &
de Clar. 196. b

VEHEMENTIA recentiorum uocabulum
est. Cicero Acrimoniam appellat.

VEL. Eleganter usi sunt uereres hac uoce,
cum aliquid aut præcipui, aut magni significa-
re uellent, in eodem penè sensu, quo Etiam: ne-
que solum, quod multi uolunt, cum Superlati-
uo gradu iunxerunt.

Quàm morosi sint qui amant, uel ex hoc potes
cognoscere. Ep. 102. a

Nam isto modo uel consulatus uituperabilis
est. de Leg. 188. b

Per me uel stertas licet, non modò quiescas. Ac.
23. b

Hæc sunt omnia ingenij uel mediocris, exercita-
tionis uel maximæ. de Or. 119. b

D E P H R A S I B V S

Vt ipsis sententijs quibus proluserunt, uel pun-
gnare possint. id est etiam. de Or. 138. b

Vel mori fatius est, quam peccare. ib.

Hoc mihi uidetur uel maximè Atticum. de Nar.
58. b

Hoc uno præstamus uel maximè feris. de Orat.
87. b

Cum id certè sit uel maximè Atticum. Or. 205. a

UENIA. Bona uenia, aut Cum bona uenia alicuius
aliquid dicere aut facere dicebant Latini, quod re-
centiores per Sit uenia factò, dictò.

Vos oro, ut attètè bonatq cum uenia uerba mea
audiatis. pro S. R. 20. a

Doleo te (bona uenia audies) in tam leues, ne di-
cam ineptas sententias incidisse. de N. 13. b

Bona hoc tua uenia dixerim. de D. 85. b

An uerò (bona uenia huius optimi uiri dixerim
Scæuolæ) tu & c. de Or. 106. a

Veniam necessitati dare. Off. 45. a

Quare frater bona tua uenia dixerim, ista senten-
tia obest sapissimè. de Leg. 191. a

*Veniam dare, petere, idem ualet quod Ignosce-
re; non quod pueri in ludis didicerunt, Potesta-
tem ludendi aut abeundi facere, petere, habere.*

Hoc si tibi tuus parens diceret, posses ab eo ue-
niam petere, posses ut tibi ignosceret postula-
re. I. V. 264. a

Voluntario facinori ueniam dari non oportet.
de In. 61. a

Mihi errato nulla uenia, rectè factò exigua laus
proponitur. cont. Rul. 67. a

Delicti ueniam peto. pro Lig. 142. a

Fatetur

L I N G V A E L A T I N A E .

Faterur aliquis se peccasse, & eius delicti ueniam
petit. &c. pro Mur. 139. a

Ab aliquo cui te purges, ueniam petere. Orat.
218. b

V E N I R E *hæreditatem alicui*, pro morte alicuius aut testamento, hæreditatem cernere, peruulgatum non est. quod uernaculo sermone sic redimus, *Einem etwas ansterben / Erb ansterben.*

Hæreditatem uenire alicui, & fundum ad aliquem testamento deuenire. pro Cec. 399. a

Cuius filia cum à propinquo hæreditas per magna uenisset. in Ver.

Hic Verres hæreditatem sibi uenisse arbitratus est. ibid.

De hæreditate quæ uenit pupillo. ib.

Quampridem sibi hæreditas uenisset docet. ib.

Venire in mentem illius temporis. De hoc modo cum Cardinalis doctissimè scripserit, eius ipsius uerba ascribemus, ne quem laborum fructibus fraudare uelle uideamur. Dicebant enim, Cum mihi in mentem uenit illius temporis: quæ multi imitari nescientes, immutant, ut rudi ac uulgato modo dicant, Cum mihi illud tempus uenit in mentem.

Solet uenire in mentem illius tēporis, quo proximè fuiffemus unā. Cicero Mario.

Cum illius temporis mihi uenit in mentem.

Non dubito quin in tanto tuo periculo tuorum tibi scelerum ueniat in mentem.

Facite ut uobis triennij totius ueniat in mentem.

DE PHRASIBVS

Venit enim mihi fani, loci, religionis illius in mentem.

VERBVM. Verbi gratia, aut causa, latinis modus est, non usitatus ijs qui uulgarē potius consuetudinem loquendi sequuntur. exempla enim eo modo notabant.

Si quis uerbi gratia, oriente Canicula natus est, is in mari non moreretur. de Fat. 142. b

Eximi iubet non diem ex mense, sed ex anno unum dimidiatumq; mensem, hoc modo: Ut quotidie, uerbi causa, esse oporteret Idus Ianuarias, eo die Calendas Martias perscriberet. L.V. 134. b

Sin autem usque ad nouem, uerbi gratia, sine dubitatione respondes pauca esse. Academ. 33. b

In nobis autem ipsis ne intelligi quidem, ut aliam quampiam rem, uerbi gratia, propter uoluptatem nos amemus. de Fin. 131. b

VEREOR ne diuulgatū est. sed Vereor ut, pro ne, tam tritum non est, quam Vereor ne.

Videris uereri, ut epistolas tuas acceperim. Att. 183. a

Vereor ut Dolabella ipse satis nobis prodesse possit. Ep. 238. a

Et tamen uereor ut hoc natura non patiat. Tu scilicet. 185. a

Quod uos scelus non iusseritis, uereor ut satis firmum sit. cont. Rul. 77. b

Sed illa duo Crasse uereor ut tibi possim concedere. de Or. 88. b

Quod uereor tibi ipsi ut probem, At. 85. b

Vereor

LINGVÆ LATINÆ.

Vereor ut idem sit interitus animorum & corporum. de Am. 98. a

Metuo ut eam non possim sustinere. pro Planc. 279. b

Timeo ut possim. pro Dom. 224. a

VERSURAM *facere*, Latini appellabant, quod barbari, Pecuniam accipere ad interesse, Financias facere, Ad usuram accipere: rectius uerò Fœnori accipere.

Non modò magno, sed iniquissimo fœnore uersuram facere Aurelius coactus est. At. 261. b

A quibus uersuras tantarum pecuniarũ factas esse dicunt: pro Fon. 276. a

Is negauit omnino uersuram ullam fecisse Romæ. Tuf. 150. a

Tabulæ societatis quæ significabant eos homines uersuram à Carpinatio fecisse, qui pecuniam Verri dedissent. l. V. 146. a

Quæ quidem ego uel uersura facta solui uolo. Att. 68. a

Non modò uersura, sed etiam uenditione, si modò res coget, uindicabis. Att. 251. b

Vereor ne illud quod tecum permutaui, uersura mihi soluendum sit. At. 76. a

Versuram scribis esse faciendã mensium quinq. At. 247. b

VERSUS Latini uocant, quas multi hodie Lineas, non enim latinè dicitur, Prima linea orationis, libri, sed Versus.

Primus uersus epistolæ. At. 32. a

Vt cum lex aliqua recitaretur, primum uersum attenderet. pro R. P. 125. a

D E P H R A S I B V S

Demoſthenes multos uerſus uno ſpiritu pronun-
ciabat. de Or. 108. a

VERTENS *annus* Latinis erat, quod noſtri
recentiores & noui latini dicunt, Totum aut In-
tegrum, uel Perfectum annum.

Cum autem ad idem, unde ſemel profecta ſunt,
cuncta aſtra redierint, eandemq; cœli descri-
ptionem longis interuallis retulerunt, tum il-
le uerè uertens annus appellari poteſt. de So-
mnio Scip. 130. a

Anno uertente ſine controuerſia. pro Q. 7. a

Mercurij ſtella anno ſerè uertente ſigniferum lu-
ſtrat orbem. de N. 36. b

Amnia conficiens uertentia tempora curſu. in
Arat.

VERTO. *Vertere ſolum*, latina locutio, quam
neque uulgares latini intelligunt, neque noſtra
uernacula lingua uerbum ex uerbo exprimi-
mus. Quid enim ſit, uel ex hoc uno Ciceronis
loco facilè intelligitur.

Nam qui uolunt pœnam aliquam ſubterfugere
aut calamitatem, eò ſolum uertunt. hoc eſt, ſe-
dem ac locum mutant. pro Cec.

Hanc antè amittere non potuiſſent, quàm huius
ſolum ciuitatis mutatione uertiffent. pro Cor-
nelio.

Quò uertendi, hoc eſt mutandi ſoli cauſa uene-
rant. pro Dom. 229. a

Vertere ſolum exilij cauſa. pro Q. 11. a

Verti aliquid cum aliqua re, aut alicubi, pro uerſari,
peruulgatum non eſt.

In iure in quo illa cauſa uertebatur. de Cl. 177. a
Omnia

L I N G V A E L A T I N A E.

Omnia in unius potestate ac moderatione uertentur. I. V. 70. a

Non in supplicio crimen meum uertitur, in Ver. 262. a

Brundusij autem omne certamen uertitur huius primi temporis. I. V. 262. a

VIA. Quoniam Latini significarunt hoc nomine, quod Græci *μῆθοδος*, quod nostri pro latino utitur, docere hic uolui, *μῆθοδος* Viam, Rationē, Artem, Doctrinam etiam latinè dici. ut latini latinè loqui discant.

Primum igitur, inquit, agam sic, ut ipsi autori huius discipline placet. constituā quid, & quale sit id de quo quærimus: non quo ignorare uos arbitrer, sed ut ratione & uia procedat oratio. de Fin.

Alij naturam esse censent uim quandam siue rationem cientem motus in corporibus necessarios: alij autem uim participem rationis atque ordinis uia progredientem, &c. de N. 42. a

Ait Aristoteles artem & præcepta Siculos Coracem & Tisiam conscripsisse.

Aliud enim est poetarum more uerba fundere, aliud ea quæ dicas, ratione & arte distinguere. de Fin.

Cum ad inueniendum in dicendo hæc tria sunt, acumen, deinde ratio (quam licet, si uolumus appellemus artem) tertium diligentia. de Or. 122. a

Sed qui eius rei rationem quandam conati sunt, artemq; tradere, sic insulsi extiterunt, ut nihil aliud eorum nisi insulfitas ipsa uideatur. Qua

R 5 re mihi

DE PHRASIBVS

re mihi quidem uidetur nullo modo doctrina ista res posse tradi. de Or. 128. b

Volo igitur huic summo, omnem quæ ad dicendum trahi posset loquendi rationem esse notam: quæ quidem res duplicem habuit docendi uiam. Or. 207. a

VIDEO. Vis uerbi nota satis est, sed usum in omnibus uulgus non nouit. quis enim, nisi doctus & uersatus multum in optimis autoribus, sic loquitur? Quàm id rectè faciam uiderint sapientes? Non ne uulgò omnibus in ore est, pro Videro, Curo, Mitto curare? Quæ cū barbara sint, sic integra incorruptaq; consuetudine emendemus.

Quàm id rectè faciam, uiderint sapiētes. de Am. 97. a

Sed de hoc tu uideris. At. 274. a

Sed hoc fortuna uiderit, quoniam consilio uti non licet. At. 94. a. &

Sed de illa ambulatione fors uiderit, aut si quis est qui curet Deus. 60. b

Quid mihi cum ista summa sanctimonia? uiderint inquit ista officia boni uiri. pro Qu. 10. a

Quæ ars quàm sit facilis, illi uiderint, qui & dein de etiam tu uideris. de Or. 106. b

Quàm sit simile istud, tu uideris. de N. 61. b

Quid concupiscas tu uideris, quid concupueris certè habebis. in A. 201. a

VIDEOR. Dici uix potest, quàm hèreāt multi in usu huius uerbi, primis & secundis personis nunquam ferè coniungunt: sed contra Latinorum morem, tertia persona cum Quòd semper proferunt.

L I N G V A E L A T I N A E.

proferūt. sic enim loquūtur, Videtur mihi quòd tu sis doctus. cum secunda persona dicendum est, Videris mihi doctus. Cum tertiapersona, aut alijs etiam si quando Quòd uernaculo sermone adiungatur, latine Infitiuius iungitur.

Atq; etiam hoc mihi uideor uidere, esse quosdā, de In. 83. b

Te uerò Cecili quemadmodū sit elufurus, quàm omni ratione iactaturus, uidere iam uideor. in V. 61. b

Obiurgauī Senatum, ut mihi uisus sum, summa cum autoritate. Vr. 15. b

Videor mihi hanc urbem uidere subito uno incendio concidentem. in V. 120. b

In qua ego nactus (ut mihi uidebar) locum rescandæ libidinis, uehemens fui. At. 16. b

Vt speciem aliquam uiderer uidere, quasi reuiuiscantis reipub. Ep. 49. a

Si quid est in me, quod iam sperare, quoniam, de Or. 119. b. &

Nunc Catulo audiente uideor debere non tam pugnare tecum, quàm quid ipse sentiam dicere. 112. a

Quia consilijs ut uidemur bonis uti. At. 78. a. &

Cuius socius uideor esse debere. 132. a

Neq; id facio (ut fortasse quibusdam uideor) simulatione. Ep. 9. a. &

Videor mihi perspicere. 57. a

Videor audisse de L. Crasso. de N. 13. a

Videor iam te ausurus esse appellare. de Claris orat. 166. b

Si uideris tibi me posse consequi. Ep. 157. a

Puero

DE PHRASIBVS

Puero de mancipijs, quæ tibi uidebitur attribuas. At. 195. b

Tertio si id, quod speciem haberet honesti, pugnaret cum eo quod utile uideretur. Off. 53. b

Hæc consilia M. Bruto reprehendenda uisa sunt. contra Rul. 84. a

Nunc autem mihi uisum, de senectute aliquid ad te scribere. de Sen. 77. a

VINDICO aliquem, aut aliquid ab aliquo, pro Tuo, Libero, diuulgatum satis non est.

Tetq; item ab eo uindico & libero. Q. Fr. 319. b

Dubitabit quin ab hoc ignotissimo Phryge nobilissimum ciuem uindicetis? pro Flac. 154. b

An seruos suppliciorum metu, dominorum benignitas una uindicta liberat, nos à mortis terrore, neq; res gestæ, neq; nostri homines uindocabunt? pro Rab. 93. b

Illum felicitas ipsius ab omnibus miserijs morte uindicauit. de Cla. 196. a

Magnitudo doloris, à qua me breuitas temporis uindicabit. Tul. 184. b

Sapientia quæ nos à libidinum impetu & formidinum terrore uindicet. de Fin. 58. b

Laudem aliquorum iam propè senescentem ab obliuione hominum, atq; à silentio uindicare. de Or. 109. a

Senectutem à solitudine uindicari iuris ciuili scientia. de Or. 107. a. &

Vt ista ab solitudine domum meam uindicare. 103. a

Pecunia quæ nos possit à tributis uindicare. in A. 178. a

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Cn. Carbo morte uoluntaria se à feueritate iudicium uindicabit. de Cla. 173. b

Te innocentia tua, & misericordia hominum uindicat hoc tempore à molestia. Q. Fr. 305. a

V I S. Verbis tribui hoc nomen, idemq; ualere quod Significationem & Potestatem uocabulorum peruulgatum non est.

Postremo hæc uis est istius & iuris & uerbi, ut fundi populi beneficio nostro, non suo iure fiant. pro Cor. 59. a

Quæ est quasi alia uis, quæ sententiâ Cecilie legis, nisi hæc, ne populo, &c. pro Dom. 224. a

Quæ uis in fit in paucis his uerbis, si attendes, intelliges. Ep. 80.

Aequitate intellecta nihil ad rem pertinet, quæ uerborum uis sit ac nominum. pro Cecin. 296. a

Sine re nulla uis uerbi. Or. 203. b

Sed mihi ad huiusce uerbi uim & interpretationem uehementer opus est uestra prudentia. contra Rul. 67. a

Vim uerbi in aliud atque cæteri accipiant, posseducere. de Or. 132. a

V I S V S. Apud Ciceronem non est, pro ipsa oculorum ui & acie, quam aciem aut uidendi sensum uel aspectum uocat. Visum, aut uisus quæ uidentur, non sensum uidendi eodem autore significant.

Multa probabilia, quæ quanquam non percipiuntur, tamen quia uisum habent quendam insignem & illustrem, his sapientis uita regitur. de N. 4. b

Visum

DE PHRASIBVS

Vifum obiectum imprimit, et quasi signat in animo suam speciem. de Fat. 149.

Vifum est enim tale obiectum dormienti. de Fa. 137. b

Vifa somniantium. de D. 104. b

Si deus ista uifa nobis prouidendi causa dat, &c. de D. 134. b

Sensus iunctos esse censuit è quadam quasi impulsione extrinsecus, quam ille *φωρτισίαν*, nos uifum appellamus. Acad. 46. a

Deinde cum se collegisset, id uifum pro nihilo habendum esse duxit. de D. 92. b

VITIVM, Cum tribuitur ei cui contrarium est uirtus, ad animumq; referatur, sermone omnium latinè loquentium satis tritum est: sed alijs rebus inanimis quoq; tribuitur ab illis qui purè & emendatè sunt locuti. Quod cum nostri ignorant, aut barbaris, aut quæ ijs rebus minus conueniunt, utuntur. Itaq; hoc modo uitiosam consuetudinem corrigant.

Si nihil est in parietibus aut tecto uitij, cætera mihi probabuntur. Ep. 135. a

Si ædes exesæ corruerunt, uitium'ue fecerunt. Top. 222. a

Venditorem eius rei quam uendat, uitia narrare. Off. 63. a

Id igitur obuenit uitium, quod tu iam futurum esse prædixeras. I. A. 176. a

Barbari defectum appellant.

Qui fortunæ uitio, non suo decoxisset. in Ant. 169. a

Malè coniecta falsa sunt, non rerum uitio, sed inter

L I N G V A E L A T I N A E.

interpretum inscitia. de D. 104. b. &

Comitorum solum uitium est fulmen. 117. a. &
Vt P. Claudius, eiusq; collega L. Iunius classes
magnas perdiderunt, quod uitio nauigassent.

86. a

Consules uitio creatos esse. de N. 22. a

Qui ualitudinis uitio furiunt. de D. 97. b

Sic Vitiosus, a, um.

Collega, quem ipse fecit sua nunciacione uitio-
sum. in A. 196. a

Vitiosus consul) (Saluis auspicijs creatus. Acad.
176. a

Is metuens ne uitiosum colligeret, etiam uerum
sanguinem deprauabat. de Clar. 191. a

Vitiosum & corruptum) (Purum & incorru-
ptum. de Clar. 188. b

Itaq; sinistra dum non exquirimus, in dira & ui-
tiosa incurrimus. de D. 86. a

VITUPERATIO. Vis nominis non adeo
obscura est, ut declaranda his uerbis fuerit: sed
quia uulgus Vituperium triuit pro Vituperatio-
ne, aut Opprobrio, Reprehensione, monendi le-
ctores fuerunt, ut à Vituperio abstineant, si Vitu-
perationem doctorum effugere uelint. nam ue-
teres & ueri Latini eo nomine non sunt usi.

Quod ad uitandam uituperationem ualet. de
Pro. 78. b

Cadere in aliquam uituperationem. At. 228. a

Eaq; res P. Africano uituperationi fuit. de Clar.
173. a. &

Effugere uituperationem. At. 256. b

Culpæ reprehensionem, & stulticiæ uitupera-
tionem

DE PHRASIBVS

tionem reprehendere. in Anton. 244. a
 Meq; nonnulla uituperatione tarditatis meæ fa-
 cto suo liberauit. de Ar. 255. b

VIVO. Viuere in diem, in horam, Latinorum pro
 prii modi, quibus eos notabant qui, ut Barbari
 dicunt, solliciti non essent de crastino, qui nihil
 curarent.

Cum latronibus non solum die, sed etiam in di-
 em uiuere. in A. 177. a

Athi qui in horam uiuunt, non modò de fortu-
 nis & de bonis ciuium, sed ne quidem de utili-
 tate sua cogitauerunt. in A. 199. a

Nos in diem uiuimus: quodcumq; nostros ani-
 mos probabilitate percussit, id dicimus. Tusc.
 234. b

VIX dum, pro Vix adhuc, notum et peruulga-
 tum non est.

Vix dum epistolam tuam legeram, cum &c. Ar.
 136. a

Hæc ego omnia uix dum iam cætu nostro di-
 misso comperi. in C. 99. a

Cum tu uix dum triginta dies in Syria fuisses.
 Ep. 185.

VLCISCOR. Vis uerbi nota, sed usus non
 item. Cum Accusatiuo personæ pauci iungunt,
 ut, Vlcisci aliquē. uulgò enim tritum est pro eo,
 Vltionem sumere de aliquo: quo modo neque
 Cicero, neq; ueteres sunt locuti. recentiorum e-
 nim uocabulum est Vltio, ueteres Latini Vindi-
 ctam dixerunt, non Vltionem.

Me ulcisci parentem negant oportuisse, ad He-
 ren. 3. b

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Odi hominem, & odero, utinam ulcisci possem,
sed illum ulciscuntur mores sui. At. 148. a

Vt per aliū teipsum ulciscantur, laborāt. I. V. 58. a

Quos equidem omnibus sententijs ulciscor &
persequor. At. 274. b

Crassus tum ita Brutum ultus est. pro Clu. 47. b

Quos ego non tam ulcisci studeo, quam sanare.
I. C. 108. a

Ulcisci malè meritos oportet. ad Her. 17. a

V L T I M V S. Quænam propria vis sit huius
nominis, uulgi ignorat: iccirco utitur pro ex-
tremo, & id eo significat, quod Germanicè exprī-
mimus per *Letzt*. Sed interuallum & loci spaci-
um, & ultra quàm ordinem significat. ut,

Luna, quæ omnium ultima est. de N. 36. b

Cælum ipsum, quod extremum & ultimū muni-
di est. de D. 127. b

Ab ultimis temporibus scribendi exordium ca-
pio. de Leg. 157. b

Omnium quicunq; ab ab ultimo principio hu-
ius præceptionis usque ad hoc tempus exposi-
tis copijs. de In. 62. b

(ren. 3. a

Si nō ab ultimo initio repetere uolemus. ad He

Tempus proximū, medium, ultimū. de Pro. 78. a

Pueritij memoriā recordari ultimā. pro Ar. 185. b

Aliquid ex ultimis terris accersitum. de Ar. 249

Hæc mihi uidentur Ciceroni ultima esse in ma-
lis. At. 288. a

Luna ultima cælo, citima terris. de Sen. 128. a

Ab ultimo principio huius præceptionis usque
ad hoc tempus. de In. 62. b

V L T R O *citroq;*. Quid Latini his uocibus si-
gnificabant;

S

gnificabant;

DE PHRASIBVS

gnificabant, paucis notum est. Idem enim ijs ex-
primebant, quod nostra lingua redderetur per
SIN VND WIDER. Nam uicissitudinē, qua eadem
uia eatur & redeatur, aut beneficiorum aut uer-
borum notat.

Qui ultro citroq; nauigant. I. V. 271. a

Postea homines cursare ultro citroq; non desti-
terunt. pro S. R. 28. a

Utro citroq; uersari. Ac. 44. a

Elementis sursum deorsum, ultro citroq; com-
meantibus. de N. 42. b

Cū ita moueatur illa uis, quam qualitatē esse di-
ximus, & cū sic ultro citroq; uersetur. Ac. 44. a

Verba habere ultro citroq;, latinē significat, quod
uulgari more dicitur, Ex utraq; parte uerba ha-
bere, aut loqui.

Multis uerbis ultro citroq; habitis, ille nobis
consumptus est dies. de Som. 126. b

Implicari ultro citroq;, Beneficia dare & accipere ul-
tro citroq;: Barbari, Inter se inuicē, aut etiam, Inter
se mutuo.

Nam implicati ultro & citro, uel usu diuturno,
uel etiam officijs repentē. de Am. 112. a

Beneficia ultro citroq; data & accepta. Of. 12. a

V N D B, aut duo de uiginti, quadraginta, dixerunt
ueteres, pro quibus nos potius Octodecim, No

uendecim, Triginta octo, nouē, &c. (Cla. 185. b

Is undeuiginti annos natus erat eo tempore. de
Solem amplius duodeuiginti partib. maiorem
esse quā terra. Ac. 20. b

Duodequadraginta annos tyrannus Syracusa-
norum fuit Dionysius, Tul. 239. a

L I N G V Æ L A T I N Æ.

VNI VERSVS, *a, um.* Significari hoc nomi-
ne id, cui Singuli, *æ, a* opponitur, ignotum est in
uulgus.

Quæ si singula nos fortè non mouent, uniuersa
certè mouere debent. de N. 59. a

Nec uerò uniuerso generi hominum solum, sed
etiã singulis à dijs immortalib. cõsuli debet. ib.

Dij separatim ab uniuersis singulos diligūt. ib.

Siue in singulis, siue in uniuerso genere cernā-
tur. de Vn. 196. b

Singula)(Vniuersa. Ep. 87. b. & de Fin. 58. a

Sic Vniuersè.

Nam quid ego de cæteris ciuium Romanorum
supplicijs figillatim potius, quàm generatim
atq; uniuersè loquar? in V. 265. a

In Cumano cum essem, uenit ad me noster Hor-
tensius, cui deposcēti mea mandata, cætera unī
uersè mādaui, illud probè, ne pateretur. At. 69. a

Nec tam irruptio pertimescenda, quæ & c. quàm
uniuersè interitus. At. 125. a

VNVS *aliquis*, modus loquendi illis ueterib.
magis quàm nobis notus.

Cur nunquam tam frequens senatus fuit, quòd
unus aliquis tuã sententiã secutus sit. I. A. 224. b

Vtilitati hominū plusquàm unius alicuius, aut
sux consulit. de Fin.

Vnum aliquem nominare. pro Clu.

Vnum aliquem credo eligent. Acad. 30. a

Nobis nō unū proposuimus exemplū. de In. 62. b

Vni alicui certò sese addicere. ibid.

Vitia, quæ sint in aliquo iudice uno uel pluri-
bus. de Or. 137. a

DE PHRASIBVS

- Siue plura sint, siue aliquod unum. Or. 136. a
- VOCO. Vocare aliquem in discrimen, inuidiam, & similia, consuetudine uulgari trita non sunt. uulgus potius dicit, Facere alicui inuidiam, periculum, aut ut inuideatur &c.
- Vocari in crimen & inuidiam. in V. 262. a
- Qui claros uiros in inuidiam aliquam uocauerunt. pro Sest. 27. a
- Detrahere de aliquo, & in inuidiam uocare. pro Rab. 94. b (297. b)
- Aucupia uerborum in inuidiam uocant. pro Cec.
- Vocari in suspicionem coniurationis. in V. 237. a
- Vocari in periculum & discrimen. pro Clu. 562. a
- Vocari aliquem in odium aut inuidiam falsis criminibus. Off. 17. b
- Vocari in eandem conditionem. Ep. 119. a
- VOLO. Velle alicuius causa, aut alicui, dicebant Latini, cum fauorem & beneuolentiam alicuius erga aliquem significarent. Sed genus hoc loquendi adeo neglectum est nunc uulgo, ut sublatum de lingua Latina uideatur.
- Velle alicuius causa. Ep. 132. b
- Volo ipsorum causa. in V. 122. b
- Velle omnia causa alicuius. At. 51. b
- Si uellent nostra causa. At. 135. a
- Omnium causa uelle debeo. Ep. 229. b. &
- Illud perficies, quo minus tua causa uelim. 36. a
- Siquid nostra causa uis. Ep. 70. b
- Sed plane uolo his magistratibus, quorum uoluntatem in supplicatioe sum expertus. At. 96. b
- Varro eius causa uult omnia. Ep. 213. a
- Ipsius causa uehementer omnia uelle. Ep. 224. a
- Valde

LINGVÆ LATINÆ.

Valde eius causa uolo. Ep. 263. b

Regis causa si qui sunt, qui uelint. Ep. 1. a

VOLUNTARIVS. Latini hoc nomine significant, quod alij barbaro & nouo uocabulo Spontaneus.

Nemo erat uoluntarius laudator præturæ tuæ.
in V. 233. a

Multi ad te eunt uoluntarij. ad Brut. 91. a

Carbo morte uoluntaria se à iudicum seueritate uindicauit. de Clar. 173. b

Illa oratio fuit necessaria, hæc erit uoluntaria.
Qu. R. 47. a

Vt sine ulla spe ad interitum ruerem uoluntarium. pro Mar. 133. a

Est etiam Asinius quidam Senator uoluntarius, lectus ipse à se. in A. 252. b

Si sunt uoluntarij inimici. Antequam. 194. b

Virtutes animi non uoluntariæ) (uoluntariæ, de Fin. 133.

Voluntarium facinus. de In. 91. a

VOLUTATVS. Volutatum esse in scriptis, aut auctorib. pro diligenter uersatū, peruulgatū nō est. Ad Platonem & Aristotelem redeo, in quibus te uideo uolutatum. Q. Fr. 31. 4. b

In ueterib. scriptis multū uolutatus. At. 74. b

VSQVE. Varijs modis usi sunt ueteres hac uoce in oratione; quorū uel maxima pars uulgo ignoratur. Et in primis Usq; dum, sine eo quod nos semper cōiungimus, peruulgatū satis nō est, Mihi quidē usq; curæ erit quid agas, dum quicquid egeris sciero. Ep. 196. b

Duces prædonum domi tuæ, usq; dum per me

S 3 tibi

DE PHRASIBVS

tibi licuit, tenuisti. in Verr. 78. b

Quousq; inquires? quoad erit integrū, erit autem usq; dum ad nauem. At. 248. b

Res tacuit usq; dum inueniretur. pro Qu. 12. a

Vsq; mihi temperaui, dum, &c. Ep. 147. a

Vsq; eò dum in eadem significatione.

Vsq; eò premere earum capita mordicus, dum illæ captum amitterent. de N.

Vsq; eò persequi dum, &c. Top. 223. a

Vsq; eò, quò ad idem.

Vsq; eò se tenuit, quoad &c. pro Deiot. 145. b

Multa facimus usque eò, dum &c. Ac. 6. b

Vsq; eò, ut, quod uulgo dicitur Intantum, ut,

Quod Amerinis usq; eò uisum est indignū, ut fleus gemitusq; tota urbe fieret. pro S. R. 22. a

Naxius usq; eò feruet avaritia, ut, pro Q. 6. b

Non usq; eò cuperet, ut &c. pro Q. 17. b

Qui usq; eò cuperet, ut, &c. pro Arch. 190. b

Vsq; eò non fuit popularis, ut patrimonium solus comesset. pro Sest. 24. b

Totū Sempronium usq; eò perago, ut &c. Ep. 116. b

Vsq; à, uel ab, tēpori præterito, aut loco initium rei, unde aliquid ducatur notāt, sæpe attribuitur,

Tantus ex omnib. spectaculis usq; à Capitolio plausus excitatus est. pro Sest. 25. a

Aliquē usq; à mari supero Romā proficisci. pro Clu. 58. a

Vsq; ab Diano, quod in Hispania est. I. V. 94. a

Quod augures omnes usq; à Romulo decreuerunt. in Vat. 33. a

Bona paterna & auita, & usq; à nobis repetita, pro Cal. 44. b

Vsq;

L I N G V A E L A T I N A E.

Vsq; ab principe atq; inuētoꝛe Tisia. de Or. 92. b

Iam usq; ab heroicis temporibus. de D. 80. a

Vsq; à Thalete enumerasti sentētias philosophoꝝ
rum. de N. 19. b

Accusatio Pompeij usq; à toga pura. At. 107. a

Vsq; isthinc, aut inde, tritum quoq; non est.

Vt eos usq; isthinc exauditos putem. At. 9. a

Inde usq; repetens &c. id est, à pueritia. pro Ar-
chia. 185. a

Vsq; à nostris hominibus rarius accusatiuo lo-
cum significante præponitur, quàm à ueteribus
Latinis. putant enim solum consequi debere,
nunquam uerò antecedere.

Sacerdotes usq; Ennam profecti sunt. in V. 225. b

Quintus usq; Puteolos uenit. At. 250. b

Theatrum ita resonans, ut usq; Romam referan-
tur. Qu. Fr. 291. a

Appius profectus est Tarsum usque Laodiceam.
At. 77. a

A' Brundusio usq; Romam, uidi &c. in P. 90. b

Vsquequaq;. Vulgò notum non est, significari
hoc uocabulo id cui contrarium est Nusquam:
uel Undique, Maxima ex parte.

Hoc non alienum est, quod ad multa pertineat,
ne aut nusquã, aut usquequaq; dicatur, hic ad-
monere. de In. 70. a

Aut undiq; religionem tolle, aut usquequaq; cõ-
serua. I. A. 181. a

Nolite usquequaq; quidem quærere. I. V. 237. b

Vsquequaq; sapere oportet. Ep. 102. b

Hic loquebatur, & opinor usquequaq;. Att. 50. a

An hoc usquequaq; aliter in una, & non ex ma-

DE PHRASIBVS

xima parte de tota iudicabis: de Fin. 146. a

V S V C A P I O . Iuris peritorū uerbum est, in uulgus planè ignotum. significabant uerò eo latini acquisitionem (ut iam loquuntur iureconfulti) siue adiectionem dominij per continuationem possessionis, temporis lege definiti, ut puta triginta aut quadraginta annorum, si res mobilis sit. Recentiores primam illam Præscriptionem uocant, hanc uerò Vsucapionem.

Esse ea dico, quæ cerni tangi ue possunt, ut fundum, ædes, parietē, stillicidiū, mancipiū, pecudem, supellectilē, penus & cætera, quo ex genere quædam interdū nobis definiēda sunt. non esse rursus ea dico, quæ tangi demonstrari ue nō possunt, cerni tamen animo atque intelligi possunt, ut si usucapionē, si tutelam, si gentem, si agnationē definias, quarū rerum nullū subest quasi corpus, est tamen quædā cōformatio insignita & impressa in intelligentia. To. 222. b

Vsucapionum & tutelarum iura. de Or. 99. a

Vsucapionem XII. tabulę inter quinque pedes esse uoluerunt. de Leg. 167. b

Vsucapio fundi, hoc est finis sollicitudinis. pro Cæc. 299. a

V S V R A . non satis diuulgatum est, idem ualere Usuram, quod Vsum,

Paruam exigui temporis usuram bonæ de me opinionis postulo. cont. Rul. 87. b

Usuram longi temporis, qua caruimus intermissa nostra consuetudine. &c. fartiam. Ep. 30. b

Natura dedit usuram uitæ tanquam pecuniæ, nulla præstituta die, Tul. 168. b

Stoici

L I N G V A E L A T I N A E.

Stoici usuram nobis largiuntur tanquam cornibus, &c. Tuf. 164. b

Vos obsecro huic optimo viro usuram huius lucis ne eripiatis. pro R. P. 130. b

Lucis ne hanc usuram eripere uis? pro Syll. 184. a

Cur piratis lucis usuram tam diuturnam dedistis? I. V. 251.

V S V S *meus, suus*, aut *alicuius*, pro Vtilitate, aut Vt mihi usui sit. tritum consuetudine uulgari nunc non est.

Tironem propter modestiam malo saluum, quam propter usum meum. At. 104. a. b

Conciliare sibi animos hominum, & ad usus suos coniungere. Off. 36. a

Vsum esse, pro Opus esse, Neesse esse, pauci nunc usurpant.

De ceteris studijs alio loco dicemus, si usus fuerit. Tuf. 210. a

Et reip. impartientis si quando usus esset. Off. 19. a

Vsum esse, aut *intercedere cum aliquo*, pro Familia rem esse. uulgare non est.

Est mihi cum eo domesticus usus & consuetudo. pro S. R. 21. a

Nam & inter nosmetipsos uetus usus intercedit, et Atticus noster maiorem etiam mihi cum

Cosinio consuetudinem facit. Ep. 213. b

Mihi cum eo uicinitas & magnus usus est. pro Clu. 27. b

Cum illo summus mihi est usus. Ep. 142. a

Coniunctus magno usu familiaritatis. Ep. 223. a

Vsu uenire, pro Accidere aliquid alicui, a uulgari consuetudine alienum.

DE PHRASIBVS

Nunc uenit idem usu mihi, quod tu tibi scribis.

At. 117. a

Quid quod usu memoria patrum uenit? de Or. 100. a

Quid potest miserius aut acerbius usu uenire?
pro Qu. R. s. b

Dicet enim praemeditatum fuisse, quid sibi esset
usu uenturum. ad Her. 7. b

Cum praesertim mihi usu uenturum non arbitrarer &c. Ep. 38. a

VT. Variam uim habet in oratione hoc uocabulum. Sed capitibus ea tantum notabimus & distinguemus, quae uulgari sermone nostrorum Latinorum non usurpantur. Accuratius enim singula in libro de Particulis persequemur. Significarunt Latini idem per Ut, quod per Postquam aut Cum: quod minimè nunc peruulgatum esse uidetur. ut,

Vt illos libros de repub. edidisti, nihil à te sanè
postea accepimus. de Cla. 166. b

Vt ab urbe discessi, nullum intermisi diem, quin
&c. At. 112. a

Vt primùm in illud oppidum uenit. in V. 120. a

Vt primùm è prouincia redijt. in V. 69. a

Vt primùm à tuo digressu Romam ueni. At. 3. b

Qui simul ut increpuit, philosophum relinquìt,
de Orat. 110. b

Simul ut ortum est. de Fin. 71. b

Qui simul ut me uiderunt, inquirunt. in V. 206. b

Ille continuo ut uidit, non dubitant tollere. in
Ver. 211. a

Is ut me salutauit, statim Romam profectus est:
At. 101. a

At ille

L I N G V A E L A T I N A E.

At ille ut ingressus est, confestim gladiū distinxit. Off. 74. a

Statim ut Romam rediit. pro Qu. 10. b

Vt semel consecutus sum, &c. non destiti. At. 18. b

Vt semel exeunt, omnes peragrant insulas. de Clar. 169. a

Vt primū, &c. statim. Ep. 60.

Deinde pro Etsi, Quamuis, Tametsi tritū fuit olim, nunc uix notū. nos potius uulgari more,

Posito aut concessio aut dato eo. Latini uerō sic

In quo ut iam sit, in ijs culpa, qui me nō defende runt, nō minor est in ijs, qui reliquerāt. Ep. 13. a

Nam quid de me dicam? cui ut omnia contingant, quæ uolo, leuari non possum. At. 193. b

Qui ut summa haberem cetera, temporis quidem certē uix satis habui. pro Qu. 1. a

Qui ut rationem non redderet, tamen &c. de D. 93. b

Qui ut nihil aliud, hoc tamen profecit, dedit illi dolorem. At. 110. a

Quod si iam ita esset, ut esse non potest, tamen &c. pro Cor. 62. b

Etenim ut sint auspicia, quæ nulla sunt, hæc certē. de D. 123. a

Vt nihil adiungatur emolumentum. de In. 82. b

Vt statim de iure aliquis cōcurrerit. pro Q. 14. b

Vt respiciamus omnia, quæ populo grata sunt, nihil tam populare quàm pacem reperiemus. contra Rul. 64. b

Vt excellas etiā pulchritudine & uirib. Off. 57. a

In admirandi sententijs ferē Vt, Quam, aut Quomodo sunt quoque usi.

Vt ille

DE PHRASIBVS

Vt ille tum humilis, ut demissus erat. At. 36. a
 Noster autem testis, ut se sustentat, ut omnia uerba moderatur. pro Flac. 148. b

Qua superbia cœnum illud amplissimi ordinis lachrymas repudiauit, meipsum ut contempfit. pro Sest. 8. b

Cæsar quomodo exultat uictoria. At. 101. a

Vt illi efferuntur læticia cum uicerint, ut pudet uictos, ut se accusari nolunt, ut cupiunt laudari. de Fin. 139. b

Vt pro Ne, aut quemadmodum uulgi loquitur, Vt non: cum consequitur uerba Metuendi. Vereor ut idem interitus sit animorum & corporum. de Am. 98. a

Timebam ut possem. pro Dom. 224. b

Tamen ne uereris, ut possis &c. pro Quin. 14. b

Quoniam tu abfuisi, uereor ut satis diligenter actum sit. At. 94. a

Quod uereor tibi ipsi ut probem. At. 85. b

Vereor ut his ipsis sis contentus. At. 113. a

Quid metuebat? ut oppugnaretur à perditos? an ne accusaretur à condemnatos? pro Clu. 53. b

Sed cum ita latè pateat eius potestas, quem ueremur, ut terrarum orbem complexa sit &c. Cicero M. Marcel.

Accepi à te literas, quibus uereri uideris, ut epistolas illas acceperim.

Omnes labores te excipere uideo, timeo ut sustineas. Epist. (possit.)

Vereor ut Dolabella ipse uobis satis prodesse

Tamen ne uereris ut possint hæc contra Hortensium contendere. pro Quint.

Veretur

LINGVÆ LATINÆ.

Veretur Hiempsal ut satis firmum sit & ratum.
contra Rul.

Ne uerendum quidem est, ut tenere se possit, ut
moderari. in Anton.

Ut in exemplis subijciendis adhibetur, & id
significat, quod nostro more potius per Exem-
pli gratia exprimimus.

Nonnullæ ualetudinis significationes, ut hoc i-
psum pleni enecti ue simus, & c. quodam ge-
nere somniorum intelligi posse dicuntur. de
D. 17. b

Ut amicitia, bona existimatio. de In. 82. a

Quod genus, ut in ius eas, cum uoceris. ad Her.
9. b. & 10. a

Ut ne. Duobus his uerbis latini idem signifi-
carunt, quod solo Ne exprimi potest. Sed con-
suetudo, non ratio magistra in his est putanda:
quam ut imitemur, sic loqui à Cicerone dicendi
optimo magistro discamus.

Petiui non ut decernatur aliquid noui quod so-
let esse difficilium, sed ut ne quid noui decerna-
tur. Curioni.

Sed tamē ita uelim, ut ne quid properes. eidem.

Opera datur, ut iudicia ne fiant. pro Mil.

Impetrant ut ne iurent.

Non tam ut te impediret, quam ut ne quis pro-
pter exercitus cupiditatem, in Alexandriam
uellet ire. Lentulo.

Ut eum à magistris ne abducam. ad Brut.

Modò hoc ita faciat, ut ne ipse de se benè existi-
mans & c. Off. (pro Cluen.

Me obsecrare cœpit, ut ne sese lege defenderem.

VTIQVE.

D E P H R A S I B V S

VTIQVB. Latini hoc nomine quemadmodum usi sint, quidq; eo significarunt, uulgus ignorat. Quotusquisq; est, qui pro Igitur, aut Omnino nunc utitur? Ciceronem tamen usurpasse exemplum declarabunt.

Quo die uenies, utiq; cum tuis apud me sis. At. 57. a

Quæ quidem ego utique uel uersura facta solui uolo. Att. 68. a

Minusculam uillam utiq; Quinto traditurus sum. At. 228. a

Utq; siue hinc abiero, siue hic ero oppressus, ea manet opinio. Antequam. 196. a

Id unis literis datis, quæ ad me utiq; perferantur, consequere. At. 72. a

Hoc quidem utiq; perficies. At. 200. b

Illud utiq; scire cupio. At. 207. a

Utq; ad me tabellarios mittas. At. 89. a

Quid censeas mihi faciendum, utiq; scribito. Attic. 151. a

Ego ut constitui adero, atq; utinam tu eadem die, siue (quid enim multa?) utiq; postridie. At. 211. b

Romam utiq; statim ueni. At. 259. a

VTOR. Vnum hoc uerbum superest, quod reconditi & alieni aliquid habet à communi consuetudine. Tribuerunt enim id latini non solum ijs quæ in nostra potestate sunt, sed fortunæ etiã bonis aut malis extra nos positis. ut, Vti aduersis uentis. Vulgò Bonam tempestatem, aut bonum uentum habere.

Brundisium uenimus usi tua facilitate nauigandi. At. 100. a

Cum aduersis uentis usi essemus. Ep. 236. a

Cum

L I N G V Æ L A T I N Æ .

Cum in ea urbe summis honoribus imperij usq[ue]
usus sit. At. 119. b

Homines honore usi. de In. 61. a

Vtrum turpe pace nobis, an misero bello esse u-
tendum. At. 133. b

Antonius Cæsari regnum detulit, Cæsar utino-
luit. in A. 177. a

Vti aliquo, pro Familiarem esse alicui, Versari
cum aliquo, aut quod Barbari dicunt, Multum
habere agere cum aliquo, peruulgatū non est.

Lucius multum utitur Bruto. At. 254. a

Luceio Titione familiarissimè utor. Ep. 209. b

Trebatio mulos annos utor ualde familiariter.

Ep. 4. b

Vtor ad omnia Q. Selicio. Ep. 5. a

F I N I S .

BASILEAE, PER IOAN-

nem Heruagium, Anno Salutis bu-

manæ M. D. L. Mens

se Martio.

LONDON: Printed by J. Baskin, in the Strand, 1735.
The Author's Name is Printed on the Title-Page.
The Rights of the Author are hereby asserted.
By J. Baskin, Printer, in the Strand.
The Author's Name is Printed on the Title-Page.
The Rights of the Author are hereby asserted.
By J. Baskin, Printer, in the Strand.
The Author's Name is Printed on the Title-Page.
The Rights of the Author are hereby asserted.
By J. Baskin, Printer, in the Strand.
The Author's Name is Printed on the Title-Page.
The Rights of the Author are hereby asserted.
By J. Baskin, Printer, in the Strand.

BASTIA: PER JONN.
The Author's Name is Printed on the Title-Page.
The Rights of the Author are hereby asserted.
By J. Baskin, Printer, in the Strand.

